

The Adyar Library Series—No. 36

GENERAL EDITOR :

G. SRINIVASA MURTI, B.A., B.L., M.B. & C.M., VAIDYARATNA
Director, Adyar Library

S'RĪ PĀṄCARĀTRA RAKṢĀ OF
S'RĪ VEDĀNTA DESIKA

AN
72715

S'RĪ PĀNCARĀTRA RAKṢĀ
OF
S'RĪ VEDĀNTA DESIKA

CRITICALLY EDITED WITH NOTES AND
VARIANT READINGS

384

VAIDYARATNA

PANDIT M. DURAISSWAMI AIYANGAR

Ayurveda Bhūṣāṇa, Ayurvedācārya

S'RÌ DES'IIKA DARS'ANA DHURANDHARA

AND

VEDĀNTA S'IROMANI

PANDIT T. VENUGOPALACHARYA

S'RĪ DES'IIKA DARS'ANA DHURANDHARA

WITH AN INTRODUCTION IN ENGLISH BY

G. SRINIVASA MURTI

Honorary Director, Adyar Library

THE ADYAR LIBRARY

ADYAR, MADRAS.

1942

~~5.2.661~~ ~~5-XXX~~
~~FAT~~ ~~XXXVI~~ ~~909~~
~~J.S.A.~~ ~~+ C. S.~~

CENTRAL LIBRARY - POLITICAL
LIBRARY, NEW DELHI.

Acc. No. 7886

Date. 19.11.56

Call No. 200
S224p/Vol/A.V.

Price Rs. 4-8-0

Printed by
C. SUBBARAYUDU,
AT THE VASANTA PRESS,
ADYAR, MADRAS.

॥ श्रीः ॥

श्रीपाञ्चरात्ररक्षा

श्रीमन्निगमान्तमहादेशिकप्रणीता

पाञ्चरात्रागमस्य

वैदिकैसुमुक्तुभिः प्राधान्येन परिग्राह्यत्वस्थापनपरा

वैद्यरत्न-विश्वदभाजा, आशुर्वेदभूषणेन, आशुर्वेदाचार्येण, श्रीदेशिकदर्शनधुरन्धरेण

मेल्याक्रम् पण्डित दुर्स्वामि अग्न्यज्ञारमहोदयेन

वेदान्तशिरोमण्युपाधिभाजा, श्रीदेशिकदर्शनधुरन्धरेण

तोट्टालम् पण्डित वेणुगोपालाचार्यमहोदयेन च

परिशोधिता

अड्यार् ग्रन्थालयाध्यक्षेण

जि. श्रीनिवासमूर्तिना

स्वनिर्मितेन आङ्गलभाषामयेनोपोद्घातेन सहिता

अड्यार् ग्रन्थालयः

अड्यार्

१९४२

CENTRAL ARCHAEOLOGICAL
LIBRARY NEW DELHI

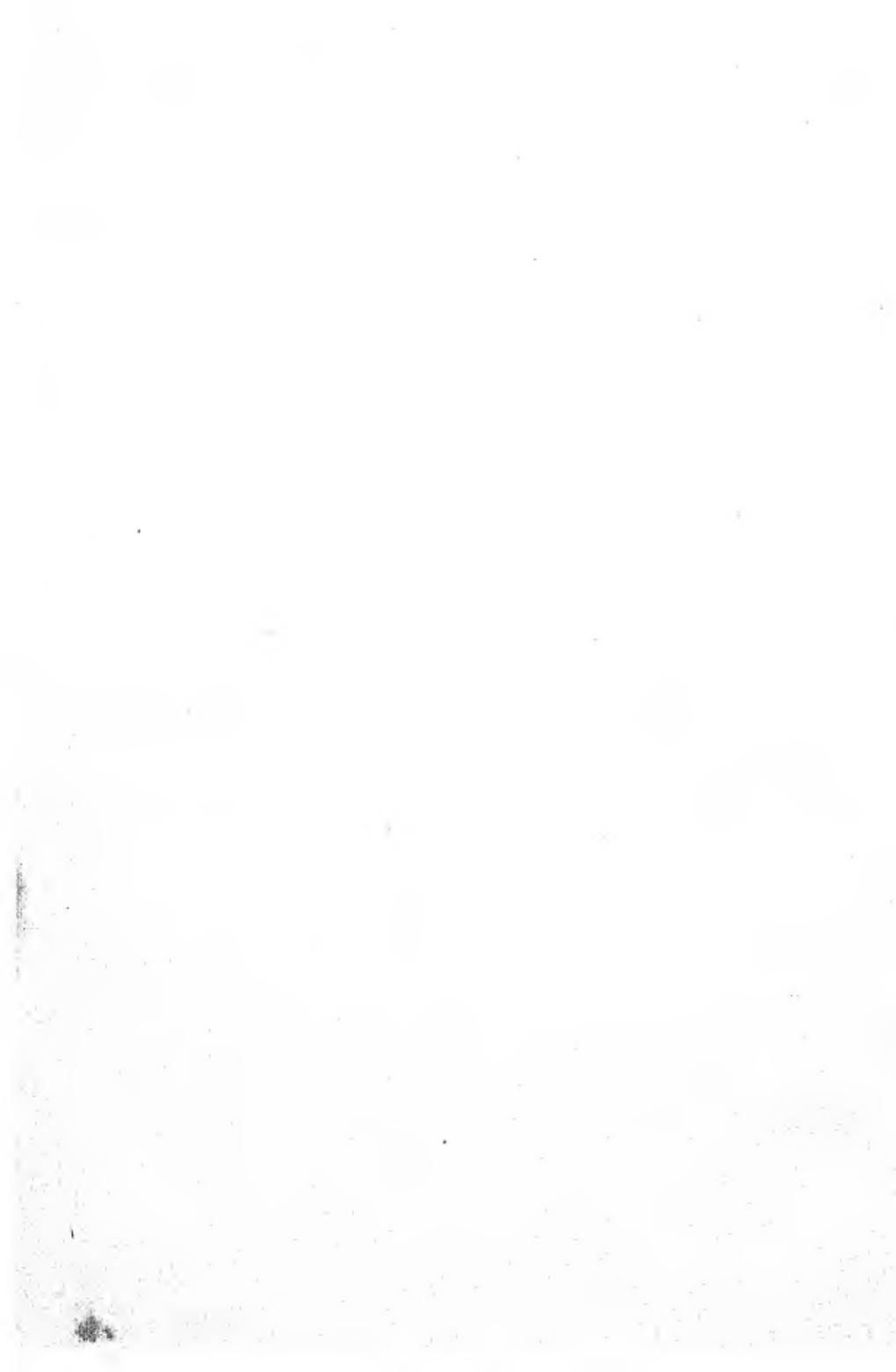
Acc. No.

Date.....

Call No.

CONTENTS

	PAGE
Introduction in English by G. Srinivasa Murti	ix-xxxii
Sanskrit Introduction (Bhūmikā)	9-28
Sanskrit Contents (Viśayasūcikā)	24-39
Errata (Sodhanasūci)	33-34
Sri Pāñcarātrarakṣā-Text	9-969
Index of Works and Authors Cited	963-964
List of Abbreviations Used	966-990
Index of Quotations	999-232

INTRODUCTION

The Āgama and the Nigama

THE present publication entitled the *Pāñcarātrarakṣā* is the third work of the Pāñcarātra Āgama, published by the Adyar Library. Among the great scriptures of the Hindus, the Āgama (also known as the Tantra) and the Nigama (well-known as the Veda) are considered to be the most sacred and authoritative. They enshrine vital teachings of the greatest value and the highest significance. The Āgama is fundamentally a Sādhana Sāstra—The Science of Self-realisation. For the benefit of its votaries—Sādhakas or Upāsakas—it prescribes a particular way of life and a practical course of Self-discipline in conformity with the theoretical teachings of its Philosophy. It also governs, to a considerable degree, the forms of worship performed in the temples and the religious rituals performed in the homes. Both Āgama and Nigama have their own divisions and sub-divisions. The Nigama is divided into the four Vedas, well-known as Rk, Yajus, Sāma and Atharva. The Āgama has its three divisions, S'aiva, Sākta and Vaiṣṇava. Each of these has sub-divisions of its own. The present work belongs to the Pāñcarātra school or sub-division of the Vaiṣṇava Āgama. It is an authoritative exposition and a vigorous vindication of the fundamental teachings of this school as also of the discipline,

the form of worship and the way of life prescribed for those who desire to regulate their lives according to its teachings.

The late Sir John Woodroffe and his collaborators in Bengal have made valuable contributions to the critical study of S'aiva and S'ākta Āgamas—specially of the latter—in a number of publications issued by them about two decades ago. As regards the Vaiṣṇava Āgamas, a great pioneering work in this field was accomplished by Dr. F. Otto Schrader, a past Director of the Adyar Library, when, in 1916, he published his monumental work entitled *Introduction to the Pāncarātra and the Ahibudhnya Samhitā* together with two volumes of the Samskr̥t Text of the Samhitā edited by the late S'rīman Devasikhamani Ramanujacharya, the then Head Pañdit of the Adyar Library. (Nos. 4 and 5 in the *Adyar Library Series*). “The publication of the *Ahibudhnya Samhitā*” he then wrote “has been undertaken with a view to starting investigations in a branch of Sanskrit Literature which was once cultivated in countries as far distant from each other as Kashmir, Orissa and Mysore but is now practically extinct except in a very few places of Sourthern India where considerable remnants of it are still being preserved and partly even studied.” The position remains nearly the same even now. It does seem strange that the critical study of the works of this school as well as of the other schools of Āgama literature should still remain a comparatively unexplored field; for, as stated above, the day-to-day ritualistic life and temple-worship of the Modern Hindus are based mostly on the Āgama teachings and traditions, notwithstanding the almost universal esteem and veneration with which the *Nigama* or the *Vedas* are held as the revealed scriptures or the self-revealed *S'ruti*. For the past hundreds of years, the Vedic sacrifices or

yajñas have largely given place—specially in South India—to resplendent rituals of Temple-worship based on the Āgamas. So too the rituals of Vedic worship at the domestic fire-altars of the Ancient Aryans have largely given place to worship practised according to the teachings and traditions of the Āgamas. In both cases, certain elements of the sacrificial rituals as practised by the ancient Aryans of the Vedic period have been incorporated into the rituals of Temple and Domestic worship as practised in recent times. In any case, it is correct to say that the living religion of the generality of Hindus of to-day is one that is based on the Āgamas—Śaiva, Śākta or Vaiṣṇava—which inculcate the worship of Śiva, Śakti or Viṣṇu through symbols and images consecrated according to the sacred texts and traditions of the respective Āgamas. According to the eminent scholar, the late P. T. Srinivasa Iyengar, “the Āgamas, like the Upaniṣads, were the ultimate development of the *Brāhmaṇas*, though they contained other elements besides; hence the followers of the Āgama schools sought to prove their orthodoxy by interpreting the Upaniṣads in accordance with their own tenets. They even gave the name of *Samhitā* to them, as also the name *Smṛti*, thus indicating their claim to be, what they really were, based on and regularly evolved from tradition. This movement gave birth to most of the later Upaniṣads, which unlike the earlier ones do not denominate the Supreme Being *Param Brahma*, but are expressly Vaiṣṇava, Śaiva or Śākta in their tone and are probably in many cases but Āgamas under the name of Upaniṣads. Many of the Āgamas themselves are called Upaniṣads, though not included in the recognised 108.”¹

¹ The Vaiṣṇava, Śaiva and Śākta Upaniṣads with the commentary of Sri Upaniṣad Brahma Yogi, have been published as Nos. 8, 9 & 10 of the *Adyar Library Series*.

"The *Bhagavadgīta* which is called an *Upaniṣad*, also the *Smṛti*, *par excellence*, and the *S'vetāśvatara Upaniṣad* are works of Vedānta, but show clear traces of the influence of the Āgamas. Garbe has pointed out the influence of the *Bhāgavata* (Vaiṣṇava) Āgamas on the former. The latter bears equally clear traces of the influence of the S'aiva cult. Both works seem to be due to an ancient synthesizing movement in which was attempted a higher standpoint than the monism of the *Upaniṣads*, the pluralism of the Sāṅkhya and the Vaiseṣika and the three tattvas (triple reality) of the Āgama schools, a standpoint from which all three can be reconciled and treated as different aspects of the higher point of view."

The Āgamas in general claim to be based on the *Nigama* or *Veda*. There is also the view that both are derived from a *common root* or *Mūla Veda*. Hārīta, for example, states in his *Dharma S'āstra* that *S'ruti* is of two kinds—the *Vedic* and *Tantric* (or Āgamic). (श्रुतिप्रमाणंको धर्मः । श्रुतिश्च द्विविधा । वैदिकी तान्त्रिकी चेति ।). In later times, however, there seems to have arisen a school which held that the Āgama was inferior to, and less authoritative than the *Nigama* and that the Āgama path was only for those who were not equal to treading the Vedāntic path. It is to refute this view that, about ten centuries ago, Srī Yāmunācārya, the father of the Vaiṣṇava Visiṣṭādvaita school of Srī Rāmānuja, seems to have found it necessary to write his famous work, the *Āgama-prāmāṇya*, for upholding the view that Āgama is as equally authoritative as the *Nigama* or *Veda*—a view acceptable to all the three great Ācāryas—Srī Sāṅkara, Srī Rāmānuja and Srī Madhvā—so far as we may infer such a view from the fact that all of them were the greatest Vedāntins as well as most devout followers of the Āgama path. It is this fact that has been referred to in the following statement of the late P. T. Srinivasa Iyengar :

"The influence of the *Āgamas* or *Tantras*, as they are more familiarly known, on Indian life has been profound. The living Hindu religion of today from Cape Comorin to the remotest corners of Tibet is essentially Tantric. Even the few genuine Vedic rites that are preserved and are supposed to be derived straight from the *Vedas* e.g. the *Sandhyā*, have been modified by the addition of Tantric practices. Equally profound has been the influence of the *Āgamas* on the development of *Vedānta* philosophy. S'aṅkara was a professed S'ākta and his Advaita exposition of the *Vedānta*, though overtly independent of the S'ākta *Āgamas*, is influenced by Tantric theories and his discipline by Tantric practices. Rāmānuja who, according to Dr. Thibaut, expounds a less forced form of *Vedānta* and more near to the ideas of Bādarāyaṇa, the author of the *Vedānta Sūtras*, than S'aṅkara, was a Vaiṣṇava and regarded the Vaiṣṇava *Āgamas* as authoritative, though he too seldom quotes them to support his exposition. Madhva is so much under the *Āgama* influence that his *Bhāṣya* is but a string of *Āgama* texts with a few words thrown in here and there to connect them."

Subject-Matter

As regards the general contents of *Āgama* literature, the subject-matter is generally dealt with under four heads viz. *Jñāna* (knowledge which is Release or *Mukti*), *Yoga* (concentration on one subject), *Kriyā* (Action—including all actions from laying the foundations of the temple to the completion of the sacred edifice and the installation of the images therein, according to prescribed rules) and *Caryā* (performance of daily worship other rites, rituals, and festivals etc. according to prescribed methods). Though this division into four *Pādas*

or sections is the general plan, there is considerable variation in the different works in respect of the stress laid on and the proportion of space devoted to particular section or sections. In many works, it is the practical portion *viz.* the *Kriyā* and *Curyā* pādas that are dealt with at great length. So far as the teaching regarding the ultimate reality is concerned, all schools agree in postulating the existence of three Realities (or *Tattvas*) *viz.*, (1) A Supreme Being, (2) Individual souls, (3) Objective Universe. The names given to these three ultimate realities or *Tattvas* differ in different schools, but the doctrine of *Tattva Trayam* is accepted by all schools. Likewise, they all agree in holding that the world is a reality and not *Mithyā* (unreality). The view regarding the unreality of the world as postulated by Māyāvādins is absent from the Philosophy of the Āgamas. Bhakti—personal devotion to the world-mother or world-father or world-mother and father (*Dampati-Jagatām-pati*) is another feature that characterizes all the Āgama schools. To quote again from the late P. T. Srinivasa Iyengar :

"The root of this attitude of Bhakti to a Supreme Being can be traced to that spirit of the vedic Ṛsis, which made them praise as the Highest, whatever God, high or low, they happened to invoke at any time—the spirit which Max-Müller has labelled Henotheism. The development of the Āgama schools gave a great impetus to Bhakti by concentrating the attention on one Deva and this resulted in an extreme development of Bhakti, a devotion that expressed itself in an absorbing love—a complete self-surrender. . . . This devotional movement has, as in other countries, given a great stimulus to Art; Temple architecture, especially in Southern India and Lyric (devotional) poetry, especially Sanskrit, Tamil and Hindi have reached a high order of perfection. . . . Music, Dancing

(*Nātya*) and gesticulation (*abhinaya*) have also been evolved under the influence of religious devotion."

As regards the significance and import of the word *Pāñcarātra*, several views have been propounded. These have been discussed on pages 24 to 26 of Dr. Schrader's *Introduction to the Pāñcarātra*. His conclusion is that the name "Pāñcarātra" is traceable to the central doctrine of this school which has reference to "the Pāñcarātra Sattra of Nārāyaṇa (spoken of in *S'atapatha-Brāhmaṇa*, XIII. 6. 1) interpreted philosophically as the five-fold self-manifestation of God by means of His Para, Vyūha, Vibhava, Antaryāmin, and Arcā forms. This would well agree with the statement of the *Ahirbudhnya Samhita*, at the end of the eleventh adhyāya, that the Lord Himself framed out of the original Sāstra the system (tantra) called Pāñcarātra describing His (five-fold) nature (known) as Para, Vyūha, Vibhava, etc." (i.e. Antaryāmin and Arcā). He also states that, in regard to the topics dealt with in the Pāñcarātra Sāstra in general, "the Scientific student will probably find it best to distinguish the following ten :

- (1) Philosophy ;
- (2) Linguistic occultism (*mantra-sāstra*) ;
- (3) Theory of magical figures (*yantra-sāstra*) ;
- (4) Practical magic (*māyā-yoga*) ;
- (5) Yoga ;
- (6) Temple-building (*mandira-nirmāna*) ;
- (7) Image-making (*pratiṣṭhā-vidhi*) ;
- (8) Domestic observances (*samskāra, āhnikā*) ;
- (9) Social rules (*varṇāśrama-dharma*) ;
- (10) Public festivals (*utsava*)."

As has been stated already, the Pāñcarātra Literature, like the literatures of Āgamas generally, has not yet been

studied by the generality of modern Orientalists and critical scholars—Indian and European—to the same extent and in the same scholarly way that the literature of the well-known *Six schools of Philosophy* (including the Vedānta) have been. The Āgamas enshrine a system of Philosophy which has certain special and unique features distinct from those found in the schools of Vedānta and other well-known Darsanas or schools of Philosophy. In regard to the Philosophy of the Pāñcarātra system, it was Dr. Schrader, a past Director of the Adyar Library, who undertook, for the first time, a critical study of all available literature on the subject and published the monumental reference-work already referred to—viz., *Introduction to the Pāñcarātra*, (No. 5 of the *Adyar Library Series*). A masterly exposition is contained on pages 27 to 93 of this publication where the subject is dealt with under the following six heads and to which those interested are referred for details :

- (1) Nights and days of Nārāyaṇa (The Supreme Reality) ;
- (2) Higher or “ Pure ” creation (Evolution : First stage) ;
- (3) Intermediate Creation (Evolution : Second stage) ;
- (4) Lower Primary creation (Evolution : Third stage) ;
- (5) Secondary or “ Gross ” creation ;
- (6) Nature and destiny of the soul.

Āgama Literature

The Āgamas have generally been treated as *Rahasya* (secret, esoteric or occult science). Of the many works mentioned as the authoritative scriptures of these schools—108 Pāñcarātra Āgamas, 28 S'aiva Āgamas and 77 S'ākta Āgamas are so mentioned—only a few have been printed so far. The names of many others quoted in certain commentaries

on extant Samhitās have not yet become available even as manuscripts.

Each of the three schools—S'aiva, S'ākta and Vaiṣṇava—have further divisions and sub-divisions (Upa-Āgamas).

S'aiva Āgamas

The literature of the S'aiva school is intimately related to that of the S'ākta school. The school is designated as “S'aiva” because the name given herein to the Supreme Being is “S'iva” regarded as the World-Father, the Final Cause of the Universe. Under the S'aiva Āgama (also known as the Mahesvara Āgama) come the following well-known divisions :

1. *The Pāśupata School.* Pasupati Sūtras and writings attributed to Haradattācārya and Lakulīśa (or Nakulīśa) are considered as the authoritative works of this school.

2. *The Siddhānta or S'aiva Siddhānta School.* This is the living religion of a considerable section of Tamilians in South India. Among the authoritative works of this school are the well-known 28 S'aiva Āgamas, Nīlakanṭha's *Bhāṣya* on *Vedānta Sūtras* (usually referred to as S'aiva Visiṣṭādvaita) and an extensive literature in Tamil written during the last 1500 years or more by S'aiva Ācāryas of the S'aiva Siddhānta school. Among the 28 S'aiva Āgamas, the *Kāmika*, *Kāraṇa*, *Suprabheda* and *Vāthūla* are considered specially authoritative.

3. *The Pratyabhijñā School of Kashmir.* Among the authoritative works of this school are the *S'iva Sūtras* of Vasugupta, *Spanda Kārikā* of Kallatā, *S'ivadr̥ṣṭi* of Somānandanātha and *Pratyabhijñā Sūtra* of Utpala. (*Pratyabhijñā-hṛdayam* of this school was published by the Adyar Library in 1938 as No. 19 of the *Adyar Library Series*).

S'ākta Āgamas

This school is designated as “S'ākta” because the name given herein to the Supreme Being is S'akti regarded as the World-Mother. Among the foundational works of this school is the *S'akti Sūtras* from which quotations are cited by Bhāskararāya in his commentary on *Lalitāsaḥasranāma*—a very popular work on the thousand names of the World-Mother designated as *Lalitā*. As has been stated already, Sir John Woodroffe and his collaborators in Bengal have published a number of Tantras of this Āgama. Under this School (also known as Devī Āgama) come the 5 Subhāgamas, 64 Kaulāgamas and 8 Misra Āgamas. *Saundaryalaharī* attributed to Śrī Saṅkarācārya, a popular work in use for daily devotions and *Upāsanā* belongs to this school. An authoritative edition of this work edited by the late Pañdit S. Subramanya Sastri of the Adyar Library was published by The Theosophical Publishing House, Adyar. He also edited another popular work of this school viz., the *Varivasyārahasya* of Bhāskararāya (with his own commentary) published in 1941 as No. 28 of the *Adyar Library Series*.

Vaiṣṇava Āgamas

This school is designated as *Vaiṣṇava* because the name given herein to The Supreme Being is “Viṣṇu,” “Vāsu-deva” or “Nārāyaṇa” regarded as the World-Father or Śrīman Nārāyaṇa where Śrī and Nārāyaṇa are regarded as one—World-Father and Mother.

Under the *Vaiṣṇava* Āgamas come the two schools of Vaikhānasa and Pāñcarātra Āgamas which govern temple-worship in Viṣṇu temples. The present publication is a work

of the Pāñcarātra school. The emphasis in Vaikhānasa and Pāñcarātra rituals of worship is stated to be on Vedic and Tantric forms respectively.

The origin of the Vaikhānasa Āgamas is attributed to Vikhanas or Brahma himself who revealed the Sāstra through his four disciples Atri, Marīci, Kāsyapa and Bhṛgu each of whom wrote a Samhitā of his own. Of these, the *Atri* and *Marīci Samhitās* are already printed and published by the authorities of the Sri Venkatesvara Temple at Tirupati where worship is according to the Vaikhānasa Āgama. The *Bhṛgu Samhitā* also is expected to be soon published by the same authorities. Further, a number of works of this School—about ten in number—have been published mainly in Telugu script, in the *Vaikhānasa Granthamālā Series*, Madras. A work under the title of Vaikhānasa Āgama and attributed to Marīci was edited by K. Sambasiva Sastri and published in 1935 as No. 121 in the *Trivandrum Sanskrit Series*. It is interesting to note that Srī Vedānta Desika, the celebrated author of the present work on the Pāñcarātra school (of which he was a devoted follower) has written a work about the Vaikhānasa Āgama also. This work is entitled *Sajjana Vaibhava*.

As regards the Literature of the Pāñcarātra system, Dr. Schrader gives a synopsis of no less than 215 Samhitās, listed as works of this school (*Vide pp. 6 to 11 of his Introduction to the Pāñcarātra*). He also adds “There are further a number of Samhitās, quoted or mentioned by name, which seem to be different from those of the Lists. . . . A complete list should some day reveal many more names.” Only 11 of these were available to Dr. Schrader in print when he published his *Introduction to the Pāñcarātra* in 1916. Of these, he gives the following details on pages 12 and 13 :

"The Editions of Samhitās, most of which are now not easily obtained, are the following eleven :

1. *Īsvāra Samhitā*, Telugu, Sadvidyā Press, Mysore, 1890, Yogi Pārthasārathi Aiyangar.
2. *Kapiñjala Samhitā*, Telugu, Kalyāṇa-kumāravilāsa Press, Tirukkovalūr, no year, Yogi, etc. (see 1).
3. *Parāśara Samhitā*, Telugu, Vāgīśvari Mudrāksara S'ālā Press, Bangalore, 1898, Īyuṇi Raghavācārya.
4. *Pādma Tantra*, Telugu, 1891, rest as in 1.
- 5, 6. *Bṛhad Brahma Samhitā* : (5) Telugu. S'rivenkaṭesvaranilaya Press, Tirupati, 1909, no name ; (6) Devanāgarī ; Ānandāstrama Press, Poona, H.N. Apte.
7. *Bhāradvāja Samhitā*, Telugu, no year, rest as in 1.
8. *Lakṣmī Tantra*, Telugu, 1888, rest as in 1.
9. *Viśṇutilka*, Telugu, Bangalore, 1896, Rāghavācārya.
10. *S'rīprasna Samhitā*, Grantha, Maṅgalavilāsa Press, Kumbakonam, 1904, J. Ramasvāmi Bhaṭṭācārya.
11. *Sāttvata Samhitā*, Devanāgarī, Sudarsana Press, Conjeeveram, 1902, P. B. Anantācāriar.

(A portion of the *Ahirbudhnya Samhitā* in Telugu character, is not worth description.)

With the exception of *Bṛhad Brahma Samhitā* all of these need re-editing, a critical edition of 4, 8, and 11 being particularly desirable."

A few additions have been made since then. These are the *Ahirbudhanya Samhitā* published as No. 4 of the Adyar Library Series, *Jayākhya Samhitā* and *Parama Samhitā* published as No. 54 and 81 in the Gaekwad's Oriental Series.

The origin of the Pāñcarātra Āgama is traced to the Supreme Being S'rīman Nārāyaṇa who is stated to have revealed the Sāstra to Nārada, Sāṇḍilya and other Maharsi, through Sanaka and other Great ones residing in S'vetadvīpa—"The

white Island." In any case, it is held that references, to "Pāñcarātra" occurring in *Chāndogya Upaniṣad*¹, *Sataśatha Brāhmaṇa*², *Rāmāyaṇa*³, and *Mahābhārata*⁴, point to the great antiquity of this Sāstra.

There are also references in ancient works like the above to the Sātvata and Bhāgavata schools of the Vaiṣṇava Āgama; but, in his *Sṛī Bhāṣya*, the great commentary on the *Vedānta Sūtras*, Sṛī Rāmānuja treats the three terms—Bhāgavata, Sātvata and Pāñcarātra—as being almost synonymous.

The Author

The author of the present publication is Sṛī Veṅkaṭānātha, the thrice—greatest Ācārya, reverently referred to by his

¹ “ऋग्वेदं भगवोऽध्येमि यजुर्वेदं सामवेदमथर्वणवेदं चतुर्थम्, इतिहासपुराणं पञ्चमं वेदानां वेदं पित्र्यं राशिं दैवं निधिं वाको वाक्यम् एकायनम्” इति (VII. 1.)

“Oh: Sanatkumāra, I have learnt Ṛgvedā, Yajurvedā, Sāmavedā, Atharvana, . . . Ekāyana etc.” The term “Ekāyana” is taken to mean “Pāñcarātra.”

² “स एतं पुरुषमेषं पञ्चरात्रं यज्ञकर्तुमपदयत्”

—(*Sataśatha Brāhmaṇa*, XIII. 6. 1. 1.)

³ पुराणैर्थैव वेदैर्थं पाञ्चरात्रैस्तथैव च ।

ध्यायन्ति योगिनो नित्यं क्रतुभिश्च यजन्ति तम् ॥

—(*Rāmāyaṇa*, Uttarākāṇḍa, Sarga 7, Verse 16.)

⁴ सांख्यं योगं पाञ्चरात्रं वेदारण्यकमेव च ।

ज्ञानान्येतानि ब्रह्मार्थं लोकेतु प्रचरन्ति ह ॥

—*Sāṃtiparva*, (Chap. 359, Verse 1.)

The whole section of this parva called the Nārāyaṇīya (Chaps. 344-361) has references to this topic.

“इदं महोपनिषदं चतुर्वेदसमन्वितम् ।

साङ्ख्ययोगकृतान्तेन पञ्चरात्राकृशब्दितम् ॥

नारायणमुखोदीर्णं नारदोऽप्रावयत् पुरा ।”

—*Sāṃtiparva*, (348-62 & 3)

devoted followers as Vedānta Desīka or Nigamānta Guru, and well-known to fame under the titles of "Kavītārka Simha," "Vedāntācārya" and "Sarvatantrasvatantra"—"Master of Sciences, Arts, Crafts and all other branches of knowledge." The most erudite scholar of his time, both in Samskr̥t and Tamil lore; the composer of many mellifluous and soul-stirring hymns; brilliant logician and controversialist; the author of exquisite poetry and superb prose; a dramatist of unique excellence; the profoundest philosopher of his age; an incomparable expounder and teacher; a Jñānī wondrously wise; a Bhakta beloved of the elect; a Prapanna and saint, adored by his followers as God's own, our author was a versatile genius and a literary luminary of the first order who lived a full and hallowed life, extending over a century from 1268-1269 A.D. to 1369-1370 A.D. An excellent and concise account of his life and works has appeared in Vol. II of the *Cultural Heritage of India* in the article on "The Historical Evolution of S'rī Vaiṣṇavism in South India" by S'rīman V. Rangacharya, to whom I am indebted for the following extract¹:

"In the history of Vaiṣṇavism, the name of Vedānta Desīka (or Vēṅkaṭanātha) is second only to that of Rāmānuja. He was the son of S'rī Anantasūri of Tūppil near Conjeevaram, by Tōtārambā, the sister of Ātreya Rāmānuja or Kidāmbi Appillār, and was born in 1269 A.D. Tradition regards him as the incarnation of the bell of the Lord of Tirupati. Educated and trained by his uncle, he mastered all known religious literature by his twentieth year, and entered the life of a householder. From about 1290 to 1369, that is, for more than three quarters of a century, Vedānta Desīka enriched the

¹ Pages 96 to 98. This extract has since been revised by the author S'rīman V. Rangacharya at my request.

Vaiṣṇava world with his teachings and writings. Spending his days as a poor and resigned householder at Tiruvahindrapuram (near Cuddalore), Conjeevaram, Srirangam (where he successfully defended Visiṣṭadvaita from the attack of rivals), Mysore, and elsewhere, he obtained a reputation which led to his own apotheosis in course of time. It is not possible here even barely to enumerate his writings, which number more than a hundred. They are characterized by versatility, beauty of style and thought, ethical fervour, and deep spiritual insight. As a poet, philosopher and thinker, as a controversialist and popularizer, he was equally great. His works were both in Sanskrit and Tamil and included original compositions as well as commentaries. They can be divided into nine headings or classes : (1) Panegyrics of a devotional character on different deities or Ācāryas ; (2) Treatises in elaboration of the Visiṣṭādvaitic system ; (3) Works in Tamil and Sanskrit, reconciling the teachings of the Alvārs with those of the *Prasthānatraya*, (4) Secret doctrines of Vaiṣṇavism ; (5) Original Tamil poems on various subjects ; (6) Epic poems in Sanskrit ; (7) Dialectical works directed against rival schools ; (8) Treatises on practical daily routine and (9) Miscellaneous treatises. The first set includes the *Garudadañdaka*, *Garudapañcāśat*, *Hayagrīva-stotra*, *Dēvanāyakapañcāśat* *Gopālvimsati*, *S'rīstuti*, *Varadarājapañcāśat*, *Raghuvīragadya-Yatirājasaptati* (on Rāmānuja), *Abhitistava*, and fifteen other works. Amongst the philosophic treatises on Ubhaya-Vedānta may be mentioned the following : *Adhikarāṇa-darpaṇa*, *Gitābhāṣya-tātparya-candrikā*, *Vedārthaśaṁgraha-vyākhyāna*, *Bhāṣya* on *Īśvārasya Upaniṣad*, *Nigamaśarīraṁ*, *Dramido-paniṣat-tātparya-ratnāvali*, *Tattvātiķā* (an extensive gloss on the *S'rī Bhāṣya*), *Adhikarāṇa-sārāvali*—a series of Sanskrit verses summarizing the discussions of the various sections of the

Vedānta Sūtras), Nyāyaparisuddhi and *Nyāyasiddhāñjana* (text-books of Visiṣṭādvaitic logic), *Sesvara-Mīmāṃsā* (a commentary on Jaimini's work tracing the relationship between the Pūrva and Uttara Mīmāṃsas and refuting the common theory that the former is atheistic), and *Tattvamuktakalāpa* (an elaborate and critical discussion of the nature of the Universe in the light of the Visiṣṭādvaita philosophy, together with an explanatory gloss on it called *Sarvārthaśiddhi*). Desika's lectures on the ideals and daily practices of Śrī Vaiṣṇavism were embodied in the allied treatises of *Saccaritra-rakṣā*, *Rahasya-rakṣā*, *Pāncarātra-rakṣā*, (the present publication), *Nikṣeparakṣā*, *Gitārtha-saṃgraha-rakṣā*, etc., which remain even today the most classical and authoritative works on the subject. In explanation of the Mantras (which, together with the Bhāṣyas and the Prabandhas, form the triple basis of Śrī Vaiṣṇavism) he wrote, in the Maṇipravāla style, the *Tattva-pādavī*, *Rahasya-pādavī*, *Tattva-navaṇīta*, *Rahasya-navaṇīta*, *Tattva-ratnāvalī*, *Parama-pada-sopāna*, *Rahasya-traya-sāra*, and twenty-five other works, thereby clearly analyzing, elaborating, and strengthening the views of Rāmānuja. For the sake of the lay people he wrote the series known as *Mummaṇikkovai*, *Pandupā*, *Kalalpā*, *Ammāṇaiippā*, *Ūsalpā*, *Eosalpā*, *Adaikkalappattu*, etc. In his *S'atadūṣanī* he refuted Advaitism from many standpoints. He also composed the Vedāntic drama *Sankalpa-sūryodaya*. It consists of ten Acts and is unrivalled in allegorical literature for dignity, grandeur, and intellectuality. Desika further composed the *Kāvyas* of the *Hamsa-sandesa*, and *Yādavābhūyudaya*. In the name of the first of these works there is a significance. The *hamsa* (swan) was the form in which Viṣṇu taught the Pāncarātra doctrine. The last-named work is a fine and elegant poem which won the admiration of the renowned Appaya Dīkṣita in the sixteenth

century, and made him compose a valuable commentary on it. The *Pādukāśahasra* is a poem of one thousand verses on the Lord's lotus-feet, or rather his wooden sandals. Desika also composed, in addition to his original Prabandhas (*Desikaprabandha*) in Tamil, an elaborate commentary called the Seventy-four Thousand, which is lost. Amongst the miscellaneous works of the great saint, mention may be made of the *Subhāshita-nīvī* and other ethical treatises written for a chief of the Āndhra country, the *Silpaṛthasāra* on art, and architecture, the *Rasa-bhaumāmṛta* and *Vṛkṣabhaumāmṛta* on medicine, and the *Vairāgyapañcakā* which he addressed to Vidyāranya in praise of resignation when he was pressed to come to Vijayanagar under the sunshine of royal patronage. It is not surprising that Vedānta Desika was called in his own age Kavīrākikasimha, the lion of poets and philosophers, and *Sarvatantrasvatantra*, the master of all science and knowledge. Many incidents can be cited to show the innate beauty of character of this ideal saint, scholar, and man. Not the least of his services was his saving the *Srutaprakāśikā* from the chaos which followed the sack of Srīraṅgam in 1327. This is the reason why his name as Vedāntācārya is invoked by all Śrī Vaiṣṇavas without sectarian bias in beginning the study of the *Srī Bhāṣya*."

In preparing the text of the present edition, six palm-leaf manuscripts and five printed editions were secured for the purpose of collation and critical examination. All were found to contain many scribal and other errors. Of the printed editions, three were in Grantha characters, one in Telugu and one in Devanāgarī. All the Grantha editions, though printed at different times, give almost the same readings. The Telugu edition gives some variant readings and the Text contains fewer errors than the Texts of the Grantha

editions. The help obtained by the Devanāgarī edition was found to be very limited. The details of the manuscripts and printed copies secured for collation are given in the Sanskrit Introduction of the Editor, Srīman Pañdit Duraiswami Iyengar (pp. १६—१९). That designated by him as घ was found, on the whole, to give the best readings. While the Editors have selected for their Text the readings which seemed to them best, they have also given in foot-notes variant readings for the purposes of comparision and examination by other scholars. The following is a summary of the description of collated Texts as detailed in the Sanskrit Introduction :

1. क. Printed in Grantha characters in Vilambi Samvatsara (Kali 4999, A.D. 1899). On the front-page, it bears the inscription शंखपुरं राघवाचार्यपरिशोधितपुस्तकानुसारेण मुद्रितः। Found to contain many mistakes.

2. क. (अ) 2. H. 34 of the Adyar Library. Printed in Grantha script 16 years earlier than क in the Citrabhānu Samvatsara (Kali 4983, A.D. 1882-83) in Cennapuri in the Vyavahāratarāṅginī Press. As in the case of the previous edition, the front-leaf bears the inscription शंखपुरं राघवाचार्यैः परिष्कृतशुद्धप्रतिवत् सम्यक् परिष्कृत्य मुद्रितोऽयं प्रत्यः। Almost all the corrections given in the Errata of the edition designated ज्ञ have been incorporated in this edition.

3. ख. This was procured from the Govt. Oriental MSS. Library, Madras. No. D. 5280. Good Writing. This seems to have been copied about 92 years ago by one Tirumalai Vedāntarāmānujācārya on palm-leaves in only 12 days. At

¹ This belongs to Srīman T. Venugopālācārya, the Joint Editor. Srīman M. Duraiswami Iyengar the Editor has also a copy containing almost identical readings. Hence, these two Manuscripts are taken as one.

the end of the MS., it is written : ४९६० कल्यांबे सौम्यवर्षे कार्तिक-
मासस्य पञ्चदशोऽहि लेखनमारम्भ तस्य मासस्य सप्तविंशो दिवसे एकादशीतिथी
वृषभलग्ने लेखनसमापनं कृतम् ।

श्रीपाञ्चरात्ररक्षा लिखिता श्रुत्यन्तलक्ष्मणाख्येन ।
पठितव्या द्विजवर्णैः दातव्या तत्समक्षमेवेयम् ॥

Comparing the mistakes found in the Manuscript with those found in the printed editions, it looks as though this MS. was used as the basis of the printed editions. The MS. is undamaged and almost complete. In three or four places, a few are found missing either through the mistake of the scribe or through the deficiency in the original MS. of which this is a copy.

4. ग. Palm-leaf MS. obtained from the Govt. Oriental MSS. Library, Madras; bears the Shelf-number (M.49-1) D.5281. Complete. It is not known when and by whom it was copied. It may either be of the same age as ख or slightly later than that. There is not much difference in readings between this and ख. The traditional colophon “इति कवितार्किकसिहस्र्य सर्व-
तन्त्रस्वतन्त्रस्य” is not found neither at the end nor elsewhere in the manuscript.

5. घ. Palm-leaf manuscript obtained from the Govt. Oriental MSS. Library, Madras. No. R. 4227. Comparing the leaves and writing of this MS. with those of ख and ग which were copied about a hundred years ago, it looks as though that this MS. is older by about 300 years. Fortunately, till now its leaves have neither been perforated by insects, nor worn out with age. The present edition is based mostly on the readings of this MS. which were found to be the best available. Many acceptable readings found here are not found in other MSS. or printed editions.

6. ଙ. Fairly old; belongs to the Govt. Oriental MSS. Library, Madras; written on palm-leaves; Shelf-number M. 34-3; generally resembles ଙ in readings. From the damaged state of some leaves, it seems to be older even than ଙ. Several folia at the beginning are missing, and some are injured at the corners. The letters are slightly indistinct. This MS., which was apparently not accessible to earlier editors and which has already undergone decay due to age was fortunately secured in time for the good readings given therein to be utilised in the present edition.

7. ଚ. Printed twenty three years ago (1919 A.D.) at Bangalore in Telugu characters by Tūppal Veṅkaṭācārya. In point of readings as well as the style of printing, this is somewhat better than the Grantha editions noticed before.

8. ଛ. Palm leaf MS. obtained from the Govt. Oriental Library, Mysore; No. 2498. Clearly written. Complete; resembles very much ଙ and ଙ in readings. The name of scribe and date of writings not known; perforation by insects has just set in; this must have been copied later than ଙ and ଙ.

9. ଜ. Palm leaf MS. obtained from Govt. Oriental Library, Mysore; No. 3028. Incomplete; time of copying and name of scribe not noted. About the end of the Second Adhikāra which ends: “*विस्तरेण चाह योगमन्त्रे दक्षः । तत्र चैषसारः प्रोक्तः । सर्वोपाधि ;*” some lines are missing.

10. ଝ. From what is known so far, this appears to be the first printed edition of the *Pañcarātrarakṣā*. It was edited by Veliyanūr Saṅkhapuram S'rī Rāghavacārya and Konḍamūr Koyilunṇi S'rī Rāghavacārya, and printed at the request of Kumbhakonam Taṭṭai S'rī Krṣṇamācārya, by Mādapūsi Pārthasārathyācārya in Vikrama Samvatsara (A.D. 1880) in Madras in the Vyavahārataraṅgiṇī Press. Printed

over sixty years ago, this seems to have formed the basis for the Grantha editions mentioned before. A list of Errata of eight pages is added at the end. Still the credit for bringing out the first Edition of the *Pāñcarātrarakṣā* must go to S'āṅkhapuram Rāghavācārya.¹

11. Devanāgarī edition printed at Brindāvan by Dharaṇīdhara Sāstri and S'rīdharācārya.

In every one of the available manuscripts and editions noted above, there is a uniform break in the third Adhikāra after the words “सर्वेषामन्ततो भगवत्प्राप्तिः समानाविकलानामपि भागवतानाम्”, in the topic relating to *Ijyā* (worship and sacrificial rites). Naturally, this is a matter which has caused deep disappointment and regret to our editors and also to myself as I had hoped that the patient and devoted labours of our editors would be rewarded by the discovery and restoration of the missing portion dealing with so vitally important a topic as *Ijyā*. We hope and pray that further research may soon lead to the discovery of the precious find.

For further details, those interested, are referred to the masterly introduction in Saṃskṛt written by the Editor, S'rīman Vaidyaratna Pañdit M. Duraiswami Iyengar, wherein will also be found the details of certain special features which are calculated to make this edition specially valuable to critical students and scholars. There is one valuable feature, however, which I must mention here. It relates to a practice of our ancient authors which has been operating as a matter of some disadvantage to modern students. In regard to many quotations cited as authoritative texts—*Pramāṇa Vākyas*—the ancient scholars seemed to have taken for granted that the authorship of such *Vākyas* would be so well-known to

¹This book was obtained from S'rīmān Conjeevaram Tāyārsannidhi Varadācārya.

other scholars as not to require any specific mention. This may not have operated as a disadvantage so long as contemporary scholars carried on the practice of committing to memory an incredibly large number of authoritative texts and were, in fact, living and walking libraries wherefrom reference to any authoritative passage could be obtained automatically and with the greatest ease from the mere mention of the text under reference. In modern times, the race of such literary giants is fast becoming extinct due to various causes, so that modern scholars find it difficult to trace out the original sources of many of the passages quoted in ancient writings. In regard to authoritative passages quoted in the present publication, our author has followed the ancient practice and has not given specific references to original sources in many instances. It speaks volumes to the patient industry and scholarly zeal of our editors that they have been able to trace out the original sources of as many as 95% of the passages cited. The results of this stupendous labour are incorporated in the Appendices printed at the end of the work. It is difficult for me to find words to express my deep gratitude to Pañdit Duraiswami Iyengar for the superb manner in which he has performed his labour of love and for the vast erudition, great enthusiasm and the incomparable devotion which he has brought to bear on the work of editing this publication. S'rīmān Duraiswami Iyengar bears with distinction the title of *S'rī Desika Darsana Durandhara* bestowed upon him by learned pāñdits in recognition of his eminent services in spreading the message of *S'rī Vedānta Desika*, the author of the present publication. Naturally, the work of editing was undertaken by him in the spirit of a pious devotee preparing a worthy offering to be lovingly placed at the feet of his master, Nigamānta Guru of hallowed memory. Where jñānam-

(knowledge and wisdom) worked in happy union with S'raddhā (Reverence and Faith) and Bhakthi (Devotion), as in this case, the result was bound to be an offering well worthy to be placed at the feet of the Master ; and so, it has been, as discerning readers may see for themselves. We were also fortunate in our Jt. Editor, S'rīmān Vedānta Siromāni Pañdit T. Venugopalacharya eminently qualified for his role, not only by his learning and devotion but also by his past services in spreading the Message of the Master, which have earned for him the title of *S'rī Desika Darsana Durandhara*—a title which, as I have already stated, our Editor S'rīman Pañdit Durai-swami Iyengar bears with great distinction and appropriateness. To both of them, I tender, once again, my grateful thanks. I also join them in laying this offering at the feet of the Master to whom, I am sure, they would wish me to render respectful homage in terms of the following verses sanctified by constant and continual ususage through hundreds of years :

रामानुजदयापात्रं ज्ञानवैराग्यभूषणम् ।
 श्रीमद्वेङ्कटनाथार्थं वन्दे वेदान्तदेशिकम् ॥
 श्रीमान् वेङ्कटनाथार्थः कवितार्किककेसरी ।
 वेदान्ताचार्यवर्णो मे सन्निधत्तां सदा ह्वदि ॥
 कवितार्किकसिंहाय कल्याणगुणशालिने ।
 श्रीमते वेङ्कटेशाय वेदान्तगुरवे नमः ॥

॥ भूमिका ॥

श्रीमन्निगमान्तमहादेशिकैः प्रणीतेषु प्राज्ञैः प्रशंसनीयेषु शताधिकेषु
 ग्रन्थेषु प्रायः पञ्चवा एव परिष्कृतया रीत्या मुद्रणमधिगत्य सहृदयानामा-
 धुनिकानां दृष्टिपथं रञ्जयन्तीति जानन्त्येव वहवस्तद्ग्रन्थश्रद्धालवः । वैष्ण-
 वानाम्, विशिष्य शुद्धसात्त्वतसम्प्रदायमार्गमार्गणपराणाम् उपजीव्यतया
 विद्यमानान् पाञ्चकालिकधर्ममर्मपरामर्शपरान् विषयान् अशेषानप्यधिकृत्य
 निगमान्तगुरुणा निबद्धोऽयं श्रीपाञ्चरात्ररक्षाग्रन्थः सपरिष्कारं नैवासीत्
 नागराक्षरैरेतावता संमुद्रितः । अवैमश्च वयम्, यदेष त्रिवारं ग्रन्थाक्षरैः,
 सकृदान्त्रलिपिभिः¹, अनन्तरम् उत्तराप्थे नातिचिदेव नागराक्षरैश्च²
 मुद्रितोऽभवत् कोश इति; परं तु तथा मुद्रिताः कोशाः सर्वेऽपि ते
 किञ्चिदुच्चावचतया परस्परं सौभ्रात्रम् अपअंशसंवलितत्वे सुतरामावहन्तीति
 सावहिति तेषां पठनात् कृतमतयः प्रभवन्त्यवगन्तुम् । कतमं मातृकाग्रन्थ-
 मवलम्ब्य, कति च मातृकाकोशान् संनिरीक्ष्य ग्रन्थास्ते समभवन् मुद्रिता
 इति ग्रन्थप्रकाशकैः किमपि नैवास्ति तेषु सूचितम् । किन्तु सन्त्युपपत्तयः
 संभावयितुम् एतत्, यदुत विस्तम्भणीयमातृकाकोशानुरोधेन ग्रन्थस्य परिष्करणे
 वा, मुद्रणदोषाणां परिहरणपुरस्सरं पुस्तकस्य संस्करणे वा, पठितृणां
 विशिष्यानुकूल्याभिवृद्धये विषयविभजनानि विधाय मुद्रणसौष्ठवादीनां

¹ भूमिकान्तेऽस्माभिस्पृयुक्तानां ग्रन्थानामेतेषां कोशान्तराणां च विवरणं दृश्यताम् ।

² धरणीधरशास्त्री, श्रीधराचार्य इति द्वाभ्यां बृन्दावनक्षेत्रे कोशोऽयं मुद्रितः ।

संविधाने वा तैः प्रकाशकैः किञ्चिदपि नैवासीत् आदतः परिश्रम इति । अतस्तदिदमशिलं समालोचितवद्विरस्माभिः कोशस्यैवंरीतिकस्यास्य मुद्रणे चाविष्करणे चायमज्जीकृतः समुद्घमः ।

श्रीपाञ्चरात्ररक्षाया अस्याभिनवमुद्रणकर्मण उपक्रमात् पूर्वं विभिन्नेषु कालेषु विभिन्नैर्व्यक्तिभिर्विलिखितानां विविधानां चिरन्तनानां मातृकाकोशानाम् उपद्वादशानां पठनपरामर्शद्वारा लेखकप्रमादजनितदोषपरिहाराय, पाठभेदानां परिशीलनपुरस्सरं संयोजनाय, संस्कारान्तराणां विविधानां साधु निर्वहणाय च यथाशक्त्यस्माभिरादतः परिश्रमः । अस्माभिरेव संस्करणायोपयुक्तेषु पुरातनेषु कोशेषु ख संज्ञिते कोश एवान्ततस्तलेखनकालः सम्यगस्ति विलिखितः¹ । श्रीपाञ्चरात्ररक्षाया मुद्रणोद्यतेन केनचित्, अन्येन वा परिशीलकेन अस्मदुपलब्धेषु कोशेषु अतीव प्राचीनौ घ ड संज्ञितौ कोशौ द्वावपि न द्वेतावता स्यातां पठितचराविति वक्तुमुपपदते; यतस्तयोर्द्वैश्यमानाः सुवहवो विवेचकैरादरणीयाः पाठकमादयो न हि मुद्रितचरेषु कोशेषु क्वचिदप्युपलभ्यन्ते । अस्माभिः घ संज्ञितस्य कोशस्य पाठरीतिरेव कोशान्तरीयपाठेभ्योऽपि प्रशस्तेति समालोच्य सैवास्य ग्रन्थस्य नवीनमुद्रणे विश्वसनीयत्वेन बहुषु स्थलेष्वज्ञचकारि ।

अथास्य ग्रन्थविषयस्य किञ्चिदिव परामर्शाय प्रयतामहे । किमिदं पाञ्चरात्रशास्त्रं नाम? कुत इदं प्रवृत्तम्? क एतस्य कर्ता प्रवर्तको वा? इति बहवः पृच्छन्ति । पञ्चकालपरायणाः पावनचरिता भागवताः पाञ्चरात्रशास्त्रप्रतिपादितान् विधीन् अनुरुद्धैव वैदिकानि वैष्णवसम्प्रदायमूलभूतानि नित्यकृत्यानि निर्वर्तयन्तीति नूरमिदं न बहूनां विदितम् । अतः किञ्चिद्विवरणमपेक्षते विषयोऽयम् । पाञ्चरात्राह्यस्य शास्त्रस्य प्रथमरचयिता

¹ दृश्यताम् अनन्तरं भूमिकायां विषयस्येतस्य विवरणम् ।

चोपदेष्टा च श्रीमत्तारायण एवेति नैकवा लिखितपठितमेव प्राक्तनैः परमर्थिभिः परमाचार्यैश्चेदं वस्तुतत्त्वम् । भगवता प्रणीतमिति भगवत्सेवा-प्रकारप्रतिपादकमिति च हेतुद्वयेन पाञ्चरात्रमिदं भगवच्छास्त्रमिति नाम्ना च तदभिज्ञैरभिधीयते^१ । एतादृशशास्त्रपथेषु अक्षुण्णमतिभिरपि श्रीवैष्णवैः सामान्यतः स्तोत्रपाठप्रसङ्गेन यतिराजसस्तिप्रभृतिषु स्तोत्रजालेषु परिशील्यमानेषु “प्रवक्ता छन्दसां वक्ता पञ्चरात्रस्य यः स्वयम्” इत्यादिभिः प्रयोगैः पञ्चरात्रमिति श्रुतिसदृशं सात्त्वतजनानाम् असदृशं शास्त्रं किमपि विद्यते इति, तस्य च भगवान् आदिमो गुरुः श्रियःपतिरेव स्वयं रचयितेति च शक्यमवगन्तुम् ॥^२

किन्तु नेदमुपलभ्यमानैविषयांशैः सुशकं सुव्यक्तं निर्णेतुम्, यदुत सम्प्रदाय एष कदा वा प्रवृत्तिमुपलेभ इति, देशस्यास्य कतमस्मिन् वा भागे प्रथमप्रचारश्चास्य प्राक् समुपनत इति च । भगवता नारायणेन भक्त्युपनताय नारदाय प्रथमतः शास्त्रमिदं समभवदुपदिष्टमिति, तस्माच्च महर्षिपरम्परया महीतले तदिदमुपदेशद्वारा प्रचारमध्यगच्छदिति च पारम्परिकैतिहासिकविषयविश्वस्तैः साम्प्रदायिकैर्विभाव्यते । तदेतस्य चावष्टम्भनाय

¹ “प्राप्यस्य ब्रह्मणो रूपं प्राप्युशं प्रत्यगात्मनः ।
प्रास्युपायं फलं प्राप्तेस्तथा प्राप्तिविरोधि च ॥
वदन्ति सकला वेदाः सेतिहासपुराणकाः ॥”

इत्यर्थपञ्चकविवरणरूपं परमपुरुषार्थसाधकं सात्त्विकं शास्त्रं भगवान् वासुदेवः स्वयं प्रणीतवानिति, भगवता प्रोक्तत्वात् भगवच्छास्त्रमिति यदिदमस्माभिरुच्यते तदेतत् श्रीहस्यत्रयसारे अर्थ-पञ्चाधिकारे श्रीनिगमान्तर्गुरुप्रतिपादितप्रमाणमूलकमिति च ज्ञातव्यम् । किञ्च तत्रैव “श्रीवैक्षर्यम् पर वैक्षर्य वीपव ल्लारं त्वारं क्षावत्तारं गुणेष्वाप्तं पञ्च-प्रकारामा श्रीरुक्तकुम्पपत्रपूपम् श्रीवर्त्तीलुग्नां श्रीक्षेषुक्षक्षुभृत्युम् पक्वकं क्वालंपत्रिर उपंपिरक्तायक्त्वातेऽप्यपीयपटुम्” इति च भगवच्छास्त्रमस्य निदिष्टम् ।

² “वेदान्तेषु यथासारं संगृह्य भगवान् हरिः” इति, “सर्ववेदान्तसारोद्घोरेण सर्व-जनहितैषिणा भगवता स्वयमेव प्रणीतं श्रीमत्पाञ्चरात्रशास्त्रं” इति च शास्त्रस्यास्य भगवत्प्रणीतत्वं वेदान्तसारमयत्वं च निगमान्तर्गुणेव निरूपितमास्ते । (दृश्यतां पुटः २३).

“ इदं महोपनिषदं चतुर्वेदसमन्वितम् ।
साङ्घरात्रयोगवृत्तान्तेन पञ्चरात्रानुशब्दितम् ॥
नारायणमुखोद्गीर्णं नारदोऽश्रावयत् पुराः । ”

इत्येतन्महाभारतवचनमपि (शान्तिपर्व-३ ४८-६२, ६३) प्रमाणयन्ति प्राञ्चो विदितवेदितव्याः श्रीवैष्णवाचार्याः । पञ्चरात्रास्त्रास्य भगवच्छास्त्रमिति पूर्वम् अन्यदपि नाम व्यवहारे विद्यत इति निर्दिष्टम्^१ । तथा भगवदुपदिष्टमिदं शास्त्रं ‘सात्त्वतशास्त्रम्’ इति संज्ञान्तरमप्यावहति । तस्यैतस्य संज्ञान्तरस्य ईश्वरसंहितादिषु प्रयोगः परिवृश्यते^२ । अत एव च शास्त्रमिदमवलम्ब्य ये धर्मान् अनुतिष्ठन्ति ते पाञ्चरात्रिका इति, भागवता इति, सात्त्वता इति च साम्प्रदायिकैरभिधीयन्ते । पाञ्चरात्रिकेण विधिना ये वासुदेवमाराधयन्ति ते वासुदेवनामा, एकान्तिकनामा (परमैकान्तिनः), सूरिनामा च सद्गिराहूयन्ते^३ ।

इदमप्यभिधीयते, यत् पाञ्चरात्रमिदं श्रुतिमूलकमिति, विशिष्य चैकायनश्रुत्युपवृक्षकमिति च । एकायनमिति नामेदं छान्दोभ्योपनिषदिः “ त्रिवेदं भगवोऽध्येयमि यजुर्वेदं सामवेदमर्थर्वणवेदं चतुर्थम्, इतिहासपुराणं पञ्चमं वेदानां वेदं पित्र्यं राशिं दैवं निधिं वाको वाक्यम् एकायनम् ” इति (६, १-२ ; ६, १-४) दृश्यते निर्दिष्टम् ।

^१ “ भगवच्छास्त्रस्य सार्वभौमं प्रामाण्यं ” इत्यादिभिः वहुषु स्थलेषु भगवच्छास्त्रमित्येव शास्त्रमिदं निगमान्तरणुहणा निर्दिश्यते ।

^२ “ एतेषां सात्त्वतं शास्त्रमुपदेष्टुं त्वमर्हसि ।

इत्युक्त्वान्तर्देषि श्रीमान् नारायणमुनिस्तदा ।

सात्त्वतं विधिमास्थाय गीतः सङ्खरणेन यः । ” (ईश्वर. 1-10).

^३ वासुदेवाश्वं सात्त्वतैः । (श्रीविष्णुपुराणे ५-१६, १७)

“ सुरिः सुहद्गामवतः सात्त्वतः पञ्चकालवित् ।

एकान्तिकस्तम्यश्च पाञ्चरात्रिक इत्यपि । (पाद्यसंहिता ४-२, ८८)

इदम् उपनिषद्वाक्यं तु वेदशास्त्राभिः सह श्रुतिश्चैकायनाख्या स्वात्मना कथ-
मधीतेति सनत्कुमाराय नारदेन कथितां कामपि कथाम् अभिव्यनक्ति । अत-
श्चानुमीयते, यत् वैदिकजनवहुमतः प्रमाणतो वेदसमानधर्मा पञ्चरात्राह्यः प्राक्
परमपुरुषोपदिष्टः शिष्टजनोज्जीवनहेतुः अस्त्यनुर्वर्तमानः कालाद्वहोरेष आगम
इति । श्रीनिगमान्तगुरुभिरपि “ श्रुतिमूलमिदं तन्लं प्रमाणं कल्पसूत्रवत् ”
इति श्रुतिमूलकत्वमस्य शास्त्रस्य प्रमाणान्तरोलेखेन प्रतिपाद्य, “ इत्यादिवचनं
तु त्रय्यन्तमूलतया एकायनश्रुतिमूलतया च योज्यम् ” इति विवरणेन
एकायनश्रुतिरप्यस्य मूलमिति निरूपितमास्ते न्यायपरिशुद्धौ शब्दाध्याये¹ ।
स्पन्दप्रदीपिकानान्नि पञ्चरात्रागमग्रन्थे “ पञ्चरात्रश्रुतावपि—यद्वत् सोपानेन
प्रासादमास्त्वहेतु छुवेन वा नदीं तरेत् तद्वच्छास्त्रेण हि भगवान् शास्ताव-
गन्तव्यः ” इति, “ पञ्चरात्रोपनिषदि च—ज्ञाता च ज्ञेयं च वक्ता च
वाच्यं च भोक्ता च भोज्यं च ” इति च² यां पञ्चरात्रश्रुतिं पञ्चरात्रोप-
निषदं च भट्टोत्पल इति स्वातः उत्पलाचार्यः (उत्पलवैष्णव इति पैठेर्
महाशयः) स्वयमुदाहरति ते च द्वे शास्त्रामेकायनाख्यामेव विनिर्दिशत
इत्यभिप्रयन्ति विमर्शकाः । उत्पलाचार्येण स्वप्रबन्धे समुद्धृतानि तादृशानि
वचनानि यदि यथावद्विमृश्यन्ते, तर्हि तदनुरोधेन पञ्चरात्रश्रुतिः, पञ्चरात्रोप-
निषत्, पञ्चरात्रसंहिता चेति पञ्चरात्रशास्त्रमिदं त्रिधा विभज्य व्यवहृतमिति
निर्णेतव्यमस्ति । भगवद्यामुनार्थजीवितकालस्य प्रायः सप्ततिसंवत्सरेभ्यः प्राक्
दशम्यां कैस्तवशताब्द्याम् उत्तरापथे प्राप्तप्रथस्य उत्पलाचार्यस्य कालेऽपि
पञ्चरात्रागमः श्रुतिरूपेण प्राप्तप्रचारः समभवदिति, प्रायेण विषयांशं एष एव

¹ ऋगादिभेदेन वेदशास्त्राविभजनात् प्राक् विद्यमाना एकायनशाखैव मूलवेद इति,
गृह्यसूत्रमपि किञ्चित् तत्प्रयुक्तकर्मप्रतिपाद्यकमिति, मूलवेदे त्रय्यन्ते च प्रतिपादितांशानाम् उप-
बृहाणायैव भगवता पञ्चरात्रशास्त्रं स्वयं प्रणीतमिति च निगमान्तगुरुवोऽभिप्रयन्ति ।

² दृश्यतां विजयनगरसंस्कृतग्रन्थावली. (उपौ 2, 40)

पाञ्चरात्रसंहितासु प्राक्तनैर्ग्रन्थकर्तृभिः एकायनशास्त्रात्वेन निर्दिश्यत इति च संभाव्यते । “ स एतं पुरुषमेधं पञ्चरात्रं यज्ञकतुमपश्यत् ” इति पञ्चरात्र-यज्ञस्य शतपथब्राह्मणे (१३-६-१) पञ्चमानत्वात् , पञ्चरात्रमिति प्रथितं शास्त्र-मिदं महाभारतकालादपि चिरन्तनं स्यादिति, तच्छास्त्रस्य पुनर्नवीकरणाय लोके परितः प्रवर्तनाय च सात्त्वत-जयास्य-पौष्टक-पाद्मादयः सुबहवः संहिता-ग्रन्थाः कालेन प्राक् प्रादुरभवन्निति च विमर्शनपरा विद्वांसो विविधा उप-पत्तीस्तपादयन्ति । इदं च शतपथब्राह्मणे परिवृश्यमानं पञ्चरात्रशब्दसंबलितं वचनमेव तादृशशास्त्रसंज्ञासूचनविषये प्राचीनतममिति प्रतिभाति ।

एवम् उत्तरापथे शरदां सहस्रस्य प्राक् काशमरिषु तदुपान्तेषु चोत्पल-वैष्णवप्रभृतिभिः¹ पाञ्चरात्रशास्त्रं प्रचारमध्यगच्छत् इत्यवगम्यते । अनन्तरं च दक्षिणभारते क्षैण्यं तस्य शास्त्रस्य विपक्षवादिनां विवृद्धिं च विलोकितवता श्रीयामुनार्थेण पाञ्चरात्रस्य प्रामाण्यस्थापनाय आगमप्रामाण्याभिधः प्रौढो ग्रन्थः प्रणीत इति, श्रीभाष्यकारैः श्रीभाष्यस्य पाञ्चरात्राधिकरणे स एव विषयः प्रपञ्चितोऽनन्तरमिति च विदितमेव विश्वेषां वैष्णवसाम्प्रदायिकानाम् । सत्य-प्येवं परस्तात् पुनरपि हायनशतकैः त्रिचतुरैः हानिमस्य शास्त्रस्य आपात-मतिप्रसरकल्पितात् स्वपक्षात् परपक्षादपि महर्तीं समुपनतां प्रतीक्षितवता निपुणमतिना निगमान्तगुरुणा निशेषतः श्रुति-स्मृति-पुराणेतिहाससम्बन्धिनां प्रमाणग्रन्थानां विमर्शपूर्वकं तचदूग्रन्थेभ्यः प्रमाणानि शतशश्रोदाहृत्य, तस्यै-तस्य शास्त्रस्य स्थूलानिखनन्यायेन वैदिकजनपरिग्राह्यत्वस्थापनार्थम्, सामयिकानां बहूनामपेरेषामत्र विश्वासोपजननार्थम्, वैदिकैः विशिष्य श्रीवैष्णवैः प्रत्यहम् अनुष्ठेयानां पाञ्चकालिकप्रक्रियाणां परिस्फुटतया प्रदर्शनार्थं च श्रीपाञ्चरात्ररक्षाभिधः प्रबन्ध एष प्रणीतः । इममाशयमेव ग्रन्थस्योपसंहारे स्वयं

¹ एष चोत्पलः शैवमार्गमपरवयसि स्वयमवालम्बतेति श्रूयते ।

“ विदितनिगमसीमा वेङ्कटेशेन तत्-
 द्वाहुसमयसमक्षं वद्वजैत्रध्वजेन ।
 प्रतिपदमवधानं पुष्यतां सात्त्वतानां
 परिषदि विहितेयं पञ्चकालस्य रक्षा ॥ ”

इति पद्येन विशदयति श्रीमान् वेङ्कटनाथः^१ । भगवद्रामानुजमुनिभिः अनुगृहीतस्य नित्यग्रन्थस्य निशेषतो विवरणम्, तत्रानाविष्कृतानां श्री-भाष्यकार-तच्छिष्ठप्यवर्गाणाम् अभिमतत्वेन निगमान्तार्थेण निर्णीतानां च पञ्चकालिककृत्यानां^२ प्रपञ्चनं च ग्रन्थस्यास्यापरो निबन्धनोहेश इति च निश्चीयते । अस्य ग्रन्थस्यावतरणे हेत्वन्तराणि चाग्रतो दृश्यन्ताम् ।

एतदागमावलम्बिनः पण्डिताः पञ्चरात्रशब्दस्य नैकविधानि निर्वचनानि निर्दिशन्ति । तत्र चेमानि कानिचन प्रधानानि प्रमाणवचनानि—

- (१) रात्रयो गोचराः पञ्च शब्दादिविषयात्मिकाः ।
 महाभूतात्मका वात्र पञ्चरात्रमिदं ततः ॥
 अवाप्य तु परं तेजो यत्रैताः पञ्च रात्रयः ।
 नश्यन्ति पञ्चरात्रं तत् सर्वज्ञानविनाशनम् ॥ (विष्णुसंहिता)
- (२) पञ्चायुधांशास्ते पञ्च शाण्डिल्यश्रौपगायनः ।
 मौञ्ज्यायनः कौशिकश्च भारद्वाजश्च योगिनः ॥
 पञ्चापि पृथगैकं दिवारात्रं जगत्प्रभुः ।

^१ स्वपक्षात् परपक्षादपि सर्वधर्मनिरासकर्त्त्वापायः समुपनत इति, तदशायात् पञ्चरात्र-शास्त्रस्य रक्षणमावश्यकमासीदिति च ग्रन्थस्य नामान्ते योजितो रक्षाशब्दः सम्यगवेदयति ।

^२ हृश्यन्तां ५२ पुटे “ तथाहि—भाष्यकाराव्यवहितशिष्यैः वंगिवंशेश्वरैः * * * ” इत्यादीनि वाक्यानि । आगम-मन्त्र-तन्त्रान्तराभिषेषु चतुर्षु सिद्धान्तेषु मन्त्रसिद्धान्त-मवलम्ब्य नित्यग्रन्थं प्रणिनाय भगवान् भाष्यकारः ।

अध्यापयामास यतस्ततस्तान् मुनिपुङ्गवान् ।

शास्त्रं सर्वजनैर्लोके पञ्चरात्रमितीर्यते ॥ (ईश्वर० सं० २१)

(३) पञ्चेतराणि शास्त्राणि रात्रीयन्ते महान्त्यपि ।

तत्सन्निधौ समाख्याऽसौ तेन लोके प्रवर्तते ॥ (पाद्म सं० ज्ञान. १)

(४) तत्परव्यूहविभवस्वभावादिनिरूपणम् ।

पञ्चरात्राहृयं तन्त्रं मोक्षैकफललक्षणम् ॥ (अहिर्बुद्ध्यं सं० ११)

रात्रम् अथवा रात्रिरिति शब्दस्य ज्ञानार्थं एवमुपकल्प्यते नारद-
पञ्चरात्रे—“रात्रं च ज्ञानवचनं ज्ञानं पञ्चविधं स्मृतम् । तेनेदं पञ्चरात्रं हि
प्रवदन्ति मनीषिणः” इति । इदं तत्र प्रथमरात्रास्त्र्येऽध्याये प्रतिपादितं वचनम् ।
पञ्चविधानि रात्राणि ज्ञानानि यस्मिन्निति नारदपञ्चरात्रीया पञ्चरात्रव्युत्पत्ति-
रियम् आदावुदाहृतं विष्णुसंहितावचनोपपादितं निर्वचनं निकाममवष्टम्भयति ।
पञ्चायुधानाम् अंशत्वेन परिगण्यमानेभ्यः पञ्चभ्यः शाण्डिल्यादिमुनिपुङ्गवेभ्यः
पञ्चभिरहोरात्रैः परमेण पुंसा नन्वस्य प्रागध्यापितत्वात् ‘पञ्चरात्रम्’ इति
नाम्ना सर्वत्र शास्त्रमिदं प्रथितमिति नवीनाः श्रीएम्बारप्रभृतयः पण्डिता
अभिप्रयन्ति । अतिप्राचीनत्वेनावगम्यमानेषु पाञ्चरात्रसंहिताग्रन्थेषु अन्यतमेन
अहिर्बुद्ध्यसंहिताग्रन्थेन यदुपपादितं तत्परव्यूहेतिवचनेन पञ्चरातशब्दस्य
निर्वचनं तदेव सुतरां साधीय इत्याधुनिकप्रणाल्या विचारणपरस्य श्रीभट्टा-
चार्यादिविमर्शकर्वगस्य भवत्याशयः । ^१अभिगमनम्, उपादानम्, इज्या,
स्वाध्यायः, योगः इति पञ्चानां भगवत्कैङ्कर्यरूपाणां कर्मणां प्रत्यहमनुष्ठानार्थं
प्रतिनियताः पञ्च कालाः शास्त्रेऽस्मिन् यतः सन्ति संविभक्ताः, तत इदं
नामेति नातिविचारितविषयतत्त्वाः केचित् कथयन्ति । “पञ्चकालरत्नशैव

^१ दृश्यतां ब्रोडाराजकीयैर्मुद्रिताया जयाध्यसंहिताया उपोद्घातः ।

पञ्चरात्रार्थवित् तथा । विष्णुतत्त्वं परिज्ञाय एकं चानेकभेदगम्” इति जयाख्यवचनं तदिदम् असदिति विशदयति । यद्यमिगमनादिपञ्चकर्मणाम् अनुष्ठानाय विहितान् पञ्च कालानेव निर्दिशेत् पञ्चरात्रमिति संज्ञा, तर्हि पञ्च-कालरत इति, पञ्चरात्रार्थवित् इति पञ्चकाल-पञ्चरात्रशब्दयोर्विभिन्नः प्रयोगो नैव समञ्जसः स्यात्, यतस्तद्वचनमेव तयोः शब्दयोर्विभिन्नार्थत्वं व्यनक्ति । किञ्च विधिनियमितानि विविधभगवत्कैङ्गर्याणि अनुरुद्ध्यैव दिनमेकं पञ्चधा विभक्तम्, न तु कालस्यान्यधा पृथग्विभागस्यास्त्यवकाश इति स एव ग्रन्थः साधु निर्धारयत्यपरत्र । यथा—“एकस्यैव हि कालस्य वासरीयस्य नारद । आप्रभातान्निशान्तं वै पञ्चधा परिकल्पना । पृथक् कर्मवशात् कार्यान् काला बहवः स्मृताः” (जयाख्य० २२-२५, २६) इति । अतो हेतोः पञ्चापि वासरीया विभागाः, कालेषु तेषु वैधत्वेन प्राप्ताः पञ्च धर्मा वा पञ्चरात्रशब्दस्याकिञ्चित्करा निर्वचनविषय इति निश्चिनुमः । साङ्घ्य-योग-वैशेषिक-न्याय-मीमांसाख्यानि पञ्च इतराणि शास्त्राणि यत्र रात्रीयन्ते (अद्वयानि भवन्ति) इति या व्युत्पत्तिः पाञ्चरात्रशब्दस्य पाद्मानुसारेण प्रकल्प्यते सापि क्षिष्टकल्पनेति, न ह्यार्या आर्जवावलम्बिनस्ताम् अभिनन्देयुरिति चाभिप्रयन्ति केचन विचक्षणा विमर्शकाः । परञ्च—पूर्वनिर्दिष्टस्य शतपथब्राह्मणमन्त्रस्य पूर्वतन एष “पुरुषो ह नारायणोऽकामयत्” इति मन्त्रः पुरुषसूक्ते नारायणोपनिषदि च प्रतिपादितस्य नारायणस्य स्वरूपमेव निरूपयतीति, स्वात्मनैव तेनाविर्भावितानां पर-व्यूह-विभवान्तर्याम्यर्चाख्यानां पञ्चानां मूर्तीनां स्वरूपनिरूपकपरं भगवच्छास्त्राख्यं पाञ्चरात्रशास्त्रं स एव प्रणीतवानिति,¹ शतपथब्राह्मणोक्तरीत्या स एव यज्ञरूपधरः पाञ्चरात्रसत्र-

¹ सदागममयात् तस्मात् केवलाद्विष्यशासनात् ।

निर्ममे सासमुद्दृत्य स्वयं विष्णुरुपद्वृलम् ॥

तत्परव्यूहविभवस्वभावादिनिरूपणम् ।

पाञ्चरात्राख्यं तन्त्रं मोक्षैकफललक्षणम् ॥ (अहिं. ११-६२, ६३).

पुरुषः^१ स्वयं संपद्यत इति च षेष्ठरमहाशयः कथमप्यभिप्रैति^२ । कालपञ्च-
कस्य च, पञ्चसु कालेषु द्वितीयाधिकारे प्रतिपादितेषु निर्वर्तनीयस्य
नित्यकृत्यपञ्चकस्य च निर्णयपरं शास्त्रमेव पाञ्चरात्रशब्दप्रतिपाद्यमिति
निगमान्तगुरुभिरेव प्रथमाधिकारस्य निगमनावसरे निर्णीतमस्ति । यथा—

“ पञ्चकालव्यवस्थित्यै वेङ्कटेशविपश्चिता ।

श्रीपञ्चरात्रसिद्धान्तव्यवस्थेयं समर्थिता ॥ ” इति ।

पञ्चरात्रशास्त्रस्य वेदस्येव सर्वविद्याभ्योऽपि सर्वधा चिरन्तनत्वं
तच्छास्त्रप्रतिपत्तिमद्द्विः संभाव्यते । आधुनिकाः चारित्रतत्त्वविमर्शनपरा
विद्वांसश्च शास्त्रमिदं क्रिस्तुजन्मतः प्रायः शताब्दानां चतुष्टय्याः पूर्वमेव
बहुभिर्ज्ञातमिति, तत्सम्प्रदायश्च वासुदेवपरायणैस्तत्र तत्र प्रवर्तित इति च
सहेतुकमुपपादयन्ति । क्रिस्तुतः प्राक् चतुर्थ्यां शताब्द्यां स्थितवता
पाणिनिना भगवान् वासुदेवः ‘वासुदेवार्जुनाभ्यां बुन्’ इति सूत्रेण
सूचित इति, तत्समयेऽपि वासुदेवाराधकानां सद्गावस्य तदेतत ज्ञापकमिति,
स च वासुदेवशब्दः चतुर्षु व्यूहेष्वन्यतमं भगवन्तमेव निर्देशति न वसुदेव-
सुतं श्रीकृष्णमिति, बुनप्रत्ययविधानवैयर्थ्यं परिजिहीर्षितो भगवत्संज्ञेयमिति
प्रतिपादितवतः पतञ्जलेः महाभाष्यवाक्यं प्रमाणमस्येति च स्वसिद्धान्तस्य
ते श्रूपकल्पयन्ति हेतून् । “ तद्व वासुदेवास्यं परं ब्रह्म ” इति यत्
श्रीभाष्ये (२-२-४१) अभिहितं तदपि नूनमेतद्वासुदेवपरमिति निरूपयति
वचनम् । शतपथब्राह्मणे, ऐतरेयब्राह्मणे च सात्त्वतविषयस्य (पञ्चरात्रपरायणानां
निर्देशकासु संज्ञास्वन्यतमस्य) प्रयोगोपलम्भात्, पाञ्चरात्रशास्त्रस्यातिचिरन्त-

^१ यज्ञस्पृष्ठरं देवं यजते स्वात्मनैव यः ।

तेन सर्वे कृता यज्ञा भवन्तीह महात्मना ॥ (अहिंखु. ३७-३९).

^२ Introduction to the Pancaratra of Prof. Schrader, P. 25.

नत्वनिर्णयविषये तादृशेषु स्थलेषु विद्यमानस्तादृशो निर्देशोऽपि नितरां भवति गरीयान् । अद्योपलभ्यमानेषु ब्राह्मणास्त्वयेषूपनिषद्ग्रन्थेषु कालैर्वहुतिथैः प्रवृत्तेषु नन्विदम् ऐतरेयब्राह्मणम् अन्यतम् इति, तथाविषे प्रवन्धे च सात्त्वतानां नामनिर्देशो नाम निस्संशयतया पाञ्चरात्रसंप्रदायस्य किस्तुजननात् प्राक् दशम्यां शताब्द्यां ततोऽपि पूर्वं वा प्रचारमिह देशे निरूपयतीति च विषयस्यास्य विमर्शनपरा विश्वसन्ति । अस्मदीयाः साम्प्रदायिकास्तावत् यथा कथचित् ‘चतुर्वेदसमन्वितं पञ्चरात्रानुशब्दितं महोपनिषदमिदं भक्तानुकम्पया भगवता हरिणा संगृहीतं’ वेदा इव उपनिषद् इव चानादिकालप्रवृत्तमिति सविशम्भम् अभिप्रयन्ति ।

स्वर्धमपरित्यागवादिनां केवांचन स्ववर्गीयाणाम्, मृषावादमभिदधतां परकीयानां च कक्षयोः द्वितीयायाः श्रीभाष्यादिषु प्रपञ्चितैः प्रमाणैः परिहृतत्वात्, स्ववर्गीयैः कैश्चन अविचारितोपात्तानाम् आशयानां निरसनाय प्रवृत्तोऽयं ग्रन्थः त्रिभिरधिकारैः परमैकान्तिनामावश्यकान् पाञ्चकालिकधर्मान् सप्रमाणमुपदिशति । प्रथमाधिकारे भगवन्मन्दिरेषु भगवतोऽर्चारूपिणः पूजानिर्वत्तेनोपयोगिनां विधीनां विविधानां विवरणपुरस्सरं आगमसिद्धान्तमन्त्रसिद्धान्त-तन्त्रसिद्धान्त-तन्त्रान्तरसिद्धान्तमेदेन पञ्चरात्रस्य चतुर्विधित्वं प्रदर्श्यते । एते च सिद्धान्ताश्रत्वारोऽपि पुनः स्वयंव्यक्तसिद्धान्तः, दिव्यसिद्धान्तः, सैद्धसिद्धान्तः, आर्यसिद्धान्तश्चेति संज्ञान्तरैरपि व्यवहित्यन्ते । चतुर्विधमपीदं पञ्चरात्रं वेदमूलांशस्य भवत्युपवृह्णम्¹ । किञ्च भगवता प्रोक्तं पञ्चरात्रशास्त्रमनुसृत्य प्रवृत्तासु शतद्रुयाधिकपाञ्चरात्रसंहितासु² काच्छि-

¹ “चतुर्विधं पञ्चरात्रम्—आगमसिद्धान्तः, दिव्यसिद्धान्तः, तन्त्रसिद्धान्तः, तन्त्रान्तरसिद्धान्तश्चेति । चतुर्विधं चेदं वेदमूलभूतांशस्य उपवृह्णम् । तदभिप्रायेण ह्युक्तं महाभारते—‘महतो वेदवृक्षस्य मूलभूतो महानयम्’ इत्यादि ।” इति न्यायपरिच्छिद्दौ ।

² जर्मनवेशीयविदुषा षेषरमहाशयेन आङ्गलभाषायां विरचिते पाञ्चरात्रागमोपेद्वा-ताख्ये विमर्शग्रन्थे दशाधिकद्विशतसङ्क्षयाकाः पाञ्चरात्रसंहिताग्रन्थाः तत्त्वामनिर्देशादिपूर्वकं सन्ति

द्विव्या इति, काश्चित् सात्त्विका इति, काश्चित् राजसा इति, अथ काश्चित् तामसा इति चोच्यन्त इति । चातुर्विद्यं तासामपि विशदयन्^१, कतमत्संहिता अनुरुद्ध केषु केष्वालयादिषु पूजादिकमनुष्टेयमिति चाधिकारोऽयं निरूपयति नियमान् । अतः सिद्धान्तानाम्, संहितानाम्, शास्त्राणाम्, आल्यानाम्, पूजाध्यधिकारिणाम्, विम्बानाम्, पूजाविधीनां चासाङ्कर्यमावश्यकमिति निरूपयन्, सुव्यवस्थितस्य तत्तद्वर्णाश्रमसमुचितस्य पाञ्चरात्रिकपञ्चकालिक-समाराधनस्य वैधत्वं च स्थापयन्, तद्विधायकपञ्चरात्रागमस्य कात्स्त्वेन प्रामाण्यमपि प्रथमाधिकारे प्रदर्शयति । द्वितीयाधिकारे कर्मनुरोधेन काल-विभागान् अहोरात्रस्य पञ्चधा विधाय^२, ब्राह्मान्मुहूर्तादारभ्य आनिशान्तं परमैकान्तिभिरनुष्टेयानि भगवत्कैङ्कर्यभूतानि अभिगमनोपादानेज्या-स्वाध्याय-योगाख्यानि पञ्च कृत्यानि सप्रमाणं प्रतिपादयति । अत्रैव श्रीभाष्यकार-निर्दिष्टः । आगमग्रन्थानाम् आकरविवृतिरूपस्य तादृशकोशस्य (Introduction to Pāncarātra and Ahirbudhnya Samhitā) रचेन पाञ्चरात्राभिमानिनां मन्त्रे, ऐडम्सहाशयेन बहूपकृतम् ।

^१ (1) सात्त्वत-पौच्छर-जयाख्यादयो द्विव्याः, (2) ईश्वर-भारद्वाज-सौमन्तवादयः सात्त्विकाः, (3) सनक्तुमार-पद्मोद्ग्रुव-शातातपादयो राजसाः, (4) पञ्चप्रश्न-शुक्रप्रश्न-तत्त्वसाग-रादयस्त्वामसाः संहिता इति विभक्ताः सन्ति । सिद्धान्ता एते प्रयोजनविशेषापेक्षया स्वयंव्यक्त-सैद्ध-दिव्यार्थभेदेन वा, वेदसिद्धान्त-दिव्यसिद्धान्त-तन्त्रसिद्धान्त-पुणाणसिद्धान्तभेदेन वा विभज्यन्ते । क्षेत्राणि च स्वयंव्यक्त-दिव्य-सैद्ध-मानुषभेदेन चतुर्धा । पाञ्चरात्रपूजाकमश्च वैदिक-तान्त्रिक-श्रौत-मिश्रभेदेन चतुर्विधः । तत्प्रतिपादकं शास्त्रमपि स्वयंव्यक्त-दिव्य-मुनिभाषित-मानुषभेदेन चतुर्धा । [स्वयंव्यक्तं शास्त्रं मूलागमः । दिव्यं नाम साक्षात् भगवत्प्रणीतं ब्रह्मरूपादिभिः प्रवर्तितम् । मुनिभाषितं तु सात्त्विक-राजस-तामसात्मना विद्वा—भगवतः श्रुतार्थस्य केवलप्रतिपादकं सात्त्विकम् । एकदेशतो भगवतः श्रुतं स्वयोगमहिमसिद्धं व्यतिरिक्तं मनुजैः प्रणीतं मानुषम् ।]

^२ “एकस्त्वैव हि कालस्य वासरीयस्य नारद । आप्रभातानिशान्तं वै पञ्चधा परिकल्पना । पृथक् कर्मवशात् कार्या न काला बहवः स्मृताः ॥” इति जयाख्यसंहिता ।

नित्यग्रन्थे सम्यग्नुपलभ्यमानानां पाञ्चकालिकानां धर्माणां सर्वेषामपि तदभिमतत्त्वनिर्धारणपरः सिद्धान्तश्च सोपपत्तिकमस्ति निरूपितः । अपि च स्मार्तानां पाञ्चरात्रिकाणां च कर्मणां^१ परस्परं विसंवादः समुपनमेदिति वादम्, कुलकमेणागमसिद्धान्तमनुरुद्ध्य पाञ्चरात्रिकं भगवत्सेवादिकम् अनुष्ठेयं कर्म त्रयीमार्गानधिकारिणाम् एकान्तिनां च भवतु, अस्तु चेतरेषां त्रयीमार्ग ऐवेति विवदतामाशयं चास्मिन्नधिकारे निरासयति^२ । तृतीयोऽधिकारः पूर्वाधिकारविहितानि पञ्चकालकृत्यानि सर्वाणि सप्रमाणं प्रपञ्चयति । निद्रान्त-प्रबोध-हरिकीर्तन-शौच-खान-सन्ध्योपासन-पितृतर्पण-ब्रह्मयज्ञोपादान-भगवत्पूजादीनां विविधानां नित्यानुष्ठानानां वथावद्विवरणमत्रास्ति विधिनिषेध-प्रमाणप्रदर्शनैः प्रतिपादितम् ।

सत्स्वपि शतद्वयाधिकसङ्घचाकेषु पञ्चरात्रसंहिताग्रन्थेषु, श्रीनिगमान्तर्गुरोः सात्त्वत-पौष्कर-जयास्व्यनामसु त्रिवेव सुमहती संभावना । संहितान्तराण्यपि — पारमेश्वर-पाद्म-भारद्वाज-भार्गव-वासिष्ठ-विहगेन्द्रेश्वराहिर्बुध्न्यादयो बहूच्यः संहिताः—यद्यपि प्रमाणत्वेन तत्र तत्र ग्रन्थेऽत्र सन्त्युपात्तानि, तथापि मूलवेदानुसरेण साक्षाद्गवत्प्रणीतास्तास्तिस्त इति कृत्वा, तासु मन्महे प्रावर्तत महान् पक्षपातोऽस्य । “ सात्त्वताद्य त्रिकं चैतत् व्यापकं मुनिसत्तम् ” इति ईश्वरसंहितावचनम्, “ स्वयंव्यक्ते तथा दिव्ये दिव्यशास्त्रोक्तवर्त्मना । मूलागमसमेतेन मुख्यैर्भागवतैः सदा ” इति संहितात्रयस्य दिव्यत्वोपपादकं जयास्व्यसंहितावचनं च श्रीनिगमान्तर्गुरोराशयस्योपष्टम्भकं भवतीति भावयामः । तिसृष्णामासां दिव्यत्वस्य पारस्यस्य च प्रमापकत्वप्रतिपादनार्थमेव सात्त्वत-

^१ केवलं त्रयीनिष्ठाः केचन, केचन चागमनिष्ठाः ।

^२ मूलवेदाधिकारिणां (एकायनशास्त्राध्येतृणाम्) आगमसिद्धान्तेऽप्यस्व्यधिकारः । एत एव पाञ्चरात्रस्य मुख्याधिकारिणः । सिद्धान्तान्तरेषु त्रयीनिष्ठानामपि तत्तदुक्तदीक्षामूलतो विद्यतेऽधिकारः ।

पौष्कर-जयास्त्रसंहितानां विवरणरूपतया क्रमेण तत्त्वसंहितामार्गावलम्बिनो महान्त ईश्वर-पारमेश्वर-पाद्मास्त्रास्तिक्षः पृथक् संहिताः प्रणिन्दुरिति साम्बद्धायिका अभिप्रयन्ति । अथ नैषिकानां परमैकान्तिनां नित्यानुष्ठानविधि-निर्णयकत्वेन भगवतो भाष्यकारस्य नित्यग्रन्थविवरणद्वारा तस्याव्यवहित-शिष्यस्य वज्जिवंशेश्वरस्य भूयस्यः कारिकाः, तथा नंजीयरिति नामान्तरेण प्रथितस्य नारायणमुनेः पञ्चकालकल्पनाविधायिकाः कारिकाश्च ग्रन्थेऽस्मिन् सन्ति भूरिश उदाहृताः^१ ।

नारायणैकपरायणैः परमादरणीयं पाञ्चरात्रशास्त्रमिदम् इति साम्बद्धायिकानामाशयः । पाञ्चकालिककृत्यैः परमपुरुषमेव ये सन्ततमुपासते त एव परमैकान्तिनः । परमैकान्तिशब्दस्यार्थविवरणावसरेऽस्य ग्रन्थस्य तृतीयाधिकारे निगमान्तगुरुभिः परमैकान्तिशब्दस्य निर्वचनमेवमेवास्ति विहितम्^२ । अनन्यदेवताकत्वमेव परमैकान्तिनां परमा निष्ठा । “चतुर्विधा मम जना भक्ता एव हि ते श्रुताः । तेषामेकान्तिनः श्रेष्ठास्ते चैवानन्यदेवताः” इति खलु महाभारतमावेदयति ।

“ कामैस्तैस्तैर्हृतज्ञानाः प्रपद्यन्तेऽन्यदेवताः । ”

“ अन्तवत्तु फलं तेषां तद्भवत्यल्पमेघसाम् । ”

“ जरामरणमोक्षाय मामाश्रित्य यतन्ति ये ।

ते ब्रह्म तद्विदुः कृत्स्नमध्यात्मं कर्म चाखिलम् ॥ ”

“ तस्मात् सर्वेषु कालेषु मामनुस्मर युध्य च ।

मर्यपितमनोबुद्धिः मामेवैष्यस्यसंशयः ॥ ”

¹ श्रीवत्साङ्कमित्रस्य अभिगमनसारः, श्रीभट्टपराशरस्य नित्यग्रन्थः, वज्जिवंशेश्वरस्य कारिका, नारायणमुनेः नित्याचैनकल्पः इत्येतेषां ग्रन्थानां विशिष्य वज्जिवंशेश्वरकारिका-ग्रन्थस्य च कृतमुपबृहणम् । [वज्जिवंशेश्वरः श्रीरङ्गनारायणाचार्यालिङ्गया च व्यपदिष्टः श्रीभाष्य-कारणाम् अव्यवहितशिष्यः पञ्चकालक्रियानां नित्यकर्मसंग्राहकः प्रधानः पुरुषः ।]

² दृश्यतां श्रीपाद्मावत्सारारक्षार्या १३९ पुटः ।

“ मत्कर्मकृत् मत्परमः मद्भूतः सङ्गवर्जितः ।
 निर्वैरः सर्वभूतेषु यः स मामेति पाण्डव ॥ ”
 “ बहूनां जन्मनामन्ते ज्ञानवान्मां प्रपद्यते ।
 वासुदेवः सर्वमिति स महात्मा सुदुर्लभः ॥ ”
 “ आब्रह्मसुवनाल्लोकात् पुनरावर्तिनोऽर्जुन ।
 मासुपेत्य तु कौन्तेय पुनर्जन्म न विद्यते ॥ ”

इत्यादिभिः भगवन्मुखोद्भूतैरेव विशेषामपि विश्वसनीयैर्वचनैः प्रतिपादितरीत्या परस्मिन् पुरुष एव नैरन्तर्येण निवेशितमतीनां पाञ्चरात्रपरायणानां परमैकान्तिनां तस्यैव भगवतो मुखात् प्रवृत्तं पाञ्चरात्रशास्त्रं नित्यकर्तव्यसद्भ-मोर्मोपदेशकं मुक्तानामिव स्वयंप्रयोजनभूतं च भवतीति निरूपणार्थमेव निगमान्तगुरुरोः एतद्ग्रन्थनिवन्धने समुद्दमः ।

ग्रन्थस्यास्य सपरिष्कारं मुद्रणाय प्रवृत्तैरस्माभिः काः प्रक्रिया आहता इति च किञ्चिन्निवेदयामः । ग्रन्थेऽस्मिन् प्रत्यधिकारं विषयाणां नैकविधानां तत्र तत्र विभागाः सन्ति विहिताः ; ततस्तत्तदुचितानाम् विषयनिर्देशानाम् ‘मङ्गलाचरणम्’, ‘पञ्चरात्राणां प्रमाणम्’, ‘चत्वारः सिद्धान्ताः’, ‘सिद्धान्तानाम् असाङ्गर्यस्थापनम्’ इत्येवमादीनां योजनानि च तत्र तत्र पुटानां पर्यन्तेषु यथामति सन्ति निर्वर्तितानि । ग्रन्थस्यास्य पठने प्रवृत्तिमां विषयविभागरूप एव परिष्कारः परमुपकुर्यादिति वयमिमसुद्यममङ्गचक्रुम् ।

अस्य प्रबन्धस्य संस्कारायाद्वैषु कठिनेषु कार्येषु पाठशोधनमप्यन्य-तमम् । विशेषशोधनार्थं विभिन्नेभ्यः स्थलेभ्यः कोशा एकादश श्रीपाञ्चरात्र-रक्षायाः सम्पादिताः । एकादशस्तु नागरलिपिमुद्रितो य उपोद्घातस्योपक्रमे सूचितः स गुणैः नैवास्मदभिप्रेतार्थसमर्थनाय प्रकल्पेतेति अन्ततोऽनाहतः । अवशिष्टेषु दशसु कोशेषु ग्रन्थाक्षरैख्यः, आन्ध्रलिपिभिरेक इति चत्वारो

मुद्रिता गृहीता ग्रन्थाः । ग्रन्थाक्षरमयाः तालपत्रलिखिताः प्राचीनाः षट् च परस्तात् सम्पादिताः । ग्रन्थाक्षरैः प्रभिन्नेषु समयेषु मुद्रितास्त्रयोऽपि ने कोशाः प्रायः पाठतः समानाः । आनन्द्राक्षरमुद्रितस्तु तेभ्यः किञ्चिदिव विभिन्नः कियान् शुद्धश्च । तालपत्रलिखितेषु षट्सु कोशेषु “घ” संज्ञकस्य पाठतः कालतश्च गरिष्ठत्वमालोच्य तदीयाः पाठा एव भूयसास्माभिराद्वा इति पूर्वमुक्तम् । तथास्य ग्रन्थस्य शोधनाय सम्पादितानां पुस्तकानाममीषां विषयान् कांश्चनेह विवृणुमः । एतेषु “च” कोश एवान्द्राक्षरमयः । तदितरे सर्वेऽपि नव ग्रन्थाक्षरमयाः ।

१. “क” संज्ञितः कोशः विलम्बिवत्सरे (कलौ ४९९९-कैस्त्वे-१८९९) मुद्रितः । इदमेव प्रथमोपलब्धं पुस्तकम् । ‘शंखपुरं राघवाचार्य-परिशोधितपुस्तकानुसारेण मुद्रितः’ इति कोशस्य मुखपत्रे मुद्रितमास्ते । अनन्तरं सम्पादितानां पुस्तकान्तराणां परामर्शानन्तरं प्रथमोपलब्धं पुस्तकमिदम् अपन्नंश-बाहुल्यविषयेऽपि प्रथमगणनीयमित्यवगतम् ।

२. “क(अ)” संज्ञितः कोशोऽयं अड्यार् पुस्तकभाण्डागारात् उपलब्धः । “क” कोशात् षोडशवर्षेभ्यः पूर्वं चित्रभानुवत्सरे (कलौ ४९८३-कैस्त्वे १८८२-८३) चेन्नपुर्यां व्यवहारतरङ्गिणीमुद्रालये मुद्रितः । ‘शंखपुरं राघवाचार्यैः परिष्कृतशुद्धप्रतिवत् सम्यक् परिष्कृत्य मुद्रितोऽयं ग्रन्थः’ इति पूर्वस्मिन् पुस्तक इवात्रापि मुखपत्रे मुद्रितमास्ते । इतः किञ्चिद्दूनवर्षद्वयात् प्राक् मुद्रिते “झ” संज्ञिते (अन्ततो निर्दिश्यमाने) कोशे शोधनपत्रेषु अन्ततः सूचिताः शोधनांशाः प्रायेणात्र साधिता दृश्यन्ते । कचित् “झ” कोशं “क” कोशं चानुरुद्धैव मुद्रितोऽयं कोश इति समालोच्य, नास्य पृथक् पाठ-मेदादिबोधकं किमप्यकारि सूचनमस्मिन् ग्रन्थे । वयमतः प्रायेण “झ” कोश-स्थाने पुस्तकमिदं परिगणयामः ।

३. “ख” संज्ञितः कोशः मद्रपुराजकीयहस्तलिखितपुस्तकभाण्डा-गारात् प्राप्तः । D. 5280 अङ्गचिह्निः । शोभनैरक्षरैर्युक्तः । द्विनवित्वत्सरेभ्यः

¹ इदं तोषालं श्रीवेणुगोपालाचार्यस्य । मद्रीयमपि तथाविधमेव पुस्तकमन्यद्वयति । भेदरहितत्वात् एतयोरेकत्वमुपकल्प्यते ।

प्राक् तिरुमलै वेदान्तरामानुजाचार्याख्येन केनचित् तालपत्रेषु दिवसैः द्वादशभिरेव विलिख्य समापितोऽयं कोशा इति ज्ञायते । ‘४९९० कल्यब्दे सौम्यवर्षे कार्तिक-मासस्य पञ्चदशोऽहि लेखनमारभ्य तस्य मासस्य सप्तविंशे दिवसे एकादशीतिथौ वृषभलग्ने लेखनसमापनं कृतम्’ इति, ‘श्रीपाञ्चरात्ररक्षा लिखिता श्रुत्यन्त-लक्ष्मणाख्येन । पठितव्या द्विजवर्णैः दातव्या तत्समक्षमेवेयम्’ इति च तेनैव लेखकेन पुस्तकस्यावसाने विलिखितमास्ते । यद्यप्यमक्षरतः सुन्दरः, तथापि पाठत एष न विस्त्रम्भमर्हति । अस्मिन् परिदृश्यमानान् दोषान् मुद्रितपुस्तकस्यैः तैः समं विन्यस्य विषये विमृश्यमाने, कोशा एष एव स्वमुद्रितानां प्रायशो मातृ-कात्वेन भूतपूर्वैः मुद्रापैः स्वीकृतः स्यादिति संभावयामः । यद्यप्यामूलात् पुस्तकमिदम् अशिथिलं समग्रं चास्ते, तथापि त्रिचतुरेषु स्थलेषु लेखकप्रमादेन वा एतन्मूलभूते मातृकाकोशो समुपनतेन वैकल्येन वा कतिचन पङ्क्तयो दृश्यन्ते विसृष्टाः ।

४. “ग” संज्ञितः कोशा एष च तालपत्रेषु सुव्यक्तं लिखितो मद्पुरराजकीयहस्तलिखितपुस्तकभाण्डागारसंबन्धी, 5281 (M. 49-1) अङ्क-चिह्निः । समग्रोऽयम् । केन कदा लिखित इति नावगम्यते । “ख” कोशस्य समानवयस्को वा ततः किञ्चिदर्दवाचीनो वा स्यादिति संभाव्यते । अस्य च “ख” कोशस्य च पाठरीत्यां पार्थक्यं न प्रायः परिदृश्यते । अस्मिन् “इति कवितार्किकसिद्धास्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य . . .” इत्यादिकं साम्प्रदायिकं ग्रन्थसमाप्तिवाक्यं क्वचिदप्यधिकाराणाम् अवसानेषु ग्रन्थावसाने वा न दृश्यते ।

५. “घ” संज्ञितः कोशा एष च तालपत्रमयो मद्पुरराजकीय-हस्तलिखितपुस्तकभाण्डागारादधिगतः । R. 4227 अङ्कचिह्निः । अतीव पुरातनः । किञ्चिद्दूनवर्षशतकादर्दक्षिण्यानि लिखितयोः “ख” “ग” कोशयोः पत्राणां लिपीनां चावस्थितिम् अदसीयानां पत्राणामवस्थां च सममेकत्र निरीक्षितवद्विर-स्माभिः कोशा एष वर्षाणां शतत्रयेण तयोः स्याज्ज्यायानिति विभाव्यते । दिष्ट्या न ह्यस्य दलानि कालेनैतावता धुणमुखैः क्षतानि; न वा वयोवशात् विदीणांनि । पाठतः प्रशस्तमिममेव कोशमनुरूप्य श्रीपाञ्चरात्ररक्षायाः पाठपरिकरे वयमभवाम प्रभविष्णवः । अत्र दृश्यमानाः साधुसंमताः पाठः सुबहवः पुस्तकान्तरेषु मुद्रितेष्वमुद्रितेषु च न विलोक्यन्ते ।

६. “ङ” संज्ञितः कोशः सुतरां पुरातनः मद्रपुरराजकीयपुस्तक-भाण्डागारादुपलब्धस्तालपत्रलिखितः । M. 34-3 अङ्कचिह्नितः । पाठेभूमिका “घ” कोशसदृशः । शैथिल्यम् अधिजिगमिष्टृणाम् अदसीयानां—क्वचित् क्वचित् विलुप्तानां च—दलानां रीतिमवलोकितवद्विरस्माभिः कोश एष “घ” संज्ञितादपि प्राचीनतरं स्यादिति आलोच्यते । आरम्भे कोशस्यास्य कानिचन पत्राणि लुप्तानि, कानिचनान्ततश्च त्रुटितानि । अक्षराणि किञ्चिदिवास्पष्टानि । मुद्रापकान्तरैरदृष्ट्युर्वं वयोवशात् विजिष्य शैथिल्यं प्रतीक्षमाणमिदं पुस्तकं दिष्ट्या समुचिते समये दृष्टमस्माभिः । साधुपाठाः समुद्रृता अस्मादपि कोशात् ।

७. “च” संज्ञितः^१ कोशो विशतिवत्सरेभ्यः पूर्वं १९१९ क्रैस्ट-वार्डे तूर्पुल् श्रीविङ्कटाचार्येण बेङ्गलूरनगरे आन्ध्राक्षरैर्मुद्रितः । ग्रन्थाक्षरैर्मुद्रितेभ्यः पूर्वनिर्दिष्टपुस्तकेभ्यस्त्रिभ्योऽपि पाठरीत्या मुद्रणशैल्या च कोशोऽयं कियानिव विशिष्यते । तत्र तत्र सन्दिग्धेषु बहुषु स्थलेषु सविमशमर्थनिर्वचनपूर्वकं विषयपरिशोधनाय यद्यप्यस्य मुद्रापकाः श्रमावहन्निति न ज्ञायते, तथापि यावच्छक्ति आगमशास्त्रस्यास्य शोधनाय तैः प्रवृत्तमिति अवगम्यते । महीशूर-पुरादेव राजकीयपुस्तकभाण्डागारात् अस्मत्परिशीलनार्थं ये हि नाम कोशा आनीताः तेष्वेकोऽपि पुस्तकस्यास्यान्ध्रस्य मुद्रापकाणां दृष्टिपथमुपयात् इति प्रतिभाति ; यतः सुबषु स्थलेषु तत्कोशस्थाः पाठा मुद्रितस्यान्ध्रपुस्तकस्यास्य पाठेभ्यो विसंवदन्ति ।

८. “छ” संज्ञितः कोशः सुस्पैरक्षरैरन्वितो महीशूरपुरराजकीय-पुस्तकभाण्डागारात् संपादितः । तालपत्रमयः । २४९८ अङ्कचिह्नितः । समग्रः । पाठैः अक्षरशूल्या च “घ” “छ” कोशो भूयसा अनुवर्तते । केन कदा लिखितोऽयमिति न ज्ञायते । अद्यैवास्य घुणमक्षणमारब्धम् । “घ” “छ” कोशाभ्यामेतस्य लेखनकालः स्यादवर्चीन इति प्रतिभाति ।

९. “ज” संज्ञितः कोशोऽयम् असमग्रः । महीशूरपुरराजकीयपुस्तक-भाण्डागारात् उपलब्धस्तालपत्रलिखितः । ३०२८ अङ्कचिह्नितः । लेखनसमय-लेखकनामादिकम् अस्यापि नोपलभ्यते । पुस्तकस्य स्वरूपम्, अत्र समुपनतानां घुणक्षतादिशैथिल्यादीनां रीतिम्, पाठकमार्दीश्च सम्यग्भिवीक्षतवद्विरस्माभिः

^१ एष कोशः श्रीमतां तोदालं राजगोपालाचार्याणां सविद्यात् संपादितः ।

प्रायेण “घ” कोशस्य समकालिकतास्य अनुमीयते । “विस्तरेण चाह योगमन्ते दक्षः । तत्र चैष सारः प्रोक्तः । सर्वोपाधि” इति^१ द्वितीयाधि-कारान्तिमभागस्य किञ्चित् पूर्वं विद्यमानाया वाक्यपद्मेननन्तरम् अस्मिन् प्रन्थलोपः संजातः । अदसीयस्य पाठादिसौष्ठवस्यावलोकनेन अवशिष्टस्य एतदीयस्य नष्टांशस्यापि परामर्शो परमाकाङ्क्षा नः समुपस्त्रा ।

१०. “झ” संज्ञितः कोशः^२ श्रीपाञ्चरात्ररक्षायाः प्रथमसुद्वित एष एवेति वयमेतावता जानीमः । वेलियनूर शङ्खपुरम् श्रीराघवाचार्येण, कोन्दमूर् कोयिलिष्युणिण श्रीराघवाचार्येण च शोधितः, कुम्भकोणम् तदै श्रीकृष्णमाचार्य-प्रार्थनया माडपूषि श्रीपार्थसारथ्याचार्येण विक्रमसंवत्सरे (क्रैस्टवेब्बै १८८०) चैत्रमासे मद्रपुर्यो व्यवहारतरड़िणीमुद्रालये सुद्वितः । षष्ठ्यधिकवर्षदेशीयमिदमेव पुस्तकं पूर्वनिर्दिष्टयोः प्रन्थाक्षरमयपुस्तकयोः मुद्रणमूलम् आसीत् । एतन्मुद्रणे कृतयज्ञैः प्रथमतो यं कमप्युपलब्धं कोशमनुरुद्ध्य विनैव विमर्शश्रमं वीतपरिशोध-नोद्यमं च प्रन्थमुद्रणायारब्धमिति, अनन्तरं च पुस्तकान्तरप्राप्त्या खविहितेषु मुद्रणेषु दोषबाहुल्यमवलोक्य पुटाष्टकपरिमितं शुद्धिपत्रमन्ततः संयोजितमिति च संदृश्यते । अपभ्रंशबहुलस्यास्य कोशस्यान्ते योजितं शोधनपत्रमपि अन्यत् शोधन-पत्रमपेक्षते । “क” कोशः सर्वधा पन्थानमेतदीयमेवानुरुणद्धि, यत एष एव तन्मुद्रणस्य मूलमभूत् । अत्रान्ततो विद्यमानानि शोधनपत्राण्यपि “क” कोश-मुद्रापकैः नैव दृष्टानीति स्पष्टीभवति । तथापि श्रीपाञ्चरात्ररक्षायाः प्रथमतो मुद्राक्षरारोपणोपनतां प्रतिष्ठां श्रीशङ्खपुरं राघवाचार्यप्रभृतय एवार्हन्ति ।

श्रीनिगमान्तगुरुभिः पाञ्चरात्ररक्षायां सुवहुभ्यो ग्रन्थान्तरेभ्यः समुद्रूत्योदाहृतानां सर्वेषामपि प्रमाणवचनानां ग्रन्थस्यास्यावसाने काचन विस्तृता वर्णानुकमणिकास्ति संयोजिता ; यत्र च प्रमाणभूतानां सर्वेषामपि श्लोकाधीनाम् अन्येषामपि प्रमाणवाक्यानाम् आदिमा भागाः सन्ति समुद्रूत्य सुद्विताः । एष चास्य परिष्कारायादतेषु अभिनवेषु समुद्यमेष्वन्यतमः ।

^१ द्वयताम् अस्य ग्रन्थस्य ७६ पुटः ।

^२ ग्रन्थ एष काञ्चीपुरं तायारसन्निधि वरदाचार्यस्वामिनां सविधात् संपादितः ।

अस्याम् अनुक्रमणिकायां तथोद्भृत्य सूचितानां प्रमाणवचनानाम् आकरको-
शनामानि, कर्तृनामादीनि च तत्तद्वयञ्जकैः सङ्केताक्षरैः सन्ति संदर्शितानि ;
येषां च (सङ्केताक्षराणां) विशेषविवरणम् अपरयोस्ततः पूर्वमायोजितयोः अनु-
क्रमणिकयोरस्त्याविष्टकृतम् । पाठानां संदिग्धविषयाणां च विमृश्य शोधनार्थ
यावान् परिश्रमः कालव्ययश्च समभूत्, किञ्चिदुच्चावचतया तावान् आकर-
ग्रन्थानाम् अन्वेषणाय तत्तत्रामसंग्रहाय चासीद्विनियोक्तव्यः । एवमाद्यत्य च
सुदुर्भरं क्षेत्रम्, ग्रन्थान् कांश्चन—अभिगमनसारः, आचमननिर्णयः, काल-
विधानम्, कालोत्तरम्, भोजदेव-बलदेवाचार्यग्रन्थाः, सन्मार्गदीपिका, कृष्ण-
कल्पः, प्रयोगपद्धतिरक्तावली, श्रीकरसंहिता इत्यादीन्—नैवोपलब्धुम-
शक्तुम् । आदौ आकरग्रन्थानाम् अन्वेषणे सत्युपक्रान्ते, सुवहूनां वचनानां
मूलभूतग्रन्थानां तत्तद्वयप्रकरणानां चाधिगमे महदेव विसम्भवैकल्यमजनि ।
इदमय महदस्माकं प्रमोदस्थानम्, यदुत बलवतोऽस्मदुद्यमस्य समुचित-
फलत्वेन प्रमाणवचनानाम् ऋतेऽतिपरिभितसङ्ख्याकेभ्यो वचनेभ्यः सर्वेषा-
मितरेषामुपलब्धा आकरा इति । ते च प्रमाणवचनादीनां वर्णानु-
क्रमणिकायां सन्ति संयोजिताः । ग्रन्थेऽस्मिन् उदाहृतानां प्रमाणाकर-
सङ्ख्यानां मध्ये प्रतिशतकं पञ्चपा एवाकरा अभूवन् अनुपलब्धा इति च
निर्देष्टुं शक्यते ।

प्रपत्तिधर्माणां तत्त्वनिरूपणाय निक्षेपरक्षां प्रथमतः प्रणीय,^१ ततश्च
प्रपञ्चजनैस्तदितरैश्च भागवतैः प्रत्यहमनुष्टेयानां भगवत्कैङ्कर्यरूपधर्माणां निरू-
पकं पाञ्चरात्रशास्त्रं निःश्रेयसकाङ्क्षिणाम् अनुजिहीर्षया व्याख्यातवान्
श्रीवेदान्तगुरुः, अनया रक्षया शास्त्रं च तद्रक्षितवान् । पाञ्चरात्रशास्त्रं परम-

^१ “प्रपञ्चितं चैतत् पूर्वस्मिन्नधिकारे निक्षेपरक्षादिषु च” इति ग्रन्थेऽस्मिन् तृती-
याधिकारस्यारम्भे दृश्यते । अतो निक्षेपरक्षाया अनन्तरं श्रीपाञ्चरात्ररक्षा प्रणीतेति सम्यक्
ज्ञायते । (दृश्यतां ८१ पुटः).

सात्त्विकसंप्रदायप्रवर्तकमिति पारे गिरां खलु निगमान्तगुरोस्तस्मिन् बहु-
मानातिशयः; यतो हि नाम पाञ्चरात्रशब्दस्य पूर्वे श्रीशब्दमायोजयन्नेव
तच्छास्त्रमेष सर्वत्र व्यवहरति । अत एवामुपि ग्रन्थं—न हि पाञ्च-
रात्ररक्षेति अपि तु—श्रीपाञ्चरात्ररक्षेति श्रीशब्देन सहैव सर्वत्र निर्दिशति ।
महति शास्त्रग्रन्थे ^१न्यायपरिशुद्धौ, प्रपञ्चानामुपजीव्ये ^२रहस्यत्रयसारे च
ग्रन्थस्यास्य समाख्या नन्वेवमेवास्त्युदाहृतेति विद्वन्त्येव साम्प्रदायिकाः ।

श्रीमन्निगमान्तगुरुभिः अनुगृहीतेषु तत्त्वहितपुरुषार्थप्रवर्तकेषु सुबहुषु
ग्रन्थेषु केचन मतान्तरनिरासकाः, कतिचन स्वमतसंस्थापकाः, अपरे केचन
प्रपञ्चिशास्त्रप्रतिष्ठापकाः, अन्ये च कतिचन तच्छास्त्रसम्मतसंप्रदायसंरक्षण-
पराश्रेति मन्ये श्रीदेशिकग्रन्थविमर्शकपराणां विदितमेव । एतेषु चान्तिम-
निर्दिष्टाः श्रीवैष्णवैर्बहुमता अभ्यर्हिततमाः पञ्चरक्षाग्रन्थाः । ते च सञ्चरित्ररक्षा,
निक्षेपरक्षा, गीतार्थसंग्रहरक्षा, रहस्यरक्षा,^३ श्रीपाञ्चरात्ररक्षा चेति प्रसिद्धाः ।
साङ्गस्य न्यासविद्यास्वरूपस्य विविधैः प्रकारैः प्रतिपादकाः प्राथमिकाश्व-
त्वारो रक्षाग्रन्थाः प्रपञ्चिमार्गप्रवृत्तैः सुतरामुपजीव्यतयानुष्ठेयस्य स्वयंप्रयोजन-

१ “तत् सर्वे श्रीपाञ्चरात्ररक्षासिद्धान्तव्यवस्थायां सर्वपरामर्शेन साधितमस्माभिः”
इति न्यायपरिशुद्धौ शब्दाध्यायस्य द्वितीयाहिके ।

२ “गोकुक्षां गोकुक्षापापायमुम् गोकुक्षांरापंक्तिः मुक्तं
उत्तं त्रुमं पुर्विपाञ्चरात्रांकरणकृप्तिले युपपाक्तिंक्रामं” इति
मध्येचरमल्लोकाधिकारं श्रीरहस्यत्रयसारे ।

अतश्वावगम्यते—न्यायपरिशुद्धिः, श्रीरहस्यत्रयसारथ श्रीपाञ्चरात्ररक्षाया अनन्तरं
प्रणीतौ ग्रन्थाविति ।

३ सञ्चरित्ररक्षा—श्रीवैष्णवानाम् अनन्यप्रयोजनानां सञ्चरितसंबन्धिनां विषयाणां
प्रतिपादिका । निक्षेपरक्षा—न्यासविद्यायाः प्रतिपक्षप्रतिक्षेपपूर्वकं संस्थापनाय प्रवृत्तोऽयं
अन्यः । गीतार्थसंग्रहरक्षा—न्यासविद्याप्रतिपादकशास्त्रतत्त्वस्यार्थविवरणपूर्वकं तच्छास्त्र-
रक्षणाय प्रवृत्तेयम् । रहस्यरक्षा—न्यासविद्यायाः स्वरूपादीनामपवादान् अर्वाचीनैः प्रवर्ति-
तान् परिहरन् प्रपत्तिवर्माउष्णानस्वरूपस्य प्रतिपादनाय प्रवृत्तोऽयं ग्रन्थः ।

भूतस्य भगवत्कैङ्गर्यधर्मस्यापवादगोष्ठीनाम् अपोहपूर्वकं संरक्षणाय, पाञ्च-
कालिकप्रक्रियाणां परिष्कृतप्रयोगप्रदर्शनाय च प्रपञ्चजनहितैषिभिः श्रीमद्वेङ्गट-
नाथगुरुभिः प्रणीतोऽयं श्रीपाञ्चरात्ररक्षाग्रन्थः सर्वेरपि सत्सम्प्रदायाहितश्रद्धैः
सविमर्शं परामृश्येतेति परमोऽस्माकं अभिसन्धिः ।

इदं तावदन्ततो विशिष्य विषादावहं नः समभिधातुम्, यदुत
तृतीयाधिकारे इज्याविधेविवरणावसरे हन्त ग्रन्थलोपः सञ्चात इति, तत्र
कियत्परिमितो वा ग्रन्थांशो लोपमवापेति न ज्ञातुं शक्यत इति च^१ ।
अस्माभिः सम्पादितेषु सर्वेष्वपि पुस्तकेषु “सर्वेषामन्ततो भगवत्प्राप्तिः
समानाविकलानामपि भागवतानाम्” इति वाक्यस्यानन्तरं
विषयलोप एकरीत्यैव दृश्यत इत्येतद्विचार्यमाणे, संवत्सराणां शतत्रय्याः
प्रागेव, आहोस्त्वित् श्रीवेदान्तदेशिकविरचितमूलकोश एव वा हेतुभिरस्म-
न्मनसोऽगोचरैः कैश्चित् एष च प्रतिसंधातुमशक्यः समुपनतो मध्ये
ग्रन्थलोप इत्यवगम्यते; येन च मनागिव मनस्यस्माकम् आशाभङ्गः सपदि
पदं निदधे । श्रीभाष्यकारप्रणीतनित्यग्रन्थविवरणमुखेन इज्याया व्याख्याने
श्रीवेङ्गटनाथेन सत्यपि सम्यक् प्रतिज्ञाते^२ “अथ परमैकान्तिनः”
इति भाष्यकारोक्तस्य परमैकान्तिशब्दस्य—तदीयनित्यग्रन्थोपक्रम एव
विद्यमानस्य प्रथमपडिक्तवाक्यस्य—विवरणप्रकरणारम्भ एव विषयलोपस्य
विलोक्यमानत्वात्, नित्यग्रन्थविवरणात्मकस्य विस्तृतस्य विशिष्टस्यापि
विषयस्य विलोपः प्रायः समुपनत इति, यत्सत्यं साम्प्रदायिकेषु विषयेषु
सारभूतो निगमान्तगुरुभिर्निरूपित इज्याविधिः प्रायो विलयमशेषतश्चावा-
पेति च नैराश्यविसंस्थुलेन मनसा निर्णेतव्यमस्ति ।

^१ दृश्यतां ग्रन्थेऽस्मिन् १३८ पुटादारस्य १४७ पुर्ट बावत् विषयस्यास्यावस्थितिः ।

^२ दृश्यतां १३८ पुर्टे प्राथमिकं पडिक्तद्वयम् ।

ग्रन्थरक्षमिदं नवीनया रीत्या परिष्कृत्याविष्कुर्वतां नः संप्रति परां कोटिमारुदः प्रमोदपरीवाहः । निगमान्तगुरुणां वैदुष्यम्, वैष्णवजनधुरी-णत्वम्, वैराग्यम्, वैभवमन्यदपि निस्समाभ्यधिकमिति निखिलवैष्णवजनानां विशिष्य विदुषां विदितचरमेव । एष च महान् वेदान्तिनामग्रणीः, निबन्ध-कर्तृणां नेता, दार्शनिकानां मार्गदर्शी, सर्वकवीनां संस्कर्ता, भक्तकोटीनां मकुटमणिः, वादिनां वाचस्पतिः, शान्तानामग्रेसरः, कर्मठानाम् प्राश्रहरः, प्रपञ्चानां प्रेष्टश्च आसीदिति सर्वाभिमतेन हेतुना खलु सर्वतन्त्रस्वतन्त्रात्म्या सर्वतोऽस्य वृद्धे समात्म्या । आचार्याणाममीषां ग्रन्थस्यास्य संशोधने च, विविधानां विषयानुपूर्वीणां विभजनपूर्वकं नामनिर्देशविधाने च, बहुविधानां पाठभेदानां संयोजने च, प्रभिज्ञानां प्रमाणाकरणां प्रसमीक्ष्य संघटने च, मुद्रणदोषाणां परितः परिहरणे च वीततन्द्रम् आद्वतेऽपि परिश्रमे, यत्सत्यं स्वलितानि कानिचन सन्त्येवात्र समुपनतानि; यानि च गुणपक्षपातिनः प्रगुणमतयः, विथस्यते, तितिक्षेरत्विति ।

श्रीनिगमान्तगुरोः प्रबन्धरक्षस्यास्य सोत्कण्ठं संस्करणाय चा. विष्करणाय च सति मया समुद्यमे विहिते, कदाचित् आकस्मिको विद्वद्वर्यैः अस्मत्सुहङ्क्रियः वेदान्तशिरोमणिभिः श्रीविष्णुगोपालाचार्यैः सह समागमः सलापश्च सञ्चाटितः । विषयमिममधिकृत्य यथाविनिश्चितं मदभिप्रेतार्थे सत्य-भिहिते, ते च ग्रन्थस्यास्य शोधनकर्मणि सपदि साहाय्यमाचरितुं स्वकीयं मनोभावमनुकूलम् आविरकुर्वन् । विविधानां निर्दिष्टपूर्वाणां दशाधिकानां मुद्रितानां हस्तलिखितानां च कोशानाम् आमूलात् पठनपुरस्सरं ग्रन्थस्यास्य परिशोधनविषये तैरापादितस्य सुमहतः साहाय्यस्य सर्वदानुस्मरणाद्वते नान्यत् प्रतिविधातुं प्रभवामः । सन्दर्भेऽस्मिन् सप्रेमातिशयं प्रमाणवच-नानाम् आकरग्रन्थाद्यन्वेषणाय सोत्साहम् अनुपदम् उपकृतवतां तत्रभवतां

भूतपूर्वन्यायाधिकारिणां मत्प्रियसुहृदां तोद्वालं श्रीराजगोपालाचार्यमहो-
दयानां विषयेऽपि हार्द कार्तज्यमावहामः । ऐहिकामुष्मिकतत्त्वविषयकज्ञाना-
भिवर्धनहेतूनां ग्रन्थसंग्रह-ग्रन्थप्रचारादिकार्याणां बहूपयोगिनां निर्वहणाय
निपुणमतिभिः लोकहितैषिभिः स्थापितस्य अडयार-पुस्तकभाण्डागारस्या-
ध्यक्षैः, संस्कृतभाषायां वैदिकधर्मेषु च विशिष्य विहितश्रद्धैः, वैद्यरत्न-
विरुद्भाग्मिः सुगृहीतनामभिः जि-श्रीनिवासमूर्तिमहाशयैः मदावेदनम्
अनुपदमेवाव्याक्षेपमनुरूप्य ग्रन्थस्यास्य मुद्रणमभ्युपगम्य तच्च कात्स्यनेन
यथावन्निर्वर्तनाय साहाय्यं सर्वमप्याचरितमिति तेषां च धन्यवादपुरस्सरम्
अभ्युदयपरम्परामाशासे ॥

श्रीमद्वेदान्तसूरेश्वरणकमलयोश्चञ्चरीकायमाणः

तत्सूक्त्यास्वादनैकप्रवणनिजमनाः श्रीदुर्वैस्वामिनामा ।

रक्षां श्रीपाञ्चरात्रागमविधिनियतां शोधितां नव्यरीत्या

नित्यानुष्टानविद्धिचो वितरति विनतो वीरध्वीशसूनुः ॥

कलिवृजिनसमुथैविष्णुवैव्याहताथ

प्रभितिभिरमिताभिः पाञ्चरात्रव्यवस्था ।

कविकथकमृगेन्द्रैः स्थापिता यत्प्रबन्धे

तमहमुपहरामि प्रश्रितोऽभ्यहितेभ्यः ॥

“आर्यगृहम्”
वेपेरि—मदरास्
१८-२-१९४२

वैद्यरत्नम्
मेल्पाकम् दुर्वैस्वामि अच्युञ्जार्

। विषयसूचिका ।

विषयः	पुटाङ्कः
भूमिका	१—२४
प्रथमोऽधिकारः—सिद्धान्तव्यवस्थापना	१—४४
मङ्गलाचरणम्	१
पञ्चरात्राणां प्रामाण्यम्	२
चत्वारः सिद्धान्ताः	३
सिद्धान्तानाम् असाङ्कर्यस्थापनम्	”
सिद्धान्तानाम् असाङ्कर्ये पौष्ट्रवचनविचारः	६
चतुर्णामिपि सिद्धान्तानां मोक्षप्रदत्वम्	७
सिद्धान्तसङ्करे तन्त्रसङ्करे च पाद्वचनविचारः	९
सिद्धान्तानां पाद्वाकं लक्षणम्	१०
मन्त्रसिद्धान्तः	”
आगमसिद्धान्तः	”
तन्त्रसिद्धान्तः	११
तन्त्रान्तरसिद्धान्तः	”
एकत्र सिद्धान्ते दीक्षितस्य अन्यत्राधिकारः	१३
उपरितनतन्त्राधिकारिणाम् अघस्तनतन्त्रेषु तत्तन्मार्गेण करणोऽधिकारः	”
एकायनविधानस्यान्यत्र प्रवेशे प्रत्यवायः	१४
प्रदक्षिणप्रणामादिषु सर्वेषां सर्वत्राधिकारः	”

विषयाः

पुटाङ्काः

सिद्धान्तसङ्करे दोषप्रपञ्चनम्	१६
वैखानसेन पाञ्चरात्रस्य सङ्करे दोषः, पाञ्चरात्रं तु सर्वोपजीव्यम्	२०
वैखानस-पाञ्चरात्रयोः परस्परनिन्दावचनानां प्रक्षिप्तत्वपक्षः	२३
परस्परनिन्दावचनानि स्वशास्त्रप्रशंसापराणि	२९
शैवागमकारणतन्त्रवचनानामपि स्वशास्त्रप्रशंसापरत्वम्	२६
अप्रकृष्टसिद्धान्तत्वागेनापि उत्कृष्टसिद्धान्तप्रवेशकवचनानां प्रक्षिप्तत्व- पक्षः	२८
उत्कृष्टसिद्धान्तस्वीकारवचनानां मन्त्रसिद्धान्तस्तुतिपरत्वपक्षः	३०
तन्त्रान्तरसिद्धान्तस्य श्रीकरत्वं मोक्षप्रदत्वं च	„
उत्कृष्टसिद्धान्तस्वीकारवचनानां स्वयंव्यक्तस्थानविषयत्वपक्षः	३१
आगमादिसिद्धान्तानां स्वयंव्यक्तादिनाम्नापि निर्देशः	३२
उत्कृष्टसिद्धान्तस्वीकारवचनानां स्वयंव्यक्तस्थानविषयत्वम्	३३
स्थानविशेषमधिकृत्य शास्त्राधिकारिणोः नियमपराणां वचनानाम् अर्थविचारः	३५
दिव्यशास्त्रेण पूजनस्य सर्वत्र संभवः	३६
मुनिवाक्यपरित्यागपूर्वकदिव्यमार्गपरिग्रहवचनस्य दिव्यमार्गप्रशंसापरत्वम्	३७
दिव्यमार्गपरिग्रहवचनानां मुनिवाक्यपूजितस्वयंव्यक्तस्थानविषयत्वम्	३८
शास्त्रस्य दिव्यादिनाम्ना विभागः	३९
संहितानां दिव्यसात्त्विकादिभेदेन विभागः	४०
अपकृष्टशास्त्रस्थाने उत्कृष्टशास्त्रपरिग्रहचनस्य स्वयंव्यक्तक्षेत्रपरत्वम्	„
प्राकप्रवृत्तापकृष्टशास्त्रप्रत्यभिज्ञानेऽपि दिव्यस्यापरित्याज्यत्वं वा	४१
उत्कृष्टशास्त्रपरिग्रहस्य अधिकारिविशेषविषयत्वं वा	४२
सात्त्विकादिशास्त्रत्रयमपि प्रमाणमेव	„
कृत्स्नं पञ्चरात्रं प्रमाणम्	४३
असाङ्केयेण सिद्धान्तानाम् अनुवर्तने फलम्	„

विषयाः

पुटाङ्गाः

द्वितीयोऽधिकारः—नित्यासुष्टुतव्यवस्थापना	४९—७९
अभिगमनादिना भगवत्सेवनं सर्वेषां समानम्	४९
एकायनिं सुख्यमधिकारित्वम् अन्येषां तु दीक्षया	४६
जयाख्यसंहितायां पञ्च कालाः पाञ्चकालिककर्माणि च	४७
अभिगमनम्	४८
उपादानम्	"
इज्या	"
स्वाध्यायः	"
योगः	"
यागस्य अष्टावङ्गानि	"
पञ्चकालविधौ पाद्वचनानि	५०
भोजोक्ताः सङ्घवादयः पञ्चकाला अन्यार्थाः	५१
पञ्चकालिकधर्मे सच्छिद्राच्छिद्रविभागः	५२
पञ्चकालिकधर्मः श्रीभाष्यकारादीनाम् अभिमतः	"
प्रपन्नैः पञ्चकालक्रमः लाज्य इति पूर्वपक्षः	५९
प्रपन्नैः पञ्चकालक्रमो ग्राह्य इति सिद्धान्तः	"
पञ्चकालप्रक्रिया श्रीभाष्यकाराभिमतेति समर्थनम्	५६
पञ्चकालिकयोगशक्तौ प्रपत्तिनिश्चाविरोधपरिहारः	५९
पञ्चकालिकधर्मस्य स्मृत्युक्तकर्मभिन्नोपरोवः	६०
व्यासस्मृतौ अभिगमनसंवादनम्	"
व्यासस्मृतौ उपादानसंवादनम्	६१
व्यासस्मृतौ इज्यासंवादनम्	६३
पाञ्चरात्रोक्तं समाराधनमेव सर्वेषां सुख्यम्	६६
भगवत्समाराधनस्य नियत्वम्	"
व्यासस्मृतौ स्वाध्यायसंवादनम्	६७

विषयाः

पुटाङ्काः

व्यासस्मृतौ योगोऽपि आक्षेपलभ्यः	.	.	६७
दक्षोक्तकालाष्टकविभागोऽपि पाञ्चकालिकर्मानुग्रुणः	.	.	६९
दक्षस्मृतौ प्रथम-द्वितीयकालकर्तव्यस्याभिगमनेऽन्तर्भावः	.	.	७०
दक्षोक्ततृतीयकालकृत्यस्य उपादानेऽन्तर्भावः	.	.	७१
दक्षोक्तचतुर्थ-पञ्चमकालकृत्यस्य इज्यायामन्तर्भावः	.	.	७३
दक्षोक्तषष्ठ-सप्तमकालकृत्यस्य स्वाध्यायेऽन्तर्भावः। अष्टमकालोक्तलोक-			
यात्रा तु न परमैकान्तिनाम्	.	.	७४
दक्षस्मृतौ वेदाभ्यासस्य योगेनाविरोधः	.	.	७६
पञ्चकालधर्मावश्यकतानिगमनम्	.	.	”
पाञ्चकालिकधर्मानुष्ठानप्रयोजनम्	.	.	७८
तृतीयोऽधिकारः—नित्यव्याख्यानम्	.	.	८०—१८१
सर्वकर्मसाधारणानि अङ्गानि	.	.	८०
ब्राह्मसुहृत्तकर्तव्यानाम् उपक्रमः	.	.	८१
ब्राह्मसुहृत्तप्रवोधः तत्फलं च	.	.	८२
निद्रान्ताचमनादिकम्	.	.	८३
अपररात्रयोगः	.	.	”
योगे तादात्म्यभावनस्य उपपत्तिः	.	.	८४
योगस्वरूपे शाण्डिल्यस्मृतिः श्रीकृष्णसुनिश्च	.	.	८७
योगमध्ये श्रान्तौ विश्राम्यनुज्ञा	.	.	”
ब्राह्मसुहृत्ते विशेषकर्तव्यानि, हरिकीर्तनं च	.	.	८७
निर्वेदानुसन्धानम्	.	.	८९
सात्त्विकघृत्यवलम्बनम्	.	.	९०
सात्त्विकघृतिप्रकारः	.	.	९१
पाञ्चकालिकधर्माणां स्वयंप्रयोजनत्वम्	.	.	९२

विषयाः	पुटाङ्काः
निर्विघ्नकैङ्गर्यसिद्धिप्रार्थनम्	९३
निर्विघ्नकैङ्गर्यसिद्धये गुरुपरम्पराप्रपत्तिपूर्वकहरिध्यानम्	”
योगान्तर्गतं ध्यानम्	९४
सप्रणवं व्यूहादिनामसंकीर्तनम्	”
सन्ध्यापूर्वकालकर्तव्यक्रमः	९६
ख्वानाय निर्गमनं केशवध्यानं च	९७
विष्णुत्रिविसर्जनं शौचविधिश्च	९८
आचमनं दन्तधावनं च	१०१
ख्वानाहृतीर्थम्	१०३
ख्वानविधिः	१०४
गौणख्वानानि	”
सन्ध्योपासनम् अर्घ्यदानं च	१०६
प्राणायाम-गायत्रीजपौ	”
अष्टाक्षरजपः	१०७
सूर्योपस्थानम्	१०९
आधारशक्त्यादितर्पणम्	११०
स्वसूत्रीत्यैव सन्ध्या अनुष्ठेया	”
सन्ध्याध्येयं भगवदर्थ्यत्वभावनम्	११२
सन्ध्यानादे दोषः	११३
ब्रह्मयज्ञः	”
तीर्थासन्नभगवदालयप्रणामः	”
प्रणामप्रकाराः	११४
भगवत्सेवाप्रकारः	११६
भगवत्प्रसादस्वीकारप्रक्रिया	११७
द्वात्रिशदपचाराः	११८

विषयाः

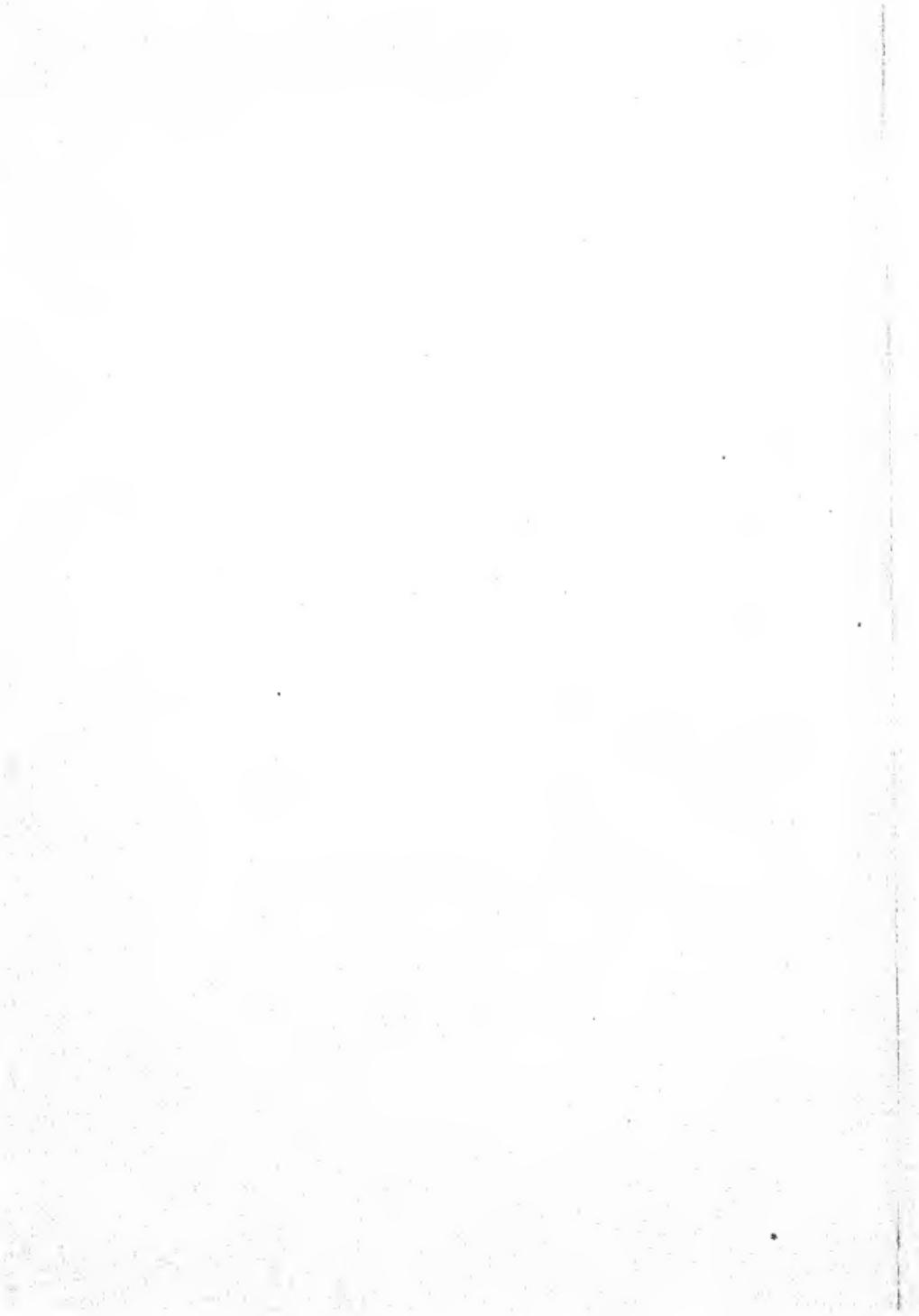
पुटाङ्काः

प्रकारान्तरेण द्वात्रिशदपचाराः	.	.	.	१२२
प्रातहीमाभिगमने	.	.	.	१२३
उपादानम्	.	.	.	१२७
उपादानाहर्षणि अनहर्षणि च द्रव्याणि	.	.	.	"
पुष्पेषु वज्यानि अवज्यानि च	.	.	.	१३०
उपादाने प्रतिग्रहनियमः	.	.	.	१३४
प्रतिप्रहोपायनियमाः	.	.	.	१३९
पूर्वसिद्धद्रव्यस्य आन्तरगुणोपादानम्	.	.	.	१३६
इज्याव्याख्यानप्रतिज्ञा	.	.	.	१३८
नित्यग्रन्थस्थस्य अथशब्दस्य विवरणम्	.	.	.	"
परमैकान्तिशब्दार्थः	.	.	.	१३९
परमैकान्तिनां देवतान्तरवर्जनम्	.	.	.	१४०
निषेधानुवर्तने समाधनानर्हत्वम्	.	.	.	१४१
अकर्मण्यतापादका दोषाः	.	.	.	१४३
जायादिनिवन्धनोऽप्यधिकारविशेषः	.	.	.	१४६
स्वाध्यायविधिः	.	.	.	१४७
स्वाध्यायमध्ये गुर्वादिपुरस्कारः	.	.	.	१४८
सायंसन्ध्यादिकम्	.	.	.	१९०
महाप्रदोषे मौनाचरणम्	.	.	.	"
स्वाध्याय-योगयोः अनुयामात् पूर्वमेव समाह्लयानुष्ठानम्	.	.	.	१५२
योगविधिः	.	.	.	१९८
योगे अनुसन्धेया विषयाः	.	.	.	१९९
योगे गद्यवयस्य प्रत्येकमुपयोगविशेषः	.	.	.	१६१
प्रपञ्चानामपि योगानुष्ठानम्	.	.	.	१६२
योगस्य पञ्चप्रकारभगवद्रूपविषयत्वम्	.	.	.	"

विषयाः

पुटाङ्काः

योगे प्रपञ्चस्य अर्चावितारानुसन्धानं मुख्यम्	१६३
सात्त्वताशुक्तं सायंसन्ध्यादिकम्	१६४
योगस्य यथाशक्त्यनुष्ठेयत्वम्	१६५
भगवत्कैङ्गर्यरूपनिद्रानुभवप्रकारः	१६६
पञ्चकालपरस्य सर्वो व्यापारः कैङ्गर्यरूपः	१६७
पञ्चकालानुष्ठानक्रमस्य व्यचित् अपवादः	”
आशौचादिष्वपि भगवत्संकीर्तनादि कार्यम्	१६८
ब्रह्मविदामपि आशौचानुष्ठानम्	१७०
घर्मानुष्ठानप्रकारस्य दुरुहत्वम्	१७२
भगवत्पूजनस्य नियत्व-सुकरत्वादिकम्	”
नियार्चने वैकल्येऽपि दोषाभावः	१७५
भगवदाराधने आन्तरपुष्पादीनां मुख्यत्वम्	१७६
पूर्णानुष्ठातुः समाहत्यानुष्ठातुश्च तुल्यफलत्वम्	१८०
ग्रन्थानां ग्रन्थकर्तृणां च वर्णानुक्रमणिका	१८३
तत्तदग्रन्थ-ग्रन्थकर्तृनामनिर्देशकानां सङ्केताक्षराणां विवरणसूची	१८८
प्रमाणवचनादीनां वर्णानुक्रमणिका	१९१

। शोधनसूची ।

[ग्रन्थमुद्देशानन्तरम् उपलब्धा मुद्रणदोषाः केचन पाठभेदाक्षात्र लेखां शोधितपाठैः सह निर्दिश्यन्ते । ग्रन्थस्यास्य पठनसमये विषया एते पाठकमहाशयैः प्रथमतः शोधनीया इति विज्ञाप्यते ।]

पुटः	पद्मिकः	अंशः	शुद्धम्
२	७	अनुपपत्ति	अनुक्ति इति साधीयान् पाठः ।
४	८	परस्परशाखा	परशाखा इति साधीयान् ।
११	२०	—“ सर्वतन्त्र	सर्वतन्त्र
१३	५	नाधिकारः	नाधिकारः
”	९	तन्त्राधिका	तन्त्राधिका
१६	४	समाराधनमुच्यते	समाराधनमच्युत इति साधीयान् पाठः ।
१७	९	कर्म विम्बानां	कर्मविम्बानां
२३	११	तथा वैखानसेन तु	त्यक्त्वा वैखानसेन तु इति साधीयान् पाठः ।
२८	२२	प्रवेशो	प्रवेशो
३६	७	च्छाप्त	च्छाप्त
४८	४	कर्म काल	कर्मकाल
५६	१०	पूर्वी समर्पणीय	पूर्वीसमर्पणीय
”	१३	भाष्याकार	भाष्याकार
६५	१५	भ्यर्चतं	भ्यर्चनं
६९	१५	इति ।	इति
७१	१३	चेहा जायते	चेहाजायते

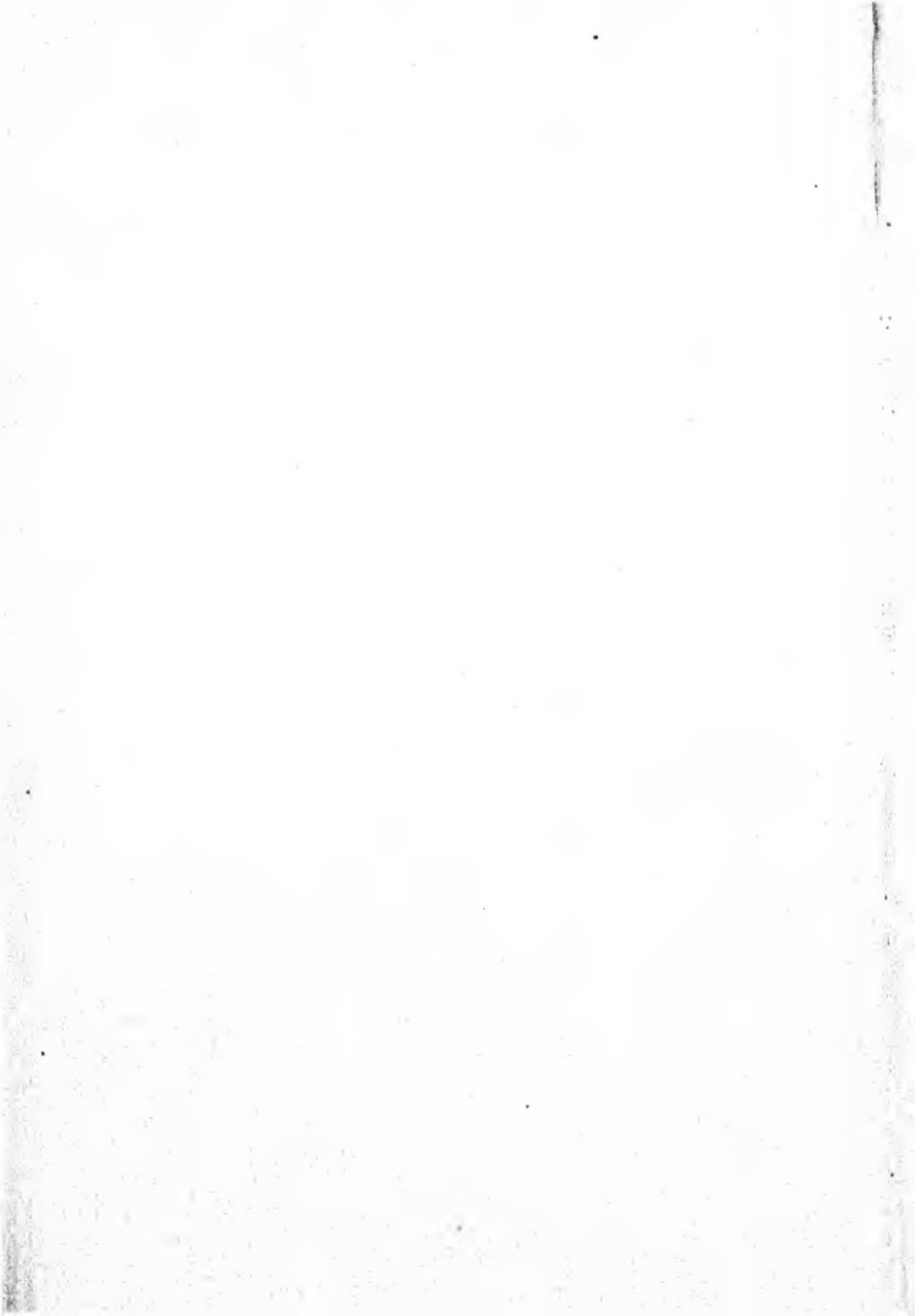
पुटः	पड्किः	अंशः	शब्दम्
७४	१	देवतार्चन	देवतार्चनं
,,	१३	उक्तं ज	उक्तं च
७६	५	योगमन्त्रे	योगमन्ते
,,	१७	स्वाध्याय	स्वाध्याया
७९	१	मनुहन्त्वन्	मुपरुन्त्वन् (पाठभेदः)
८१	१३	ब्राह्म	ब्राह्म
८२	१०	मुहूर्त	मूहूर्तं
८३	१४	विधीयते	विधीयते
८७	२४	शयतस्थ	शयतस्थ
८८	१२	गजेन्द्रमोक्षकथैव	गजेन्द्रमोक्षके च (पाठभेदः)*
,,	१४	व्याघूर्णन् माल्य	व्याघूर्णन्माल्य
,,	१६	संहतेर्नः” ॥	संहतेर्नः” ॥ इति । *
९१	७	द्रव्याणि	द्रव्याणि
१०३	१	द्वादश	द्वादश
१०७	१०	शोवैषणव	श्रीवैषणव
११८	५	कृत्वा योग्यता	कृत्वायोग्यता
१२४	४	अथवा मुनिः इत्यस्यानन्तरं ‘स्ववर्णस्वाश्रमार्हेण विधिना अद्व्यान्वितः’	इत्येकमर्धं क्वचित् अधिकं दृश्यते । *
१२५	१४	समाराधनं	समिदाधानं (पाठभेदः)
१३९	२	एवात्रा	एवात्र
१४४	२	देवी	देवि
१४६	५	अष्टा	अष्ट
१४७	३	वैभवेऽवि	वैभवीये (पाठभेदः)
,,	९	समाना-	समाना
१५८	४	तमेवैनं	तमेवैकं

* एतच्छिह्नयुक्ताः केचन पाठाः ग्रन्थस्यास्य मुद्रणानन्तरं मन्त्रसालघटं श्रीवैक्षटाचार्य-स्वामिनां सविधे विद्यमानात् कोशादुपलब्धाः ।

पुटः	पद्धक्षिः	ब्रंशः	शुद्धम्
१६७	७	काल इति	काल इति ।
१६८	१७	'तस्मात् सर्वेषु कालेषु', 'मामनुस्मर'	'तस्मात् सर्वेषु कालेषु मामनुस्मर'
१७१	९	ब्रह्मविदथापि	ब्रह्मविदपि इति पाठः साधीयान् ।
१७४	१०	पादावने जनात्	पादावनेजनात्
१८४	१६	संग्रहसर्ता	संग्रहकर्ता
१८८	१४	तैत्तरीय	तैत्तिरीय
,	१५	(एतत्पड्याः पूर्वं तै. सं—तैत्तिरीयसंहिता इति योजनीयम् ।)	
२०२	१५	चतुर्विंशापराधं तु	चतुर्विंशापराधं तं

भूमिकायाम्

१	८	नातिचिदेव	नातिचिरादेव
२	५	व्यक्तिभिः	व्यक्तिविशेषैः
३	२४	निर्दिष्टम् ।	निर्दिष्टम् ।
१५	११	निगमान्तगुरुरोः	निगमान्तगुरुरोः
१६	२	ने	ते
२४	७	तत्त्वं	तस्य

॥ श्रीः ॥

श्रीपाञ्चरात्रक्षा

श्रीमन्निगमान्तमहादेशिकप्रणीता

श्रीमान् वेङ्कटनाथार्थः कवितार्किकेसरी ।
वेदान्ताचार्यवर्यो मे सन्निधत्तां सदा हृदि ॥

सिद्धान्तच्छयवस्थापनाख्यः

प्रथमोऽधिकारः ।

मङ्गलाचरणम् ।

चातुर्व्यूहं परं ब्रह्म षाढगुण्यपरिकर्मितम् ।
पञ्चरात्रस्य कृत्स्नस्य प्रसूतिं पर्युपास्महे ॥
अनन्यदेवतास्थायिन्यायतेमहि ते वयम् ।
पञ्चरात्रमहाभोधिपारहृथनि सज्जने ॥
आरोहन्त्वनवद्यतर्कपदवीसीमादशां मादशां
पक्षे कार्तयुगे निवेशितपदाः¹ पक्षे पतञ्जल्यः परान् ।

सर्वानुश्रवसारदर्शिसशिरःकम्पद्विजिह्वाशन-
क्रीडाकुण्डलिमौलिरक्षघृणिभिः सारात्रिकाः सूक्तयः ॥

¹ पदां—त्र, छ ; पदान्—क, ख, ग.

अत्र तावत् प्रत्यक्षितसमस्तवेदार्थतत्त्वस्थितिभिः पाराशार्यप्रभृति-
भिर्महाभारतादिषु भगवच्छास्त्रस्य सार्वभौमं प्रामाण्यं प्रत्यपादि । शारीरके
पञ्चरात्राणां प्रामा- च, कपिलकणभक्षभिक्षुक्षपणकपशुपतिसमयप्रतिक्षेप-
रथम् । समनन्तरं तन्नान्तरसहपाठादिसंभवन्मन्दमतिव्यामोह-
शमनाय “उत्पत्यसम्भवात्”, “न च कर्तुः करणम्” इति सूत्राभ्यां
पूर्वपक्षसुपक्षिप्य, “विज्ञानादिभावे वा तदप्रतिषेधः”, “विप्रतिषेधाच्च”
इति सूत्रद्वयं जीवोत्पत्याद्यनुपैषतित्प्रतिषेधंप्रतिपादनद्वारेण सिद्धान्तः
समर्थितः । भगवद्यामुनमुनिभिर्माण्यकरैश्च—

“इदं महोपनिषदं चतुर्वेदसमन्वितम् ।

साङ्घृत्योगकृतान्तेन पञ्चरात्रानुशब्दितम् ॥

वेदान्तेषु यथासारं संगृह्य भगवान् हरिः ।

भक्तानुकम्पया विद्वान् संचिक्षेप यथासुखम् ॥”

इत्यादिप्रमाणगणप्रतिपादितप्रक्रियया अतिविततगहनगम्भीरनिगमशतशिखर-
गतपरमपुरुषार्थतदुपायतदितिकर्तव्यतासंग्रहरूपस्य भगवन्मुखोद्भृतस्य शास्त्रस्य
कारणदोषाद्यभावेन कच्चिदप्यप्रामाण्यं न शङ्कनीयमिति निरणायि । कर्मकाण्डे-
डपि प्रमाणलक्षणे संभवद्वेदविरोधानां व्यासाद्यपरिगृहीतानामेव स्मृतीनामप्रा-
माण्यमसूच्यत । ये पुनश्चरमयुगमीमांसकास्तन्वान्तरैः समानयोगक्षेमं सात्त्वतं
शास्त्रमभिमन्यन्ते तेषां विकत्थनानि आगमप्रामाण्ये निराचक्रिरे । उक्तं च—

“तच्चेदेतच्छुतिपथपरिभ्रष्टतन्त्रैः समानम्

पातृत्वेन प्रसजति तदा सोमपास्ते सुरापाः ।” इति ।

शूद्रार्चनादिप्रसङ्गे त्वेवं प्रतिबन्दी श्रीकृष्णमुनिभिरुक्ता—

^१ अनुपपत्तिशब्दः छ कोशे नास्ति ; अनुक्ति—ज.

^२ प्रतिक्षेप—ख.

“हविष्कृतो यथा शूद्रे यथा वा बहुयाजिनः ।

निर्वाहः क्रियते तद्वच्छास्त्रस्यापि नान्यथा” ॥ इति ।

अस्यार्थः^१—यथा “हविष्कृदाधावेति शूद्रस्य”, “बहुयाजिनोऽगारा-
च्छूद्रवर्जम्” इत्यादिवाक्येषु कर्मविशेषाधिकारम्, उपचारविशेषं वा
समालम्ब्य निर्वाहस्तद्वदिहापीति । भट्टारकैश्च तन्त्रान्तरेभ्य इदं सार्वत्रिकेण
प्रामाण्येन व्यभज्यते—

“तस्मात् सांख्यं सयोगं सपशुष्टिमतं कुत्रचित् पञ्चरात्रम्
सर्वत्रैव प्रमाणं तदिदमवगतं पञ्चमादेव वेदात्” । इति ।

तदेतत् “महतो वेदवृक्षस्य मूलभूतो महानयम्” इत्याद्युक्तानन्तशाखाश्रय-
चत्वारः सिद्धान्ताः । ऋगादिस्कन्धभिदुरनिगमतस्मूलभागोपबृहणरूपं स्व-
मूलनिगमभागमेदात्^२ ऋगादिवदेव चतुर्धावितिष्ठते—
आगमसिद्धान्तो मन्त्रसिद्धान्तस्तन्त्रसिद्धान्तस्तन्त्रान्तरसिद्धान्त इति ।

चत्वारश्चैते सिद्धान्ता ऋगादिवदेव शाखामेदैरवान्तरतन्त्रैर्मिद्यन्ते ।
तत्र, यथा ऋगादयो वेदमेदाः तत्तच्छाखामेदाश्च पूर्वैपूर्वपरिग्रहानुसारेण
सिद्धान्तानाम् असा- व्यवतिष्ठन्ते पुत्रादिभिश्च परिगृह्णन्ते तथा^३ सिद्धान्त-
क्यस्यापनम् । मेदास्तदवान्तरमेदाश्च प्रथमपरिग्रहानुसारेण व्यवति-
ष्ठन्ते । यथा च^४ वाचनिकातिरिक्ते वेदान्तरशाखान्तरसूत्रान्तरसङ्करे दोषः तथेह
सिद्धान्तसङ्करे तन्त्रसङ्करे प्रत्येकतन्त्रान्तः पाँतिनियतवैकल्पिकधर्मादिसङ्करे च ।

^१ अथमर्थः—क, ख, ग, च, छ, ज, झ ॥

^२ भागमेदवृगादि—घ.

^३ तथात्र—घ.

^४ चकारः ख पुस्तके नास्ति.

^५ प्रतिनियत—ख.

असङ्गीर्ण चेयं व्यवस्था प्रमाणसहकृतपारम्पर्यपर्यालोचनया व्यवस्थाप्या । इदं च ‘गर्भाधानादिदाहान्तसंस्कारान्तरसेवनात्’^१ भागवतानामब्राह्मणं पूर्वपक्षिणा प्रसंजितं परिहरद्विर्भगवद्यामुनमुनिभिरर्थतः समर्थितम्— “यदेते^२ वंशपरम्परया वाजसनेयशाखामधीयानाः कात्यायनादिगृहोक्त-मार्गेण गर्भाधानादिसंस्कारान् कुर्वते । ये पुनः सावित्यनुवचन-प्रभृतित्रयीर्धमत्यागेन^३ एकायनश्रुतिविहितानेव चत्वारिंशत् संस्काराननु-तिष्ठन्ति,^४ तेऽपि स्वशाखगृहोक्तमर्थं यथावदनुतिष्ठमाना न शाखा-न्तरीयकर्मानुष्टानात् ब्राह्मण्यात् प्रच्यवन्ते । अन्येषामपि परस्परशाखा-विहितकर्मानुष्टाननिभित्तब्राह्मणप्रसङ्गात् । सर्वत्र^५ हि जातिचरणगोत्रा-धिकारादिव्यवस्थिता एव समाचारा उपलभ्यन्ते । यद्यपि सर्वशाखा-प्रत्ययमेकं कर्म तथापि परस्परविलक्षणाधिकारिसंबद्धा धर्माः न कचित् समुच्चीयन्ते । विलक्षणाश्च त्रयीविहितस्वर्गपुत्रादिविषयोपभोगसाधनैन्द्राये-यादिकर्माधिकारिभ्यो द्विजेभ्यः त्रयन्तैकायनश्रुतिविहितविज्ञानाभिगमनो-पादानेज्याप्रभृतिमगवत्प्राप्त्येकोपायकर्माधिकारिणो मुमुक्षवो ब्राह्मणा इति नोभयेषामप्यन्यशाखायाविहितकर्मानुष्टानमब्राह्मण्यमापादयति । यथा चैकायनशाखाया अपौरुषेयत्वं तथा काश्मीरागमप्रामाण्य एव प्रपञ्चितमिति नेह प्रस्तूयते । प्रकृतानां तु भागवतानां सावित्यनुवचनादित्रयीर्धमसम्बन्धस्य स्फुटतरमुपलब्धिः^६ न तत्यागनिभित्तब्रात्यत्वादिसन्देहं सहते” इति ।

^१ प्रमाणान्तरसहकृत—क, ख, ग, च, झ.

^२ संस्कारासेवनात्—छ, ज.

^३ य एते—क, ख, ग, च, छ, ज, झ ; यत एते—न्यायपरिशुद्धौ.

^४ धर्मात्यागेन—न्यायपरिशुद्धौ.

^५ संस्कारान् कुर्वते—घ, छ, ज, झ.

^६ सर्वे हि—ज.

^७ उपलब्धेः इति सर्वत्र पाठः ; उपलब्धिः इति तु न्यायपरिशुद्धौ.

अत्र विज्ञानशब्देन संवित्सिद्धचादिषु स्वयमेव स्थापितं विशिष्टं
ज्ञानं विवक्षितम् । आह हि—

“ यथा चोलनृपः सग्राडद्वितीयोऽस्ति भूतले ।
इति ततु ल्यनृपतिनिवारणपरं वचः ॥
न तु तत्प्रततद्भूत्यकलत्रादिनिवारणम् ।
तथा सुरासुरनरब्रह्मण्डशतकोटयः ॥
क्लेशकर्मविपाकाद्यैरस्पृष्टस्याखिलेशितुः ।
ज्ञानादिषाङ्गगुण्यनिधेरचिन्त्यविभवस्य ताः ॥
विष्णोर्विभूतिमहिमसमुद्रदप्सैचिप्रुषः ” । इति ।

इमं च वेदभेदं भोजराजवलदेवाचार्याद्यश्च विविचते—

“ यो वेदवृक्षं बहुमूलशारं नानाफलार्थद्विजसंघसेव्यम् ।
पूर्वश्रवानुश्रवभेदभिन्नमारोपयत्तं^२ पुरुषं प्रपद्ये ” ॥ इत्यादिभिः ।

एवं च सर्वत्रासङ्करः संग्रहेण प्रदर्शितः । श्रीसात्त्वते—

“ न शास्त्रार्थस्य शास्त्राणां बुद्धिपूर्व उपस्थृवः ।
आचर्तव्य इहाज्ञानात्^३ पारम्पर्यक्रमं विना ” ॥ इति ।

अस्त्वलितपारम्पर्यप्रत्यभिज्ञानेषु^४ परिहश्यमानप्रमाणमूलानि आचारपरम्प-
रापरिगृहीतानि च कर्माणि न मात्रयापि परिभाव्यानि^५ । न च
तद्विरुद्धान्युपादेयानीत्युक्तं भवति ।

^१ समुद्रलब्ध—ग ; समुद्रजल—क, च, झ.

^२ आरोपयन्तं—क, ख, च, झ.

^३ इहाज्ञात्वा—घ, छ.

^४ प्रत्यभिज्ञानेषु स्थानेषु—घ, छ.

^५ परिहाव्यानि—क, ग, घ, ड, च, छ, ज.

श्रीपौष्टके च अधिकारिनिरूपणाध्याये प्रतिनियताधिकारिविषय-
 सिद्धान्तानाम् त्वाभिप्रायेनैव सिद्धान्तभेदस्तदवान्तरभेदश्च दर्शितः ।
 असाङ्गेये पौष्टक- यथा—
 वचनविचारः ।

“ कर्तव्यत्वेन वै यत्र चातुरात्म्यमुपास्यते ।
 क्रमागतैः स्वसंज्ञाभिर्ब्रह्मणैरागमं तु तत् ॥
 विद्धि सिद्धान्तसंज्ञं च तत्पूर्वमथ पौष्टक ।
 नानाव्यूहसमेतं च मूर्तिद्वादशकं हि तत् ॥
 तथा मूर्त्यन्तरयुतं प्रादुर्भावगणं हि यत् ।
 प्रादुर्भावान्तरयुतं धृतं हृत्यच्चापूर्वके¹ ॥
 लक्ष्म्यादिशंखकास्त्वयगारुत्म्यसदिगीश्वरैः ।
 सगैरस्त्रनिष्ठैश्च तद्विद्धि कमलोद्धव ॥
 मन्त्रसिद्धान्तसंज्ञं च शास्त्रं सर्वफलप्रदम् ।
 विना मूर्तिचतुष्केण यत्रान्यदुपचर्यते ॥
 मन्त्रेण भगवद्गुणं केवलं वाङ्मासंवृतम् ।
 युक्तं श्रियादिकैनैव कान्ताव्यूहेन पौष्टक ॥
 भिक्षैराभरणैरस्त्रावृतं च सविग्रहैः ।
 तन्त्रसंज्ञं हि तच्छास्त्रं परिज्ञेयं हि चाव्यज ॥
 मुख्यानुवृत्तिभेदेन यत्र सिंहादयस्तु वै ।
 चतुर्खिद्वयादिकैनैव योगेनाभ्यर्थितेन तु ॥

¹ तत् पद्मपूर्वक—ज.

² चक्राख्या—घ.

³ मूल्यानुवृत्ति—घ.

संवृताः परिवरेण स्वेन स्वेनोज्जितास्तु वा ।
 यच्छक्तयाराधिताः^१ सर्वं विद्धि तन्त्रान्तरं तु तत् ॥
 एवं नानागमानां च सामान्यं विद्धि सर्वदा ।
 नामद्वयं वा^२ सिद्धान्तपञ्चरात्रेति पौष्कर ॥
 एकैकं बहुभिर्भेदैरामूलादेव संस्थितम् ।
 नानाशायवशेनैव सिद्धाद्यैः प्रकटीकृतम् ॥
 संक्षिप्तं सप्रपञ्चं च तृतीयमुभयात्मकम् ।
 सेतिहासपुराणैस्तु वेदवेदान्तसंयुतैः ॥
 ये जन्मकोटिभिः सिद्धास्तेषामन्तेऽत्र संस्थितिः” । इति ।

अत्र एकैकस्य सिद्धान्तस्यामूलादेव बहुभिर्भेदैः संस्थितत्ववचनात् चतुर्णा-
 सिद्धान्तानां तदवान्तरतन्त्रभेदानां च सिद्धान्तान्तरतन्त्रान्तरसङ्करपरिहा-
 रेणैव सर्वदावस्थानं सूचितम् ।

अत्र च^३ सिद्धान्तसंज्ञितानामेषां चतुर्णामपि मोक्षप्रदत्वमनन्तर-
 न्तानां मोक्षप्रदत्वम्—

“यस्मात्^४ सम्यक् परं ब्रह्म वासुदेवाख्यमव्ययम् ।
 एतस्मात् प्राप्यते शाश्वात् ज्ञानपूर्वेण कर्मणा ॥
 सिद्धान्तसंज्ञा विप्रास्य सार्थका अत एव हि” । इति ।

अत्र सार्थका इति बहुवचनान्तसामानाधिकरण्यात् सिद्धान्तसंज्ञाशब्दोऽपि
 बहुवचनान्तः सन् आगमादिविशेषणयोगेन चतुर्धा संज्ञावस्थानमभिप्रैति ।

^१ आराधितं—क, ख, ग, झ.

^२ द्वयं च—घ, ङ, च, छ, ज.

^३ चकारः ख, ग, ज, झ, पुस्तकेषु नास्ति.

^४ तस्मात्—क, ख, ग, झ.

पञ्चरात्रशब्दवत् सिद्धान्तशब्दोऽपि चतुर्णा॒ं साधारण इति चात्रैव पूर्वमुक्तम् ।
पाद्ये च “ सदागमादिसिद्धान्तचतुष्के सत्पदप्रदे ” इति चतुर्णा॒ं सत्पदशब्द-
वाच्यभगवत्यदेप्रासिसाधनत्वमुक्तम् । हयश्रीवसंहितायामपि कस्यचिन्मोक्षै-
कान्त्यम् अन्येषामपि फलान्तरेण सह मोक्षप्रदत्वमुक्तम् ।

“ आगमास्यं हि सिद्धान्तं सन्मोक्षैकफलप्रदम् ।
मन्त्रसंज्ञं हि सिद्धान्तं सिद्धिमोक्षप्रदं नृणाम् ॥
तन्त्रसंज्ञं तु^३ सिद्धान्तं चतुर्वर्गफलप्रदम् ।
तन्त्रान्तरं हि सिद्धान्तं वाङ्छितार्थफलप्रदम् ” ॥ इति ।

अत्र वाङ्छितार्थशब्देनाविशेषात् त्रिवर्गवदपवर्गोऽपि संगृह्यते । अत
एषां चतुर्णामपि परब्रह्मभूतवासुदेवप्रापकत्वात् अपवर्गार्थिभिर्मोक्षोपायो-
पदेश्चैप्रदेशेषु “ विकल्पोऽविशिष्टफलत्वात् ” इति न्यायेन सदक्षरदहर-
मधुभूमवैश्वानरशाण्डलयनाचिकेतोपकोसलप्रतर्देनसंवर्गान्तरादित्यानन्दमय-
विद्यादिष्विव वैकल्पिकः परिग्रहः । ब्रह्मस्वरूपनिरूपकर्धर्मव्यतिरिक्तानां तत्त-
द्विद्याप्रतिनियतगुणानां यथा विद्यासु परस्परमनुपसंहारस्तथात्रापीति प्रत्येकं
प्रतिनियतानां प्रक्रियाणां परस्परासङ्करेण प्रयोगः सिद्धः । यत्र तु
मधुविद्यादौ वसुपदप्राप्त्यादिपूर्वकब्रह्मप्राप्तिवत् परम्परया वासुदेवप्राप्तिर-
भिधीयते तत्रापि तत्तदर्वाचीनर्पर्वन्यवहितपरप्राप्तिकामानामधिकार इति
व्यवस्था । तदभिप्रायेण चोक्तं भाष्ये—“ तद्वा वासुदेवास्वं परं
ब्रह्म सम्पूर्णषाढगुण्यवपुः सूक्ष्मव्यूहविभवभेदभिवं यथाधिकारं भक्तैर्जन-

^१ भगवत्प्राप्ति—ख.

^२ संज्ञं हि—क, ख, ग, च, छ, झ.

^३ उपदेश—क, ख, ग, झ कोशेषु नास्ति.

^४ कामनायां—घ.

पूर्वेण कर्मणाभ्यर्थितं सम्यक् प्राप्यते । विभवार्चनाद्वचूहं प्राप्य व्यूहार्चनात्
परं ब्रह्म वासुदेवाख्यं सूक्ष्मं प्राप्यत इति वदन्ति ” इति । अतश्चतुर्णामप्य-
पवर्गे तात्पर्यम् । फलान्तरसाधनवचनस्यान्यार्थत्वं स्वयमेवोक्तम्^१—“ प्रत्य-
यार्थं च मोक्षस्य सिद्धयः संप्रकीर्तिताः । ” इति । एवं चतुर्णामपि
मोक्षप्रदत्वे हि^२ त्रय्यन्तसारोपबृहणरूपत्वमपि समञ्जसं भवति ।

पादे चर्यापादे चतुर्णामितेषां परस्परविभागः, सिद्धान्तसङ्करे तन्त्र-
सिद्धान्तसङ्करे तन्त्र- सङ्करे च दोषः^३ प्रपञ्चितः—
सङ्करे च पाद्यवचन-
विचारः ।

“ तच्चतुर्धा स्थितं शास्त्रम् ऋगादिवदनेकधा ।
एकैकं भिद्यते तन्त्रं शास्त्राभेदेन भूयसा ॥
प्रथमं मन्त्रसिद्धान्तं द्वितीयं चागमाहृयम् ।
तृतीयं तन्त्रसिद्धान्तं तुर्यं तन्त्रान्तरं भवेत् ” ॥ इति ।

अत्र आगम-मन्त्रसिद्धान्तयोः पौष्करोक्तकमाद्वयुक्तमेणोपादानं सिद्धिमोक्ष-
प्रदमन्त्रसिद्धान्तप्राशस्ये तात्पर्यात् । अत्रापि हि आगमसिद्धान्तस्य
केवलमोक्षप्रदत्वलक्षणोऽतिशयः^४ “ कर्मणामपि संन्यासः कथ्यते यत्र
चागमे ” इति प्रदर्शित एव । अत्र काम्यकर्मणां स्वरूपतः संन्यासः,
स्ववर्णाश्रमादिनियतानां^५ भगवद्गीताष्टादशाध्यायनिर्णीतप्रकारेण सात्त्विक-
त्यागः । स्वशास्त्रागृह्णोक्तमर्यादिया च सर्वत्र नित्यनैमित्तिकादिपरिग्रहः ।

^१ उक्तं पौष्करे—घ.

^२ मोक्षप्रदत्वे सिद्धे हि—घ.

^३ दोषब्ध इति पाठश्चेत् साधीयान् .

^४ अतिशयः—क, ख, ग, झ कोशेषु नास्ति.

^५ स्ववर्णाश्रमनियतानां—क, ख, ग, च, झ.

अत आगमसिद्धान्ते सर्वकर्मस्वरूपत्याग इति न भ्रमितव्यम् । कर्मविशेषभूयस्त्वात् । अत एव हि तनिष्ठानधिकृत्योक्तम्—

“त्रयोदशविधं कर्म कामादिपरिवर्जितम् ।

गुणैः सांयमिकैर्युक्तमनुतिष्ठन्ति साधवः” ॥ इति ।

अत्रैवोद्दिष्टक्रमेण चत्वारः सिद्धान्ता लक्ष्यन्ते ।

सिद्धान्तानां पादोक्तं
लक्षणम् ।

“एकैव मूर्तिराध्या प्राधान्येनेतराः पुनः ।

देव्यः श्रियादयश्चापि संपूज्याः परिवारवत् ॥

आयुधैः शङ्खचक्रादैः श्रीवत्सादैश्च भूषणैः ।

मूर्तिमङ्गः परिवृता केवलावाम्बुजासन ॥

कथ्यते यत्र तत् प्रोक्तं मन्त्रसिद्धान्तमधिमम् ।

वासुदेवादयो व्यूहाश्चत्वारः साधकैरपि ॥

^१क्रमागतैस्तुल्यकक्ष्याः पूज्यास्तु^२ प्रभवाप्यये ।

कर्मणामपि संन्यासः कथ्यते यत्र चागमे ॥

तन्त्रमागमसिद्धान्तं तदुक्तं कमलासन ।

नवानामपि मूर्तीनां प्राधान्यं यत्र कथ्यते ॥

मूर्तयो द्वादशाङ्गानि तेषामेव तथापरे ।

प्रादुर्भावगणाश्चापि मूर्त्यन्तरगणा अपि ॥

प्रादुर्भावान्तरयुताः सदिदेवैः^३ सहायूधैः ।

^१ क्रमागताः—घ.

^२ कक्ष्यापूज्यास्तु—क, ग, झ.

^३ सह देवैः—ज.

मूर्तिमद्विश्च देवीभिर्लक्ष्म्यादिभिरपि स्फुटम् ॥
 तत् तन्त्रसिद्धान्ताहानं चतुर्थं परमं पुनः ।
 सौभ्यसिंहादिभूयिष्ठवक्तमेदैश्चतुर्मुख ॥
 द्वित्यादिपुखमेदा वा मूर्तिरेकैव पूज्यते ।
 संवृता परिवारैः स्वैर्विना वा सर्वकामदा ॥
 यत्र तत्रान्तरं तत् स्याच्चतुर्थं चतुरानन ।
 येन सिद्धान्तमार्गेण कर्षणादिक्रिया कृता ॥
 आदौ तेनैव सकला नान्यसिद्धान्तवर्त्मना ।
 तन्त्रेणापि तथा येन कर्षणादिक्रिया कृता ॥
 तेनैव सकला कार्या न तन्त्रान्तरवर्त्मना ।
 तन्त्रान्तरेऽपि कथितमनुकूं ग्राह्यमेव हि ॥
 सिद्धान्तसङ्करस्तस्मात्तन्त्रसङ्कर एव च ।
 दोषाय कल्पते राजराष्ट्रधामक्षयात्मने ॥
 सिद्धान्तसङ्करे जाते प्रमादात्तस्य शान्तये ।
 कृत्वा सम्प्रोक्षणं पूर्वं सहस्रकलशाप्लबः ॥
 कर्तव्यः स्त्रपनं कुर्यात्तन्त्रसङ्करसम्भवे ।
 अन्ते महोत्सवं कुर्यात् ध्वजारोहणपूर्वकम्” ॥ इति ।

अत्र पाद्मोक्ततन्त्र॑-तन्त्रान्तरलक्षणं पौष्करोक्ताविरोधेन नेतव्यम् । यदि
 द्वयोर्ग्रन्थयोरैकार्थ्यं संभवति तदा न विरोधः । इतरधा तन्त्रतन्त्रान्तर-
 लक्षणं² द्विप्रकारमनुसन्धेयम् । यथा न्यायविस्तरे—“ सर्वतन्त्रप्रतितन्त्रा-

¹ तन्त्र—घ कोशे नास्ति ।

² इतरतन्त्रेषु अभ्युपगमसिद्धान्ततन्त्रतन्त्रान्तर लक्षणं—क, ख, ग,

भ्युपगमाधारसिद्धान्तेषु अभ्युपगमसिद्धान्तस्य द्वेषा लक्षणमक्षपादाभिप्रेतं
वर्णयन्ति—

“ साधितः परतन्त्रे यः स्वतन्त्रे च समाश्रितः^१ ।
स ह्यभ्युपगमो न्याये^२ मनसोऽनुमतिर्यथा ॥
तद्विशेषपरीक्षा वा सद्गावेऽन्यत्र साधिते ।
यथान्यत्र मनसिद्धौ^३ तस्याक्षत्वपरीक्षणम् ” ॥ इति ।

पारमेश्वरोक्तं तन्त्र-तन्त्रान्तरलक्षणं तु पौष्टकरोक्तेन समानमेव^४ । तथा हि
प्रायश्चित्ताध्याये सङ्करादिदोषपरिहारार्थं विभज्यमानेषु सिद्धान्तेषु आगम-
मन्त्रसिद्धान्तप्रपञ्चनानान्तरमुच्यते —

“ परब्यूहादिभेदेन विनैकैकेन मूर्तिना ।
साङ्गेन केवलेनाथ कान्ताब्यूहेन भूषणैः ॥
तथाख्यैर्विग्रहोपेतैरावृतं तन्त्रसंज्ञितम् ।
नृसिंहकपिलकोडहंसवाणीश्वरादयः ॥
मुख्यानुवृत्तिभेदेन केवला वाङ्गसंयुता^५ ।
चक्राद्यस्त्वैश्चाथ भूषणैर्मकुटादिभिः ॥
कान्तागणैश्च लक्ष्म्यादैः परिवारैः खगादिभिः ।
पूजिता विधिना यत्र तत्तन्त्रान्तरमीरितम् ” ॥ इति ।

^१ समाहितः—ज.

^२ न्यायो—क, ज्ञ.

^३ सिद्धं—क, ज्ञ.

^४ पौष्टकरोक्तसमानमेव—घ, ज.

^५ संयुता इत्येव सर्वत्र पाठः

तदेवंव्यवस्थितेषु सिद्धान्तेषु सङ्करपरिहारः पाद्मे स्पष्टः । तस्मि-
एकत्र सिद्धान्ते दी- क्षेव चाध्याये कचित् सिद्धान्ते तदवान्तरतन्त्रमेदे
क्षितस्य अन्यत्र वा दीक्षितस्य सिद्धान्तान्तरोक्तासु तन्त्रान्तरोक्तासु च
नाधिकारः । कियासु अनधिकार उक्तः ।

“ एकत्र दीक्षितस्तन्त्रे सिद्धान्ते वा द्विजोत्तमः ।
क्रियां न कुर्यादन्यत्र कर्षणादि ^१चतुर्मुख ॥
आचार्यकमथात्विज्यं पूजाद्यं मधुविद्विषः ।
तन्त्रमेदे च सिद्धान्तमेदेऽपि च ^२ न युज्यते ” ॥ इति ।

उपरितनतन्त्राधिका
रिणाम् अधस्तन-
तन्त्रेषु तत्त्वमार्गेण
करणेऽधिकारः ।

“ तन्त्रान्तरे तथा तन्त्र-मन्त्रैसिद्धान्तवर्त्मनि ^३ ।
दीक्षितानां क्रमेणैव ह्युपर्युपरि योगतः ।
अन्येषामधिकारः स्यात् तत्त्वस्कारपूर्वकम् ” ॥

इत्युक्त्वा पुनरप्युपर्युपरितन्त्रस्थितानामधोऽधस्तन्त्राधिकारित्वमुक्तम् ^४ ।

“ कारणागमसिद्धान्तनिष्ठेनान्वैख्लिभिः सदा ।
अर्चनीयमथान्याभ्यां मन्त्रसिद्धान्तिना तथा ॥

^१ कर्षणादिंश्चतुर्मुख—क, ख, ग, च. (कर्षणादि इति तु साधीयान् ।)

^२ मेदेऽपि हि—ग.

^३ मन्त्रे—ज, झ ; तन्त्रे मन्त्रसिद्धान्त—ख.

^४ वर्त्मना—क, झ.

^५ तन्त्राधिकाराणां—क, ख, ग, च, झ.

^६ अधिकारित्वं प्रदर्शितम्—क, ख, ग, च, ज, झ.

पूजनीयमथान्येन तन्त्रसिद्धान्तिनानिशम् ।
स्वेन तन्त्रान्तरेणैव पूजनीयं स्वके गृहे ॥ ” इति ।

अत्राप्युक्तृष्टसिद्धान्तस्थितेनापि^१ अपकृष्टसिद्धान्तस्थानेषु तत्सिद्धान्तप्रकारे-
णैव पूजनीयत्वमुक्तम् । उक्तृष्टसिद्धान्तस्थितस्य स्वस्थानेऽपकृष्टसिद्धान्त-
प्रसङ्गाभावात् । अत एव ब्लनन्तरमेवमुच्यते^२ —

“ मुख्याधिकारिणः सन्ति यदि गौणाधिकारिणः ।
स्वतन्त्रेण प्रवेष्टव्याः प्रासादे च स्वतन्त्रके ॥ ” इति ।

स्वतन्त्रेण स्वकीयेन प्राक्प्रवृत्तशास्त्रेणेत्यर्थः ।
विशेषतश्च एकायनविधानस्यान्यत्र प्रवेशे प्रत्यवायातिशयश्च^३
एकायनविधानस्यान्यत्र तत्रैवोक्तः—
प्रवेशे प्रत्यवायः ।

“ तत्सिद्धान्तान्यमार्गेण स्थापितं विम्बमालये ।
अज्ञानादथवा मोहादेकायनविधानतः ।
अर्चयन्नापदं सर्वामामोतीह परत्र च ” ॥ इति ।

एवमेकैकसिद्धान्तस्थितानां सिद्धान्तान्तरक्रियासु यथोक्तप्रक्रियया-
प्रदक्षिणप्रणामादिषु नधिकारे समर्थिते सिद्धान्तान्तरप्रतिष्ठितेषु भगवदा-
सर्वेषां सर्वत्राधिकारः । लयेषु तदन्यसिद्धान्तस्थितानां प्रदक्षिणप्रणाममाला-
करणदीपारोपणसंमार्जनसेचनोपलेपनालङ्करणरक्षणसंवर्धनहविरादिसमर्पणस्तो -
त्रादीनां साधारणधर्माणामपि प्रतिषेधप्रसङ्गमाशङ्क्य परिजहार —

^१ अपि—घ कोशे नास्ति ।

^२ मेवोच्यते—क, ख, ग, च, झ.

^३ चकारः—घ, छ, ज कोशेषु नास्ति.

^४ प्रतिषेधमाशङ्क्य—क, ख, ग, च.

“ प्रदक्षिणप्रणामादि राद्वान्तेऽन्यत्र केवलम् ।
विहितं नार्चनं कुर्याद्वाजराष्ट्रभयावहम् ” ॥ इति ।

^१तत्रैकोनविंशेऽध्याये सिद्धान्तसङ्करे प्रत्यवायं विस्तरेण प्रतिपाद्य, असङ्कीर्ण-
सिद्धान्तधर्माणामेवाधिकारिणामन्योन्यसंबन्धीदियोग्यत्वम् इतरेषां तु बाह्या-
नामिव वर्जनीयत्वमपि प्रतिपादितम्—

“ सिद्धान्तानां चतुर्णां तु साङ्कर्ये व्यसनावहम् ।
सिद्धान्तेषु चतुर्थेकं पूर्वेनृभिरनुष्ठितम् ॥
त्यक्त्वा समाश्रयेदन्यं नरो भवति किल्विषी ।
तस्माज्जन्मप्रभृत्येकराद्वान्तनियतो भवेत् ॥
अन्यथा कुलमात्मानं सर्वं नाशयति स्वयम् ।
मन्त्रमण्डलकुण्डादिक्रियामुद्रोपचारकैः ॥
योगं नयति यो मोहात् स्वसिद्धान्तोक्तवर्तमनि^३ ।
सोऽपि स्वकुलजान् सर्वान्^४ परम् आत्मानमञ्जज ॥
नयेत्रियमत्युग्रं पुरुषान् पुरुषाधमः ।
निष्फला च क्रिया तस्य प्रत्युतानर्थकारिणी^५ ॥
अर्कर्मणोऽस्य तत्कोपो^६ राजराष्ट्रभयावहः ।
कर्ता कारयिता चोभौ^७ सान्वयं विनशिष्यतः ॥

^१ तत्रैव—छ, ज.

^२ आदि—घ कोशो नास्ति.

^३ वर्तमा—घ.

^४ धर्मान्—क, ख, झ.

^५ कारणम्—घ, ज.

^६ कुण्ड्येच्च देवस्तत्कोपो—घ.

^७ चैव—क, ख, ग, झ.

न सत्तिधानं च हरेधार्मि हानिश्च सम्पदाम् ।
 राद्धान्तसङ्करः कार्यो नान्यसिद्धान्तकर्मणा ॥
 मन्त्रसिद्धान्तमुख्येषु चतुर्ध्वपि यथापुरम् ।
 अनुतिष्ठन्ति ये कर्म समाराधनमुच्यते ।
 असङ्करेण तेऽन्योन्यं संबन्धार्हा नरोत्तमाः” ॥ इति ।

असङ्करेणानुतिष्ठन्तीत्यन्वयः ।

सिद्धान्तसङ्करे
दोषप्रपञ्चनम् ।

तत्रैव जीर्णोद्धाराध्याये—

“ या मूर्तिर्येन तन्त्रेण याद्वशेनाधिकारिणा ।
 प्रथमे कल्पने सैव द्वितीये कल्पने भवेत् ॥
 मूर्तिस्तदेव तन्त्रं च स एव स्थापकः पुनः ।
 तन्त्राधिकारिमूर्तीनां व्यत्यये कल्पिते सति ।
 नृणां नरपतेश्चापि राष्ट्रस्थं च भवेत् क्षयः ॥ ” इति ।

तस्मिन्नेवोत्तरत्र प्रायश्चित्ताध्याये—

“ जनने मरणे चैव श्रस्त्रगालमृगादिभिः ।
 स्पृष्टे च विन्दे तन्त्राणां सङ्करे समुपस्थिते ।
 एवमादिषु चान्येषु सम्प्रोक्षणविधिर्भवेत् ” ॥ इति ।

नारदीयेऽपि—

“ व्यत्यये परिवाराणां भोगादीनां च गौतम ।
 पूर्ववत् खपनं कृत्वा शान्तिहोमं समाचरेत् ” ॥ इति ।

¹ सबदा हि—क, ख, च, ज, झ.

अत्रादिशब्देन सिद्धान्तव्यत्यय-तन्त्रव्यत्ययादिसंग्रहः । अपेक्षितत्वादविशेषाच्च । अत एव ह्यैवोक्तम्—

“ तन्त्रेणैकेन कर्तव्यं कर्षणादिषु नारद ।
यत्तन्त्रेण समारव्धं तत्तन्त्रेणैव कारयेत् ॥
अनुकांशान्यतन्त्रेषु निरीक्ष्यात्र नियोजयेत्^१ ।
विशेषांश्च^२ मुनिशेषु त्वन्यथा राष्ट्रानाशकृत् ” ॥ इति ।

पारमेश्वरे च प्रतिष्ठाध्याये—

“ विशेषेण स्वयंव्यक्ते दिव्ये सैद्धेऽपि वार्षके^३ ।
स्थाने तु कर्म बिम्बानां व्यत्ययं न समाचरेत् ।
द्वाराङ्गावृतिदेवानां पूजाया भवनस्य^४ च ॥ ”

इत्यारभ्य—

“ न लक्षणान्तरं कुर्यात् न प्रमाणान्तरं तथा ।
न तु द्रव्यान्तरं चैव न च कुर्यात् क्रियान्तरम् ॥
मन्त्रान्तरं^५ न कुर्वीत सर्वे कुर्याद्यथापुरम् ।
कुर्याच्चेदेवमादीनां विपर्यासं महामते ।
राज्ञो राष्ट्रस्य नाशः स्यात् सर्वस्यापि स्वसन्ततेः ॥ ” ॥ इति ।

^१ अनुकांश—क, ख, ग.

^२ निरीक्ष्यान्यत्र योजयेत्—क, ख, च, झ.

^३ विशेषाच्च—क, ख.

^४ सिद्धेऽपि वार्षके—क, ख, ग, च, छ, ज, झ.

^५ हवनस्य—घ, ङ.

^६ तन्त्रान्तरं—क, ख, ग, ङ,

तत्रैव—

“ भोगानां च विपर्यासं मन्त्राणां च विपर्ययम्^१ ।
 ध्यानानां चैव मुद्राणां देवतानां तथैव च ।
 अन्येषामेवमादीनां^२ व्यत्यासं न समाचरेत् ” ॥ इति ।

तथोत्तरत्र प्रायश्चित्ताध्याये—

“ प्रासादश्च तथा विश्वं येन शास्त्रेण निर्मितौ ।
 प्रतिष्ठाप्य च तेनैव नित्यादौ पूजयेद्धरिम् ॥
 योऽर्चयेदन्यमार्गेण तथा चार्चापकस्तु यः ।
 तावुभौ कलुषात्मानौ राज्ञो राष्ट्रस्य वै गुरोः ॥
 कुलं च व्याधिं चैव विष्णवं दुःखमञ्जसा ।
 वित्तहानिं विशेषेण कुर्यातामालयस्य च ॥
^३न कुर्याच्चन्त्रसाङ्कर्यं पञ्चरात्रपरायणः^४ ।
 पुनः प्रतिष्ठा कर्तव्या कृतश्चेत्तन्त्रसङ्करः ” ॥ इति ।

तत्रैव सिद्धान्तभेदं^५ विस्तरेण प्रतिपाद्यानन्तरमुच्यते—

“ शास्त्रमन्त्रक्रियादीनां मूर्तीनां भवनस्य च ।
 देशिकस्याभिजातस्य यथापूर्वं परिग्रहः ॥
 तथैव यावत्कालं तु नाचर्तव्यं तदन्यथा ।

^१ मन्त्राणां च महामते—घ, छ, ज.^२ चैवमादीनां—क, ख, ग, च, झ.^३ न कार्य—घ, छ.^४ परायणः—घ, छ.^५ तत्रैव च सिद्धान्तभेदान्—छ, ज.

विपरीते कृते चात्र राजराष्ट्राधनर्थकृत् ॥
 ततः समाचरेद्यतात् प्रतिष्ठां प्राक्प्रकारतः ।
 ततः सिद्धान्तसाक्षर्यं नाचर्तव्यं कृतात्मभिः ॥
 यद्यदिष्टतमं लोके पूर्वसिद्धाविरोधि तत् ।
 प्रतिग्राह्यमथान्योन्यं विरुद्धं संत्यजेहुधः” ॥ इति

एवं कालोत्तरे चतुर्विधपूजानिर्णयाध्याये—

“ वैदिकैस्तान्त्रिकैर्वापि श्रौतैर्वापि द्विजोत्तम^१ ।
 स्वयंव्यक्ते तु भवने मिश्रैर्वा देवमर्चयेत् ॥
 ऋष्यादिपूजिते स्थाने पारम्पर्यकमं विना ।
 विशेषं नाचरेत् किञ्चिद्राजराष्ट्रसमृद्धये ” ॥ इति ।

अस्मिन्ब्रेवोत्तरत्र प्रायधित्ताध्यायेऽप्येतावेव श्लोकौ पठितौ । तत्रैव—

“ यद्विष्वं येन शास्त्रेण समारब्धं पुरा द्विज ।
 प्रासादं^२ वा ततस्तेन शास्त्रैव समर्चयेत्^३ ॥
 तच्छास्त्रमन्तरेणैव यो यजेदन्यवर्त्मना ।
 राजो राष्ट्रस्य कर्तुश्च स नौशं कर्तुमिच्छति ॥
 न कदाचिदपि प्राज्ञः प्रकुर्याच्छास्त्रसङ्करम् ।
 शास्त्रसङ्करदोषेण महान् दोषो भवेद्भूवम् ” ॥ इति ।

^१ श्रौतैर्वा द्विजसत्तमः—ज.

^२ प्रासाद इति तु सम्यक्; प्रासादमित्येव तु सर्वत्र पाठः.

^३ तदर्चयेत्—घ, छ, ज.

^४ विनाशं—क, ख, ग, घ, ङ, श.

यद्यपि वैखानस-पञ्चरात्रसङ्करपरिहारस्याप्यत्रैव शास्त्रे प्रतिपादनात् तत्परि-
हारार्थमिदं वचनमिति वक्तुं शक्यम्, तथापि ‘येन शास्त्रेण’ इति सामान्य-
वचनात् सर्वविषयमेव । यत्त्रोक्तम्—

“ महोत्सवेषु सर्वेषु देशकालानुसारतः^१ ।
ऊहापोहविधानेन करणीयं समर्चनम् ” ॥ इति ।

इदमपि देशकालद्रव्यबलाद्यनुसारेण तत्तदुचितवैदिकादिसङ्कोचविस्तारादि-
मात्रविषयम् । अत एव ह्यत्र ‘वैदिकैस्तान्त्रिकैः’ इत्यादि पुनः
पठित्वा,

“ ऋष्यादिपूजिते स्थाने पारम्पर्यकमं विना ।
विशेषं नाचरेत् किंचिद्राजराघूसमृद्धये ” ॥

इति निगम्यते^२ ।

एवं पञ्चरात्रास्यैकशास्त्रावान्तरसंहितासङ्करस्यात्यन्तगर्हितत्वे वैखा-
वैखानसेन पाञ्चरात्रस्य
सङ्करे दोषः । पाञ्चरात्रं नस-पञ्चरात्रसङ्करः कैमुत्यनिषिद्धः^३ । परस्परं च
तु सर्वोपजीव्यम् । द्रव्योरपि स्पष्टं प्रतिषिध्यते । पञ्चरात्रस्य तु वैखा-
नसैरपि कचित्कचिदुपजीव्यत्वमस्ति । तथा हि—

“ ब्राह्मणैः क्षत्रियैर्वैश्यैः शौदैश्च कृतलक्षणैः ।
अर्चनीयश्च सेव्यश्च नित्ययुक्तैः स्वकर्मसु ।
सात्त्वतं विधिमास्थाय गीतः सङ्कर्षणेन यः ” ॥

^१ देशिकेन्द्रानुसारतः—क, ख, ग, च, छ, ज, झ.

^२ इति चोन्यते—क, ख, ग, ड, झ.

^३ कैमुतिकन्यायसिद्धः—क, ख, ग, ड, झ.

इत्यादिभिरविशेषेण सर्वेषां ब्राह्मणादीनां श्रीपाञ्चरात्रोक्तमार्गेण भगवदर्चनादिकं कर्तव्यमिति महाभारतादिष्वभिधीयते । न हि कचिदपि सूत्रविशेषादिनियमः कृतः । प्रत्युत^१ सर्वसूत्रनिष्ठानां तदन्वयस्तस्मिन्नेव शास्त्रे प्रतिपाद्यते ।

“निषेकार्द्धश्च संस्कारान् स्वसूत्रोक्तान् समाचरेत् ।
पञ्चरात्रोदितान् वापि ये स्ववंश्यैरनुष्ठिताः” ॥ इति ।

न च वोधायन-विख्यनःशौनकाद्युक्तेषु भगवत्प्रतिष्ठार्चनादिषु सत्यु किमन्येनेति वाच्यम् । तदुक्तिरहितसूत्रनिष्ठानामन्यापेक्षायां साधारणशास्त्रपरिहोपपत्तेः ।
^३ न च कचित् पूर्णोपदेशे सम्भवति तच्छक्तस्यापूर्णमुपादातुं^४ युक्तम् । अत एव हि हौत्रं होतुशास्त्रोक्तमध्वर्यवोऽपि परिगृह्णन्ति । अतो येषु सूत्रेषु भगवदर्चनादिकं प्रत्यपादि तन्निष्ठानामपि भगवच्छास्त्रोक्तप्रक्रिया समाराधनादिकं प्रशस्ततमम् । तथा च शिष्टैरनुष्ठीयते ।

ननु च वैखानससूत्रानुसारिषु काश्यप-मरीचि-भार्गवात्रेयेषु शास्त्रेषु तदनुबन्धिषु चाधिकारग्रन्थेषु संग्रह-विस्ताररूपेषु भगवत्प्रतिष्ठार्चनादिकं पूर्णमुपदिशत्यु किं पञ्चरात्रेण । मैवम् । तत्सूत्रनिष्ठान् प्रत्येव तत्प्रक्रियोपदेशात् । तर्हि तन्निष्ठानां पञ्चरात्रप्रक्रियाया अनुपादेयत्वे तस्याः सर्वसूत्रनिष्ठसाधारणं भज्येतेति चेत्तन्न । उक्तोत्तरत्वात्^५ । काश्यपीयादीन्यपि^६ हि

^१ श्रीमत्पञ्चरात्र—घ, छ, ज.

^२ सर्व—क, ख, ग कोशेषु नास्ति.

^३ न कचित् पूर्णोपदेशः संभवतीति तच्छक्तस्य पूर्णोपादानं—क. ख, ग, च, झ.

^४ अपूर्णोपादानं—ख.

^५ काश्यपीय—घ, ज.

^६ दत्तोत्तरत्वात्—क, च, ज, झ.

^७ हि—क, ख, घ, च, झ, कोशेषु नास्ति.

शास्त्राणि कांचित् प्रक्रियामुपदिशन्ति तेषु तेष्वर्थेषु शास्त्रान्तरोपजीवीन्येव,
एवं पञ्चरात्रोक्तमपि क्वचित्क्वचिदुपजीवन्ति । यथोक्तं भृगुप्रोक्तक्रियाधिकारे—

“ गुरुरुपदेशसंसिद्धैः कल्पमन्त्रैरथापि वा ।

आसनाद्युपचारैस्तु पूजयेदिति केचन ” ॥ इति ।

अत्र कल्पमन्त्रशब्देन भगवच्छालोक्तमन्त्राणामेव ग्रहणम् । अत एव हि अधीतवेदान् वैखानसान् प्रति ‘ गुरुरुपदेशसंसिद्धैः ’ इति विशेष्यते । न च तत्त्वमन्त्रकल्पाः पञ्चरात्रतन्त्रेभ्यः पृथग्भूताः । चतुर्धा व्यूढे हि तस्मिन् शास्त्रे प्रत्येकं च संहिताभेदभेदिनि सर्वेऽपि भगवन्मन्त्रकल्पास्तदङ्गमन्त्रकल्पाश्च यथायथं समाविशन्ति । अत एव हि तांस्तान् भगवन्मन्त्रकल्पान् आर्षंचरात्रमित्यभियुक्ता व्यवहरन्ति^१ । तत्रिष्टांश्च कल्पभागवतशब्देन व्यपदिशन्ति । एवं भार्गवादिष्वपि ।

“ वैखानसेन सूत्रेण निषेकादिक्रियान्वितान् ।

विप्रान् वेदविदः शुद्धान् मन्त्रकल्पविचक्षणान् ” ॥

इत्यादिषु मन्त्रकल्पवेदनोक्तिस्तत्र तत्रापेक्षितग्रहणार्था । तथा भार्गवे क्रियाधिकारे सारस्वतप्रतिष्ठादिकं प्रक्रम्योच्यते : अनेन विधिना स्थाप्य कल्पमन्त्रेण पूजयेत् । इति । न चात्र कल्पमन्त्रस्वरूपतदङ्गादिकमुपदिष्टम् । अतः कल्पोक्तप्रक्रियैवात्रानुसरणीया । एवं तत्र सुदर्शनरूपस्य भगवतः प्रतिष्ठार्चनादौ प्रकान्ते फलभेदापेक्षया प्रक्रियान्तरमुपक्षिप्यते—

“ एतद्वैदिकमुद्दिष्टं भुक्तिमुक्तिफलप्रदम् ।

केवलं भुक्तिकामश्चेत् स्मरेन्मन्त्रं पठक्षरम् ” ॥ इति ।

^१ वर्णयन्ति—क, ख, ग, च, ज, झ.

^२ मुक्तिकाम इति तु उचितम् ।

न चात्र षडक्षरमन्त्रप्रक्रियायाः प्रपञ्चनम् । ततश्च वासिष्ठ-गार्घ्य-
विहगेन्द्राद्विरुद्ध्यादिसंहितोक्तप्रक्रियैव शरणम् । एवं द्विभुजप्रभृतिषोडश-
भुजपर्यन्तरूपोपदेशोऽपि अनुक्तमप्येपेक्षितमन्यतो ग्राह्यम् । अत एव हि
“कृष्णरूपाण्यनन्तांनि” इत्यादिभिः कृष्ण-नरसिंहादिरूपाणामसंख्येयत्वेन
वक्तुमशक्यतया विरम्यते । तेषु च ^३कानिचिच्छास्त्रान्तरोक्तानि संग्राह्या-
प्येव । अत इदं ‘वेदान्तेषु यथासारं संगृह्य भगवान् हरिः’ इत्युक्तप्र-
क्रियया सर्ववेदान्तसारोद्धारेण सर्वजनहितैषिणा भगवता स्वयमेव प्रणीतं
श्रीमत्पञ्चरात्रशास्त्रं सर्वसूत्रनिष्ठानामुपजीव्यमिति सिद्धम् ।

यत्तु श्रैवैखानसे—

वैखानस-पाञ्चरात्रयोः
परस्परनिन्दावचना-
नां प्रचिस्त्वपचः ।

“आम्रेयं पञ्चरात्रं तु दीक्षायुक्तं च तान्त्रिकम् ।
अवैदिकत्वात्तत्त्वं तथा वैखानसे न तु ।
सौम्येन वैदिकेनैव देवदेवं समर्चयेत्” ॥

इत्यादि, यच्चोक्तम् श्रीपाञ्चरात्रे तन्त्रसारसमुच्चये—“अश्रीकरमसौम्यं च
वैखानसमसात्त्विकम्”^४ इत्यारभ्य, “तद्विधानं परित्यज्य पञ्चरात्रेण पूज-
येत्” इत्यादि यानि च पाञ्च-पारमेश्वरादिष्वतिवादवचनानि तानि नूनं

^१ अपि—घ कोशो नास्ति.

^२ असङ्ग्यानि—घ.

^३ केषुचित्—क, ख, ग.

^४ अतात्त्विकम्—क, ख, ग, झ.

इक्षुभक्षणचिकीर्षुभिः^१ प्रक्षिप्तानि परस्परस्थानाकमणलोलुपैर्वद्भिर्वा^२ पूज-
काधमैनिवेशितानि ।

अविरोधोपयोगाभ्यासुभयोरपि शास्त्रयोः ।
मध्यस्थैर्हि कृतं धर्मविद्यास्थाननिवेशनम्^३ ॥

अन्यथा प्रसिद्धप्राप्तयोः^४ परिग्रहप्राचुर्यवतोः प्रसिद्धतरेषु श्रीरङ्ग-श्रीमद्दे-
ङ्कटादि-श्रीहस्तिशैल-वृषभगिरिप्रभृतिषु पारम्पर्येण प्रवृत्तयोः व्यासादिनिबङ्ग-
श्रीवैष्णवधर्मशास्त्रकाण्डादिषु^५

“ कथं त्वर्मर्चनीयोऽसि मूर्तयः कीदशास्तु ते ।
वैखानसाः कथं ब्रूयुः कथं वा पाञ्चरात्रिकाः ॥

भगवानुवाच —

शृणु पाण्डव तत्सर्वमर्चनाकममात्मनः ।
स्थण्डिले पद्मकं कृत्वा चाष्टपत्रं सकर्णिकम् ॥
अष्टाक्षरविधानेनान्यथवा द्वादशाक्षरैः ।
वैदिकैरथवा मन्त्रैर्मम सूक्तेन वा पुनः ॥
स्थापितं मां ततस्तस्मिन्नर्चयित्वा विचक्षणः ।
पुरुषं हु ततः सत्यमन्युतं च युधिष्ठिर ॥
अनिरुद्धं च मां प्राहुवैखानसविदो जनाः ।
अन्ये त्वेवं विजानन्ति मां राजन् पाञ्चरात्रिकाः ॥

^१ इक्षुभक्षकर्तृचिकीर्षुभिः—क, ख, ग, घ.

^२ पद्भिर्वा—ज.

^३ निवेशनम् । इति—क, ख, ग, च.

^४ प्रसिद्धप्राप्तयोः—ख, ग कोशयोः नास्ति.

^५ धर्मशास्त्रकर्मकाण्डादिषु—ज..

वासुदेवं च राजेन्द्र सङ्खर्णमथापि वा ।
 प्रद्युम्नं चानिरुद्धं च चतुर्मूर्तिं प्रचक्षते ॥
 एता अन्याश्च राजेन्द्र संज्ञाभेदेन मूर्तयः ।
 विद्वच्चनर्थान्तरा एव मासेवं चार्चयेद्गृष्ठः ॥ ॥

इत्यादिभिः वैष्णवशास्त्रभेदत्वेन समपरिपठितयोर्वेदाविरुद्धयोः भगवद्या-
 मुनमुनि-वासुदेवस्वामिप्रभृतिभिः स्थापितप्रामाण्ययोर्विशेषवैष्णवसमयपरि-
 ग्रहयोः श्रीपञ्चरात्र॑-वैखानसशास्त्रयोः द्वयोरप्यप्रामाण्यप्रसङ्गात् ।

अथैतानि परस्परांपकर्षवचनानि असङ्कीर्णवहुकोशपाठावलोकनादाः स-
 भाषितानीति मन्येमहि; तथापि “प्रातः प्रातरगृह्यते वदन्ति पुरोदयाजुहृति येऽग्निहोत्रम्” इत्यादिषु
 नि स्वशास्त्रप्रशंसा-
 पराणि ।

उदितहोमप्रशंसार्थानुदितहोमनिन्दावत्^३ प्रकान्तशास्त्र-
 प्राशस्त्यप्रतिपादनपरत्वेन^४ नेतव्यानि । ‘न हि निन्दा निन्द्यं निन्दितुं
 प्रवर्तते अपि तु निन्द्यादितरत् प्रशंसितुम्’ इति न्यायविदः ।

एवमेव ‘साङ्गेषु वेदेषु निष्ठामलभमानः शाण्डिल्यः पञ्चरात्रशास्त्र-
 मधीतवान्’ इत्यादौ वेदनिन्दाप्रसङ्गेन वेदविरोधमार्शक्य स्वशास्त्रप्रशंसादि-
 परत्वेन पर्यहारि भाष्यकारैः न्यदर्शि च ‘ऋग्वेदं भगवोऽध्येमि’ इत्यारभ्य
 ‘सोऽहं भगवो मन्त्रविदेवास्मि नात्मवित्’ इति भूमविद्योपक्रमगतस्य
 तदितरसमस्तवेदाध्ययनादात्मवेदनालाभवचनस्य भूमविद्याप्रशंसामात्रे ता-
 त्पर्यम् । अपि च—

^१ श्रीपञ्चरात्र—क, च.

^२ प्रशंसार्थ—क, च.

^३ निन्दादिवत्—घ, छ, ज.

^४ प्राशस्त्यमात्रपरत्वेन—घ, छ, ज.

“ चत्वार एकतो वेदा भारतं चैकमेकतः ।
 समागतैः सुरविभिस्तुलामारोपितं पुरा ॥
 महत्त्वे च गुरुत्वे च वियमाणे ^१ततोऽधिकम् ।
 महत्त्वाच्च गुरुत्वाच्च महाभारतमीरितम् ^२” ॥

इत्यादिवचनानि वेदेभ्योऽपि महाभारतस्याधिक्यं ब्रुवाणानि वेदार्थोप-
 वृद्धणरूपातिशयशालिमहाभारतप्रशंसार्थानि । न पुनर्वेदानामपकर्षगन्धमभिद-
 धते । किं च वहवृचाज्ञाय “ऋग्गाथा कुम्भ्या तन्मितं यजुर्निंगदो वृथा
 वाक्तदमितं सामाधो यः कश्च गेषणः” इति यजुरादिनिन्दा ऋग्वेदस्तुत्यैव ।
 एवमिहापि श्रीवैखानस-पञ्चरात्रयोः परस्परापकर्षवचनानामासत्वेऽपि स्वाभि-
 मतस्तुत्यर्थतयैव निर्वोद्वयम् । अन्यथा सर्वोपष्टवप्रसङ्गात् । अविक्षम्भणीय-
 वचनानां यथाश्रुतस्वीकारेऽतिप्रसङ्गाच्च ।

एवमिव ^३ हि शैवागमे कारणतन्त्रे जलप्यते ^४ —

शैवागमकारणतन्त्र-
 वचनानामपि स्व-
 शास्त्रप्रशंसापरत्वम् ।

“ शैवः सर्वाधिकारी स्यात् स्वकीये च परत्र च ।
 शैवा: सर्वं प्रकुर्वन्ति ये गृहस्था द्विजोत्तमाः ॥
 यामले मातृतन्त्रे च कापाले पञ्चरात्रके ।
 बौद्धे वाप्याहर्ते चैव लागुडे वैदिकेऽपि च ॥
 अन्येष्वपि च मार्गेषु तत्तच्छाक्षानुसारतः ।
 शैवा: सर्वं प्रकुर्वन्ति तल्लिङ्गस्थापनादिकम् ॥

^१ यतो—घ, ङ, छ, ज.

^२ उच्यते—घ.

^३ एवमेव—क, ख, ग, च.

^४ कथ्यते—क, ख, ग, च.

मुख्यत्वादिह शैवस्य मुख्यमाहात्म्यतोऽपि च ।

अधिकारोऽस्ति सर्वत्र नान्येषां शिवदर्शने ॥ इति ।

ननु पाशुपताधिकरणे ‘पत्युरसामङ्गस्यात्’ इति पशुपतिप्रणीतानां
शैवादीनां सर्वेषां तन्त्राणामप्रामाण्यसमर्थनात् एतस्मिन्नपि वचने
“जिनौलयं प्रविष्टस्तु सवासा जलमाविशेत्” इत्यादिभिर्दर्शनस्पर्शनाद्ययोग्य-
२ विषयजैन-यामल-बौद्धादिवाद्यमततन्त्रैः^३ सह वैदिकस्य समभिव्याहारात्
वैदिकानहेषु बाह्येषु च शैवस्याधिकारोक्तेः ।

“शैवान् पाशुपतान् स्पृष्टा लोकायतिकनास्तिकान् ।

विकर्मस्थान् द्विजान् शद्रान् सवासा जलमाविशेत्” ॥

इति विज्ञानेश्वरसंगृहीतर्थमशास्त्रवचनेन स्पर्शादियु परिहरणीयत्वेन प्रसिद्धस्य
शैवस्य वैदिकदेवताप्रतिष्ठादिषु मुख्याधिकारित्वजल्पनात्^४ लोके च शैवैः
कच्चिदपि^५ भगवत्प्रतिष्ठाद्यनुमत्यभावात् तत्स्पर्शादिष्पिपि—

“स्थापिते पञ्चरात्रेण देवै^६ षड्भिः शिवाध्वभिः^७ ।

प्रतिष्ठादौ कृते मोहादोषः सर्वक्षयात्मकः ॥

शान्तिश्च तस्य भूयोऽपि पञ्चरात्रोक्तवर्त्मना ।

प्रतिष्ठाप्य सहस्रेण कलशैः स्त्रपनं हरेः ।

महोत्सवश्च कर्तव्यो ध्वजारोहणपूर्वकम्” ॥

^१ जैना—क, ख, ग, च.

^२ विषय—क, ख, ग कोशेषु नास्ति.

^३ बौद्धवाद्यादितन्त्रैः—क, ख, ग, च, झ.

^४ कल्पनात्—क, ख, ग, च.

^५ शैवै कदाचिदपि—क, ख, ग, झ.

^६ देवैः—क, ख, ग, च, ज, झ.

^७ शिवादिभिः—क, च ; शिवार्थिभिः—ख, ग, झ.

इति पाद्मादिप्रतिपादितप्रायश्चित्तविशेषानुष्टानदर्शनाच्च, शैवस्तुतिवचन-स्थास्य—

“त्वं हि सुद्र महाबाहो मोहशास्राणि कारय ।
दर्शयित्वाल्पमायासं फलं शीघ्रं प्रदर्शय ” ॥

इत्यादिप्रकारेणाप्रामाण्यमनीश्वरप्रक्षिप्तत्वमतिवादरूपतया स्वीयतन्त्राधिकारि-
शैवस्तुतिमात्ररूपत्वं वा कल्पनीयमिति चेत् ; हन्त तहिं अनयोरपि श्री-
बैणवमार्गभेदयोरन्यतरस्येतत्र शिष्टैरप्रवेशनात् परस्परसङ्करप्रसङ्गे च तत्त-
तन्त्रोक्तप्रायश्चित्तानुष्टानदर्शनाच्च परस्परापक्ष-परस्परमर्यादाप्रवेशनवचनानि
प्रक्षिप्तत्वादप्रमाणानि अतिवादरूपतया स्वतन्त्रस्तुतिपराणीति वा^२ निर्वाण्य-
त्वात् परम्परागतमर्यादापरित्यागेन^३ परस्परप्रवेशो न क्षम इति मध्यस्थ-
दृष्ट्या संपश्यद्वम् । तत्र पक्षे पतन्तस्तु पतन्त्येव परमधर्ममर्यादोपष्ठवात् ।
अतो वैखानस-पञ्चरात्रयोः पञ्चरात्रावान्तरभेदचतुष्कस्य ततदवान्तरतन्त्र-
भेदानां च परस्परमसङ्करेणैव सर्वदा स्थितिरिति सिद्धम् ।

तत्रेदं तु किंचिद्विमर्शनीयम् । यत्त्पारमेश्वर-कालोत्तरयोः प्रमाण-

शपकृष्टसिद्धान्तत्वागे- भूतानामेव भगवच्छास्त्रसिद्धान्तानामाकारान्तरेणो-
नापि उत्कृष्टसिद्धान्त- त्कर्षापकर्षयोगात् प्राक्प्रवृत्तापकृष्टसिद्धान्तपरित्यागे-

प्रवेशकवचनानां नापि उत्कृष्टसिद्धान्तप्रवेशनं न दोषाय । प्रत्युत
प्रक्षिप्तत्वपक्षः ।

गुणायैव । उत्कृष्टतन्त्रपरित्यागेन निकृष्टतन्त्रप्रवेशने
समानतन्त्रसङ्करे च दोष इत्युक्तम् । इदमपि दत्तोत्तरप्रायम् । तथा हि—

^१ इतरतन्त्रप्रविष्टैः—क, च, झ ; इतरतन्त्रविशिष्टैः, छ, ज.

^२ वा—क, ख, ग, झ कोशेषु नास्ति.

^३ परस्परप्रवेशोऽनर्थमर्थ इति—घ.

^४ तत—घ, छ, ज पुस्तकेषु नास्ति.

^५ भगवच्छास्त्र—क, ख, ग कोशेषु नास्ति.

श्रीसात्त्वते द्राविंशो परिच्छेदे समयि-पुत्रक-साधकलक्षणोक्त्यनन्तरम् । आचार्य-
लक्षणे 'साङ्कर्यमागमानां च वेत्ति वाक्यवशात् यः' इत्युक्त्वा, शास्त्र-
सङ्करशोधनार्थमनन्तरमुच्यते—

“तत्र वै त्रिविधं वाक्यं दिव्यं च मुनिभाषितम् ।

पौरुषं चारविन्दाक्षं तद्देवमवधारय ॥

यदर्थाद्वयमसन्दिग्धं ^१स्वच्छमल्पाक्षरं स्थिरम् ^२ ।

तत् पारमेश्वरं वाक्यमाज्ञासिद्धं हि मोक्षदम् ॥

प्रशंसकं वै सिद्धीनां संपर्वत्कमप्यथ ।

सर्वेषां रञ्जकं 'गृदनिश्चयीकरणक्षमम् ॥

मुनिवाक्यं च तद्विद्धि चतुर्वर्गफलप्रदम् ।

अनर्थकमसंबद्धमल्पार्थं शब्दङ्गम्बरम् ॥

अनिर्वाहकमाद्योक्तेर्वाक्यं तत् पौरुषं स्मृतम् ।

हेयं चानर्थसिद्धीनामाकरं नरकावहम् ॥

प्रसिद्धार्थानुवादं यत्सङ्गतार्थं विलक्षणम् ।

अपि चेत् पौरुषं वाक्यं ग्राह्यं तन्मुनिवाक्यवत्” ॥ इति ।

अत्र 'अनिर्वाहकमाद्योक्ते:' इति दिव्य-मुनिभाषितयोः विरुद्धार्थवसुच्यते ।
असंबद्धमिति पूर्वापरविरुद्धत्वम् । तदिदमुभयमपि निकृष्टसंहितात्यागेन
उत्कृष्टसंहितापरिग्रहवचने श्रीसात्त्वत-पौष्कर-नारदीय-पाद्मादिविरोधात् सा-

^१ समाधिपुत्रकसाधक—घ ; समयपुत्रिकासाधन—ग ; समयपुत्रकसाधक—क, ख,
च, झ.

^२ स्वरूपं—क, ख, ग.

^३ स्मृतम्—क, च ; स्थितम्—ख, ग.

^४ गृहं—क, ख, ग, घ, ङ, च, छ, झ.

मान्येन सर्वसङ्करनिषेधपर-स्वपूर्वापरग्रन्थविरोधमवधारयन्तो धृष्टबुद्धयः कति-
चन तन्त्र-तन्त्रान्तरमर्यादाप्रवृत्तस्थानाकमण्डुव्यागम-मन्त्रसिद्धान्ताभिमानि-
पुरुषकृतप्रक्षेपोऽयमिति मन्यन्ते ।

अन्ये तु प्रागुक्तन्यायेन मन्त्रसिद्धान्तादिस्तुतिपरतामातिष्ठन्ते । न
स्वल्पेतावता कालेन कल्पारम्भकृतयुगात् प्रभृति सन्तन्यमानेषु सात्त्वत-
शास्त्रसंहितास्त्रोतोभेदेषु

उक्तसिद्धान्तस्वीकार-
वचनानां मन्त्रसिद्धान्त-
स्तुतिपरत्वपचः ।

अपकृष्टसंहितां परित्यज्योक्तृष्टसंहितां कश्चित्
परिज्ञाहेति महाभारते श्रीमद्भाराहपुराणादिषु वा
परश्वतेषु पञ्चरात्रप्रस्तावेषु महर्षयः सूचयन्ति ।

न चार्वाचीनैरप्याचार्यैरितःपूर्वं तथा कृतमिति
संप्रदायविदः शिष्टा विदामासुः । अतः शिष्टानुष्ठानवलादेव स्तुतिपरत्वमध्यव-
स्यामः । यदि चैवं शास्त्रार्थं स्यादेतावता कालेन तन्त्र-तन्त्रान्तरस्थानानि
सर्वाणि मन्त्रसिद्धान्तादिना व्याप्त्यरन् । इतः पूर्वमनुवृत्तावपि परस्तादेतद्व-
लावलम्बनेन तन्त्र-तन्त्रान्तरसिद्धान्तयोः सर्वत्रोच्छेदः प्रसज्येत । अथ चेदै-
हिक्भोगादिप्राचुर्यात् पुरुषाणां च त्रिवर्गप्रावण्यातिशयात् तन्त्र-तन्त्रान्तरयोः
सर्वत्रानुवृत्तिः संभवतीति मन्त्रीश्वाः ; तर्हि ^१राज-राष्ट्रसमृद्धयर्थेषु स्थाने-
प्वैहिकफलप्रनुयोरेव तन्त्र-तन्त्रान्तरयोर्यथापूर्वमवस्थानमुचितम् । न हि
राजसु राष्ट्रेषु वा सुलभाः केवलमुमुक्षवः ।

श्रीकरसंहितायां च प्रागुक्तस्यैव सिद्धान्तचतुष्टयस्य वेदसिद्धान्तो
तन्त्रान्तरसिद्धान्तस्य
श्रीकरत्वं मोक्षप्रदत्वं च ।

दिव्यसिद्धान्तस्तन्त्रसिद्धान्तः पुराणसिद्धान्त इति
प्रागुक्तादूरविप्रकृष्टैर्नामभेदैर्विभागमुक्त्वा पुराणसिद्धा-
न्तसंज्ञितस्य तन्त्रान्तरसिद्धान्तस्य मोक्षप्रदस्यापि
विशेषतः श्रीकरत्वमुक्तम् ।

^१ राज—घ कोशे नास्ति.

“ एतत् पुराणसिद्धान्तं श्रीकरं च विशेषतः ।
इदं श्रीकरसंज्ञास्यं भोगमोक्षफलप्रदम् ॥ इति ।

अस्य च पूर्वापरं सर्वं सन्मार्गदीपिकायां विस्तरेण द्रष्टव्यम् । भोगमोक्ष-फलप्रदमित्यस्य श्रीकरसंज्ञसंहिताविशेषान्वितत्वेऽपि तस्याः संहितायाः पुराण-सिद्धान्तान्तःपातित्वात् विशेषत इति^१ नियमात्, चकारेणानुक्तसमुच्चयाच्च कृत्खस्यापि तन्त्रान्तरसिद्धान्तस्य विशेषतः श्रीकरत्वं मोक्षप्रदत्वं च, सिद्धम् । श्रीकामाश्च प्रायशो हि राजानो राष्ट्रवर्तिनश्चेति तत्समृद्धयर्थेषु साधारण-स्थानेषु तन्त्रान्तरसिद्धान्तस्यौचित्यमधिकम् । निःसङ्गास्तु स्वगृहादिषु आंगमसिद्धान्तादिमर्यादामनुतिष्ठन्तु नाम । अतस्तन्त्र-तन्त्रान्तरस्थानेषु अ-न्यसिद्धान्तावतरणवचनमपवर्गप्रत्यासन्त्यतिशयनिवन्धनप्राशस्याधिकयपरमिति मन्तव्यम् । तदपेक्षयैवेदमुक्तं कालोत्तरे—“ स्वयं व्यक्तं तथा दिव्यमुक्तकृष्ट-फलदं यतः ” इति ।

अपरे त्वाहुः—व्यवस्थितस्थानविषयमेवेदमपकृष्टसंहितात्यागेनोक्तृष्ट-उक्तृष्टसिद्धान्तस्मी- संहितापरिग्रहवचनमिति । तथा हि । यदुक्तं कारवचनानां स्वयं- कालोत्तरे—
व्यक्तस्थानविषय- त्वपक्षः ।

“ अनेकमेदभिन्नं च पञ्चरात्रास्यमागमम् ।
पूर्वमागमसिद्धान्तं^३ मन्त्रास्यं तदनन्तरम् ।
तन्त्रं तन्त्रान्तरं चेति चतुर्धा परिकीर्तितम् ॥

^१ विशेष इति—क, ख, ग, च.

^२ एवेदं—क, ख, ग, च, छ, ज, झ कोशेषु नास्ति.

^३ आगमसिद्धान्तशब्दौ नपुंसकान्तावेव सर्वत्र दृश्यते.

इति चतुर्धा विभागं सामान्येन प्रतिपाद्य, ‘^१नारायणीयमौदध्यमाग्निकाश्य-पसंज्ञितम्’ इत्यादिना ‘शास्त्राण्येतानि सुव्रत’ इत्यन्तेनागमादिसिद्धान्तेषु चतुर्षु कृतिपद्यसंहितानां ^२निवेशनमनुक्तानामपि संहितानामुपलक्षणतयोदाहृत्य, ‘पत्रद्वै पञ्चरात्राख्यं शास्त्रं सर्वोत्तमोत्तमम्’ इति चतुर्विधमपि पञ्चरात्रशास्त्रं सर्वोत्तमोत्तमत्वेन निगम्य,

आगमादिसिद्धान्तानां
स्वयंब्यक्तादिनाज्ञापि
निर्देशः ।

“चतुर्धा भेदभित्रं च स्वयंब्यक्तादिभेदतः ।
स्वयंब्यक्तं हि सिद्धान्तमागमाख्यं पुरोदितम् ।
मन्त्रसिद्धान्तसंज्ञं यत्तद्विव्यं परिकीर्तितम्” ॥
“तन्त्रसंज्ञं हि यच्छास्त्रं तत् सैद्धं समुदाहृतम् ।
तन्त्रान्तरं तु यत्प्रोक्तमार्थं तत् समुदाहृतम्” ॥

इति प्रागुक्तानामेवागमसिद्धान्तादीनां ^३ स्वयंब्यक्त-दिव्य-सैद्धार्थस्फैरेण वक्ष्य-माणोपयोगिसंज्ञान्तराणि निर्दिश्य,

“स्वयंब्यक्तेन दिव्येन पूज्यमाने तु कौतुके^४ ।
तन्त्र-तन्त्रान्तराभ्यां तु न कुर्यादिवपूजनम् ॥
पूज्यते यदि संमोहात् स्थाननाशो भवेद्गूढम् ।
राज्ञो राष्ट्रस्य कर्तुश्च मरणं जायते ब्रुवम् ॥

^१ नारायणीयं मौदध्यमग्निः—व; नारायणीयमौदध्यमानि—क, ख, ग, झ.

^२ निर्देशनं—क, ख, ग, च.

^३ प्रागुक्तानामेव सिद्धान्तानां—क; प्रागुक्तानामेव सिद्धान्तादीनां—ख, ग.

^४ कौतुकात्—क, झ. (स्वयंब्यक्तेन इत्यारम्य सार्थक्षोक्तुयं ख, ग पुस्तकयोः न दृश्यते.)

तस्मात् पूजा न कर्तव्या तन्त्र-तन्त्रान्तराध्वना ।
 अनुक्तं यत् स्वयंव्यक्ते दिव्ये शास्त्रे द्विजोत्तम^१ ॥
 यत्किंचित् तत्तदादेयं तन्त्र-तन्त्रान्तरे यथा^२ ।
 तन्त्र-तन्त्रान्तरोक्तेन पूज्यमानेऽपि देशिकैः ॥
 तद्विधानं परित्यज्य स्वयंव्यक्तोक्तवर्त्मना ।
 दिव्योक्तविधिना कार्यं पूजनं प्रतिमासु च^३” ॥
 “स्वयंव्यक्तं तथा दिव्यमुत्कृष्टफलदं यतः ।
 तस्मादुत्कृष्टशास्त्रोक्तमार्गेणैव सुपूजयेत्” ॥

इति तन्त्र-तन्त्रान्तराभ्यां पूज्यमानेऽपि तद्विधानं परित्यज्य उत्कृष्टफलदत्त्वेन
 उत्कृष्टेन स्वयंव्यक्तेन दिव्येन च शास्त्रेण पूजनं युक्तमिति ।

तदिदं सर्वस्थानविषयं प्रतिनियतस्थानविषयं वेति विचारणीयम् ।
 यदि सर्वस्थानैविषयं तदा परिगृहीततमसात्त्वतांद्यनेकसंहिताग्रन्थसङ्क्लोचः
 उत्कृष्टसिद्धान्तस्ती-
 कारवचनानां स्वयं-
 व्यक्तस्थानविषय-
 त्वम् । प्रसज्यते । अपि चास्मिन्नेवोत्तरत्र स्वयंव्यक्तादिस्था-
 नलक्षणनिरूपणाद्याये तत्तस्थानलक्षणमुक्तवा पश्चा-
 चतुर्विधपूजानिर्णयाद्याये चतुर्विधपूजनस्य, यथा-
 क्रमं ‘वैदिकं तान्त्रिकं श्रौतं मिश्रं चेति चतुर्विधम्’ इति प्रक-
 म्य, मूलश्रुतिदिव्यमन्त्रप्रवृत्तश्रुति-तत्सम्बेदनिमित्तनामधेयानि प्रतिपाद्यानन्तर-
 मुच्यते—

^१ स्वव्यक्ते च दिव्ये च सैद्धे चार्षे द्विजोत्तम—क, ख, ग.

^२ तथा—क, ख, ग, झ.

^३ प्रतिमासु च—इति ।—क, ख, ग, च, झ.

^४ स्थान—ड, छ, ज कोशेषु नास्ति.

“ वैदिकैस्तान्त्रिकैर्वापि श्रौतैर्वा द्विजसत्तम ।
 स्वयंव्यक्ते तु भवने मिश्रैर्वा देवमर्चयेत् ॥
 ऋष्यादिपूजिते स्थाने पारम्पर्यकमं विना ।
 विशेषं नाचरेत् किंचिद्राज-राष्ट्रसमृद्धये ” ॥ इति

अत्र स्वयंव्यक्तस्थाने चतुर्णा पूजाविशेषाणां यथारुचि विकल्पेन परिग्रहं प्रतिपाद्य, ऋष्यादिपूजितेषु स्थानान्तरेषु पारम्पर्यकममन्तरेण मात्रायापि “ विशेषं नाचरेत् ” इत्युक्त्वात् यत्र^१ स्वयंव्यक्ते विकल्पेन कर्मणां प्रवृत्तिः संभवति^२ तत्रैवापृष्ठफलशास्त्रपरित्यागेन उत्कृष्टफलशास्त्रपरिग्रहवचनं लिङ्गवशान्नेतव्यम् । पवित्रं दक्षिणे कर्णे इति लिङ्गात् “ दिवा सन्ध्यासु कर्णस्थब्रह्मसूत्रः ” इत्यस्य स्थाननियमवत् प्रतिनियतस्वयंव्यक्तेषु स्थानेष्विति व्यक्तमवसीयते । अस्मिन्नेवोत्तरत्र प्रायश्चित्ताध्यायेऽपि ‘ वैदिकैस्तान्त्रिकैर्वा ’ इत्यादि श्लोकद्वयं पुनः पठितम् । ‘ मानुषे भवने देवं तन्त्रमार्गेण पूजयेत् ’ इति चोक्तम् । पुनश्च—

“ यद्विम्बं येन शास्त्रेण समारब्धं पुरा द्विज ।
 प्रासादं वा ततस्तेन शास्त्रेणैव तदर्चयेत् ॥
 तच्छास्त्रमन्तरेणैव यो यजेदन्यवर्त्मना ।
 राजो राष्ट्रस्य कर्तुश्च स नाशं कर्तुमिच्छति ॥
 न कदाचिदपि प्राज्ञः प्रकुर्याच्छास्त्रसङ्करम् ।
 शास्त्रसङ्करदोषेण महान् दोषो भवेद्गुवम् ” ॥

^१ यत्र—क, ख, ग कोशेषु नास्ति.

^२ संभवतीति—क, ग.

इत्युक्तम् । अतोऽप्यत्रापकृष्टशास्त्रपरित्यागेन उत्कृष्टशास्त्रपरिग्रहवचनं स्वेनैव नानाशास्त्रार्थविकल्पयोग्यत्वेन प्रतिपादिते स्वयंव्यक्ते स्थाने स्थापनीयमिति सिद्धम् ।

यदपि चात्र स्थानविशेषमधिकृत्य शास्त्राधिकारिणोनियमः कियते—

स्थानविशेषमधिकृत्य

शास्त्राधिकारिणोः

नियमपरायां वचना-

नाम् अर्थविचारः ।

“ स्वयंव्यक्ते तथा दिव्ये दिव्यशास्त्रोक्तवर्त्मना ।
 मूलागमसमेतेन मुख्यैर्भागवतैः सदा ॥
 पूजनं प्रयतैः कार्यं पञ्चकालपरायणैः ।
 वैष्णवायतने कार्यं केवलैः पाञ्चरात्रिकैः ॥
 सान्तानिकैः प्रविष्टैर्वा मुनिवाक्योक्तवर्त्मना ।
 अनुक्तान्यर्थजालानि सिद्धान्तेष्वागमादिषु ।
 अन्योन्यापेक्षया ग्राहां शास्त्रेष्वन्यन्नं चाहरेत् ” ॥ इति ।

एतदपि प्रकृष्टस्थाने प्रकृष्टाधिकारिणां प्रकृष्टशास्त्रादिपरिग्रहौचित्यमप-
 कृष्टस्थानेऽपकृष्टाधिकारिणामपकृष्टशास्त्रादियोग्यत्वं च स्थापयति । अन्यथा
 वैष्णवायतने कच्चिदपि दिव्यशास्त्रानवतारप्रसङ्गात् । मानुषेऽपि भवने
 मुख्याधिकारिभिः प्रतिष्ठिते दिव्यशास्त्रेण पूजनादिकर्तव्यत्वस्य पारमेश्वर-
 निरूपणे दर्शयिष्यमाणत्वाच । अत्रापि सिद्धान्तसङ्करपरिहार एव ‘अनुक्ता-
 न्यर्थजालानि’ इत्यादिना स्थापितः ।

¹ शास्त्राधिकारिणः—क, ख, ग, च.

² शास्त्रपरिग्रह—क, ख, ग, च, श.

यत्युनः पारमेश्वरे स्वयंव्यक्तनिर्णयाध्याये—

दिव्यशास्त्रेण पूज-
नस्य सर्वत्र संभवः ।

“स्वयंव्यक्तं तथा सिद्धं विवृधैश्च^१ प्रतिष्ठितम् ।
मुनिमुख्यैश्च^२ गन्धवैर्यक्षैविद्याधैरपि ॥
रक्षोभिरधर्ममुख्यैः स्थापितं मन्त्रविग्रहम् ।
दिव्यशास्त्रोक्तविधिना पूजयेच्छास्त्रकोविदः” ॥ इति ।

इदमपि दिव्यशास्त्रस्य सर्वस्थानेषु संभवं^३ दर्शयति । न तु शास्त्रान्तर-
परित्यागेन दिव्यप्रवेशम् ।

^४यच्चानन्तरमुक्तम्—

“स्थापितं मनुजैर्देवं मुनिवाक्येन यत्र तु ।
पूजयेद्विज तत्रापि ज्ञानिभिस्तत्त्वदर्शिभिः ।
वासुदेवैकनिष्ठैस्तु देवतान्तरर्वर्जितैः” ॥ इति ।

इदं च व्यामिश्रमुनिवाक्यस्थापितेऽपि^५ स्थाने व्यामिश्रयागमुक्तैर्वासु-
देवैकनिष्ठैः पूजनमात्रं प्रशस्तमित्याह । न पुनर्मुनिवाक्यपरित्यागेना-
स्याधिकाराननुगुणोत्कृष्टशास्त्रेण पूजनं विदधाति । प्राकूप्रवृत्तशास्त्रानु-

^१ सिद्धविवृधैश्च—क, ख, ग, च.

^२ मुख्यैस्तु—ख, च, छ, ज, झ.

^३ समभावं—ख, ग ; सद्ग्रावं—घ, ङ, च, छ, ज.

^४ यत्वनन्तर—क, ख, ग, च.

^५ अपि—क, ख, ग, च कोशेषु नास्ति.

^६ परित्यागेन स्वाधिकारानुगुण—घ, ङ, च, छ, ज.

सारेण तैरपि तत्र पूजनस्य युक्तत्वात् । उत्कृष्टशास्त्रनिष्ठानामप्यपकृष्ट-
शास्त्रधर्मेषु लोकानुग्रहार्थ¹ प्रवृत्तेः संहितान्तरादिसिद्धत्वस्य प्रागेव
दर्शितत्वात् ।

यच्चेदमनन्तरमभिधीयते—

“ व्यामिश्रयागमुक्तैस्तु तीव्रभक्तिसमन्वितैः ।
स्थापितं मनुजेन्द्रैस्तु निष्पद्माकादिकोविदैः ।
अर्चयेद्वेदेवेशं दिव्यशास्त्रोक्तवर्त्मना ” ॥ इति ।

इदमपि दिव्यशास्त्रेण स्थापितस्थानविषयमनुसन्वेयम् ।

इदं त्ववशिष्यते । यदुक्तम्—

मुनिवाक्यपरित्याग-
पूर्वकदिव्यमार्गं-
परिग्रहवचनस्य
दिव्यमार्गप्रशं-
सापरत्वम् ।

“ मुनिवाक्योक्तमार्गेण पूजनं यत्र वर्तते ।
तत्रापि दिव्यमार्गाच्चेत् पूजनं कर्तुमिच्छति ॥
मुनिवाक्यं परित्यज्य दिव्यमार्गेण पूजयेत् ।
भवेत् सञ्चिधिमाहात्म्यं कालं कल्पक्षयावधि ॥
दिव्यमार्गेण पूजार्थं वर्तते यत्र नित्यशः ।
तत्र दिव्यं परित्यज्य कदाचिच्च महामते ॥

¹ अनुग्रहार्थ—घ. ज.

मुनिवाक्योक्तमार्गेण न कुर्यात् पूजनादिकम् ।
 कुर्याद्वा यदि वा मोहाद्विप्रः संमूढचेतनः^१ ॥
 थोरं प्रयाति नरकं राजा राष्ट्रं च नश्यति ।
 तस्मात् सर्वप्रयत्नेन दिव्यमार्गं च न त्यजेत्” ॥ इति

अस्यापि प्रामुक्तन्यायेन दिव्यमार्गप्रशंसापरत्वं सुव्यक्तम् । ‘तत्रापि’ इति अपिशब्दादिलिङ्गात् । ‘दिव्यमार्गं तु न त्यजेत्’^२ इति निगमनेन तत्रैव तात्पर्यविश्रमाच्च ।

यद्वा कालोत्तरोक्तन्यायेन विकल्पतश्चतुर्विधपूजायोग्यं स्वयंव्यक्तं स्थानम् ‘मुनिवाक्योक्तमार्गेण पूजनं यत्र वर्तते’ इत्यनूद्य तत्रापि दिव्यमार्गेण पूजनेच्छायां मुनिवाक्यपरित्यागेन दिव्यमार्गेण पूजनमविरुद्धमित्युच्यते । न ह्यत्र मुनिवाक्यस्थापितस्थाने कचिदपि दिव्यमार्गप्रवेशः प्रस्तूयते । अपि तु मुनिवाक्यपूजित एव । सा च मुनिवाक्येन पूजा स्वयंव्यक्तेऽपि यदि^३ पूर्वं वर्तेत, तत्र कुतश्चित्प्रमाणात् स्वयंव्यक्तक्षेत्रत्वेऽवसिते सति मुनिवाक्यपरित्यागेनापि दिव्यशास्त्रोक्तविधिना दिव्यशास्त्राधिकारी पूजयेदित्युक्तं भवति ।

^१ स वृद्धार्थधिरात्स्य भक्तिवीजेन वै सह ।
 समन्त्रं कर्म तन्त्रं च सिद्धयश्च पराह्मुखाः ।
 इहैव शीर्घं विप्रेन्द्र देहान्ते गतसन्ततिः ॥

इति क, च, ज, झ पुस्तकेषु अधिकः पाठः.

^२ ‘अस्यापि’ इत्यारम्य ‘न त्यजेत्’ इति यावत् घ, ड कोशयोः न हश्यते.

^३ यद्यपि—ख, ग.

एतेन दिव्याद्यायतननिर्णयाध्यायोक्तः प्रपञ्चोऽपि प्रत्युक्तः । तथा
हि—

शास्त्रस्य दिव्यादि-
नामना विभागः ।

“दिव्याद्यायतनानां च पूजाद्यं यत्त्वयोदितम् ।
शास्त्रं दिव्यादिभेदेन यथावद्वक्तुमर्हसि” ॥

इति पृष्ठः सनकः,^१ “वासुदेवेन यत् प्रोक्तं शास्त्रं भगवता स्वयम्”
इत्यादिना साक्षाद्गवत्प्रणीतं ब्रह्मसुद्रेन्द्रप्रसुखैः प्रवर्तितं शास्त्रं दिव्य-
मित्युक्त्वा,

“ब्रह्मसुखैर्देवैः ऋषिभिश्च तपोधनैः ।
स्वयं प्रणीतं यच्छास्त्रं तद्विद्धि मुनिभाषितम्” ॥

इति ब्रह्मादिभिर्निर्मितं शास्त्रं मुनिभाषितमिति^२ विभज्य, “एतत्तु
त्रिविधं विद्धि सात्त्विकादिविभेदतः”^३ इति मुनिभाषितस्य त्रैविध्यं
प्रस्तुत्य, साक्षाद्गवतः श्रुतार्थमात्रनिवन्धनरूपं शास्त्रं सात्त्विकम्,
भगवतः श्रुतमेकदेशं स्वयोगमहिमसिद्धं च शेषं^४ सङ्कलय्य ब्रह्मादि-
भिस्तच्छिष्यश्च स्वयं प्रणीतं शास्त्रं राजसम्, केवलस्वयोर्गचिकल्पो-
त्थैरथैः कृतं शास्त्रं तामसम् इति मुनिभाषितस्य त्रैविध्यमुक्त्वा,
“केवलं मनुजैर्यतु कृतं तत् पौरुषं भवेत्” इति दिव्यान्मुनिभा-

^१ इति सनकेन पृष्ठः शाण्डिल्यः—घ.

^२ ब्रह्मादिभिर्निर्मितं शास्त्रं मुनिभाषितमिति—क, ख, ग, झ कोशेषु न दर्शयते.

^३ अशेषं—क, ख, ग, ड, च, छ, ज, झ.

^४ सत्त्वयोग—क, ख, ग, झ.

पिताच्च^१ व्यतिरिक्तं सम्भवदप्रामाण्यमयोगिभिर्मनुजमात्रैः प्रणीतं पौरुषं वाक्यं प्रतिपाद्य, पुनर्दिव्य-सात्त्विक-राजस-तामससंज्ञितानि प्रमाण-भूतान्येव शास्त्राणि संहिताविशेषनियमेनापि विभज्य, संहितानां दिव्यसात्त्विकादिभेदेन सात्त्वत-पौष्टकर-जयास्त्वादीनि शास्त्राणि दिव्यानि, विभागः । इश्वर-भारद्वाज-सौमन्तव-पारमेश्वर-वैहायम्-चित्रशिख-पिङ्गसंहिताजयोत्तरादीनि सात्त्विकानि, सनत्कुमार-पञ्चोद्धृत्व-शातातप-तेजो-द्रविण-मायावैभविकादीनि राजसानि, पञ्चप्रश्न-शुकप्रश्न-तत्त्वसागरादीनि तामसानि इति संहिताविभागनिर्देशानन्तरमुच्यते —

अपकृष्टशास्त्रस्थाने
उपकृष्टशास्त्रपरिग्रह-
वचनस्य स्वयंब्यक्त-
क्षेत्रपरत्वम् ।

“ तामसेन तु मार्गेण पूजाद्यं यत्र वर्तते ।
तत्रापि राजसेनैव पूजाद्यं सिद्धिदं भवेत् ॥
राजसेन तु पूजाद्यं वर्तते यत्र नित्यशः ।
तत्रापि सात्त्विकेनैव पूजाद्यं शुभदं सदा ॥
सात्त्विकेन तु पूजाद्यं वर्तते यत्र चान्वहम्^३ ।
तत्र राजसमार्गेण न कुर्यात् पूजनादिकम् ॥
यत्र राजसमार्गेण प्रवृत्तं त्वर्चनादिकम् ।
तत्र तामसमार्गेण न कुर्यादर्चनादिकम् ॥
विविधानां राजसानामन्योन्यं स्यात् सङ्करः ” ॥ इति ।

^१ व्यक्तीभवदप्रामाण्यं—ख. ग.

^२ पञ्चोद्धृत्व—क, ख, च.

^३ नित्यशः—क, ख, ग, च, श.

मुनिभाषितेषु त्रिषु शास्त्रेषु उत्कृष्ट-मध्यमाधमगुणसंज्ञानिर्दिष्टेषु अप-
कृष्टगुणसंज्ञितशास्त्रप्रवृत्तिस्थाने तत्परित्यागेनापि उत्कृष्टगुणसंज्ञितशास्त्रेण
पूजाद्यं सिद्धिदम् । उत्कृष्टगुणसंज्ञितशास्त्रप्रवृत्तिस्थाने तद्विपरीतेन शास्त्रेण
पूजनादिकं न कर्तव्यम् । ^१समगुणसंज्ञितानां चान्योन्यं न सङ्करः कार्य
इत्युक्तम् । इहापि ‘यत्र’ इति सामान्येन निर्दिष्टपि प्रागुक्तन्यायेन
प्रभृतानुभावतया सर्वैसहस्रयंव्यक्तक्षेत्रविशेषविषयत्वं मन्तव्यम् । न तु
सर्वाधिकत्वम् ।

यद्वा चिरकालराष्ट्रक्षेत्रभादिना विच्छिन्नपारम्पर्यप्रत्यभिज्ञानेषु स्थानेषु
प्राक् प्रवृत्तापकृष्टशास्त्र-
ग्रत्यभिज्ञानेऽपि दिव्य-
स्थापरित्याजयत्वं चाऽपि किंकर्तव्यतामूढान् प्रति पूर्वमपकृष्टशास्त्रप्रवृत्तावपि
तदज्ञानदशायामुपस्थृताभिसन्ध्यभावात् सर्वाधिकारिणां
मुख्यानामुक्तृष्टशास्त्रपरिग्रहौचित्यमिहोच्यते । तत्र पुनः
कुतश्चित् प्रमाणात् प्राक् प्रवृत्तशास्त्रपरिज्ञाने, दिव्यस्थापरित्याजयत्वं च ।
इदं च ‘तत्रापि’ इत्यतिवादलिङ्गात् अपिशब्दात् सूच्यते । अपिशब्द-
स्थातिवादलिङ्गत्वं ‘चण्डालमपि वृत्तस्थं तं देवा ब्राह्मणं विदुः’ इत्यादि-
प्रयोगेषु प्रसिद्धम् । अत एव ह्यत्रैव पुनः सङ्करपरिहारे संरम्भः क्रियते ।

“मेदं दिव्यादिकं सम्यज्ञात्वा सर्वं समाचरेत् ।

यो न ज्ञात्वा तु साङ्कर्यात् पूजाद्यमनुतिष्ठति ॥

स हि सर्वस्य जगतः साङ्कर्यं कुरुते सदा ।

विशेषात् स्वस्य वंशस्य तस्मादापद्यपि द्विजः ॥

न कुर्याच्छासाङ्कर्यं हितैषी शास्त्रकोविदः” ॥ इति ।

अतो यथोक्त एवार्थः ।

^१ गुण—क, ख, झ, ग कोशेषु नास्ति.

^२ ननु समानगुणसंज्ञितानां—ग; ननु गुणसंज्ञितानामित्येव—ख, ध.

केचित् —

उत्कृष्टशास्त्रपरिग्रहस्य
अधिकारिविशेष-
विषयत्वं वा ।

“ मुनिवाक्योक्तमार्गेण पूजनं यत्र वर्तते ।
तत्रापि दिव्यमार्गाचेत् पूजनं कर्तुमिच्छति ।
मुनिवाक्यं परित्यज्य दिव्यमार्गेण पूजयेत् ” ॥

इत्यादीनां वचनानामधिकारिविशेषविषयतया व्यवस्थामिच्छन्ति । “ व्यामिश्रयागमुक्तैस्तु तीव्रभक्तिसमन्वितैः ” इति प्रक्रमात् ऐहिकामुष्मिक-सांसारिकफलविरक्तानाम् अपवर्गासन्नतमशास्त्रपरिग्रहस्य युक्तत्वाच्च । तत्तत-न्त्रोक्तसांसारिकफलसक्तानां तु यथापूर्वं परिग्रह इति ।

न चात्र राजस-तामससंज्ञितेषु शास्त्रेष्वंशतोऽप्रामाण्यमाशङ्कनीयम् ।

सात्त्विकादिशास्त्र-
ब्रयमपि प्रमाणमेव ।

“ स्यान्नागर-द्राविड-वेसरं^१ च क्रमेण वै सत्त्व-रजस्तमांसि ।
महीसुरोर्वीपति-वैश्यकास्ते हरिविधाता हर आदिदेवः ” ॥

इति विमानक्रियादिविषयोक्तम-मध्यमत्वादिविवक्षया सत्त्वादिगुणोक्तिवत् इहापि तद्विवक्षया^२ तद्गुणोक्तेः । प्रमाणभूतशास्त्रविषयेष्वेव सात्त्विक-राजस-तामसविभागस्य “ यजन्ते सात्त्विका देवान् यक्ष-रक्षांसि राजसाः ” इत्यादिभिर्भगवद्गीतायामपि प्रतिपादितत्वात् । अप्रामाण्यभूतस्य^३

^१ द्रावलवैशासं—ग.

^२ सत्त्वादिगुणोक्तिवत् इहापि तद्विवक्षया—क, ख, ग, ङ, च, छ, ज, झ कोशेषु नास्ति.

^३ अप्रामाण्यस्य—क, ख, ग, छ, ज, झ.

पौरुषस्य तु वाक्यस्य “केवलं मनुजैर्यतु कृतं तत् पौरुषं भवेत्” इति पृथग्निर्देशात् ।

“ सर्वत्र पौरुषे वाक्ये तद्ग्राह्यमविरोधि यत् ।

केवलं तद्विधानेन न कुर्यात् स्थापनादिकम् ” ॥

इति हि पौरुषसंज्ञिते वाक्ये ^१विरुद्धाविरुद्धांशसद्धावोऽत्र दर्शितः । अतः सात्त्विक-राजस-तामससंज्ञानिवेशोऽत्र सत्त्व-रजस्तमःप्रचुरतत्त्वफलसिद्धि-विशेषतारतम्याभिप्रायेणेति मन्तव्यम् ।

कास्त्वयेन हि भगवच्छास्त्रस्य प्रामाण्यं प्रागेव प्रतिपादितम् । न चात्र भगवद्व्यतिरिक्तब्रह्मादिपुरुषकृतांशेषु कारणदोषः संभवति । ‘पञ्च-कृत्खं पञ्चरात्रं रात्रस्य कृत्खस्य वक्ता नारायणः स्वयम्’ इति प्रमाणम् । स्ववक्तुके शास्त्रे भगवतैव तेषामृषीणां तत्त्वपुण्यविशेषानुसारेण नित्येऽपि वेदे सूत्रकाण्डमन्त्रकृत्खवत् संहिताकर्तृत्वस्याधिकारतया समर्पितत्वात् । यथा च व्यासोक्ते महाभारते वैशम्पायन-संहितामेदः^२ एवमत्रापीति न सङ्कटं किंचित् । अतः कृत्खं पञ्चरात्रं प्रमाणम् । तस्यावान्तरसंहितामेदः ऋगादिवच्छतुर्धावस्थितः । तद्वदेव असाङ्गेण सिद्धा-न्तानाम् अनुवर्तते यथाधिकारं व्यवस्थितानुष्ठानतया सिद्धान्तादिसङ्कर-परिहरेणैव सर्वदानुवर्तनीयम् । तथानुवर्तनं^३ यथाधिकारं साक्षात् परम्परया वा सद्ब्रह्मवासुदेवास्य-परमपुरुषार्थप्राप्तिसौधनमिति सिद्धम् ॥

^१ विरुद्धांशसद्धावः—क, ख, ग, च, झ.

^२ संहितादिमेदः—घ, ङ, छ, ज.

^३ तथानुवर्तमानान्—ग, घ, ङ, छ, ज ; तथानुवर्तने—क, झ.

^४ प्राप्तिसूचनं—क, झ.

पञ्चकालव्यवस्थित्यै वेङ्कटेशविपश्चिता ।
 श्रीपञ्चरात्रसिद्धान्तव्यवस्थेयं समर्थिता ॥

अहितविहतिदीक्षैर्बीहुभिर्वृहभेदैः
 निगमनिजमतैश्च^२ व्यक्तभूमा चतुभिः ।
 प्रथमयुगसमव्रं धर्मसम्भ्यस्यमानान्
 प्रशमितकलुषान्^३ नः पातु वैकुण्ठनाथः ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रसातन्त्रस्य श्रीमद्वृहद्गुरुनाथस्य

वेदान्ताचार्यस्य कृतिपु श्रीपाञ्चरात्ररक्षायां

सिद्धान्तव्यवस्थापनाख्यः^४

प्रथमोऽधिकारः ।

^१ दक्षिः—क, ग, ड, च, छ, झ.

^२ निजनिगमशतैश्च—क, ग ; निजनिगममतैश्च—ख, झ.

^३ कलुषो वः—घ, ड, छ, ज.

^४ व्यवस्थाख्यः—घ, ड, ज ; व्यवस्थानाख्यः—छ.

॥ श्रीः ॥

नित्यानुष्टानस्थापनाख्यः

द्वितीयोऽधिकारः ।

अथादौ समुपक्षिसमच्छिद्रं स्थाप्यते ऽधुना ।

स्वयंप्रयोजनं नित्यं स्वामिसेवनमङ्गसा ॥

ससामान्यविशेषात्मा चर्येयं हृदयङ्गमा ।

ससूत्रसुमनस्तोमा मालेवामोदिनी विभोः ॥

इह तावदेकैकस्मिन्नहोरात्रे कालपञ्चकविभागेन अभिगमनोपादानेऽया-स्वाध्याय-योगरूपभगवत्सेवनं स्ववर्णश्रीम-जाति-गुण-निमित्तादि-

अभिगमनादिना नियतर्थसचिवं भगवद्वर्मनिष्ठानां सर्वेषां समानम् ।
भगवत्सेवनं सर्वेषां तत्र संहिताभेदेषु चोदनास्त्र्याविशेषेऽपि सूत्रभेदेषु
समानम् । समानचोदनास्त्र्यचत्वारिंशत्संस्कारादिवल्लेशतो भिन्न-

रूपं प्रतिपाद्यते । तत्र रहस्याभ्यायविदामेवायं धर्म^१ इति अविदितसात्त्वत-
धर्माणामाकस्मिको ब्रमः । ते तु स्वशास्त्रोक्तप्रकारेण पाञ्चकालिकधर्म-
मनुतिष्ठन्ति । इतरे च यथास्वं तत्संहितोक्तप्रक्रिययंति व्यवस्था ।
वर्गद्वयेऽप्यधिकारिविशेषमात्रेणैव हि भेदोऽनुशिष्यते । यथोक्तं पाद्मे ।

^१ एकस्मित—क, ख, च, झ.

^२ जातिनिमित्तादि—क, ख, ग, झ.

^३ अयं निजधर्म—ज.

“ ब्रह्मोवाच —

“ कर्षणादि प्रतिष्ठान्तं कर्म यस्य प्रसिद्धये ।
 तं समाराधनविधिं श्रोतुमिच्छामि सम्प्रति ॥
 आराधनविधिः कीदृगधिकारी च कीदृशः ।
 भगवंस्तदशेषेण ब्रूहि मे भक्तवत्सल ” ॥

एकायनिनां मुख्य-
 मधिकारित्वम्
 अन्येषां तु दीक्षया ।

श्रीभगवानुवाच —

श्रूयतामभिधास्यामि पृष्ठं निरवशेषतः ।
 आद्यमेकायनं वेदं^१ सद्गृह्णप्रतिपादकम् ॥
 तेनैव संस्कृता विप्रा मुख्यकल्पाधिकारिणः ।
 अन्येषां ब्राह्मणादीनां वर्णनां दीक्षया क्रमात् ॥
 अधिकारोऽनुलोमानामपि नान्यस्य कस्यचित् ।
 पूजाविधौ भगवतस्तेऽनुकल्पाधिकारिणः ॥
 प्रतिलोमभुवां सूतः प्रथमस्तत्र^२ शस्यते ।
 त्रयाणां क्षत्रियादीनामनुलोमसुवामपि ॥
 सूतस्य च विशेषेण दीक्षात्मार्थपरानिशम्^३ ।
 परार्थयजनं कुर्युविप्रा मुख्यानुकल्पयोः ॥
 नैवाधिकारिणो गौणा दीक्षासंस्कारवर्जिताः ।
 यथैव दीक्षणीयेष्ट्यां जायन्ते ब्राह्मणादयः ॥

^१ वेदं इत्येव सर्वत्र पाठः ।

^२ प्रथमं तत्र—क, ख,

^३ दीक्षामात्थ परानिशम्—क, ख, ड, च, झ ; दीक्षामार्थ परानिशम्—ज.

तथैव दीक्षाविधिना जायमाना यथोदिताः ।
पूजाविधौ भगवतः प्रकल्पन्तेॽधिकारिणः ॥ ” इत्यादि ।
एवं संहितान्तरेष्वपि ग्राह्यम् ।

तदिह तत्सिद्धान्तोक्तवर्त्मना चतुर्विधपञ्चरात्रिणां^१ साधारणमभि-
जयाख्यसंहितायां गमनादिपञ्चकम् । गन्त्रसिद्धान्तादिष्वपि हि काल-
पञ्चकालाः पञ्चकाविभागोऽयमुपदिश्यते । यथोक्तं साक्षाद्वगवन्मुखो-
लिककर्माणि च । द्रुततया रजत्रयमिति प्रसिद्धेषु जयाख्य-सान्वत-
पौष्टकरेषु जयाख्यसंहितायाम्—

“ नारदः—

“ एको हि श्रूयते देवकालो लोके न चापरः ।
पञ्च कालास्त्वयोद्दिष्टाः किमेतन्मेऽत्र संशयः ॥

श्रीभगवानुवाच—

एकस्यैव हि कालस्य वासरीयस्य नारद ।
आप्रभातान्निशान्तं वै पञ्चधा परिकल्पना ।
पृथकर्मवशात् कार्या न काला बहवः स्मृताः ॥

नारदः—

एककालाश्रितानां^२ च कर्मणां लक्षणं वद ।
परिज्ञातैस्तु यैः सद्यः कृतकृत्यो भवाभ्यहम् ॥

श्रीभगवानुवाच—

ब्राह्मान्मुहूर्तादारभ्य प्रागंशं विप्र वासरे ।
जप-ध्यानार्चन-स्तोत्रैः कर्म-वाक्-चित्तसंयुतैः ॥

^१ पञ्चरात्राणां—क, ख, ग, च, क्ष.

^२ एककालस्त्वितानां—जयाख्यसंहिता.

अभिगच्छेजगद्योनि तच्चाभिगमनं स्मृतम् ।
 ततः पुष्प-फलादीनासुत्थायार्जनमाचरेत् ॥
 भगवद्यागनिष्पत्तिकारणं प्रहरं^१ परम् ।
 तदुपादानसंज्ञं वै कर्म कालपदाश्रितम् ॥
 ततोऽष्टाङ्गेन यागेन पूजयेत् परमेश्वरम् ।
 साधिकं प्रहरं विप्र इज्याकालस्तु स स्मृतः ॥
 श्रवणं चिन्तनं व्याख्या ततः^२ पाठसमन्विता ।
 स्वाध्यायसंज्ञं तद्विद्धि कालांशं मुनिसत्तम् ॥
 दिनावसाने सम्प्राप्ते पूजां कृत्वा समभ्यसेत् ।
 योगं निशावसाने च विश्रैरन्तरीकृतम् ।
 पञ्चमो योगसंज्ञोऽसौ कालांशो ब्रह्मसिद्धिदः ॥

नारदः—

श्रुतो मयाखिलः पूर्वं भगवद्याग उत्तमः^३ ।
 तस्याङ्गानि विभागेन ज्ञातुमिन्छाम्यहं पुनः ॥

यागस्य
अष्टावङ्गानि ।

श्रीभगवानुवाच—-

अन्तःकरणयागादि यावदात्मनिवेदनम् ।
 तदाध्यमङ्गं यागस्य नाम्नाभिगमनं महत्^४ ॥

^१ प्रहरः—क, ख, ग, च, ज, झ.

^२ तपः—क, ख, ग, च, झ.

^३ उत्तरः—क, ख, ग, ड, च, छ, झ.

^४ तच्चाभिगमनं भवेत्—क, ख, ग, च, ज, झ.

पूजनं चार्यपुष्पादैभोगैर्यदखिलं मुने ।
 बाह्योपचारैस्तद्विद्धि भोगसंज्ञं तु नारद ॥
 मध्वाज्याक्षेन दध्ना वै पूजा च पशुनापि वा^१ ।
 तत्रृतीयं हि यागाङ्गं तुर्यमन्नेन पूजनम् ॥
 निवेदितस्य यद्वानं पूर्वोक्तविधिना मुने ।
 सम्प्रदानं तु तत्राम यागाङ्गं पञ्चमं स्मृतम् ॥
 वहिसन्तर्पणं षष्ठं पितृयागस्तु^२ सप्तमम् ।
 प्राणाभिहवनं नामा त्वनुयागस्तैदृष्टम् ॥
 इत्येतत् कथितं सर्वं यत्त्वया परिचोदितम् ।
 प्रददाम्यचिराद्यद्वै तन्निष्ठानां परं पदम् ॥” इति ।

अचिरादित्यनेनास्य कर्मणः कर्मान्तरेभ्यः स्वभावतः प्राशस्यमुच्यते ।
 स्मरन्ति च व्यासादयः—

“ न विष्णवाराधनात् पुण्यं विद्यते कर्म वैदिकम् ।
 सर्वेषामेव धर्माणामुत्तमो वैष्णवो विधिः ॥ ”

इत्यादि^३ । प्रयाससाम्य-वैष्ण्यानादरेण स्वरूपतः प्राशस्य द्रव्यादिष्वपि
 विद्यते । यथोक्तमाश्रमेधिके श्रीवैष्णवधर्मशास्त्रे—

“ सर्वेषामेव पुष्पाणां सहस्रगुणमुत्पलम् ।
 तस्मात् पञ्चं तथा राजन् पञ्चात् शतपत्रकम् ॥

^१ पशुना सह—क, ख, ग, झ.

^२ पितृयागं तु—क, ख, ग, ड, च, छ, झ.

^३ अनुयागं—क, ख, ग, ड, च, छ, ज, झ.

^४ इति—क, च, झ.

तस्मात् सहस्रपत्रं तु पुण्डरीकमतः परम् ।
 पुण्डरीकसहस्रातु तुलसी गुणतोऽधिका ॥
 वकपुष्पं ततस्तु स्यात् सौवर्णं तु ततोऽधिकम् ।
 सौवर्णाच्च प्रसूनातु मत्प्रियं नास्ति पाण्डव” ॥ इति ।

एवं जप-होम-दानादिष्वपि प्रसिद्धम् । पाञ्चेऽप्येवं प्रशस्ततम्^१

पञ्चकालविधीं पञ्चकालसेवनमुक्तम् ।
 पादावचनानि ।

“ ब्रह्मोवाच—

“ पञ्चकालविधिज्ञानां प्राशस्त्यं भगवन्निह ।
 कथितं पञ्च के काला विधयश्चापि पञ्च के ॥
 महां जिज्ञासमानाय कथयस्व यथातथम् ।
 न चेद्रहस्यमत्यन्तं यदहं पृष्ठवानिदम् ॥

श्रीभगवानुवाच—

आद्यं कर्माभिगमनमुपादानं ततः परम् ।
 इज्या च पश्चात् स्वाध्यायस्ततो योगस्ततः परम् ॥
 पञ्चैते विधयस्तेषां कालाः पञ्चैव ते क्रमात् ।
 कल्याणाचरणान्तं यत् कर्मजातं चतुर्मुख ॥
 उत्थानादिकमादेतदभियानंसुदीरितम् ।
 ब्राह्मे मुहूर्ते बुद्धचेत ध्यायन्नारायणं परम् ॥
 उत्थायासीत शयने कीर्तयन्नाम वैष्णवम्” ।

^१ प्रसिद्धतमं—क, ख, ग, झ.

^२ अभिधानं—क, ख, घ, ङ, च, झ.

इत्यादिरथ्यायः कृत्स्नोऽपि पाञ्चः । एवं संहितान्तरेष्वपि तत्र तत्र संग्रहेण
विस्तरेण च^१ पञ्चकालविधिर्द्वैष्टव्यः । किं च—

“नमस्ते पञ्चकालज्ञं पञ्चकालपरायणं ।
पञ्चकालैकमनसां त्वमेव गतिरव्यया” ॥

इत्यादिषु पञ्चकालिकधर्मस्य भगवदेकवेद्यत्वं भगवत्प्रियतरत्वं तत्त्विष्ठाना-
मन्यवधानेन^२ भगवत्प्राप्तिश्च प्रतिपाद्यते ।

यत्तूकं भोजराजेन प्रयोगपद्धतिरकावल्याम्—“तत्र सङ्गवादयः
काला अहरहः प्रवर्तन्ते । सङ्गवः समो विष्णुप्रियो धर्मो विराग इति
पञ्च काला अध्यात्मविद्विरुपदिष्टाः । उदयात् पञ्च नाञ्चः सङ्गव उक्तः ।
भोजोक्ताः सङ्गवादयः तस्माद्विगुणमात्राः सम उपदिश्यते । तावता विष्णु-
पञ्चकाला प्रियः” इत्यादि । तत्र पुष्पविशेषाराध्यविशेष-
अन्यार्थाः । निर्णयार्थोऽयं कालविभागः । न त्वभिगमनादिपञ्चक-
कर्तव्यार्थः । तथा हि पूर्वमुक्तम्—“सङ्गवे तत्त्विथिचोदितं पुष्पं गृहीयात् ।
समे पञ्चैः, धर्मे कुमुदैः, कर्वीरैर्विष्णुप्रिये, विल्वपतैर्विरागे भगवन्तं
पूजयेत्” इति । उत्तरत्र चैव तत्त्वकालाराध्यभगवन्मूर्तिविशेषप्रदर्शनं
कृतम्^३ । “तत्र सङ्गवे वैकुण्ठस्य प्रीतिः, समेऽनिरुद्धस्य, विष्णुप्रिये
शिशुमारस्य, धर्मे बडबामुखाम्भैः, विरागे कणिलस्य; इत्येवं पञ्चानां पञ्च
प्रीतिकालविशेषाः” इति । अतो जयार्थ्यसंहितोक्तप्रकारेणौवाभिगमनादि-
पञ्चकव्यवस्था नित्या अन्यत् काम्यादिकम् ॥

^१ चकारः क, ख, ग, च, छ, ज, झ कोशेषु नास्ति.

^२ अप्यव्यवधानेन—क, ख, ग, च, झ.

^३ “सङ्गवे तत्त्विथि” इत्यारम्य “प्रदर्शनं कृतं” इति यावत् क, ख, ग, झ
पुस्तकेषु विमुक्तम्.

एवं दिनचर्यामर्यादायां स्थितायां केषांचित् त्रैकाल्यार्चनादिविश्वाना-
पाञ्चकालिकधर्मे सच्छिद्रपञ्चद्वये । नि विषुवायनोपराग-जन्मत्रय-द्वादशी-पूर्ण-श्रवणादिवै-
शेषिकार्चनान्यपि यथावलं तदन्तःपातेन नेतव्यानि ।
भागः । अशक्तमधिकृत्यैव समाहृत्यानुष्ठानं क्वचिद्विधीयते ।
सच्छिद्रपञ्चकालता च तावन्मात्रयोग्यस्यैव । अन्यार्थकर्मान्तरितत्वं सछिद्रत्वम् ।

“द्वादशाक्षरतत्त्वज्ञश्चतुर्व्यूहविभागवित् ।

अछिद्रपञ्चकालज्ञः स तु भागवतः स्मृतः” ॥

इति तु पूर्णस्य मुख्याधिकारिणः स्तुतिः । न तु तस्यैव पाञ्चकालिक-
भागवतत्वप्रतिपादनपरम् ।

“चतुर्व्यूहविभागज्ञः पञ्चकालपरायणः ।

द्वादशाक्षरनिष्ठो यः स वै भागवतोत्तमः” ॥

इति शापिडल्यवचनमपि तथैव ।

एवं द्वादशाक्षरोपादानमपि व्यापकान्तरोपलक्षणम् । स्वसंहितोक्त-
पाञ्चकालिकधर्मः सन्त्रिष्टामात्रेण¹ यथार्हं सर्वेषां पञ्चकालधर्मप्राप्तेः ।
श्रीभाष्यकारादीनां अत एव हि भाष्यकाराणां शिष्याः प्रशिष्याश्च
अभिमतः । श्रीमद्घाक्षरेण समाराधनं प्रपञ्चयन्तः पञ्चकाल-
कल्पनयैव दिनचर्यामुपदिदिशुः । तथा हि — भाष्यकाराव्यवहितशिर्ज्यैर्वज्ञ-
वंशेश्वरैः श्रीरङ्गनारायणाचार्येन्द्राक्षिमुहूर्तप्रभृति दिनचर्या प्रपञ्चयद्विर्हिरिसंकी-
र्तन-संसारनिर्वेद-मात्त्विकघृत्यालम्बनसमनन्तरकालहिताध्यवसायपर्यन्तमुक्त्वा
अनन्तरमुच्यते—

¹ स्वसंहितोक्त निष्ठामन्त्रेण—क, ङ, छ, ज, झ; स्वसंहितोक्त निष्ठामात्रेण—ख, ग, च,

² कालविहित—क, ख, ग, ङ, च, छ, ज, झ.

“ इत ऊर्ध्वमहं तावद्यावज्जीवं श्रियः श्रियः ।
 पद्योर्सर्चेनं कर्तुं यत्मानः समाहितः ॥
 अभिगच्छन् हरिं प्रातः पश्चाद्ग्रन्थाणि चार्जयन् ।
 अर्चयंश्च ततो देवं ततो मन्त्रान् जपन्नपि ॥
 अयायच्चपि परं देवं कालेषुक्तेषु पञ्चसु ।
 वर्तमानः सदा चैवं पाञ्चकालिकवर्तमना ॥
 स्वार्जितैर्गन्धपुण्ड्राद्यैः शुभैः शक्त्यनुरूपतः ।
 आराधयन् हरिं भक्त्या गमयिष्यामि वासरान् ॥ ” इति ।

श्रीपराशरभट्टारकैश्च—

“ गर्भेजन्मजरादुःखमिश्रसंसारसागरात् ।
 उर्त्तीर्थं भगवत्प्राप्तिं लिप्सेत् पुरुषो यदि ॥
 प्रातसूत्थाय संस्मृत्य हरिं तच्चरणोस्थिताम् ।
 गङ्गां विभाव्य तीर्थाभ्यस्ततस्तदवगाद्य च ॥
 श्रुतिस्मृत्युदितं कर्म यावच्छक्ति परात्मनः ।
 आराधनत्वेनापाद्य सोर्ध्वपुण्ड्रश्च तर्पयेत् ॥
 मन्त्रैराधारशक्त्यादिपारिषद्यान्तसंस्थितैः । ”

इति पूर्वाचार्योक्तं संग्रहेण प्रदर्श्य, “ हरिं प्रणम्य चायम्य प्राणान् प्रणिपतन् गुरुन् ” इत्यारम्य, श्रीमद्ब्रह्मकरमन्त्रस्य ऋषि-छन्दो-देवता-बीजशक्तीः प्रकाश्य, भाष्यकारानुक्तो मन्त्रन्यासस्तच्छिष्याद्युक्तप्रकारेणोपादेय इति ज्ञापनाय “ मन्त्रन्यासं ततः कृत्वा मन्त्रार्थमपि चिन्तयेत् ” इति संग्रहेणाभिधाय, पूर्वेर्गन्थेष्वनिवेशितं मन्त्रार्थचिन्तनं अत्यन्तोपयुक्ततया¹

¹ मन्त्रार्थं अत्यन्तोपयुक्ततया—घ, ज.

स्वयमेवाभिधाय,^१ “एवं संचिन्त्य मन्त्रार्थं ततस्तत्पुरुषं ^२परम्” इत्यादिना पूर्वेरुक्तं ध्यानं संक्षिप्य, तदनुकूलं पादादिकेशान्तध्यानं प्रपञ्च, षोडशो-पचारकमेण समाराधनं च विहितम् । उपचारान्तरणामपि सर्वेषामेतेषोडश प्रधानतमाः । तदनुवन्धेनैवान्यत्सर्वमनुष्टीयते । देश-कालावस्थाद्यनु-सारेण संक्षेप-विस्तारस्वीकारश्च शास्त्रीयः । अतः पूर्वैरैककण्ठ्यमिहाप्यनुसन्धेयम् । अत एव हि तदुभयानुसारिभिन्नरायणमुनिभिरपि पञ्चकालकल्पनया तत्त्वकालानुष्टेयानि यथाक्रमं प्रपञ्चितानि ।

तथा हि—

“ भगवच्चरणाभ्योजपरिचर्याविधिकमम् ।
एकान्तिभिरनुष्टेयं नित्यं समभिदध्महे ॥
ब्राह्मे मुहूर्ते सत्त्वस्थो हरिर्हरिरिति ब्रुवन् ।
उत्थाय तत्र शयने समासीनः समाहितः ” ॥

इत्यारभ्य

“ द्रुयेन तद्विवरणैः प्रपद्य प्रभुमीश्वरम् ।
निक्षिप्य चिरमात्मानं तत्पादाव्जे कृती भवेत् ॥
यो नारायणदासीयो माधवाराधनक्रमः ।
तत्राभिगमनं नाम प्रथमः पटलो ह्यम् ” ॥

इत्यन्तेनाभिगमनं परिसमाप्य,

“ अहो द्वितीयभागेन कृष्णाराधनतत्परः ।
द्रव्याण्याराधनार्थानि शास्त्रीयाणि समार्जयेत् ” ॥

^१ पूर्वैः इत्यारभ्य स्वयमेवाभिधाय इत्यन्तं क, ख, ग, झ पुस्तकेषु विमुक्तम्.

^२ तं पुरुषं—क, झ ; परमिति पदं क, ख, ग, घ, झ कोशेषु नास्ति.

इत्यादिभिः पठलैः तत्त्वकालांशसाधनीयमुपादानादिकमपि यथाक्रमं प्रपञ्चितम् । तदेवं चतुर्विधपञ्चरात्रनिष्ठानां तत्रापि यत्किञ्चिद्ग्रुच्यापकमन्त्रप्रधानानां सर्वेषामपि भगवदेकान्तिनां यथायथं प्राचीनपरिगृहीतवैकल्पिकमर्यादामेदैः पाञ्चकालिकधर्मः प्राप्तः ॥

तत्र ये स्वाधिकारानुरूपं प्रपत्तिमेव केवलामध्यवहितामपवर्गसाधनमवलम्बन्ते तैरयं पञ्चकालक्रमः परित्याज्यः परिग्राह्यो वेति विचार्यते ।

प्रपञ्चैः पञ्चकालक्रमैः प्रपत्तिप्रकरणेषु तदङ्गत्वेन तदुपदेशाभावाद्विलम्बात्याज्य इति क्षमस्याधिकारिणः शातवार्षिकव्रतपूरणावधिकालक्षेपापूर्वपञ्चैः । क्षमत्वात् तदेकदेशभूतयोगशक्तौ च तस्यैवोपायत्वसर्वीकारप्राप्ते: यथाशक्ति वर्णाश्रमधर्मानुष्टानैरूपस्य भगवत्प्रीणनस्य तदाज्ञानुपालनस्य कर्तव्यत्वेऽपि व्यास-दक्षादिधर्मशास्त्रोपदिष्टकालविभागपूर्वकदिनचर्यामर्यादयापि¹ सिद्धेः, अन्यथा कर्मणां परस्परोपरोधप्रसङ्गाच्च परित्याज्य इति पूर्वैः पक्षः ॥

राद्वान्तस्तु परिग्राह्य एवायमिति । तिष्ठतु तावदिह प्रमाणोपपत्तिपरामर्शः । भाष्यकाराद्युपदेशसम्प्रदायस्त्वावत् परामृश्यताम् । “अथ परमैकान्तिनो भगवदाराधनप्रयोगं वक्ष्ये” इत्यारभ्य, शौनकव्यास-बोधायनादिधर्मशास्त्रानुक्तेन भगवच्छास्त्रोक्तेन वर्त्तना स्तानविशेषादिपूर्वकविलक्षणसमाराधनप्रक्रियाप्रतिपादनं कथंभूतमधिकारिणमधिकृत्य भाष्यकारैः कृतमिति कर्णे तवागतम्² भवतु तच्छक्तमधिकार्यन्तरं प्रतीति चेत्र । प्रपत्त्येकनिष्ठैः तच्छिष्यप्रशिष्यादिभिः³ योग्यैरद्ययावद्यथाशक्ति तदनुष्टानदर्शनात् । साधनबुध्या

¹ वर्णाश्रमानुष्टानरूपस्य—क, ख, ग, च, झ.

² दिनचर्याद्वारापि—क, ख, ग, झ.

³ प्रशिष्यादिभिष्व—क, ख, ग, च, झ.

च तदनुष्ठानाभावस्य “भगवत्कैङ्गर्थैकरतिः परमैकान्तीं भूत्वा” इत्यादि-
भिस्तत्रैवोपदेशात् । अनन्योपायेऽनन्यप्रयोजने चाधिकारिणि परमैकान्ति-
शब्दस्य साप्राज्यात् । “अथ परमैकान्तिनो भगवदाराधनप्रयोगं वक्ष्ये”
इत्यस्य पूर्ववृत्तपेक्षायां “तमेव शरणमुपगच्छेदखिलेत्यादिना”, “शर-
णागतिप्रकारश्च पूर्वोक्तः” इति तत्प्रवन्धस्थवाक्यद्वयेन परिपूर्णशरणागति-
विषयस्य गद्यग्रन्थस्य पूर्ववृत्तत्वप्रतीतेः । एतच्च समर्थयिष्यते । अतस्तथा-
विधप्रपञ्च एवात्र परमैकान्ती । तमधिकृतैव किंचित्सिद्धान्तस्थां कांचित्सं-
हितां प्रधानीकृत्य समाराधनप्रयोगोऽत्र संगृह्यत इति यथासम्प्रदायमकामे-
नापि स्वीकरणीयम् ।

तच्च समाराधनमर्घादिपात्रप्रक्षेप्येतत्तदासनभोगानुपूर्वी समर्पणीयोप-
चारिक-सांस्पर्शिकाभ्यवहारिकादिभेदभिन्नगन्ध-पुष्पादिपरश्शतद्रव्यसापेक्षं व-

पञ्चकालप्रक्रिया
श्रीभाष्याकाराभिम-
तेति समर्थनम् । श्यते । तदपि न्यायतः स्वयमेवार्जितं सुख्यम् ।
अशक्तस्य तु पुत्रशिष्यादिमुखेन तत्प्रेरणरूपार्जन-
व्यापारः । पूर्वसिद्धद्रव्यस्यापि तत्काले तदथौपादान-
मिति समाराधनात् पूर्वमेव नान्तरीयकं सम्यग्द्रव्योपादानम् । अत इज्योप-
देशेनैवार्थात्तिंदपेक्षितोपादानमपि स्वकालप्राप्तमुपदिष्टं भवति । ततोऽपि
पूर्वमभिगमनमपि तद्विधायकतत्तच्छास्तत्तन्मन्त्रविशेषादिपरामर्शादन्ततः
प्रपत्तिरूपतयैव परिणतमिति प्रागेव तदुपदेशनार्थादभिगमनमप्युपदिष्टं
भवति । अत एव हि तदभिप्रायविद्विनारायणमुनिभिः—

“द्रव्येन तद्विवरणैः प्रपद्य प्रभुमीश्वरम् ।

निक्षिप्य चिरमात्मानं तत्पादाब्जे कृती भवेत्” ॥

^१ प्रक्षेप—क, ख, ग, घ, च, झ.

^२ अर्थादपेक्षित—क, ख, ग, च, झ.

इत्यभिगमनं निगमितम्^१ । तद्विवरणं च गद्यादिकमेव । अनुयागपर्यन्तसमाराधनसमनन्तरभाविस्वाध्यायश्च श्रुति-स्मृतीतिहास-पुराण-मन्त्रजप-सत्संवादाध्यात्मशास्त्रश्रवण-प्रवचनाद्यात्मा यथासम्भवं भगवच्छास्त्र-धर्मशास्त्रादिप्वनन्तरभावियोगोपकारकज्ञानसन्धुक्षणप्रयोजनः प्रतिपाद्यत इति तत्कालनित्यः सोऽपि ‘द्वयमर्थानुसन्धानेन सह सदैवं वक्ता’ इति गद्योक्तस्य द्वयवचनस्य शास्त्रीयकर्मान्तरानुपरोधेन यथावसरमुपनिपातादुपदिष्ट एवेति ज्ञायते । सदावचनं हि न निद्राकाले अशक्यत्वात् । न मौनकाले तद्विधिविरोधात्^२ । न मन्त्रान्तरादिसाध्यसमाराधनादिकाले तैरव^३ तदुपरोधात् । अतो यथावसरं तत्प्राप्तिः । एवं योगोऽपि^४ द्वयमर्थानुसन्धानैकाङ्ग्रस्यरूपः सर्वव्यापारोपरतिसुभगनिद्रापूर्वापरकालयोः “तत्पूर्वापररात्रेषु युज्ञानः” इत्याद्युक्तावसरलब्ध्यवलभ्यः । श्रीवैकुण्ठगद्ये च स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठामेव विधाय “ततश्च प्रत्यहमात्मोजीवनायैवमनुस्मरेत्” इत्यारभ्य, परमपदपर्यङ्कनिलयस्य भगवतः परिपूर्णध्यानयोगमुक्त्वा, अनुसन्धानविशेषांश्चोपदिश्य, “श्रीमित्यादारविन्दं^५ शिरसि कृतं ध्यात्वा अमृतसागरान्तर्निमध्यसर्वावयवः सुखमासीत्” इत्यनेनानन्यप्रयोजनो विचित्रो योगः प्रतिदिनकर्तव्यत्वेन विहितः । तदधिकारे च विस्तरेण दर्शयिष्यामः । नित्ये च “एवं शरणमुपगम्य तत्प्रसादोपबृहितमनोवृत्तिस्तमेव भग-

^१ निर्णीतम्—ड, छ ; निर्दिष्टम्—ज.

^२ तद्विरोधात्—क, ख, ग, झ.

^३ तैनैव—क, ख, ग, च.

^४ अपि—क, ख, ग, ड, च पुस्तकेषु न दृश्यते.

^५ अवसरयुक्तयलभ्यः—क, झ ; अवसरयलभ्यः—घ ; अवसरलब्ध्या युक्तयलभ्यः—च, छ.

^६ पादारविन्दयुगलं—क, च, झ.

वन्तं सर्वेश्वरे श्वरमात्मनः स्वामित्वेनानुसन्धाय, अत्यर्थप्रियाविरतविशदतम-
प्रत्यक्षतापन्नानुध्यानेन^१ ध्यायन्नासीत्” इति समाराधनारम्भोक्तस्यानु-
ध्यानस्य स्वादुत्तमस्य समाराधनवदेव अनन्यप्रयोजनकैङ्गर्यरूपतयावसरे
प्राप्तियुक्ता, तस्मादनन्यप्रयोजनप्रधानतया परिपूर्णसमाराधनविशेषोप-
देशिभिर्भाष्यकारैरथतः शास्त्रान्तरैश्च सिद्धमन्यदपि सर्वमनुज्ञातमिति
विज्ञायते । अत एव हि तच्छब्द्य-प्रशिष्यादयः पञ्चकालविभागेनैव
भगवत्सेवां प्रत्यपीपदन् । प्रपत्यावृत्तिप्रसङ्गादिचोद्यानि तु निष्केपरक्षान्ते^२
परिहृतानि ।

अत्र यदुकं प्रपत्यङ्गत्वेनोपदेशाभावात् परित्याज्य इति तदसत् ।
भाष्यकारोक्तनित्यसमाराधनस्यापि तत एव परित्याज्यत्वप्रसङ्गात् । तच्चे-
द्वगवत्प्रीत्येकप्रयोजनतयानुष्टेयमित्यनुज्ञायेत तर्हि तदनुबन्धि सर्वमपि
तद्वदनुज्ञायताम् । प्रपत्यङ्गसर्वधर्मस्वरूपत्यागविधिवादिनोऽपि हि^३ स्वामिनि
भगवति दासभूतस्य प्रपत्तस्य स्वरूपप्राप्तां किङ्गरवृत्तिमनुजानन्ति । यत्तु
शातवार्षिकव्रतावधि विलम्बाक्षमत्वमुक्तं तत्तथैव । न ह्यस्य निष्पन्नो-
पायस्य शातवार्षिकव्रतमनुष्टेयं त्रूमः । यथा हि नदीतरणाय नौकागमनं
प्रतीक्षमाणाः पुरुषाः केचिल्लिलाद्यूतेन कालं यापयन्ति । केचित्
पणवन्धव्यूतेन । द्यूतमर्यादानुपालनं चोभयेषां समानम् । तत्रानियतकाल-
भाविनौकागमनसमये वैहारिका विहारद्यूतविच्छेदेनापि नर्दी तरन्ति ।
बद्धपणास्तु यावद्द्यूतसमाप्ति विलम्बन्ते । तद्विद्वापीति तत्त्वविदां
सम्प्रदायः ।

^१ स्वामित्वेन सुहृत्वेन—क, ख, ग, च, झ.

^२ अनुसन्धानेन—घ, ङ, छ, ज.

^३ निष्केपरक्षायां—क, ख, ग, च, ज, झ.

^४ हि—क, ख, ग, च, झ पुस्तकेषु नास्ति ।

यच्चान्यदुक्तं योगशक्तौ तस्यैवोपायत्वस्वीकारः प्रामोतीति तदपि मन्दम् । स्वयोगमहिमप्रत्यक्षिततत्त्वत्रयाणां नाथमुनि-कुरुकेश्वरप्रभृतीनां प्राक्-
शक्तकालिकयोग-शक्तौ प्रपत्तिनिष्ठा-विरोधपरिहारः । परिगृहीतप्रपत्त्युपायैकनिष्ठानामेव पश्चादपि भगवत्प्र-
सांदलबधयौगिकभगवदानन्दास्वादस्य प्रसिद्धत्वात् ; अन्यथा तथाविधानुसन्धानपूर्वकभाष्यकारोक्तसमाराध-
नादिशक्तौ तस्याप्युपायत्वस्वीकारप्रसङ्गात् । तच्चेत् स्वामिकैङ्गर्यरूपमिति स्वादुत्तमतया^२ स्वयंप्रयोजनत्वेनोपादीयेत समाधावप्ययं समाधिकदरिद्र-
सुखसन्दोहात्मनि समः समाधिः । प्रपत्नानुगुणं च यौगिकमनुसन्धानं शापिडल्यस्मृतावुच्यते—

“ ईदृशः परमात्मायं प्रत्यगात्मा तथेदृशः^३ ।

तत्संबन्धानुसन्धानमिति योगः प्रकीर्तिः ॥

योगो नामेन्द्रियैर्वैश्यर्युद्धेत्रैष्विणि संस्थितिः ।

प्रयुक्तैरप्रयुक्तैर्वा भगवत्कर्मविस्तरे ॥ ” इति ।

एतदनुबद्धमेव^४ द्रयार्थानुसन्धानम् । एतद्विरुद्धं हु राहुमीमांसकानां कवन्ध-
मीमांसकानां चानुसन्धानं वेदवाक्यमिति श्रीकृष्णमुनिभिरुक्तम्—

“ चेतनस्त्वेक एवेति मतिर्या केवला क्रिया ।

फलतीति मतिस्ते द्वे वेदाप्रामाण्यबुद्धिजे ।

‘ स एन् प्रीतः प्रीणाति ’ ब्राह्मणस्यानुगे न ते ॥ ” इति ।

^१ स्वीकार—क, ख, ग, च, झ पुस्तकेषु नास्ति ।

^२ स्वादुत्तमतया—क, ख, ग, च, झ पुस्तकेषु नास्ति ।

^३ शापिडल्यस्मृतावपि—क, च, झ.

^४ अयमीद्धाः—घ, ङ, छ, ज.

^५ एतदनुसन्धानमेव—क, ख, ग, ज, झ.

यत्त्वपरमुक्तम्, व्यासदक्षाद्युपदिष्टवर्त्मनापि स्ववर्णाश्रिमोचितभगवदा-
पाञ्चकालिकधर्मस्य ज्ञानुपालनरूपदिनचर्यासिद्धिः; अतश्चोभैयसंभेदे कर्मणां
स्मृत्युक्तकर्मभिन्नो- परस्परोपरोधप्रसङ्गश्चेति, तत्र तावदविदितश्रौत-स्मार्त-
परोधः।^१ वृत्तान्तानामयं परस्परोपरोधचोद्यावतारः। एवं ह्यत्र
परिहृतं श्रीकृष्णमुनिभिः—

“पश्चिष्ठिदीर्घिहोमानां ससोमानां समुच्चयः।

यथा बहूनामेकस्मिन् तथैवास्यापि कर्मणः॥” इति।

न चात्र तावानप्युपरोधः।

अपि च तत्रापीदमभिगमनादिपञ्चकमनुप्रविष्टं दृश्यते। व्यास-
व्यासस्मृतौ अभि- स्तावत्—
गमनसंवादनम्॥

“ब्राह्मे मुहूर्ते उत्थाय धर्मर्थं च चिन्तयेत्।

कायक्लेशं तदुद्धूतं ध्यायीत मनसेश्वरम्”॥

इत्यारभ्य प्राभातिकस्थान-सन्ध्योपासनप्रकारमुपदिश्य,

“अथागत्य गृहं विप्रः समाचम्य यथाविधि।

प्रज्वाल्य वहिं विधिवत्”

इत्यादिना प्रातहोमं च विधाय, अनन्तरमाह—

“देवादीनां नमस्कुर्यादुपहारं निवेदयेत्।

दद्यात् पुष्पादिकं तेषां वृद्धांश्चैवाभिवादयेत्॥

^१ अतश्चेत्येव सर्वत्र पाठः। पूर्वपक्षानुवादे तु अन्यथेति दृश्यते।

^२ दर्वी—ख, ग, च.

गुरुं^१ चैवाप्युपासीत हितं चास्य समाचरेत् ।
 वेदाभ्यासं ततः कुर्यात् प्रयत्नाच्छक्तिं द्विजः ॥
 जपेदध्यापयेच्छिष्यान् धारयेच्च विचारयेत् ।
 अवेक्षेत च शास्त्राणि धर्मादीनि द्विजोत्तमः ।
 वैदिकांश्वैव निगमान् वेदाङ्गानि विशेषतः” ॥ इति ।

अत्र दक्षोक्तप्रक्रियया द्वितीयार्धयामसाध्यवेदाभ्यासादिषु^२ अदृष्टार्थोशो जप-स्तोत्रशब्दाभ्यां जयास्त्वसंहितायासुपलक्ष्यते । वृत्तिकर्तिस्य कस्यचित् दृष्टार्थोशो^३ इस्ति चेदभिगमनकालसङ्कोचेन परस्मिन्नुपादाने समन्वेति । अत्र देवनमस्कारोपहारनिवेदन-पुष्पादिप्रदानवचनादभिगमनं सिद्धम् । देवनमस्कारश्चात्र विष्णुनमस्कार एव स्वरसतः प्राप्तः । निरूपाधिकदेवत्वस्य देवतान्तरनमस्कारस्यापि तत्रैव विश्रमात् । अत एवादौ “ध्यायीत मन-सेश्वरम्” इति ध्येयतयोक्त ईश्वरोऽपि जयादिप्विव सर्वेश्वरेश्वरो विष्णुरेव । “ईश्वरो विकमी धन्वी” इति च तत्त्वामसु^४ पठ्यते । उत्तरत्र^५ “न विष्णवाराधनात् पुण्यं विद्यते कर्म वैदिकम्” इति स्वयमेवाभिधानाच्च । इदमेव विष्णुनमस्कारादिरूपमभिगमनं तत्परशास्त्रेष्वपि नानाप्रकारमुप-दिश्यते । “देवादीनां” इत्यादिशब्देन पित्रादिसंग्रहः ।

एवं प्रथमकालकर्तव्यमुक्त्वा द्वितीयकालसाध्यं समाराधनोपकरण-व्यासस्मृतौ उपादान- सम्पादनरूपमुपादानमाह—
 संवादनम् ।

^१ गुरुंश्वैव—क, ख, ग, च, झ.

^२ अदृष्टांशः—ख, ग.

^३ अदृष्टांशः—ख ; दृष्टांशः—क, ग, झ.

^४ इति च नामसु—क, ख, च, ज, झ.

^५ अत एवोत्तर—क, ख, ग, च, झ.

“ उपेयादीश्वरं चापि योगक्षेमार्थसिद्धये ।

साधयेद्विविधानर्थान् कुटुम्बार्थे ततो द्विजः ॥ इति ।

एतच्च लौकिकेश्वराभिगमनं गत्यन्तरहीनस्यापद्विषयम् । स्मरन्ति हि—
“ नगरप्रवेशनानि^१ च वर्जयेत् ” इति । उक्तं च ^२श्रीशाण्डल्यस्मृतौ—

“ बुद्धरुद्रादिवसर्ति श्मशानं शवमेव च ।

अट्वीं राजधानीं च दूरतः परिवर्जयेत् ” ॥ इति ।

कालपञ्चककृत्यं तत्र प्रपञ्चितं ^३यथायोगं सर्वैर्गाह्यम् । इदमेव चोपादानं भगवदर्थत्वेन भगवच्छास्त्रेषु विधीयते । अत्रापि ‘ कुटुम्बार्थे ’ इति न केवलं तादर्थ्ये विवक्षितम्^४ । तद्वद्वेष्ट सर्वत्र प्रतिषेधात् । अगीयत च^५ स्वयं भगवता—

“ यज्ञार्थात् कर्मणोऽन्यत्र लोकोऽयं कर्मबन्धनः ।

तदर्थे कर्म कौन्तेय मुक्तसङ्गः समाचर ” ॥ इति ।

अतो भगवदाराधनरूपयज्ञशिष्टेन कुटुम्बसंरक्षणमीपि भगवदाज्ञानुपालन-रूपमेवेति तद्विवक्षया महर्षिणा ‘ कुटुम्बार्थे ’ इत्युक्तम् । ‘ धर्ममर्थे च चिन्तयेत् ’ इत्यारभोक्तार्थचिन्तनमपि धर्मशोषतया । कायक्लेशचिन्तनं तु क्लेशरहितोपायगवेषणार्थम् । स्मरन्ति हि मन्वादयः—

^१ प्रवेशनादि—क, झ.

^२ श्री—क, ख, ग, च, झ पुस्तकेषु नास्ति.

^३ यथायोग्यं—क, ख, ग, च, छ, ज, झ.

^४ ‘ कुटुम्बार्थे ’ इति वचने केवलतादर्थ्यमविवक्षितम्—क, ख, ग, झ.

^५ गीयते च—क, च, झ.

^६ कुटुम्बभरणमपि—क, ख, ग, च, झ ; कुटुम्बरक्षणमपि—ङ, छ.

“ अहेशेन शरीरस्य कुर्वीत धनसंचयम् ।

अप्रयज्ञागताः सेव्या गृहस्थैर्विषयाः सदा ” ॥

इत्यादि ।

अथ तृतीयकालकृत्यमाह—“ ततो मध्याहसमये खानार्थी मृदमाह-
व्यासस्मृतौ इज्या- रेत् ” इत्यादिना । खाने चैव भगवदनुसन्धानमाह—
संवादनम् ।

“ अभिमन्त्र्य जलं मन्त्रैरब्लङ्घैरुणैः शुभैः ।

भावपूतं तदव्यग्रं ध्यायन् वै विष्णुमव्ययम् ॥

आपो नारायणोद्भूतास्ता एवास्थायनं पुनः ।

तस्माच्चारायणं देवं खानकाले स्मरेहुधः” ॥ इति ।

तथा—

“ त्रिपदां वात्र सावित्रीं तद्विष्णोः परमं पदम् ।

आवर्तयेद्वा प्रणवं देवं वा संस्मरेद्वरिम् ” ॥ इति च ।

तर्पणोऽपि—

“ आदावोङ्कारमुच्चार्यं नामान्ते¹ तर्पयामि च ।

देवान् ब्रह्म-ऋणीश्वैव तर्पयेदक्षतोदकैः ॥

तिलोदकैः पितॄन् भक्तचा सूत्रोक्तविधिना ततः” ॥ इति ।

अत्र प्रणवपूर्वकत्वेन भगवदात्मकत्वानुसन्धानं विहितम् । एतदेव च नित्ये
भाष्यकारैरपि दर्शितम्—“ देवानृषीन् पितॄन् भगवदात्मकान् ध्यात्वा

¹ नमोऽन्ते—ग, च, छ.

सन्तर्प्य” इति । तृतीयकालसाध्यं साक्षादिज्याख्यं समाराधनमेवाह—

“ न विष्ण्वाराधनात् पुण्यं विद्यते कर्म वैदिकम् ।
 तस्मादनादिमध्यान्तं नित्यमाराधयेद्भरिम् ॥
 तद्विष्णोरिति मन्त्रेण सूक्तेन पुरुषेण च ।
 नैवाभ्यां सदृशो मन्त्रो वेदेषूक्तश्चतुर्वर्षपि ॥
 निवेदयीत स्वात्मानं विष्णावमलतेजसि ।
 तदात्मा तन्मनाः शान्तस्तद्विष्णोरिति मन्त्रतः ॥ ॥ इति ।

अत्र तद्विष्णोस्तियादेः स्तुतिः न याज्ञवल्क्यादिविहितप्रणवाद्यपकर्षपरा । एवं विष्ण्वाराधनस्य सर्वोत्तरत्वकण्ठोक्तेः पूर्वापरग्रन्थेषु सामान्यतो विशेषतश्च देवतान्तरार्चनवचनमन्तवत्परिमितफलार्थिप्रतिबुद्धेतराल्पमेधसः पुरुषानधिकृत्येति मन्तव्यम् । गीयते च “ अन्तवतु फलं तेषां तद्भवत्यल्पमेधसाम् ” इति । उक्तं च¹ महाभारते—

“ ब्रह्माणं शितिकण्ठं च याश्चान्या देवताः स्मृताः ।
 प्रतिबुद्धा न सेवन्ते यस्मात् परिमितं फलम् ॥ ” इति ।

आह च बादरायणः—

“ नान्यं देवं नमस्कुर्याद्विष्णुपादाब्जसंश्रयः । ” इति ।
 “ कर्मणां परिपाकत्वादाविरच्छादमङ्गलम् ।
 इति मत्वा विरक्तस्य वासुदेवः परा गतिः ॥ ” इति च ।

¹ उत्तरत्र च—क, ख, ग, ज, झ.

इदं च विष्णवाराधनं भगवच्छास्त्रेषु तैस्तैव्यर्पकमन्त्रप्रभृतिभि-
स्तत्तदधिकारानुरूपं प्रपञ्चते । अधिकृतशास्त्रप्रतिपादितस्य पूर्णोपदिष्टस्यैव
पाञ्चरात्रोक्तं समा- मुख्यत्वं होतृशास्त्रोक्तहौत्रपरिग्रहन्यायेन सिद्धम् । एतेन
राधनमेव सर्वेषां “अलामे वेदमन्त्राणां पञ्चरात्रोदितेन वा” इति
सुख्यम् । ^१स्मृतिरपि प्रणवाष्टाक्षर-द्वादशाक्षरादिमन्त्राणामार्थवैर्ण-
रहस्याङ्गायाद्यधीततया वेदमन्त्रशब्देन संग्रहात् पञ्चरात्रोदितेन वा इत्ययम-
शस्तान्त्रिकसंज्ञितप्रत्यक्षेतरश्रुतिमूलमन्त्रान्तरविषयतया योज्यः^२ ।

नित्यं चैतद्वैश्वदेवादिवद्वगवत्समाराधनम् । ‘नित्यमाराधयेद्वरिम्’
भगवत्समाराधनस्य इति वचनवात् ।
नित्यत्वम् ।

“शौनकोऽहं प्रवक्ष्यामि नित्यं विष्णवर्चनं परम् ।
प्रवः पान्तमन्धसोऽधियेत्यर्थचिधानतः^३ ॥”

इति सूत्रान्तरानुसारात् ।

“खात्वा नित्यं शुचिः कुर्याद्वर्विष्णितृतर्पणम् ।
देवताभ्यर्चतं चैव समिदाधानमेव च ॥”

इति सामान्यतो मनूकेश्व । उक्तं चानुशासनिके श्रीपुण्डरीक-नारद-
संवादे—

“ब्रह्मचारी गृहस्थो वा वानप्रस्थोऽथ भिक्षुकः ।
केशवाराधनं हित्वा नैव याति परां गतिम् ॥” इति ।

^१ स्मृतिरपि इत्येव सर्वत्र पाठः.

^२ योज्या—ख, ग.

^३ धीत्यृचोऽर्थस्य—व, छ, ज ; चोर्धर्च—ख, ग ; धि इत्यर्थर्च—क, झ.

एवं योगयाज्ञवल्क्यादिप्रपि^१—

“ विष्णुर्ब्रह्मा च रुद्रश्च विष्णुर्देवो दिवाकरः ।

तस्मात् पूज्यतमं नान्यमहं मन्ये जनार्दनात् ॥ ”

इत्यादिकमुच्यते । एवंविधदेवतार्चनाकरणे च प्रत्यवायं स एवाह—

“ यो मोहादथवालस्यादकृत्वा देवतार्चनम् ।

भुड्के स याति नरकान् सूकरेष्वपि जायते ” ॥ इति ।

भगवदर्चनवताररहितगृहस्य^२ पुरुषस्याभोज्याक्षत्वमप्यन्यत्रोच्यते—

“ केशवार्चा गृहे यस्य न तिष्ठति महीपते ।

तस्याक्षं नैव भोक्तव्यमभक्षयेण समं हि तत् ” ॥ इति ।

अनन्तरं च पञ्चमहायज्ञपूर्वकं प्राणास्त्रिहोत्रं प्रपञ्चयन्नेवमाह^३—

“ स्वाहाप्रणवसंयुक्तं प्राणायाक्षाहुर्तिं ततः ।

अपानाय ततो हुत्वा व्यानाय तदनन्तरम् ॥

उदानाय ततः कुर्यात् समानायेति पञ्चमम् ।

विज्ञाय तत्त्वमेतेषां जुहुयादात्मनि द्विजः ॥

शेषमत्रं यथाकामं भुज्जीत व्यज्ञनैर्युतम् ।

ध्यात्वा तु मनसा देवमात्मानं वै प्रजापतिम् ॥ इति ।

अत्रापि देव-प्रजापतिशब्दौ पूर्वोक्तनयेन विष्णुपरौ मन्तव्यौ^४ । “ हृदि

^१ योगयाज्ञवल्क्येनापि—क, ख, ग.

^२ अर्चारहितगृहस्थस्य—घ.

^३ एवाह—क, ख, ग, च, ज, झ.

^४ मन्तव्यौ—क्र, ख, ग, झ पुस्तकेषु नास्ति ।

ध्यायन् हरिं तस्मै निवेद्याक्षं समाहितः ॥ । इत्यादिभगवद्यामुनेयोपात्तकर्म-
काण्डस्थप्राणामिहोत्रविषयव्यासवचनानुसाराच्च, अस्मिन्नपि^१ व्यासवचने
देवध्यानं तदेव हृदयस्थहरिध्यानभिति गम्यते । ईदृशं च भोजनमेवानु-
यागसमाख्यान्यत्र व्यपदिश्यते ।

अथान्यदपि भोजने अपेक्षितं सर्वमुपदिश्य,

व्यासस्मृतौ स्वा-
ध्यायसंवादनम् ।

“ भुक्त्वैवं सुखमास्थाय तदन्नं परिणामयेत् ।

इतिहासपुराणाभ्यां वेदं समुपबृहयेत् ॥ ॥

इति चतुर्थकालसाध्यं स्वाध्यायमाह । एवमन्येऽपि स्मरन्ति—“ भुक्त्वो-
पस्थाय चादित्यं पुराणानि सदा पठेत् ” इत्यादि । अत्र परिपूर्णज्ञानस्यो-
पबृहणनिरपेक्षस्याधिकारिविशेषस्य द्विषट्टषष्ठक्षरद्वयादिजप एव स्वाध्याय
इति तत्र तत्र तद्विधिः । अत एव रहस्याम्नाये वेदान्तरनिषेधेन
द्विषट्टकमात्रस्वाध्यायविधानं निर्वूढम् ।

यत्पुनरनन्तरं पञ्चमकालङ्कृत्यमुक्तम् “ ततः सन्ध्यामुपासीत ”

व्यासस्मृतौ योगो- इत्युपकम्य,
ऽपि आक्षेपलभ्यः ।

“ हुत्वार्थं विधिवन्मन्त्रैर्भुक्त्वा चाक्षमभीष्टकम् ।

सभृत्यवान्धवजनः स्वपेच्छुष्कपदो निशि ॥ ॥

^१ अस्मिन्नेव—क, ख, ग, झ.

^२ अथ—क, ख, झ पुस्तकेषु नास्ति ।

^३ पञ्चकाल—ख, घ.

इत्यादि । अत्र रात्रिभोजनवचनेन तदनन्तरं योगोऽपि दिवाभोजनानन्तरोक्तः स्वयमेवागच्छतीति तदनुक्तिः । तथा हि, पूर्वे दिवाभोजनानन्तरमेवमाह—

“हुतानुमन्त्रणं कुर्याच्छ्रद्धायामिति मन्त्रतः ।
तथाक्षरेण स्वात्मानं योजयेद्भूषणीति हि ॥
सर्वेषामेव योगानामात्मयोगः परः स्मृतः ।
योऽनेन^१ विधिना कुर्यात् स याति पदमक्षयम्” ॥ इति ।

एवं च निगमयामास—

“इत्येतदखिलेनोक्तमहन्यहनि यन्मया ।
ब्राह्मणानां कृत्यजातमपवर्गफलप्रदम् ॥
नास्तिक्यादथवालस्याद्भूषणो न करोति यः ।
स याति नरकान् धोरान् काकयोनौ च जायते ॥
नान्यो विमुक्तये पन्था मुक्त्वाश्रमविर्धि सुखम् ।
तस्मात् कर्माणि कुर्वीत तुष्टये परमेष्ठिनः” ॥ इति ।

अत्र परमेष्ठी सर्वकर्मसमाराध्यो विष्णुरेव । विष्णोरेव सर्वकर्मसमाराध्यत्वम्,

“भोक्तारं यज्ञतपसां सर्वलोकमहेश्वरम्” ।
“अहं हि सर्वयज्ञानां भोक्ता च प्रभुरेव च” ।
“यज्ञस्त्वमिज्यसे नित्यं सर्वभूतमयाच्युत” ।
“हृव्यकव्यभुगेकस्त्वं पितृदेवस्वरूपघृक्” ।

^१ योगेन—क, ख, च, छ, झ.

इत्यादिषु प्रसिद्धम् । अयं चात्र परमेष्ठी विहितकर्मतोष्यत्वेनोच्यते । परमे पदे तिष्ठतीति परमेष्ठी । स च तमसः परस्तात्, तद्विप्णोः परमं पदं^१ इत्युक्ते शुद्धसत्त्वमये वैकुण्ठसंज्ञके लोके वर्तमानः पुरुषोत्तम एव । एवं वैयासे धर्मशास्त्रे भगवतः पञ्चसु कालेषु भजनं भगवन्नित्यकर्मानुप्रवेशेनैव विहितमिति न कस्यचित् तत्परित्याग उपपद्यते ।

यतु दक्षेणोक्तं कालाष्टकविभागेन दिनकृत्यं तदपि प्रकृतानुगुणमेव ।

दक्षोक्तकालाष्टक- तथा हि—
विभागोऽपि पाञ्च-
कालिककर्मानुगुणः ।

“ प्रातरुत्थाय कर्तव्यं यद्विजेन दिने दिने ।
तत् सर्वं संप्रवक्ष्यामि द्विजानामुपकारकम् ॥
उदयास्तमयं यावत् विप्रः क्षणिको भवेत् ।
नित्यनैमित्तिकैर्युक्तैः काम्यैश्चान्यैरगर्हितैः ॥
स्वकं कर्म परित्यज्य यदन्यत् कुरुते द्विजः ।
अज्ञानादथवा लोभात्यागेन पतितो भवेत् ” ॥ इति ।

नित्य-नैमित्तिककर्मणां तदुपकारिकाम्यकर्मणां च यथाकालमनुष्टानमविच्छेदेन कर्तव्यमिति प्रतिपाद्य,

“ दिवसस्याद्यभागेन कृत्यं तस्योपदिश्यते ।
द्वितीये च तृतीये च चतुर्थे पञ्चमे तथा ॥
षष्ठे च सप्तमे चैव अष्टमे च पृथक् पृथक् ।
भागेष्वेतेषु यत् कृत्यं तत् प्रवक्ष्याम्यशेषतः ” ॥

इति कालाष्टकविभागेन कृत्यविभागं सामान्यतः प्रस्तुत्य,

¹ वैकुण्ठादि—घ, ड, ज.

द्वजस्मृतौ ग्रथमद्वि-
तीय कालकर्तव्यस्था-
भिगमनेऽन्तर्भावः ।

“ उषःकाले तु संप्राप्ते शौचं कृत्वा यथार्थवत् ।
ततः स्नानं प्रकुर्वीत दन्तधावनपूर्वकम् ” ।

इत्यादिना,

“ सन्ध्याहीनोऽशुचिर्नित्यमनर्हः सर्वकर्मसु ।
यदन्यत् कुरुते कर्म न तस्य फलभाग्मवेत् ” ॥

इत्यन्तेन स्नानाचमन-सन्ध्यावन्दनादीनि यथावत् प्रतिपाद्य,

“ सन्ध्याकर्मावसाने तु स्वयं होमो विधीयते ।
स्वयं होमे फलं यत्तु न तदन्येन जायते ॥
ऋत्विक् पुत्रो गुरुर्ब्राता भागिनेयोऽथ विट्पतिः ।
एतैरेव हुतं यत्तु तद्भुतं स्वयमेव हि ” ॥

इति प्राभातिकं होमं चोक्त्वानन्तरमाह—

“ देवकार्यं ततः कृत्वा गुरुमङ्गलवीक्षणः^१ ।
देवकार्यस्य सर्वस्य पूर्वाहस्तु विशिष्यते ॥
देवकार्याणि पूर्वाहे मनुष्याणां तु मध्यमे ।
पितृणामपराहे तु कार्याण्येतानि यज्ञतः ” ॥ इति ।

अत्र प्रातहोमानन्तरं देवकार्यविधानात् तत्कालचोदितं भगवदभि-
गमनमपि सामान्यत उपदिष्टं भवति । यस्त्वनन्तरमुक्तम्—

^१ वीक्षणम्—छ. ज.

“ द्वितीये तु तथा भागे वेदाभ्यासो विधीयते ।
वेदस्वीकरणं पूर्वं विचारोऽभ्यसनं जपः ।
तदानं चैव शिष्येभ्यो वेदाभ्यासो हि पञ्चधा ॥ ” इति

तदप्यनुगुणम् । उक्तानि हि जयाख्यसंहितायां जप-ध्यानार्चन-स्तोत्राणि
प्रथमप्रहरपर्यन्तेऽभिगमने ।

उपादानं चानन्तरमेवाह—

द्वौक्तृतीयकाल-
कृत्यस्य उपादाने-
अन्तर्भावः ।

“ समित्पुष्पकुशादीनां स कालः समुदाहृतः ।
तृतीये तु तथा भागे पोष्यवर्गार्थसाधनम् ॥ ” इति ।

इदं चोक्तं जयाख्यसंहितायाम् “ ततः पुष्पफलादीनाम् ” इत्यादिना ।
अत्र पोष्यवर्गार्थसाधनमित्येतत् प्रागुक्तन्यायेन भगवत्प्रीणनतयैवेति आह्म ।
आह चात्र प्रातःस्नान¹ प्रक्रम्य पूर्वमेव सर्वेषु कर्मसु भगवदनुसन्धानम्—

“ ध्यायेन्नारायणं देवं स्नानादिषु च कर्मसु ।
ब्रह्मलोकमवाप्नोति न चेहा जायते पुनः ॥ ” इति² ।

असूत्रयच्च भगवान् शौनकः—“ हरिमेव स्मरेन्नित्यं कर्मपूर्वापरेषु च । ”
इति । अत्र कर्मशब्देनानवच्छेदात् दृष्टाहष्टसर्वकर्मसंग्रहः । अन्यदेवत्य³—

¹ स्नानादि—क, ख, ग ; स्नानादीन—च, झ.

² ध्यायन्—क, ख, ग, च, झ.

³ इति च—घ.

⁴ अन्यदेवत्य—च.

कर्मण्यपि तदन्तरात्मभूतो हरिरनुसन्वेय इल्येवकाराभिप्रायः । नित्यमित्यनेन काम्यत्व-नैमित्तिकत्वशङ्काव्युदासः । स्वतः प्राप्तं कर्मकाले स्मरणं चकारेण संगृहते । एवं शास्त्रीयेषु सर्वेषु^१ कर्मसु भगवदनुसन्धानं नित्यमिति सिद्धम् । एतदेव रागप्राप्तेष्वर्वर्जनीयमिति जयाख्यसंहितायां नियमेषु पठ्यते—

“ शयनासनयानादावासक्तश्चापि^२ भोजने ।

हृदतं न त्यजेद्ध्यानमानन्दफलदं हि यत् ” ॥ इति ।

सर्वसंग्रहेण तूच्यते—

“ आलोऽव्य सर्वशास्त्राणि विचार्य च पुनः पुनः ।

इदमेकं सुनिष्पन्नं ध्येयो नारायणः सदा ” ॥ इति ।

एतच्च नित्यत्वात् स्वरूपानुरूपानन्दफलत्वेन स्वयं प्रयोजनत्वाच्च स्वतन्त्र-प्रपत्तिशास्त्रार्थनिष्ठैरपि^३ दुस्त्यजम् । उक्तं चैवं स्वयंप्रयोजनत्वं नारायणमुनिभिः—

“ वृत्तिः स्वामिनि दासस्य स्वरूपानुगुणा शुभा ।

भक्तिश्रद्धासमायुक्ता तत्समाराधनं विदुः ॥

किं किं न साध्यं भगवदाराधनपैर्नरैः ।

वैष्णवानां विशेषेण स्वयमेतत्प्रयोजनम् ” ॥ इति ।

भगवदनुसन्धानविच्छेदोऽपि हि पुरुषार्थहानित्वेन स्मर्यते—

“ यन्मुहूर्तं क्षणं वापि वासुदेवो न चिन्त्यते ।

सा हानिस्तन्महच्छिद्रं सा आन्तिः सा च विक्रिया ” ॥ इति ।

^१ सर्वेषु—क, ख, ग, झ पुस्तकेषु नास्ति.

^२ असक्तश्चापि—ध, छ, ज.

^३ शास्त्रनिष्ठैरपि—क, ख, ग, च, ज, झ.

पुरुषार्थहानिः, काम-क्रोधाद्यरीणामवकाशः, अनात्मादिप्वात्मवृद्धिहेतुः,
अस्वाभाविकसुख-दुःखकारणं चेत्यर्थः ।

“एकस्मिन्नप्यतिक्रान्ते मुहूर्ते ध्यानवर्जिते ।
दस्युभिर्मुषितेनेव युक्तमाकन्दितुं भृशम्” ॥ इति

खिञ्चवृत्तीनामन्यपराणामपि—

“व्यापृतेनापि मनसा विष्णुः सेव्योऽन्तरान्तरा ।
मेधिवद्वा आग्न्यमाणो घासग्रासं करोति गौः” ॥

इत्यादिभिर्यथावसरं क्षुच्छान्तिकरकर्मसमाधिना तावन्मात्रप्रयोजनत्वेन भग-
वत्सेवनं स्मर्यन्ते । तदिह सिद्धोपायस्य उपायं साधयतश्च भगवत्कैङ्गर्ये
अरोगस्य आरोग्यार्थिनश्च क्षीरास्वादवत् स्वयंप्रयोजनमेव ।

दक्षोक्तचतुर्थ-पञ्चम-
कालाकृत्यस्य इज्या-
यामन्तर्भावः ।

यत्तु—“चतुर्थे तु तथा भागे स्तानार्थे सृदमाहरेत्” इत्यादिना
स्तानमेदानप्युपदिश्य,

“पञ्चमे तु तथा भागे संविभागो यथार्हतः ।
पितृदेवमनुज्याणा कीटानां चोपदिश्यते” ॥

इत्यादिना—

“संविभागं ततः कृत्वा गृहस्थः शेषसुग्भवेत् ।
भुक्त्वा तु सुखमास्थाय तदन्नं परिणामयेत्” ॥

इत्यन्तेन संग्रहेण देवतार्चने-भोजनपर्यन्तमुक्तम् । तत्रापि अवान्तरपर्वमेदेन
द्विधा विभक्तोऽयं काल एव ‘इज्याकालः’ इत्येकीकृत्य निर्दिश्यत इति
न विरोधः । अत्र देवसंविभागशब्दनिर्दिष्टमर्थमुत्तरत्र देवतार्चनशब्देन
विशेषयामास—‘सन्ध्या स्नानं जपो होमः स्वाध्यायो देवतार्चनम्’ इति ।

एवम् ‘इतिहासपुराणाभ्यां षष्ठं सप्तममध्यसेत्’ इत्युक्तं कालद्वयं
दक्षोक्तषष्ठ-सप्तम-
कालकृत्यस्य स्वाध्या-
येऽन्तर्भावः । अष्टम-
कालोक्तलोक्यात्रा-
तु न परमैकान्ति-
नाम् । स्वाध्यायकाल इत्येकीकृतम् । अत्र मात्रया ^२कालवै-
षम्यं मतमेदादुपपद्यते । ‘अष्टमे लोकयात्रां तु बहिः-
सन्ध्यां ततः पुनः’ इत्युक्तलोकयात्राकालविभागस्तु
लोकपराङ्मुखे भगवदेकान्तिनि नातीवापेक्षित इति
तदनुक्तिः । यथोक्तं पूर्वश्रवे^३—

“गुरोर्गुरौ सन्निहिते वृत्तिः कार्या यथा गुरौ ।

विद्यागुरुष्वनन्येष्वप्यन्या^४ वृत्तिः स्वयोनिषु” ॥ इति

उक्तं ज ब्रह्मविद्धिः—

“अद्यप्रभृति हे लोका यूयं यूयं वयं वयम् ।

अर्थकामपरा यूयं नारायणपरा वयम् ॥

नास्ति संगतिरस्माकं युष्माकं च परस्परम् ।

वयं तु किङ्करा विष्णोर्यूयमिन्द्रियकिङ्कराः” ॥ इति ।

‘अहेरिव गणाद्वीतः’ इत्यादिषु च भिन्नशीलगुणपरिहार उपदिश्यते ।
संन्यासप्रकरणे ‘समानशीलैः सहवासो न दोषाय’ इति कपिलानुशिष्टस्य

^१ देवतार्चनादिकं—घ, ढ, छ, ज.

^२ कालत्रयवैषम्यं—क, ख, ग, च.

^३ पूर्व (ग्रन्थे) श्रवे—च.

^४ विद्यागुरुषु चान्येषु—क, ख, ग.

कैमुत्येन गृहस्थादिप्वपि मोक्षार्थिषु तुल्यप्रसरत्वात् । आमनन्ति च
वहृच्चाः—‘नेदंविदनिदंविदा समुद्दिशेन्न सह भुज्ञीत न सधर्मादिः^१
स्यात्’ इति । तस्येदसुषब्दृहणम्—

“आविद्यः^२ प्राकृतः प्रोक्तो वैद्यो वैष्णव उच्यते ।

आविद्येन^३ न केनापि वैद्यः किंचित् समाचरेत् ॥” इति ।

“अहन्यहनि धर्मस्य योनिः साधुसमागमः ।

मोहजालस्य हेतुहिं^४ धूर्तेरेव समागमः ॥” इति ।

तथा—

“मनीषिणो हि ये केचिद्यतयो मोक्षकाङ्गक्षिणः ।

तेषां वै छिन्नतृप्णानां योगक्षेमवहो हरिः” ॥

“अनन्याध्यन्तयन्तो मां ये जनाः पर्युपासते ।

तेषां नित्याभियुक्तानां योगक्षेमं वहाम्यहम्” ॥

“शरीरारोभ्यमर्थाश्च मोगांश्चैवानुषङ्गिकान् ।

ददाति ध्यायिनां नित्यमपवर्गप्रदो हरिः” ॥

“वरं हुतवहज्वालापञ्चरान्तर्ब्यवस्थितिः ।

न शौरिचिन्ताविमुखजनसंवासवैशसम्” ॥

^१इत्यादिभिर्बहुविदां लोकनैरपेक्ष्यं सिद्धम् । अत एव हि लौकिकेश्वराभिगमनमप्यापद्विषयमिति पूर्वमेवक्तम् ।

^१ सधर्मा—क, ख, ग, च, झ.

^२ अवैद्यः—क, च.

^३ अवैद्येन—क, च.

^४ योनिहिं—घ, ङ, छ, ज.

^५ इत्यादिभिर्व—घ, ङ.

यतु पश्चादुक्तम्—

“ प्रदोषपञ्चिमौ यामौ वेदाभ्यासेन यापयेत् ।

यामद्वयं शयानो हि ब्रह्मभूयाय कल्पते ” ॥ इति ।

दक्षस्मृतौ वेदाभ्या-

सस्य योगेना-

विरोधः ।

अत्र योगासमर्थस्य तच्छेषभूतः स्वाध्यायः, समर्थस्य तु योग एवेति न समानकालतदुभयविधायकशास्त्रद्वयविरोधः । विस्तरेण चाह योगमन्त्रे दक्षः । तत्र चैष सारः प्रोक्तः—

“ सर्वोपाधिविनिर्मुक्तं क्षेत्रज्ञं ब्रह्मणि न्यसेत् ।

एतद्वचानं च योगश्च शेषोऽन्यो ग्रन्थविस्तरः ” ॥ इति ।

याज्ञवल्क्यश्च—‘ वृत्तिहीनं मनः कृत्वा क्षेत्रज्ञं ब्रह्मणि न्यसेत् ’ । इति । वृत्तिहीनं वाश्ववृत्तिरहितमित्यर्थः । अतः स्वाध्याय-योगयोरैकैकस्मिन् प्रदोषादिकाले तदंशमेदेन क्रमात् प्रयोगेऽपि^१ न विरोधः । ‘ यत्रैकाग्रता तत्राविशेषात् ’ इति शारीरकसमर्थितप्रकारेण एकाग्रतानुगुणकालान्तरेऽपि स्वगुणभूतस्वाध्यायादिनिरोधेनापि योगोऽनुष्ठातुं युक्तः । याम-यामार्थविभागे स्वाध्यायदिषु नातिदूरपूर्वापरन्युनाधिकनाडिकाविभागादयस्तु मतमेदतया निर्वाच्या इति । एवं स्मृत्यन्तराण्यपि संवादनीयानि^२ ।

अतः पञ्चसु कालेषु तैस्तैः कर्मभिर्भगवत्सेवनस्य नित्यत्वेन पञ्चकालभर्मावश्य- विधानात्, व्यास-दक्षाद्युक्तमर्यादया भगवदाज्ञानुपाकर्तानिगमनम् । लनेऽपि नीरन्ध्रभगवदुपासनसिद्धेः अधिकृतशास्त्रोक्त-

^१ प्रयोगमेदेऽपि—क, ख, ग, झ.

^२ संपादनीयानि—क, ख, ग, च, झ.

प्रशस्ततमपूर्णशास्त्रार्थपरिग्रहौचित्यस्य प्रागेव दर्शितत्वात्, ^१भाष्यकार-
तदन्तेवासिप्रभृतिभिश्च प्रपत्येकनिष्ठैस्तदनुसारेण भगवद्भजनस्योक्तत्वात्
तद्योग्यैश्वाद्ययावत्तदनुष्टानस्य यथाशक्ति परिग्रहात्, अनिपुणपरि-
त्यागस्यानादरणीयत्वात्^२ “यच्छीलः स्वामी तच्छीला प्रकृतिः”
इति न्यायेन

“नाहङ्कारात्र संरभात्रामर्षात्रार्थकारणात् ।

न ^३हेतुवादालोभाद्वा धर्मे ‘जहां कथंचन’ ॥

इति वदता भगवता वसुदेवनन्दनेन स्वामिना तद्वासैः समशीलैर्भवि-
तव्यत्वात्, स्वामिसंप्रीणनस्वरूपानुरूपवृत्तेश्च सर्वाभिमतत्वात्, तत्प्रीणनस्य
च नित्यानां मुक्तानामिव च मुमुक्षुभिः प्रत्यक्षेणावगन्तुमशक्तत्वात्,
‘श्रुतिः स्मृतिर्मैवाज्ञा’ इति तदुक्त्यनुसारेण शास्त्रादेव तत्प्रीणननिश्चयात्,
‘येनास्य पितरो याताः,’ ‘पञ्चरात्रोदितान् वापि ये स्ववंश्यैरनु-
ष्टिताः’ इत्यादिप्रतिपादितप्रकारेण तत्त्वसंहिताभेदभिदुरेषु परमात्मसंप्रीणन-
प्रस्थानभेदेषु कांचिन्मर्यादामवलम्ब्य स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठैरपि स्वाधिकारोप-
देशाद्यनुरूपम्

“कुसीदमेके विहरन्ति सर्वे

य^४ आशीर्वदन्तो ददत्यत्र किंचित् ।

पर्यन्तलोकास्त्वह ते भवन्ति

अनाशिषस्तु विजयायानन्ताय” ॥

^१ भाष्यकारान्तेवासि—क, ख, ग, च, झ.

^२ अनिपुणपरित्यागस्यानादरणीयत्वात्—क, ख, ग, झ पुस्तकेषु न दृश्यते ।

^३ भेदवादात्—क, ख, ग, झ.

^४ जहात्—क, ख, च, छ, झ.

^५ यच्छब्दः च कोशे नास्ति.

“यस्य सर्वे समारम्भा अनाशीर्वन्धनास्त्विह ।

त्यागे यस्य हुतं सर्वे स त्यागी स च पण्डितः” ॥

“अथ भो^१ भगवन्तं याचेत्, न भो इत्याह आश्रयितव्यो
भगवान् भवति न त्वेव याच्यः” इति रहस्याम्नायादिचोदित-
प्रकारेण प्रयोजनान्तरप्रार्थनारहितैः स्वयंप्रयोजनत्वात् पञ्चस्वपि कालेष्व-
विच्छेदेन भगवत्सम्प्रीणनरूपशास्त्रीयकैङ्कर्यव्यापारेण यावद्यासविद्यारत्य-
यागावभृथं आगामिनश्रेयसकालनिर्विशेषमवन्ध्यकालो यापनीय इति
सिद्धम् ॥

अथमत्र सारः—

पाञ्चकालिकधर्मानु-
ष्टानप्रयोजनम् ।

माङ्गल्यसूत्रवस्त्रादीन् संरक्षति यथा वधुः ।

तथा प्रपञ्चः शास्त्रीयपतिकैङ्कर्यपद्धतिम् ॥

यद्वन्मङ्गलसूत्रादेस्त्यागे संरक्षणेऽपि वा ।

रक्षेन्निरोधाद्वोगाद्वा^२ पतिस्तद्विदिहापि नः ॥ इति ।

कालं सर्वमिहाभ्युपेत्य भगवत्कैङ्कर्यमादेशिकं

तत्पर्वक्रमपञ्चके किमु वयं मान्ये विमन्येमहि ।

त्यक्त्वा विशतिपञ्चकं शतमिव प्राप्तुं मुधा मुद्भता-

मस्माकं सदसद्विवेकिषु मतं हासास्पदं मा स्म भूत ॥

^१ अयि भो—क, च, झ.

^२ निरोधैर्भौर्गैर्वा—क, ख; निरुद्ध्याद्वोगैर्वा—च.

अनुपुरमनुरुन्धत्रान्तरध्वान्तराशिं
न च पुरत उदेता नास्तमेता च पश्चात् ।
स्वविषयनिजधर्मान् शुद्धसत्त्वान् स सत्त्वान्^२
अवतु भवतुषारादक्षरव्योमसूर्यः ॥

इति श्रीकवितार्किकर्णिहस्य सर्वतन्त्रस्तन्त्रस्य श्रीमद्वेष्टिनाथस्य
वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु श्रीपाद्मानन्दरक्षायां

नित्यानुष्ठानस्थापनाख्यः

द्वितीयोऽधिकारः ।

^१ अनुपुरमिति श्लोक एषः—क, ख, ग, च, झ पुस्तकेषु कालं सर्वमिति श्लोकस्य पूर्वं दृश्यते.

^२ सत्त्वान्—छ.

॥ श्रीः ॥

नित्यव्याख्यानाख्यः

तृतीयोऽधिकारः ।

^१अथोपक्रम्यते नित्यकर्तव्यक्रमसंक्रमः^२ ।
नाथयामुनपूर्णादिसम्प्रदायसरित्पथे ॥

सर्वकर्मसाधारणानि
आङ्गानि ।

अत्र यदुक्तं भगवद्यामुनाचार्यैः श्रीमद्वीतार्थसंग्रहे—

“ज्ञानी तु परमैकान्ती परायत्तात्मजीवनः ।
तत्संश्लेषवियोगैकसुखदुःखस्तदेकघीः ॥
भगवद्घच्छानयोगोक्तिवन्दनस्तुतिकीर्तनैः ।
लब्धात्मा तद्गतप्राणमनोबुद्धीन्द्रियक्रियः ॥
निजकर्मादिभक्त्यन्तं कुर्यात् प्रीत्यैव कारितः ।
उपायतां परित्यज्य न्यस्येहैवे तु तामभीः ॥” इति ।

^१ स पञ्चपरतत्त्वः पञ्चकालपरायणः ।

जितपञ्चेन्द्रियङ्क्लेशः पञ्चभ्यो नागमद्वयम् ॥

इत्ययं श्लोकः तृतीयाधिकारस्यादौ छ, छ कोशयोः द्वयते.

^२ संचयः—क, ख, ञ ; सं (क्रमः) चयः—च.

इदं तावत् आप्रबोधात्^१ आनिशान्तमनुष्टीयमानेषु कर्मसु^२ न विस्मर्तव्यम् । समयाचारनियमाध्यायश्रीवैष्णवधर्मशास्त्रादिकथितं परमैकान्तिनां विशेषकर्तव्यं च सर्वे यथावदधिगन्तव्यम् । सर्वेषु च कर्मारम्भेषु भगवच्छास्त्राद्युक्ततत्त्वमन्त्रः, ‘भगवानेव’ इत्यादिकं भाष्यकारनित्योक्तं च वाक्यं पठितव्यम् । अन्ते च सर्वे स्वनियाम्बेत्यादिक्रमेण समन्त्रकं भगवति समर्पणीयम् । ‘न चैतदखिलमपि उपासनोपायाधिकार्यन्तरमात्रविषयमिति ऋमितव्यम्’^३ । तथा सति तत्सहपठितगुरुभजन-निर्माल्यभक्षणनिषेधादेरपि तावन्मात्रविषयकत्वप्रसङ्गेनालेपकवादावतारप्रसङ्गात् । प्रपञ्चितं चैतत् पूर्वस्मिन्नधिकारे, निश्चेपरक्षादिषु च ।

तत्र भाष्यकारोक्तनित्यानुष्टाननिष्ठस्य ब्राह्मसुहृत्तादिप्राप्तौ यत्कर्तव्यं तत्तावत् तच्छिष्ठप्यप्रशिष्यग्रन्थ-तन्मूलभूतसंहिताद्यनुसारेण संगृह्यते । पूर्वमेव यथाकालं विश्रान्त्यै निद्रां निर्विश्य प्राप्ते यामिन्याः वाद्यसुहृत्तकर्तव्यानां पश्चिमे यामे सावधानेन निद्रा परित्याज्या । ‘याम-उपक्रमः ।

द्वयं शयानस्तु’, ‘युक्तस्वमावबोधस्य’ इत्यादिषु स्मरणात् । येषु च^५ योगग्रन्थेषु कृत्खायां रात्रौ निश्छिद्रयोगार्थं स्वप्न-समयसंभावितेन्द्रियक्षोभादिपरिहाराय च जागरः प्रतिपाद्यते, ते^६ विश्रम-निषेक्षयोगदशापत्रपूर्णरोग्यपुरुषविशेषविषयाः^७ । तत्त्वपुरुषशक्त्यनुसारेणैव हि नित्य-नैमित्तिक-काम्यविषयाणां सर्वेषां शास्त्राणां प्रवृत्तिः । अत एव हि

^१ आप्रभातात्—क.

^२ सर्वेषु कर्मसु—च.

^३ न चैतदखिलमुपासनाधिकार्यन्तर—क, ख, ग, च, झ.

^४ मन्तव्यम्—ख, ग.

^५ केषुचित्—ग.

^६ स तु—क, ख, ग, झ.

^७ विषयः—क, ख, ग, झ.

धर्मसाधनेषु प्रधानतमं शरीरं रक्षितुं प्रवृत्ते ‘ब्रह्मा स्मृत्वायुषो वेदसुप-
वेदमर्थवर्णाम्’ इत्यर्थवर्णवेदोपवेदभूतायुर्वेदे “ब्राह्मे मुहूर्तं उत्तिष्ठेज्जीर्णजीर्णे
निरूपयन्” इत्यभिधाय, अजीर्णे पुनरासन्ध्यागमनात् स्वापो विधीयते ।
ईदृशसर्वपुरुषकोटीकरेण हि ‘युक्तस्वप्नावबोधस्य’ इति गीतम् । तस्मात्
सर्वेषु मानवेषु प्रायिकतयौत्सर्गिकौ निद्राप्रबोधकालौ ‘यामद्वयं शयानः’
इत्यादिभिसुपदिश्यत ^२इति विषयव्यवस्था ।

एवं प्रात्सकालमपनीतनिद्रातमस्कत्वेन सत्त्वस्थः प्रसन्नघीश्च भवति ।
तेन पूर्वयामानुसंहितमन्तःकरणचित्रभित्तिगतं विचित्रशुभाश्रयविशिष्टं ध्येयं
निद्रातमोऽन्तरितमपि तत्कालसमुन्मुषितसत्त्वसन्धुक्षित-
ब्राह्ममुहूर्तप्रबोधः सात्त्विकज्ञानरूपप्रदीपप्रकाशेन सम्यगवलोक्यते^३ । तत
तत्कलां च ।
‘एव चापररात्रयोगो निष्पद्यते । य एष सात्त्वतादिषु
ब्राह्ममुहूर्तात् पूर्वमेव कर्तव्यत्वेन प्रपञ्च्यते—

“समुत्थायार्धरात्रेऽथ जितनिद्रो जितश्रमः ।
कमण्डलुर्स्थितेनैव समाचम्य तु वारिणा ।
गुरुन् देवान् नमस्कृत्य ह्यपविश्याजिनासने” ॥

इत्यादिना एतत्संहितानिष्ठानामेष योगकालनियमः^५ । निःशब्दे सर्वसुषुप्तिकाले च ऐकाश्यातिशयसंभावनया च तद्विधिः । तत्पुरुषशक्तचाचनुसाराच्च तत्कालविवेरविरोध इत्युक्तम् ।

^१ पुरुषशब्दः ध पुस्तक एव द्वयते.

^२ उच्यत इति—ध.

^३ अवलोक्यते—ध.

^४ स एव—छ.

^५ एष कालनियमः—क, ख, ग, घ.

निद्रान्ताचम-
नादिकम् ।

अत्र —

“ वैणर्वा धारयेद्यस्मि सोदकं च कमण्डलुम् ।
यज्ञोपवीतं वेदं च शुभे रौक्मे चं कुण्डले ” ॥

इत्यादिभिर्मन्वाद्युपदिष्टसोदककमण्डलुधारणादिकं भगवद्योगिनोऽप्यनपोदि-
तमिति ज्ञापनाय ‘ कमण्डलुस्थितेनैव ’ इत्युक्तम् । निद्रान्तनिमित्ततया,^१
उत्तरकर्माङ्गतया चात्र तन्त्रेणाचमनम्, तुशब्देन स्वशास्त्रोक्तविशेषः तोयाँ-
लाभदशायां दक्षिणश्रवणस्पर्शश्च व्यजयते । स्मरन्ति हि—

“ सम्यगाचमनाशक्तावलाभे^२ सलिलस्य च ।
पूर्वोक्तेषु निमित्तेषु दक्षिणं श्रवणं स्पृशेत् ” ॥ इति ।

अत्र मन्त्रचतुष्कादिव्यतिरिक्तं सर्वे संहितान्तरनिष्ठानामपि साधारणम् ।
अजिनासन इति “ चेलाजिनकुशोत्तरम् ” इति गीते प्रधानांशग्रहणम् ।
“ ततस्त्वभिमतेनैव^३ त्वास्ते पद्मासनादिना ” इति जितासनगतत्वं विधीगते ।

अपररात्रयोगः ।

यच्च “ समं कायशिरोग्रीवं धारयन् अचलं स्थिरम् ” इत्यादिना
योगदशापेक्षितं गीतं तदपि सर्वमिह सविशेषमुपदिश्यते^५ ।

^१ निद्रानिमित्ततया—क, च, झ.

^२ तोयाभाव—क, ख, ग, च, झ.

^३ शक्तावभावे—क, ख, ग, च, झ.

^४ अभिमतेनैव तिष्ठेत—क, ख, ग, च, झ.

^५ समं कायेत्यारम्य उपदिश्यते इति यावत् घ कोशादन्यत्र विमुक्तम् ।

“ समं कायशिरोशीवं सन्धाय सह वक्षसा ।
दड्नासाग्रगता कार्या विनिमीलितलक्षणा ॥
जिह्वाताल्पतलस्था च सान्तरे दशनावली ।
ईषदोषपुटौ लभौ धार्यौ द्वौ बाहुकूर्परौ ॥
ऊरुमध्यप्रदेशे तु हस्तौ नामेरधो^१ न्यसेत् ।
अधरोत्तरयोगेन वामदक्षिणतः क्रमात् ॥
अचलं योगपटेन त्वेवं सन्धार्य विग्रहम् ।
संकोच्यापानदेशात्तु खुपरिष्टात्तमेव हि ॥
विकास्य वर्णहीनेन^२ हारेनालक्ष्यमूर्तिना ।
विषयान्तर्निविष्टं तु क्रमाच्चित्तं समाहरेत् ॥
कुर्याद्वै बुद्धिलीनं तु तां च कुर्यात् स्वगोचरे ।
समाधायात्मनात्मानं सह मन्त्रैस्ततः^३ क्रमात् ॥ ” इति ।

योगे तादात्म्यभाव-
नस्य उपपत्तिः ।

यत्पुनरिह योगदशायां तादात्म्यभावनमुपदिश्यते—

“ ततो जाग्रत्पदस्थं चाप्यनिरुद्धं च मन्त्रपम् ।
परावर्त्य शतं बुद्ध्या तदभिक्षेन चेत्सा ॥
तन्मन्त्रजपसामर्थ्यात्तादात्म्यस्थितिवन्धनात् ।
महिमा तु सविज्ञानस्तदीयस्तस्य जायते ॥
अभ्यासाद्रत्सरान्ते तु तदद्वैतसमन्वितः ।
अथ प्रद्युम्नमन्त्रं तु परावर्त्य शतद्वयम् ॥

^१ नाभावधः—घ, ड, छ.

^२ विकास्यावर्णहार्णेन—घ, ड, छ.

^३ मन्त्रैः स्वतः—क, श.

योऽहं सोऽहमनेनैवाप्यद्वैतेन सदैव हि ।
 एवमेव समभ्यासान्मतिमांश्छिन्नसंशयः ॥
 तत्प्रभावाच्च तेनैव तथा कालेन जायते ।
 अनेन क्रमयोगेन जपध्यानान्वितेन तु ॥
 निखिलं चाप्येधीकुर्यान्मन्त्रवृन्दं पुरोदितम् ।
 यावदाभाति भगवान् स्थाने पूर्वोक्तलक्षणे ॥
 प्रलीनमूर्तिरमलोऽप्यनन्तस्तेजसां निधिः ।
 चिदानन्दधनः शान्तोऽप्यनौपम्यो द्वानाकुलः ॥
 समाधायात्मनात्मानं तत्र त्यक्त्वा जपक्रियाम् ।
 ध्यातृष्णेयाविभागेन यावत्तन्मयतां ब्रजेत् ॥
 यदा संवेद्यनिर्मुक्ते समाधौ लभते स्थितिम् ।
 अभ्यासाद्वगवद्योगी ब्रह्म सम्पद्यते तदा ॥” इति

अत्र न स्वरूपैक्यादिकं विवक्षितम् । शरीर-शरीरिणोर्जीवात्म-परमात्मनोः शारीरकसमर्थितप्रकारेणाविरुद्धस्य, अस्पृष्टलक्षणादोषस्य, अशेषशास्त्रानुगुणस्य, अनुकूलतर्कशालिनः, ‘तत्स्थत्वादनुपश्यन्ति द्वेक एवेति साधवः’^१, इत्युपवृहणीशतसुस्थितस्य ‘अवस्थितेरिति काशकृत्स्नः’ इति सूत्रितस्य, पूर्वापरग्रन्थसंहितान्तरानुगुणस्य विशिष्टाद्वैतस्य विवक्षितत्वात् । ‘ध्यातृष्णेयाविभागेन’ इत्यादिना च निर्विकल्पकसमाध्यवस्थोच्यते । ‘ब्रह्म सम्पद्यते तदा’ इति च परमसाम्यरूपफलप्रतिपादनम् । उक्तं च ब्रह्मैव भवतीत्यादिवाक्यान्यधिकृत्य भाष्यकारैः—“प्रकारैक्ये च तत्त्वव्यवहारो मुख्य एव, यथा सेयं गौरिति” इति । अन्यथा “निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति”

^१ निखिलं वापि—क, ख, ज्ञ.

^२ (तन्मयत्वेन साधवः) — च.

^३ इत्याद्युपवृहण—घ.

“मम साधर्म्यमागताः” इति श्रुतिस्मृतिभ्यां विरोधः। तथा च श्रुत्यन्तरम्—“यथोदकं शुद्धे शुद्धमासिकं ताद्वगेव भवति एवं मुनेर्विजानत आत्मा भवति गौतम” इति। साम्ये च स एवेति व्यपदेशः श्रुतावेव वृश्यते—“वैष्णवं वामनमालभेत स्पर्धमानो विष्णुरेव भूत्वा इमान् लोकानभिजयति” इति। एवं च सति^१ ‘महिमा तु सविज्ञानस्तदीयस्तस्य जायते’ इत्यादिप्राकरणिकग्रन्थसामज्जस्य भवति। शारीरके च फलपादे मुक्तस्याविर्भूतस्वरूपस्य गुणाष्टकविशिष्टस्य जगद्वच्यापारव्यतिरिक्तं भोगमात्रसाम्यं च सूक्त्रितम्—‘जगद्वच्यापारवर्जं प्रकरणादसन्निहितत्वाच्च’, ‘भोगमात्रसाम्यलिङ्गाच्च’ इति। अत उपायदशायां फलदशायां च विशिष्टैक्यानुसन्धानमेवात्र विवक्षितम्।

एतेन लाङ्छनन्यासाधनन्तरं ‘मुद्रां वध्वा’^२ स्मरेद्देवं देवोऽहमिति भावयेत् इति समाराधनारम्भग्रन्थोऽपि^३ निर्वृद्धः। ‘वध्वा मूलादिकां मुद्रां देवोऽहमिति भावयेत्’^४ इत्यादिसंहितान्तरग्रन्थाश्चात्र तुल्यन्यायाः। अत्र च ‘मनो ब्रह्मेत्युपासीत’ इत्यादिविवेतिकरणादिवशात् दृष्टिविधित्वं सुस्पष्टम्। अत एव हि तथाविधभावनयाप्यनन्तरं योग्यतापादनमात्र-मुक्तम्—

“न्यासेन देवमन्त्राणां देवतादात्म्यभावनात् ।

अप्राकृताङ्गकरणात् पूजामर्हति साधकः” || इति ।

अन्यथा—

“देवतारूपमात्मानर्मच्येदर्ध्यधूपकैः ।

धूपावसानिकैर्भोगैर्यत्वा नारायणं हृदि” ।

^१ एवं सति—ध.

^२ स्मरेद्द्यानं—क, ख, ग, घ, ङ.

^३ समाराधनग्रन्थोऽपि—ड, छ.

^४ इति समाराधन इत्यारम्य भावयेत् इत्यन्तं—क, ख, ग, घ, ङ कोशेषु विमुक्तम् ।

इति समनन्तरकर्तव्यं कथं संगच्छते । न हि स्वरूपैक्यभावनायां हृदि पुनर्नारा-
यणध्यानमिति किंचित् सात् । न च शेषवृत्तौ प्रवर्तमानस्य स्वरूपैक्यभावनं
जाघटीति । अतो दृष्टिविधिपक्षोऽत्र स्वीकार्यः । यद्वा गत्यन्तरे संभवति दृष्टि-
विधिविवक्षा च न युक्ता । अतस्तच्छरीरतया तादधीन्यादिभिः सर्वानु-
वृत्तस्तद्व्यंपदेशः । तदभिप्रायेण च स्वनियास्येत्यादिकं वक्ष्यति भाष्यकारः ।

योगे च^१ भिन्नलक्षणयोः परमात्म-प्रत्यगात्मनोः संबन्धानुसन्धान-

योगस्वरूपे मेवेति शाण्डिल्यस्मृतिवाक्येन स्थापितं पूर्वाधिकारे ।
शाण्डिल्यस्मृतिः उक्तं च विप्रकीर्णं सात्त्वते नित्यं संगृह्यान्ते श्रीकृष्ण-
श्रीकृष्णमुनिश्च । मुनिभिः स्वरूपैक्यादिबुद्धरैदिकत्वम्—

“चेतनस्त्वेक एवेति मतिर्या केवला क्रिया ।

फलतीति मतिस्ते द्वे वेदाप्रामाण्यवुद्धिजे ।

स एनं प्रीतः प्रीणाति ब्राह्मणस्यानुगे न ते” ॥ इति ।

एवं यथावदनुष्ठितयोगस्य श्रान्तिसंभावनायां ब्राह्ममुहूर्तात् पुनर्वि-
योगमध्ये श्रान्तौ श्रमोऽनुज्ञाप्यते—
विश्रमास्यनुज्ञा ।

“ततः श्रमजयं कुर्यात्यक्त्वा ध्यानासने क्रमात् ।

समासीत शयानश्च^२ कालं रात्रिक्षयावधि” ॥ इति ।

ब्राह्ममुहूर्ते विशेष-
कर्तव्यानि, हरि-
कीर्तनं च ।

तत्र^३ ब्राह्ममुहूर्तप्रभृतिविशेषकर्तव्ये^४ दिङ्मात्रं दर्शितम्—

^१ योगे च इत्येव सर्वत्र पाठः । योगश्च इति चेत् साधीयान् । दृश्यतां च शाण्डिल्य-
स्मृतेस्थातं ‘तत्संबन्धानुसन्धानमिति योगः प्रकीर्तिः’ इति वचनं पूर्वाधिकारे (५९-पुटे) ।

^२ समास्ते शयनस्थश्च—घ; समाप्ते शयतस्थश्च ङ, च, छ.

^३ अव—क, ख, ग, च, झ.

^४ कर्तव्य—क, झ.

“ ब्राह्मे मुहूर्ते संप्राप्त उत्थाय शयनात्ततः ।

स्नात्वाभ्यर्च्य जगन्नाथं समिदाधानमाचरेत् ” ॥

इत्यादिना । तदिदं संहितान्तरेषु विस्तृतम् । अत्र हरिर्हरिर्हरिरिति मुहुः संकीर्तयन् हरिमेव चिन्तयन्नुचिष्टेत् । अत्र हरिशब्दसंकीर्तनं सप्तकृत्वं इति श्रीमद्भृगुरोमुनिभिर्नित्यक्रमसंग्रहे^१ निबद्धम् । उत्तिष्ठतश्च हरिशब्दपूर्वक-भगवदनुस्मरणं श्रीविष्णुधर्मे भगवता शौनकेनोक्तम्—

“ उत्तिष्ठन्तय हरिं ब्रजंश्चिन्तय केशवम् ।

भुजंश्चिन्तय गोविन्दं स्वपंश्चिन्तय माधवम् ” ॥ इति ।

सर्वकर्मारम्भावसानेषु च हरिसंस्मरणं तेनैव स्वकीयसूत्रेऽप्युक्तम्—‘हरिमेव स्मरेन्नित्यं कर्मपूर्वापरेषु च’ इति । स च निद्रानन्तरमनुस्मर्तव्यो हरिः, ‘नरो नारायणश्चैव हरिः कृष्णस्तथैव च’ इति धर्मदेवतात्मजत्वेन^२ स्मर्य-माणेषु भगवदवतारेषु तृतीय इति सम्प्रदायः ; गजेन्द्रमोक्षकश्चैव ।

“ ग्राहग्रस्ते गजेन्द्रे रुवति सरभसं तार्क्यमारुहा धावन्,

व्याघूर्णन् माल्यभूषावसनपरिकरो मेघगम्भीरघोषः ।

आविभ्राणो रथाङ्गं शरमसिमभयं शङ्खचापौ सखेटो

हस्तैः कौमोदकीमप्यवतु हरिसावंहसां संहतेर्नः ” ॥

स खलु तमोग्राहग्रस्तस्वाश्रितगजेन्द्रमोक्तः सुषुप्तिरूपस्वेतरदुर्निवार-तमोग्राहग्रस्तजन्तुजालमोक्तवेनानुसन्धीयते । तमधिकृत्यैव पौराणिकोप-जप्यं ‘प्रातः स्मरामि’ इत्यादिलोकत्रयं प्रभाते सर्वैः पञ्चते । तत्फल-श्रुतौ च हरिरित्येव भगवान्निर्दिष्टः—

^१ नित्यकर्मसंग्रहे—क, ख, ग, च, श.

^२ धर्मदेवतात्मकत्वेन—क, श.

“ क्षोकत्रयमिदं पुण्यं प्रातरुत्थाय यः पठेत् ।

लोकत्रयगुरुस्तस्मै दद्यादात्मपदं हरिः ” ॥ इति ।

^१पाप-तद्विपाकरूपं सर्वमनिष्टं हरतीति^२ हरिशब्दः ।

“ ब्रह्माणमिन्द्रं रुद्रं च यमं वरुणमेव च ।

प्रसद्य हरते यस्मात् तस्माद्गरिरितीर्यते ” ॥

इत्यादिभिस्तस्यैव निखिलजगदुदय-विभव-लयलीलस्य निरङ्गकुशस्वातन्त्र्यं
चानुसन्धेयम् ।

एवमुत्थाय निद्रान्ताचमनं मुख्यं दक्षिणश्रवणस्पर्शरूपं वा तदानीं
शक्यं विधाय तस्मिन्नेव शयने समासीनः प्रतिसंहितयोगो योगशास्त्रोक्ते यत-
मानव्यतिरेकैकेन्द्रियवशीकारास्त्वये क्रमभाविनि संज्ञा-
निर्वेदानुसन्धानम् । चतुष्टये द्वितीयावस्थारूपव्यतिरेकसंज्ञान्यायेन भूत-
भाविदशाविशेषपरामर्शाय कृताकृतप्रत्यवेक्षणाय च नियतेन्द्रियः समाहितो-
ऽतिक्रान्तमनन्तं कालं निरर्थकमवलोक्य निर्वेदं परं गच्छेत् । निर्वेद-
प्रकाराश्च विविधास्तत्त्वंहिताविशेषव्यवनुसन्धेयाः । तदिदं संगृहीतं नारायण-
मुनिभिः—

“ ब्राह्मे मुहूर्ते सत्त्वस्थो हरिर्हरिरिति ब्रुवन् ।

उत्थाय शयने तत्र समासीनः समाहितः ।

व्यर्थं वीक्ष्य गतं कालं निर्विद्याहमितः परम् ” ॥ इति ।

विस्तरेणोद्भूतं चैतद्वज्जिवर्णश्वरैः—

“ ब्राह्मे मुहूर्ते संप्राप्ते निद्रां त्यक्त्वा प्रसन्नधीः ।

हरिर्हरिर्हरिरिति व्याहरेद्वैष्णवः पुमान् ॥

^१ पापं तद्विकारस्वरूपं—क ; पापं तद्विपाकरूपं—ङ, च, झ.

^२ हरतीत्यत्र—क, ख, ग, घ, च, झ.

उत्थाय शयने तस्मिन्बासीनो नियतेन्द्रियः ।
त्रस्तनिर्विणहृदयो व्यर्थं वीक्ष्य गतं वयः ॥

इत्यादिभिः, “दुस्तरां दुर्दशामेतां कथयिष्यामि कस्य वा” इत्यन्तै-
रधिकविशैः श्लोकैः । यद्यपि मुमुक्षोः ‘परीक्ष्य लोकान् कर्मचितान्
ब्राह्मणो निर्वेदमायान्नास्त्यकृतः कृतेन । तद्विज्ञानार्थं स गुरुमेवाभिगच्छेत्’
इति प्राथमिकगुरुप्रसत्तिकालात् पूर्वमेव तृणीकृतहिरण्यगर्भादिभोगः परि-
पूर्णो निर्वेदः संवृत्तः, तथापि विषमविपाकविशेषगुणत्रयाश्रयभूतप्रकृति-
संबद्धतया सम्भावितविषयसंगादिदोषपरिहाराय तथाविध एव निर्वेदो-
ऽनुवर्तनीयः । अगीयत चास्य नित्यानुवर्तनीयत्वमानित्वादिगुणगमध्ये—
“जन्ममृत्युजराव्याधिदुःखदोषानुदर्शनम्” इति । अतः सिद्धोपायस्यापि
पराङ्मुकुश-परकालादीनामिव भगवदनुभवविच्छेदकतया हेयतमरजस्तमोमय-
निद्रादिप्रतिकूलवर्गप्रवाहानुवृत्तिदर्शनेन संसारवैराग्योपचयार्थम् अहरहस्तदु-
चितावसरेषु निर्वेदः कर्तव्य एव ।

एवं सति विवेकविभोकादिसप्तकान्यतमभूतानवसादविरुद्धावसाद-
सात्त्विकभृत्य-
वशादुत्तरकैङ्कर्यप्रवृत्तेरनिष्पत्तिः स्यादिति तत्परिहारा-
वलम्बनम् । यानन्तरमुच्यते—

“इति निर्विद्य तदनु धृतिमालम्ब्य सात्त्वीम् ।
विधूय चेमं निर्वेदं सर्वकार्यावसादकम्” ॥

इत्यादिना गतजलसेतुबन्धनाभिलाषतुव्यानुतापप्रशमनपूर्वकं सात्त्विकधृत्य-
वलम्बनात्मकागामिकालशक्यकैङ्कर्यनिश्चयः । सात्त्विकधृतिस्वरूपं चैव^१
भगवता गीतम्—

¹ चेदं—क. ख. ग. ड. च. छ. झ.

“ धृत्या यथा धारयते मनःप्राणेन्द्रियक्रियाः ।

योगेनाव्यभिचारिष्या धृतिः सा पार्थ सात्त्विकी ” ॥ इति ।

सात्त्विकधृतिप्रकारः ।

स च निश्चयप्रकार एवं तत्कालोचितकर्तव्यविभागेन संगृहीतः—

“ इत ऊर्ध्वमहं तावद्यावज्जीवं श्रियः श्रियः ।

पदयोरर्चनं कर्तुं यतमानः समाहितः ॥

अभिगच्छन् हरिं प्रातः पश्चाद्व्याणि चार्जयन् ।

अर्चयंश्च ततो देवं ततो मन्त्रान् जपन्नपि ॥

ध्यायन्नपि परं देवं कालेषूक्तेषु पञ्चसु ।

वर्तमानः सदा चैवं पाञ्चकालिकवर्त्मना ॥

स्वार्जितैर्गन्धपुष्पादैः शुभैः शक्त्यनुरूपतः ।

आराधयन् हरिं भक्त्या गमयिष्यामि वासरान् ” ॥ इति ।

अत्र ‘इत ऊर्ध्वम्’ ‘यावज्जीवम्’ ‘सदा’ इत्यादयः शब्दाः कैङ्कर्य-
प्रारम्भदिवसे तावत् स्वरसवाहिनः । उत्तरोत्तरदिवसेष्वपि निरूपाधिक-
कैङ्कर्योपचयसिद्धयर्थं निर्वेदविषयतयानुवर्तमानानां भगवदासक्तिविरोधिना-
मान्तराणाम्, अष्टादशचंण्डाल-षड्बृषलादिशब्दव्यपदेश्यानां दोषविशेषाणां
निःशेषनिवृत्तिलक्षणैश्चष्टुलाभार्थं प्राज्ञप्रज्ञप्रहारकप्रबलतरविषयेन्द्रियादि-
मूलसंभावितपाक्षिकैङ्कर्यविच्छेदपरिहारार्थं चेदंप्रथमं प्रवर्तमोनेनैवं^१ मनो-
रथानुवर्तनं कार्यमेव । अत एव नारायणसुनिभिरपि—

^१ प्रबलतर—क, ख, ग, च, झ कोशेषु नास्ति.

^२ मूलमूलपाक्षिक—व, छ, छ.

^३ इदंप्रथमप्रवर्तनेनैव—क, ख, ग, च, झ ; इदंप्रथमं प्रवर्तमानेनैव तथैव—व.

“ भगवच्चरणाम्भोजपरिचर्याविधिकम् ।
एकान्तिभिरनुष्टेयं नित्यं समभिदध्महे ” ॥

इति नित्यकर्तव्यं प्रकम्य उक्तम्—

“ व्यर्थं वीक्ष्य गतं कालं निविद्याहमितः परम् ।
आराधयेयं ध्यायेयं भजेयं पुरुषोत्तमम् ॥
कीर्तयेयं नमस्येयं चिन्तयेयमनारतम् ।
ब्रजेयं शरणं चेति निश्चित्य मनसा स्वयम् ॥ ” इति ।

अत्र^१ ‘गमयिष्यामि वासरान्’ इत्यनेन प्रकृतस्य परमैकान्तिनः पाञ्चकालिकधर्माणां प्रकारान्तरेण कालयापनमशक्यमिति अच्छिद्रकैङ्गर्यस्य स्वयंप्रयोजनत्वम् । स्वयम्प्रयोजनत्वं व्यज्यते । तदेव हि कण्ठोक्तं नारायण-मुनिभिः—-

“ किं किं न साध्यं भगवदाराधनपैर्नैरैः ।
वैष्णवानां विशेषेण स्वयमेतत् प्रयोजनम् ” ॥ इति ।

यदत्र धर्मार्थचिन्तनं तदुपायभूतकायक्षेशचिन्तनं च सम्यते, तत्र कैङ्गर्यरूपो धर्मः; तच्छेषभूतोऽर्थः^२; तयोर्गुरुलवृपायविवेकार्थं कायक्षेश-चिन्तनम् । तत्र “न पूर्वाह्न-मध्यन्दिनापराह्नानफलान् कुर्यात् यथाशक्ति धर्मार्थकामेभ्यः, तेषु च धर्मोत्तरः स्यात्” इत्यादिभिर्गौतमाद्युक्त-“कामोपाधिकप्रवृत्त्यंशोऽपि ‘धर्माविरुद्धो भूतेषु कामोऽस्मि भरतर्षभ’ इत्युक्तसत्सन्तानोत्पादनादिमात्रार्थशास्त्रीयकामविषयतया गृहस्थस्य कैङ्गर्यपक्षे निक्षिप्यते ।

^१ तत्र—क, च, झ.

^२ कैङ्गर्यरूपधर्मशेषभूतः—घ, छ, छ.

^३ कामोपाधिक—क, ख, ग, झ.

तद्यमपवर्गाङ्कुरभूतस्वयंप्रयोजनस्वामिकैङ्कर्यमहानन्दलाभः । विना-
निर्विज्ञकैङ्कर्यसिद्धि- युतेन गोविन्दे नृणां भक्तिर्निवार्यते¹ इति कथं भविष्य-
प्रार्थनम् । तीति भयात् अनन्तरं प्रतिबन्धकनिवृत्तिः प्रार्थयते² ॥

“ एतलिक्याविरोधीनि प्राचीनान्यशुभानि मे ।
कर्माण्यनन्तान्यच्छेद्यान्यनादीन्यशुचीन्यपि ॥
स्वयैव कृपया देवो विनाश्यास्मन्मनोरथान् ।
पूर्यत्विति संप्रार्थ्य मन्त्रमेतमुदीरयेत् ॥ ” इति ।

स च प्रार्थनामन्त्रः ‘त्वय्याराधनकामोऽयम्’ इत्यादिको यथान्यायं
देशिकसकाशादधीत्यात्रान्वहं प्रयोक्तव्यः । एवमेव हि सर्वेषां मन्त्राणां
समाधिः । विपर्यये हि नैष्फल्यं दृष्टावृष्टप्रत्यवायश्च तेषु तेषु शास्त्रेषु
पठ्यते—

“ यद्वच्छया श्रुतो मन्त्रश्छन्नेनाथ छलेन वा ।
पत्रेक्षितो वा व्यर्थः स्यात् प्रत्युतानर्थदो भवेत् ॥ ” इति ।

निर्विज्ञकैङ्कर्यसिद्धये
गुरुपरम्पराप्रपत्ति-
पूर्वकहरिध्यानम् ।

अस्यैव श्लोकस्यान्यत ‘तं जपेद्यद्यनर्थकृत्’ इति चतुर्थपादस्य पाठः ।

एवंविधनिर्विज्ञकैङ्कर्यसिद्धिरपि,

“ सङ्कल्पादेव भगवांस्तत्त्वतो भावितात्मनाम् ।
वृत्तान्तमस्तिलं कालं सेचयत्यमृतेन तु ॥ ”

¹ यद्यन्यं—क, ख, ग, झ.

² कथयते—क, ख, ग, झ.

इति श्रीसात्त्वतादिकथितप्रकारेण भगवत्प्रसादादेव भविष्यतीति तत्सिद्धचर्य-
मपि प्रथमं हरेरेव ध्यानमुच्यते—“इति संप्रार्थ्य तत्सिद्धै संस्मरेत् प्रथमं
हरिम्” इत्यादिना ।

अत्र गुरुपरम्पराप्रतिपूर्वकमिदं ध्यानं विवक्षितम् । “गुरुन्
प्रपद्य प्रथमं तदुरुंश्च ततो हरिम्” इति तस्मिन्नवसरे नित्यान्तरोक्ते ।
उक्तं च श्रीसात्त्वते अपररात्रयोगारम्भे—“गुरुन् देवं नमस्कृत्य ह्युप-
विश्याजिनासने” इत्यादि । सर्वत्र शास्त्रीयकर्मारम्भे भगवत्पर्यन्तगुरु-
पठ्क्तिप्रपदनं निश्रेयसाय भवति । उक्तं च रहस्याम्नायब्राह्मणे—‘स
चाचार्यवंशो ज्ञेयो भवति । आचार्याणामसावसावित्याभगवतः’ इति ।
देव-गुरुभक्तिरेव सर्वतत्त्वप्रकाशकाशकारणमिति कठवल्लयां श्रूयते—“यस्य देवे
परा भक्तिरथा देवे तथा गुरौ । तस्यैते कथिता ह्यर्थाः प्रकाशन्ते
महात्मनः” इति । ^१स्मर्यते चापस्तम्बादिभिः—‘देवमिवाचार्यमुपासीत’
इत्यादि ।

एवं मनोरथसिद्धै गुरुपसत्तिपूर्वकं भगवन्तं प्रपद्य भगवच्छास्त्र-
योगान्तर्गतं तदुपवृंहणनित्यगद्यस्तोत्रादिषु विश्रकीणोक्तध्यानं यथा-
ध्यानम् । वगमं समाहृत्यानुतिष्ठेत् । गुणोपसंहारपादोक्तन्यायेन
ध्येयरूपादिषु साधारणमसाधारणं च सर्वं तत्संहितादिविशेषानुसारेणाव-
गन्तव्यम् ।

एवं परिपूर्णं भगवन्तमनुसन्धाय ततो वासुदेवादिव्यूहनामचतु-
सप्रणवं व्यूहादि- ष्ट्यम्, केशवादिव्यूहान्तरनामानि, मत्स्यादिदशावता-
नामसंकीर्तनम् । रनामानि, अन्यान्यप्यधिगतानि पृथग्भूतानि स्तोत्र-
निबद्धानि देव्यादिनामानि च प्रहर्षजनकेनोचैःशब्देन संकीर्तयेत् । तत्काल-

^१ उक्तं च—क, ख, ग, च, झ.

चोदितं समुचितं भगवन्मन्त्रं जपेत् । वेदाभ्यासं च^१ यथावलमाचरेत् । तत्र
वासुदेवादिकल्किपर्यन्तसंकीर्तनं प्रणवपूर्वकमन्त्रात्मकं पारमेश्वरे प्रोक्तम्—

‘ संप्रबुद्धः प्रभाते तु उत्थाय शयने स्थितः ।
नान्नां संकीर्तनं कुर्यात् षोडशानां प्रयत्नतः ॥
ओं नमो वासुदेवाय नमः सङ्कर्षणाय ते ।
प्रद्युम्नाय नमस्तेऽस्तु अनिरुद्धाय ते नमः ॥
क्रमशः केशवादीनां यावद्वामोदरं द्विज^२ ।
नमो नमः केशवाय नमो नारायणाय च ॥
माधवाय नमश्चैव गोविन्दाय नमस्ततः ।
विष्णवेऽथ नमस्कुर्यो नमस्ते मधुसूदन ॥
नमस्त्रिविक्रमायाथ वामनाय नमस्ततः ।
श्रीधराय नमश्चाथ हृषीकेशाय ते नमः ॥
नमस्ते पद्मनाभाय नमो दामोदराय च ।
दिव्यानामवताराणां दशानामथ कीर्तनम् ॥
एकशृङ्गादिकानां तु विहितं क्रमशः प्रभो ।
नमस्ते मीनरूपाय क्रमठाय नमस्ततः ॥
नमोऽस्त्वादिवराहाय नारसिंहाय ते नमः ।
नमो वामनरूपाय नमो रामत्रयाय च ॥
कुठारज्याहलाखाय नमः कृष्णाय वेधसे ।
कल्किन् विष्णो नमस्तेऽस्तु सर्वं सप्रणवं द्विज ॥

^१ तत्कालचोदितं भगवन्मन्त्रं वेदाभ्यासं च—क ;
कालोचितं समुदितं भगवन्मन्त्रजपवेदाभ्यासं च—ख, ग ;
तत्कालचोदितं समुचितभगवन्मन्त्रजपं वेदाभ्यासं च—घ, च, झ .

^२ द्विजः—क, ख, ग, च, झ .

यथास्थितकमेणैव भेदांस्वेतान्^१ हरेविभोः ।
 नमस्कुर्यात् प्रभाते तु योगान्ते तु दिनक्षयं ॥
 शब्देनोच्चतरेणैव संहष्टिजनकेन तु ।
 स्तोत्राणि चाथ मन्त्राणि^२ उदीर्यान्यानि वै ततः” ॥ इति ।

एवं च संगृहीतं वङ्गिवंशेश्वरैः—

“ चिकीर्ष्वीप्सितं कर्म तत्त्वामान्यनुकीर्तयेत् ।
 चतुर्भिर्वासुदेवाद्यैर्नामभिः सह संयतः ॥
 जपेत् द्वादशनामानि केशवादीनि चादरात् ।
 दशावतारनामानि मत्स्यकूर्मादिकान्यपि ।
 जपन्नुत्थाय शयनादर्चयिष्यन् सदा हरिम् ” ॥ इति ।

एवमुच्चैस्तरेण^३ शृणवतामपि सकलदुरितहारिणा^४ हरिसंकीर्तनेन
 सन्ध्यापूर्वकाल- संहष्टमानसः सन्ध्यायामासन्नायाम्, सन्धातुत्वेन सर्वेषां
 कर्तव्यक्रमः । सन्ध्येति परिकीर्तिं भगवन्तमुपासितुं जिगमिषुः;

“ हरिं हरिं ब्रुवंस्तल्पादुत्थाय भुवि विन्यसेत्^५ ।
 नमः क्षितिधरायोक्त्वा वामं पादं महामते ” ॥

इति पारमेश्वरादिपठितेन नमःपूर्वेण क्षितिधरलिङ्गेन मन्त्रेण महावराहं

^१ भेदास्वेते—ड, छ.

^२ मन्त्राणि इति नपुंसकान्तत्वेनैव सर्वेषु कोशेषु दृश्यते.

^३ उच्चैस्त्वरेण—च.

^४ दुरुक्तहारिणा—घ.

^५ हरिं हरिं इति पूर्वार्धस्थाने ‘हरिं ब्रुवंस्तल्पादुत्थाय’ इति क, च, झ, कोशेषु दृश्यते.

क्षितिधरमनुध्यायन्, वामपादं भूमौ विन्यस्येत् । ततो भूधरमन्त्रेण वामपादं भुवि' इत्यपि स एव मन्त्र उच्यते । तत्र क्षितिधारणसाम्यात् कूर्मादिरूपान्तरशङ्काव्युदासाय 'श्रीमद्वाराहमन्त्रेण न्यस्यद्वामपदं भुवि' इति विशेषशब्देन व्याचर्युः । महावराहमहिष्या भुवः प्रपदनं चात्र महाभारतादिषु समन्त्रकमुपदिश्यते—'नमोऽस्तु प्रियदत्तायै तुभ्यं देवि वसुन्धरे ।' इति । पृथिव्याः प्रियदत्तेति कीर्तनं च, विष्णोः ब्रह्मण्यदेवेति कीर्तनवत् अनवसादहेतुत्वेन स्मर्यते ।

"पृथिवीं प्रियदत्तेति गायन् सर्वसहेति वै ।

विष्णुं ब्रह्मण्यदेवेति¹ कीर्तयन्नावसीदति ॥" इति ।

ततः पदकमान् कुर्वन् विष्णुकमणमन्त्रेण पादेन्द्रियाधिदैवतं त्रिविकमं विष्णुं ध्यायेत् । 'कान्ते विष्णुं बले हरिम्' इति पदविक्षेपे विष्णोरनुध्येयतोक्ते: तदनुसन्धानस्य च तत्तदुचितशास्त्रीयप्रकाशकसापेक्षत्वात् । इति सन्ध्यापूर्वकालकर्तव्यक्रमः ॥

ततः स्नानीयदर्भतिलवस्त्रादिकं दृष्टादृष्टार्थं स्नानोपकरणं सर्वं समाहृत्य तमस्तिरोहितदुष्टजन्तुपलायनार्थं निर्गममार्गं संचालयेत् । यथोक्तं पारमेश्वरे—'बहिर्निर्गममार्गं तु संचाल्य' इत्यादि ।

स्नानाय निर्गमनं
केशवध्यानं च ।

ततो गृहान्निर्गम्छन् केशवमनुध्यायेत् । 'ब्रजंश्चिन्तय केशवम्' इति स्मरणात् । केशवशब्देन 'अंशवो यं प्रकाशन्ते', 'यदादित्यगतं तेजः' इत्याद्युक्तांशव उच्यन्ते; तदन्त्वात् केशवः । गच्छतो मार्गादिप्रकाशनार्थं दिङ्मोहाद्यान्तरतमोनिरासार्थम्,

"क इति ब्रह्मणो नाम ईशोऽहं सर्वदेहिनाम् ।

आवां तवाङ्गे संभूतौ तस्मात् केशवनामवान् ॥"

¹ कीर्तनवत् इत्यारम्य ब्रह्मण्यदेवेति इति यावत् क, ख, ग, झ कोशेषु विमुक्तम् ।

इति ब्रह्म-रुद्रोपलक्षितविश्वसूषिरक्षाहेतुत्वात्, केशिवधोपलक्षितसर्वदुष्टदमन-स्वभावत्वाच्च असहायदशासाहाय्यार्थं तदा तच्चिन्तनम् ।

ततः स्वाश्रमादिभ्यो वहिः नैर्वस्त्यां दिशि द्वित्रेषुपातप्रमितां
भुवमतिकम्य, शुद्धदेशे निक्षिप्तस्तानोपकरणो यथोक्तनियमैविण्मूत्रविसर्जनं
विण्मूत्रविसर्जनं कृत्वा, स्ववर्णाश्रमावस्थायनुगुणाहष्टार्थमृत्संस्त्वावर्ण-
शौचविधिश्च । परिमाणादिनियमवद्वन्धलेपक्षयकरम् अर्शःपीडादिरहितं
शौचं कुर्यात् । अत्र मूत्र-पुरीषयोरेकस्य प्रवृत्तौ तस्यैव शुद्धिः ।
क्रमेणोभयप्रवृत्तौ यथाक्रमम् । युगष्टप्रवृत्तौ पुरीषशुद्धिः प्रथममिति
निष्कर्षः^१ ।

तत्र पाद्ये^२—‘उपवीतं कर्णदेशे निधाय च तृणादिना’ इत्यादिना
विण्मूत्रविसर्जनप्रकारमुक्त्वा ‘अनन्तरमेव शौचविधिरुक्तः ।

“ दक्षिणेतरहस्तेन गृहीत्वा मेहनं ततः ।
दक्षिणे मृत्तिकां हस्ते समुत्थाय जलाशयम् ॥
प्रागुदीच्यामुदीच्यां वा गत्वा शौचं समाचरेत् ।
मृत्तिकाभिर्द्वादशभिर्गुदं षड्भिश्च मेहनम् ॥
अन्तरा चान्तरा वामं करं प्रक्षाल्य वारिभिः ।
तन्मात्राभिस्तदन्ते द्वौ करौ द्वादशसंस्त्वया ॥
संशोध्य च करौ जंघे कटिं चोरू च वारिभिः ।
प्रत्येकं मृत्तिकामात्राचतुष्केण विशोधयेत् ” ॥ इति ।

^१ साहाय्यार्थं च इति चेत् सम्यक्.

^२ निष्कर्षकाः—घ, ड, छ.

^३ तत्रैव पाद्ये—क, ख, ग, च, झ.

^४ अनन्तरमेव—क, च, झ.

पितामहस्तु सनत्कुमाराय एवमाह—

“ ततः पूर्वे समुत्थाय प्राचीमेवोपनिष्कमेत् ।
उदीचीं प्रागुदीचीं वा शौचाचारक्षमां दिशम् ॥
यत्रोदकं प्रभूतं तु तद्रूत्वा शौचमाचरेत् ” ॥ इति ।

स्मरन्ति च देशादिभिर्वं शौचम्—

“ देशं कालं तथा ज्ञानं द्रव्यं द्रव्यप्रयोजनम् ।
उपपत्तिमवस्थां च ज्ञात्वा शौचं समाचरेत् ” ॥ इति ।

दिवसादिभेदेनापि शौचतारतम्यं स्मर्यते—

“ अहि यन्त्त्वौचमुद्दिष्टं निश्यर्थं तु ततो भवेत् ।
पथि पादस्ततः प्रोक्तो यथाशक्त्यात्मुरस्य तु ॥ ” इति ।

पारमेश्वरे तु प्रावृडादिकालभेदेनापि मृत्संख्याभेदादिकमुक्तम् ।

“ अस्पृष्टतीर्थः शौचार्थमुद्दिरभ्युदृतैर्जलैः ।
गन्धलेपक्षयकरं शौचं कुर्यादतन्द्रितः ॥
तिसो लिङ्गे मृदो देया एकैकान्तरमृतिकाः ।
पञ्च वामकरे देयास्तिसः पाण्योर्विशुद्धये ॥
मूत्रोत्सर्गे शुद्धिरेषा पुरीषस्याप्यनन्तरम् ।
अर्धप्रस्तुतिमात्रं तु प्रथमा मृतिका स्मृता ॥
द्वितीया च तृतीया च तदर्थं^१ परिकीर्तिता ।
बिडालपदमात्रं तु तदूर्ध्वं परिकीर्तिता ॥

^१ शौचार्थं—घ, ह, छ ; शौचार्थ—क, ख, ग, झ.

^२ तदर्थ—ख, ग, घ, ह, छ.

पञ्चापाने मृत्तिकाः स्युस्तथैवान्तरसृत्तिकाः ।
 दश वामकरे देयाः सप्त तुभयहस्तयोः ॥
 पादाभ्यां तिस्रमिः शुद्धिर्जघाशुद्धिश्च पञ्चमिः ।
 नियोजयेत्ततो विप्रः^१ कठ्ठां वै सप्त मृत्तिकाः ॥
 स्वदेहस्वेददोषप्ता वाय्यकर्दमशान्तये ।
 भक्तानां श्रोत्रियाणां च वर्षास्वेवं निरूपितम् ॥
 प्रावृद्धुक्तातु वै तस्मादेकमृद्धयपनोदनम् ।
 शरद्ग्रीष्मवसन्तेषु नित्यं कार्यं क्रियापरैः ॥
^२एतस्मादपि चैकैका परिलुप्त्या^३ तु मृत्तिका ।
 हेमन्तशिशिरे विप्रैः^४ श्रोत्रियैः संयमस्थितैः ॥
 पथि शौचं प्रकर्तव्यं देशकालानुरूपतः ।
 गन्धलेपमपास्त्वैव^५ मनःशुध्या विशुध्यति ॥
 विहिताः पादशौचे तु बिडालपदसंमिताः ।
 मृदश्चतुद्विंजेन्द्राणां त्रिद्विंरेका कमात्ततः ॥
 वर्णानां शूद्रनिष्ठानां कटिशौचे तथैव हि ।
 सप्त सप्त उभाभ्यां तु कराभ्यां त्रितयं पुनः ॥
 सर्वेषामेव सामान्यं पाणिशौचमुदाहृतम् ।
 अन्तर्जानुगतं कृत्वा भुजयुम्भं द्विजोत्तमः ॥
 चतुर्धा मणिबन्धस्थं तोयं कृत्वा सुनिर्मलम् ।

^१ विप्र—घ, ङ, छ.

^२ एकस्मात्—क, ख, ग, च, झ.

^३ परिपाल्या—घ कोशादन्यत्र.

^४ विप्र—घ, ङ, छ.

^५ अपास्त्वैव—क, ख, ग, च, झ.

बुद्धुदावैर्विनिर्मुकं पिबेद्विप्रो हृदा ततः ॥
एकैकां ह्वासयेन्मात्रां वर्णत्रयमनुक्रमात् ।
पाणिना क्षालितेनैव पुनराचामयेहुधः ॥ ” इति ।

आचमनप्रकाराश्च वहुधा धर्मशास्त्रेषु भगवच्छास्त्रेषु च प्रतिपा-
आचमनं दिताः । तत्र स्वसूत्रोक्तमन्यद्वा यथाशक्त्यधिगमै-
दन्तधावनं च । माचमनं कुर्यात् । आचमनोक्त्यनन्तरं च पारमेश्वरे
दन्तधावन-मुखशोधनप्रकार उक्तः—

“ एवं प्रक्षालय विधिवदाचम्य प्रयतः शुचिः ।
प्राङ्मुखोद्भूमुखो वापि उपविश्यासने ततः ॥
अर्कादिभिरपामार्गैः कारयेद्दन्तधावनम् ।
प्रातर्हृत्वा च मृद्ग्रं कषायकटुतिक्तकम् ॥
भक्षयेद्दन्तकाष्ठं च दन्तमांसान्यबाधयन् ।
द्वादशाङ्गुलमात्रं तु वकग्रन्थिविवर्जितम् ॥
पयोभिः सह तर्जन्या ब्रह्मन् द्वादशसंख्यया ।
काष्ठालाभे तु रोगे वा कर्तव्यं दन्तधावनम् ॥
षोडशाङ्गुलदीर्घैस्तु वकग्रन्थिविवर्जितैः ।
हेमादिनिर्मितैर्वापि कुशदर्भादिभिस्तथा ॥
जिह्वानिर्लेखनं चैव गण्डूषमुखधावनम् ।
कुर्यादाचमनं विप्रः^२ शुचिना^३ सलिलेन च ” ॥ इति ।

^१ यथाधिगमं—क, ख, ग, च, झ.

^२ विप्र—घ.

^३ शुद्धेन—घ, ड, छ.

अत्र अर्कादिभिरित्युक्तं तत्रैव विवृतम्—

“ अर्कन्यग्रोघस्वदिरकरञ्जककुभादिकम् ।
 शरजोदुम्बराश्वस्थपूष्कदर्भाश्च वैणवान् ॥
 आग्राङ्गुरमपामार्गमर्जुनं धातकी शमी^१ ।
 अन्यानि च पवित्राणि तेषु सम्पन्नमाहरेत् ” ॥ इति ।

अत्राभक्षणीयस्यापि काष्ठस्य भक्षणोक्तिः भक्षणवदाद्यन्ताचमनादिप्राप्त्यर्था ।
 पाद्मेऽप्येवं दन्तधावनमुक्तम्—

“ आचम्य प्राङ्गुखो भूत्वा दन्तधावनमाचरेत् ।
 न्यग्रोधोदुम्बराश्वस्थपूष्काप्रार्जुनधातकी ॥
 पलाशवेणुखदिरशमीदारूणि धावने ।
 दन्तानामुदितान्येकादश चाम्भोरुहासन ॥
 दन्तधावनकाष्ठं च द्वादशाङ्गुलमायतम् ।
 दशाङ्गुलं तथा मानमष्टाङ्गुलमथायतम् ।
 ब्राह्मणक्षत्रियविशां क्रमेणैतदुदाहृतम् ” ॥ इति ।

अत्र सर्वत्र प्रतिषिद्धानां^२ वर्जनं सर्वत्र विहितानांमुपादानं च ; क्वचिद्विहितानां क्वचिच्च प्रतिषिद्धानां गत्यभावे ग्रहणमिति निष्कर्षः । एवं सर्वत्र भाव्यम् ।

यथोक्तलक्षणं च दन्तकाष्ठं समन्त्रकं गृहीत्वा ‘आयुर्बलम्’ इत्यादिस्मार्तमन्त्रपूर्वकं प्रादक्षिण्येन प्रथममधरतो दन्तधावनं कुर्यात् । काष्ठाला-

^१ धातकी शमी इति पदद्वयमपि प्रथमान्तवैव सर्वेषु कोशेषु दृश्यते.

^२ सर्वप्रतिषिद्धानां—ष, छ, छ.

^३ सर्वविहितानां—ष, छ, छ.

भादिदशासु तत्त्वस्त्रपणैस्तृणैर्वा तेषामप्यभावे द्वादशगण्डूषैर्मुखशुद्धिः ।
उक्तं चैवं नारायणमुनिभिः—

“ तीर्थं संशोध्य संक्षात्य पादावाचम्य वाग्यतः ।
तृणैर्वा शास्त्रसंसिद्धैर्वटार्कखदिरादिभिः ।
दन्तान् संशोध्य निर्लिख्य जिह्वां गण्डूषयेन्मुहुः ” ॥ इति ।

स्मरन्ति च—

“ अलाभे दन्तकाष्ठानां प्रतिषिद्धदिनेष्वपि ।
अपां द्वादशगण्डूषैर्मुखशुद्धिर्भविष्यति ” ॥ इति ।

अत्र—

“ प्रतिपत्पर्वषष्ठीपु चतुर्दश्यष्टमीपु च ।
दन्तानां काष्ठसंयोगो दहत्याससमं कुलम् ॥
अष्टम्यां च चतुर्दश्यां पञ्चदश्यां त्रिजन्मसु ।
तैलं मांसं व्यवायं च दन्तकाष्ठं च वर्जयेत् ” ॥

इत्यादिभिः प्रतिषिद्धदिनानि ग्राह्याणि । दन्तशुद्धयनन्तरं दन्तकाष्ठं क्षाल-
यित्वा भड्कत्वा शुद्धस्थले प्रक्षिपेत् ।

तत्र यच्छुद्धेः पूर्वं जलाशयगमनमुक्तं तत्र भागवतं भागवताश्रितं
च तीर्थं विवक्षितम् । यथाहुः—“ तीर्थं भागवतं
स्नानार्हतीर्थम् । शुद्धमुपगच्छेन्मनोहरम् ” इति । “ ततस्तीर्थं समाश्रित्य
शुद्धं भागवताश्रितम् ” इति च । स्मरन्ति च—

“ जलं शुद्धमशुद्धं वा विष्णुवास्तुसमीपतः ।
विष्णुगङ्गासमं तीर्थं महापातकनाशनम् ॥

भवद्विधा भागवतास्तीर्थभूताः स्वयं प्रभो^१ ।
 तीर्थीकुर्वन्ति तीर्थानि स्वान्तस्थेन गदाभृता ॥
 यं भजन्ति जगद्योर्नि वासुदेवमनीश्वरम् ।
 न तेभ्यो विद्यते तीर्थमधिकं राजसत्तम् ॥
 यत्र भागवताः स्नानं कुर्वन्ति विमलाशयाः ।
 तत्तीर्थमधिकं विद्धि सर्वपापप्रणाशनम्” ॥ इति ।

एवं गृहीतस्नानोपकरणस्तीर्थमासाद्य मुखशोधनपर्यन्तं कृत्वा वक्ष्य-
 माणकमेण तीर्थविगाहनादिपूर्वकं सर्वक्रियामूलभूतं
 स्नानमाचरेत् । प्रातःस्नानस्य नित्यत्वं प्रभावश्च तत्र
 तत्र द्रष्टव्यः । तत्र^२ वर्णभेदेन स्नाननियमं स्मरन्ति पितामहादयः—
 “अपोऽवगाहनं स्नानं विहितं सार्ववर्णिकम् ।
 मन्त्रवत्प्रोक्षणं चापि द्विजातीनां विशिष्यते” ॥ इति ।

तत्र शक्तस्य वारुणमेव स्नानम् । तदशक्तस्य तु—

गौणस्नानानि ।

“न स्नानमाचरेद्द्वृक्त्वा नातुरो न महानिशि ।
 न चान्यवस्थमाच्छाद्य नाविज्ञाते जलाशये” ॥

इत्यादिभिस्तत्प्रतिषेधात् स्नानान्तराणि भवन्ति । तेषु च वारुणानन्तर-
 माकण्ठस्नानम् । ‘अशक्तावशिरस्कं वा’इति स्मरणात् । तत्राप्यशक्तस्य^३
 कापिलम् । तस्मिन्ब्रप्यशक्तस्य ततच्छास्त्रोदितेषु पार्थिवाग्नेय-वायव्य-दिव्य-

^१ विभो—व.

^२ अत्र—घ; तत्र तत्र—क, ख, ग, च, झ.

^३ असमर्थस्य—घ.

मान्त्र-मानसात्मध्यान-पञ्चाङ्ग-पुरुषान्तरकृतस्पर्शपूर्वकावगाहनरूपेषु खानान्त-
रेषु तत्कालसंभावितम् । तत्रापि स्वशक्यं कुर्यात् । आह चैव
करुः—

“ प्राक्छौचं खानमादेयं ब्राह्मं वा खानमिष्यते ।
बृद्धातुराणामुण्णाद्विर्योगाङ्गैर्वा यमादिभिः ” ॥ इति ।

अत्र यथाधिकारमिति विवक्षा । एवं चोक्तं पारमेश्वरे—

“ विना विविधसम्पर्कैः पञ्चाङ्गं खानमाचरेत् ।
मुखं करद्वयोपेतं पादौ कटिटावधि ।
स्त्रीसंगाद्युपघातेषु खानं कुर्याद्यथाविधि ” ॥ इति ।

शीतोदकखानासमर्थस्य उप्णोदकखानम् । तच्चानुपहतस्याप्रतिषिद्धेषु दिव-
सेष्वेव । एवं शक्त्याद्यनुगुणं खानं कुर्यात् । बलानुरूपं च खानं प्रत्येकं
समुदितं वा संजगृहुः—

“ दिव्याप्यमान्त्रवायव्यभौमतैजसमानसैः ।
एतैः समस्तैर्व्यस्तैर्वा कृतशुद्धिर्यथावलम् ॥ ” इति ।

अन्यथा त्वकर्मण्यो भवति । ‘ खानमूलाः कियाः सर्वाः ’ इति विधानात् ।
अत्रिश्च खान-जप-होम-दानानां नित्यत्वमाह—

“ अखाताशी मलं भुङ्क्ते अजपः पूयशोणितम् ।
अहुताग्निः कृमिं भुङ्क्ते अदाता कीटमश्नुते ” इति ।

¹ पार्थिववायव्यमान्त्र—क, श.

² स्मृष्टिपूर्वक—घ, ढ, छ.

एवं स्नातः कृतोऽध्वैपुण्डः स्नानाङ्गं भगवदात्मकदेवर्धिपितृतर्पणं कृत्वा,
सन्ध्योपासनम् आचम्य, मन्त्रप्रोक्षण-मन्त्राचमन-पुनःप्रोक्षण-स्वात्म-
अर्च्चदानं च । परिषेचनानि स्वसूत्रसंहितोक्तप्रकारेण कृत्वा,^१ गाय-
व्याभिमन्त्रितजलमादित्यान्तःस्थिताय परमात्मनेऽर्घ्यरूपं दद्यात् । अत्र
जलाङ्गलिपक्षेपस्त्रिरिति सनत्कुमाराय पितामहः प्राह—

“ उभाभ्यां तोयमादाय हस्ताभ्यां सुसमाहितः ।

गायव्या चाभिमन्त्यापस्तारव्याहृतिपूर्वया ।

रवेरभिमुखस्तिष्ठूर्ध्वं त्रिःसन्ध्ययोः क्षिपेत् ” ॥ इति ।

ततो वज्रीभूतजलनिहतमन्देहारुद्धरक्षोनिरसनपाप्मावधूननार्थं प्रदक्षिणं
प्रकम्य,^२ मार्गशीर्षादिमासेशान् केशवादीन्^३ तत्तन्मन्त्रेण तर्पयित्वा,

प्राणायाम-गायत्री-
जपौ ।

“ सव्याहृतिं सप्रणवां गायत्रीं शिरसा सह ।

त्रिः पठेदायतप्राणः प्राणायामः स उच्यते ” ॥

इत्युक्तप्रकारेण प्राणायामत्रयं कृत्वा,^४ गायत्रीमावाह्य, अष्टोत्तरसहस्रमष्टोत्तर-
शतं यथाशक्ति दशवारां वा^५ गायत्रीं जपेत् ।

^१ कृत्वा—इति पदं घ कोशादन्यत्र विमुक्तम्.

^२ परिकम्य—क, च, झ.

^३ केशवादीन् इति पदं घ कोश एव विद्यते.

^४ इत्युक्तप्रकारेण दशवारं प्राणायामत्रयं वा कृत्वा—च, झ.

^५ अष्टोत्तरसहस्रमष्टोत्तरशतं यथाशक्ति दशवारां गायत्री—क, ड, च, छ, झ ; अष्टो-
त्तरसहस्रमष्टोत्तरशतं यथाशक्ति गायत्री—ख ; अष्टोत्तरसहस्रमष्टोत्तरशतं वा गायत्री—ग ;
अष्टोत्तरसहस्रमष्टोत्तरशतं यथाशक्ति दशवारं वा गायत्री—घ ; अष्टोत्तरसहस्रमष्टोत्तरशतं वा
यथाशक्ति गायत्री—इति निष्क्रेपचिन्तामणौ.

“ न च क्रमन्त्र च हसन्न पार्श्वमवलोकयन् ।
न पदा पादमाकर्म्य न चैव हि तथा करो ” ॥

इत्याद्यथा जपकालनियमः ।

अष्टाव्याप्तिः ।

“ मद्भक्ता ये नरश्रेष्ठ मद्भूता मत्परायणाः ।
मध्याजिनो मञ्चियमास्तान् प्रयत्नेन पूजयेत् ॥
तेषां तु पावनायाहं नियमेव युधिष्ठिर ।
उमे सन्ध्येऽधितिष्ठामि द्व्यस्कन्तं तद्वत्तं मम ॥
तस्मादद्वाक्षरं मन्त्रं¹ मद्भक्तैर्वितकल्पयैः ।
सन्ध्याकालेषु जपत्वं सततं चात्मगुद्धये ” ॥

इति श्रोवैष्णवधर्मशास्त्रोक्तश्चिमद्द्वाक्षरजपोऽपि यथाशक्ति सन्ध्यायामवसरे कार्यः² । प्राणायामेन शतकृत्वः प्रणव-व्याहृतिसंभेदविशेषेण दशकृत्वो गाय-त्रीजपं सहस्रतुल्यं बोधायनाद्यः स्मरन्ति । एवमेकपादस्थित्यासनविशेष-स्वगृह-तटाकाश्वर्थमूल-देवायतनादिस्थानभेदेषु च फलतारतम्यं स्मर्यते । तत्रैषा काष्ठा—‘अनन्तं विष्णुसन्धिधौ’ इति । गणनायां च करक्ष-सूक्त्रयोर्यथाशक्ति विकल्पतः करणत्वम् । उक्तं च जयास्त्वसंहितायाम् ‘जपं तु द्विविधं कुर्यादक्षसूत्रकरार्पितम्’ इति । अक्षसूत्रार्पितं करार्पितं वेत्यर्थः । तदेव विशेषितं श्रीसात्त्वते—‘स्फाटिकेनाक्षसूत्रेण स्वकैर्वा करपर्वभिः’ इति । अत्र स्फाटिकेनेत्यक्षमालावगोदाहरणम् । शास्त्रान्तरेषु पदाक्षमालादीनामाधिक्यस्मरणात् । फलविशेषार्थं तु मणिमुक्तामयाद्वक्षमालाभेदाः ।

¹ अत्र च मन्त्रशब्दः सर्वेषु कोशेषु च नपुंसकान्तत्वेन दृश्यते.

² सन्ध्यायामेव कार्यः इति च-कोशे पाठान्तरतया निर्दिष्टम्.

प्रतिष्ठाविशेषादिनियमाश्च तत्र तत्र प्रपञ्च्यन्ते । करेऽपि शङ्ख-पद्मसुद्रादि-
भेदाश्च^१ । तत्रैष सारः—

“कनिष्ठामूलमारभ्य प्रादक्षिण्यकमेण तु ।

अनामिकानं देवेश^२ जपेत् कोटिसहस्रकम्” ॥ इति ।

बोधायनीये तु श्रीमद्दृष्टरविधावेवमुक्तम्—

“क्रियायागादशगुणो जपयज्ञः प्रकीर्तिः ।

उच्चाच्छतगुणो ज्ञेय उपांशुश्वेत् स्मृतस्तदा ।

उपांशोर्मानिसः प्रोक्तः सहस्रगुणतोऽधिकः” ॥ इति ।

अन्यदपि तत्रोक्तम्—

“जपमध्ये गुरुर्वापि वैष्णवो यः समागतः ।

संभाषणादिपूजां तु तस्य कृत्वानुमान्य च ।

अनुश्राव्य ततः कृत्वा जपशेषं समाहितः ॥

सर्वस्य प्रभवो यस्माद्विष्णुपादश्रया नराः ।

तन्मूलतः क्रियाः सर्वाः सफलास्तु भवन्ति हि” ॥ इति ।

नारदीये श्रीमद्दृष्टरविद्यायाम्—

“सर्वः सप्रणवो जप्यो जपादप्रणवादपि ।

सहस्र इति विज्ञेयः प्रणवो श्वक्षरं परम् ॥

असंख्याताच्च संख्यातः सहस्रगुण उच्यते ।

संख्यातादपि साहस्रः सोर्ध्वपुण्ड्रतनोर्जपः” ॥

इत्युक्तम् ।

^१ शङ्खपद्मसुद्राश्च—ड, छ.

^२ देवेश—ष, ड, छ.

एवम्—

“ विघ्यज्ञाजपयज्ञो विशिष्टो दशभिर्गुणैः ।

उपांशुः स्याच्छतगुणः सहस्रो मानसः स्मृतः ।

उच्चर्जपादुपांशुः स्याद्विशिष्टो दशभिर्गुणैः ।

जिह्वाजपः शतगुणः सहस्रो मानसः स्मृतः ” ॥

इत्यादिकमपि द्रष्टव्यम् ।

एवमासूर्योदयात् ‘ पूर्वोत्तराशाभिमुखस्त्वपरोत्तरदिङ्मुखः ’ इत्यादि-
स्मृत्यनुसारेण प्राङ्मुखः प्रागुदङ्मुखो वा तिष्ठन्,
सूर्योपस्थानम् । गायत्रीमावर्त्त्य, पूर्ववत् कृतप्राणायामन्त्रयः, सन्ध्योप-
स्थानसङ्खलपूर्वकम् ‘ उत्तमे शिखरे ’ इति मन्त्रेण गायत्रीमनुज्ञाप्य.
स्वसूत्रोक्तैर्मन्त्रादित्यमण्डलान्तस्थितं भगवन्तमुपस्थाय, सप्रदक्षिणं भगवदा-
त्मकसन्ध्यादिपञ्चकनमस्कारं कृत्वा, ‘ स यश्चायं पुरुषे यश्चासावादित्ये स
एकः ’ इत्यधीतं हृदयान्तस्थितं परमात्मानमभिवाद्य प्रणम्य, दिगादि^१नम-
स्काराणामपि स्वपूर्वपूर्वोपदेशानुष्ठानपारम्पर्यमस्ति चेत्तत्रापि भगवदात्मकध्या-
नपूर्वकं प्रणमेत् । एवं तु उपस्थानप्रकारं पितामहः सनत्कुमारायाह—

“ एताभिः प्राञ्जलिनित्यं विस्पष्टोदितमण्डलम् ।

सहस्रश्चिम भगवन्तमुपतिष्ठेद्विवाकरम् ॥

ततस्तस्मै नमस्कृत्वा सन्ध्याद्याः पञ्च देवताः ।

प्रदक्षिणनमस्कारैर्दिशश्चैवोपतिष्ठते ।

परमात्मानमात्मानं भावयित्वा द्विजोत्तमः^३ ” ॥ इति ।

^१ नमस्कारमपि पूर्वपूर्वोपदेश—क, ख, ग, च, झ.

^२ भर्ग तं—च.

^३ द्विजोत्तम—ख, ग, घ.

तत आधारशक्त्यादिपारिषदान्तान् देवर्षिपितृंश्च भगवदात्मकान्
आधारशक्त्यादि- ध्यात्वा, प्रणवपूर्वकस्तत्त्वामभिः सन्तर्प्य, शुचो
तर्पणम् । ^१देशे खानवस्त्रं निष्पीड्य, आचम्य, आवाहिततीर्थ
मन्त्रांश्च ^२स्वात्मनि समाहरेत् ।

तत्र यथप्यार्थी वैष्णवी प्राजापत्येति त्रिविधाः सन्ध्योपास्तिमेदाः—
स्तत्त्वसंहितासूच्यन्ते, तथापि तासां संहितानां लुप्त-
स्वसूत्ररीत्यैव सन्ध्या अनुष्टुया । प्रायत्वेन तत्त्वकाराणां दुर्जनत्वात् पारमेश्वरपरम-
संहितादिपु परिपूर्णदृश्यमानैसन्ध्योपासनप्रकारमेदाना-
मपि यथावदुपदेशानुष्ठानपारम्पर्यासिद्धेः, भगवच्छास्त्रसंहितास्वेव स्वसूत्रोक्त-
संस्काराचाराभ्यनुज्ञानात् प्रथमपरिगृहीतपरित्यागे निर्बन्धाभावात् यथा-
सूत्रमनुष्ठानेऽपि भगवत्समाराधनरूपत्वसिद्धेः स्वसूत्रविहितमेव सन्ध्यो-
पास्त्यादिकं ^३ कर्तुमुचितम् । उक्तं हि नारदीये—‘स्वसूत्रविहितान् वापि
निषेकादीन् समाचरेत्’ इत्यादि । पादे च शौचाचमन-दन्तधावन-खानानि
यथाकामं विधायानन्तरमेवं सन्ध्योपासनमुक्तम्—

“आचम्य प्रोक्षयेद्भवारिभिर्मन्त्रवत्तनुम् ।

ओपूर्व्या च गायत्र्या वारिभिश्चाभिमन्त्रितैः ॥

आत्मानं परिविच्चयोर्ध्वमुक्तिपेत् सलिलाङ्गलिम् ।

योद्धुकामानि रक्षांसि सन्ध्ययोरुभयोरपि ॥

^१ स्थले—घ कोशादन्यत्र.

^२ आत्मनि—क, च, झ.

^३ त्रिधा सन्ध्योपास्तिविशेषाः—घ.

^४ परिदृश्यमान—क, ख, ग, च, झ.

^५ स्वसूत्रसंहिताचार—क, ख, ग, च, झ.

^६ सन्ध्योपासनादिकं—क, झ; सन्ध्योपस्त्यानादिकं—ख, ग, च.

शाम्यन्ति तैर्वज्रभूतैर्हतानि प्रेरितैर्जलैः ।
 प्रायश्चित्तं तु हिंसायाः परिकम्य प्रदक्षिणम् ॥
 तर्पयेदुपविश्याथ तत्तन्मन्त्रमुदीरयन्^१ ।
 देवादीन् सलिले तिष्ठन् साविर्तीं प्राङ्मुखो जपेत् ॥
 यावत्सूर्योदयं दृष्टा प्राञ्छलिस्तिमिरापहम् ।
 उपस्थाय स्वशाखोक्तैर्मन्त्रैर्थेयं हृदि स्थितम् ॥
 अभिवाद्य गुरुन् वृद्धांस्तथा भागवतान् क्रमात्” । इति ॥

अत एव हि श्रीमद्भारकैरुक्तम्—

“प्रातरुत्थाय संस्मृत्य हरिं तच्चरणोथिताम् ।
 गङ्गां विभाव्य^२ तीर्थाभ्यस्ततस्तदवगाश्च च ॥
 श्रुतिस्मृत्युदितं कर्म यावच्छक्ति परात्मनः ।
 आराधनत्वेनापाद्य सोर्ध्वपुण्ड्रश्च तर्पयेत्” ॥ इति ।

तद्गुरुभिः श्रीवत्साङ्गमिश्रैरपि बटुकपूर्णाभ्यर्थनया अभिगमनसारमुपदिशद्विरादावुक्तम्—“प्रातरुत्थाय स्वगुरोश्वरणारविन्दे स्वात्मानं समर्प्य कृतार्थं निर्भरं स्वात्मानमनुसन्धाय, ज्ञानादिकं स्वकर्म कृत्वा, शुचौ देशे आसीनः”
 इत्यादि । वज्ज्विवंशेश्वरैश्च—

“धृतोर्ध्वपुण्ड्रो देवर्षिपितृन् सन्तर्प्य मन्त्रतः ।
 प्रयतः परया^३ भक्त्या स्वकर्माराध्यमन्त्युतम् ॥

^१ उदीरयेत्—ख, घ, ङ, छ.

^२ विगाश्च—क, च.

^३ प्रपत्तिः परया—क, च, झ ; प्रपत्तिपरया—ख, ग, ङ, छ ; प्रपत्तिफलया—घ ;
 प्रयतः परया इति वज्ज्विवंशकारिकापाठः.

आदित्यमण्डलान्तस्थं प्रणम्य मनसा स्मरन् ।
 सन्धातृत्वेन सर्वेषां सन्ध्येति परिकीर्तिम् ॥
 श्रुतिस्मृत्युदितं कर्म^१ स्ववर्णस्वाश्रमोचितम् ।
 फलाभिसन्धिरहितं परब्रह्मार्चनात्मकम् ॥
 न्यस्य कर्तृत्वभोक्तृत्वे स्वाभित्वं च परात्मनि ।
 नित्यनैमित्तिकैः काम्यैः कर्मभिश्च समन्वितः ॥
 गायत्रीजपपर्यन्तं मन्त्राचमनपूर्वकम् ।
 सान्ध्यं कर्माखिलं साधु समाप्य च यथाविधि ॥
 ततः स्वकर्मभोक्तारमादित्यान्तरवस्थितम् ।
 उपस्थाय स्वकैर्मन्त्रैर्नारायणमतन्द्रितः” ॥

इत्यादि ।

सन्ध्याधर्ये भगवद्-
 धर्यत्वभावनम् ।

अत्र गायत्र्यभिमन्त्रितजलाङ्गलिप्रक्षेपे भगवदधर्यरूपत्वमपि भाव-
 नीयतया संगृहीतं नारायणमुनिभिः—

“ आपो हीत्यादिभिर्मन्त्रैर्वाचकैः परमात्मनः ।
 संप्रोक्ष्य मन्त्राचमनं मन्त्रैस्तत्पतिपादकैः ॥
 आदित्यान्तस्थितस्याधर्यं वितीर्य परमात्मनः ।
 प्रतिपादिक्या विष्णोः सावित्र्या तं जपेद्वरिम् ॥
 ध्यायन् जस्वोपतिष्ठेत तमेव पुरुषोत्तमम् ।
 नारायणात्मकान् देवानृषीन् सन्तर्पयेत् पितॄन् ॥

^१ प्रतिस्मृत्युदितं सम्यक्—घः श्रुतिस्मृत्युदितं सर्वं इति कारिकापाठः.

तत आधारशक्त्यादीन् सर्वान् पारिषदान्तकान् ।

संपीड्य तीरे तद्वस्त्रं पुनराचम्य वाग्यतः ।

पाषण्डादिभिरालापदर्शनादीनि वर्जयेत् ॥ इति ।

यथोपदिष्टसन्ध्यानादरे च दोषं स्मरन्ति—

सन्ध्यानादरे दोषः ।

“अनागतां तु ये पूर्वामनतीतां तु पञ्चिमाम् ।

सन्ध्यां नोपासते विप्रा: कथं ते ब्राह्मणाः स्मृताः ॥

सायं प्रातः सदा सन्ध्यां ये न विप्रा उपासते ।

कामं तान् धार्मिको राजा हीनकर्मसु¹ योजयेत् ॥ इति ।

स एष सन्ध्याक्रमः ।

अथ ब्रह्मयज्ञं प्रत्यक्षतैर्चिरीयश्रुत्याद्यनुसारेण उदित आदित्ये कुर्यात् ;
माध्यन्दिनानन्तरं वा भोजनात् पूर्वमेव² यत्र
ब्रह्मयज्ञः । कचिद्वसरे वा ।

तीर्थखानसमनन्तरं महाभारतोक्तप्रकारेण तीर्थासन्नविष्णवायतनं च
तीर्थासन्नभगव- नमस्कुर्यात् । भगवन्मन्दिरप्रवेशदशायां कर्तव्यस्य
दालयप्रणामः । दिङ्गमात्रं दर्शितं श्रीसात्त्वते—

“प्रासादं देवदेवीयमाचार्यं पाञ्चरात्रिकम् ।

अश्वत्थं च वटं धेनुं सत्समूहं गुरोर्गृहम् ॥

दूरात् प्रदक्षिणं कुर्यात्रिकटात् प्रतिमां विभोः ।

दण्डवत्प्रणिपातैस्तु नमस्कुर्याच्चतुर्दिशम् ॥

¹ शद्वर्कमसु—घ, छ, छ.

² माध्यन्दिनानन्तरमेव वा भोजनात् पूर्वं वा—क, ख, झ.

न यानपादुकारुढो न सोपानत्कपादभृत् ।
न विश्वसमना भूत्वा संविशेद्गवद्गृहम् ॥” इति ।

तत्र च प्रदक्षिणानि प्रणामांश्च युग्मान् कुर्यात् । ‘एकत्रिपञ्च-
सप्तादिगणना विषमं हि यत्’ इति विषमप्रतिषेधात् । ‘प्रवेशे निर्गमे चैव
विष्वक्सेनननतिं चरेत्’ इति विधानात् विष्वक्सेनं तत्तद्वारपालांश्च
प्रणम्यानुज्ञाप्य तत्र तत्र प्रविशेत्¹ ।

“ चक्रवद्ग्रामयेत्वाङ्गं पृष्ठभागं न दर्शयेत् ।
पश्चाद्वागेन निर्गच्छेदेवतासन्निधौ सुधीः ॥” इति ।

प्रविष्टश्वाष्टाङ्गेन तत्तदेशकालशक्येन मस्तिष्क-सम्पुट-प्रहाङ्ग-पञ्चाङ्ग-
दण्डाङ्गादिषु अन्यतमेन वा प्रणमेत् । तत्राष्टाङ्ग-
प्रणामप्रकाराः । प्रणामम्—

“ मनोबुद्ध्यमिमानेन सह न्यस्य धरातले ।
कूर्मवच्चतुरः पादान् शिरस्तत्रैव पञ्चमम् ॥”

इति सात्वतोक्तसुदाहरिष्यति भाष्यकारः । मस्तिष्कादिपञ्चकं तु श्रीवै-
खानसशास्त्रे पठितम्—

“ स मस्तिष्कप्रणामः स्यादञ्जलिं मस्तके न्यसेत् ।
प्रणामः सम्पुटः स स्याद्बृद्धयेऽञ्जलिमर्पयेत् ॥
प्रहाङ्गः सम्पुटं कुर्यात् सा प्रहाङ्गनमस्किया ।
पादाङ्गुलिभ्यां जानुभ्यां शिरसा चावर्णि स्पृशन् ॥

¹ अतज्ञाप्य तत्र प्रविशेत्—क, ख, ग, श.

वद्धाङ्गलिनैमस्कुर्यात् स पञ्चाङ्ग उदाहृतः^१ ।
पादौ हस्तौ प्रसार्येव शेते भूमौ च दण्डवत् ॥
स दण्डाङ्गप्रणामः स्यात् प्रणामानेवमाचरेत्” ॥ इति ।

सङ्कर्षणसंहितायां सुकृतप्रणामप्रकरणे त्वेवं प्रणाम उक्तः—

“ललाटोदरजान्वड्ब्रियुगाग्रानूर्ध्वगौ करौ ।
भूमौ सन्धाय मनसा वासुदेवमनुस्मरन्” ॥ इति ।

एवं चाष्टाङ्गप्रणामः स्मर्यते—

“उरसा शिरसा वाचा मनसा च कपोलतः ।
पद्मचां कराभ्यां जानुभ्यां प्रणामोऽष्टाङ्ग उच्यते” ॥ इति ।

रहस्याग्रायत्राक्षणे च नमस्कारप्रकरणे ‘जानुभ्यां पाणिभ्यां शिरसा
च नन्तव्यं भवति’ इत्यादिना पूर्णनमस्कारस्वरूपादिकमुपदिश्य तत्पलं
चोक्तम्—‘सर्वैः करणैर्नमन् समग्रो नमति । समग्रो नमन् आसकारी
भवति । आसकारी भगवन्तमामोति’ इति । एवं द्वादशाङ्गप्रणामादिकं
तत्र तत्र द्रष्टव्यम् । एकहस्तेन नमनं तु श्रीभागवते प्रतिषिद्धम्—

“एकेन पाणिना यस्तु प्रणमेत् पुरुषोत्तमम् ।
न्याय्यस्तस्य करछेद इति धर्मविदो विदुः ॥” इति ।

अङ्गलित्वमपि हस्य^२ नास्ति । ‘तौ युतावङ्गलिः पुमान्’ इति
नैवण्डुकपाठात् । चामरग्राहिणीप्रभृतीनां तु व्यापृतान्यहस्ततया एकहस्त-
नमनाभ्यनुज्ञा । अतोऽवज्ञादिमूलैककरनमने करच्छेददण्डानुशासनमिति

^१ उदीर्यते—घ, ङ, छ.

^२ अङ्गलित्वमप्यस्य—क, ख, ग, च, झ.

‘यथा तथा वापि सकृत् कृतोऽज्ञलिः’ इत्यादीनामविरोधः^१ । योग्यतायां सत्यां द्वाभ्यां पाणिभ्यां प्रणमतोऽपि ऊनत्वमामनन्ति—“यदा ह्यं केवल-पाणिभ्यामेव नमति न जानुभ्यां न शिरसा, एकेन ज्ञानेन नमति स्पर्शविशेषंज्ञानेन हीयते । इतराणि ज्ञानानि कर्मणः । एकेन नमन् ऊनो नमति । ऊनो नमन् अनासकारी भवति । अनासकारी न भगवन्तमाप्नोति” इति । आचार्यनामग्रहणे^२ भगवन्नामग्रहणे^३ च अज्ञलिवन्धादिकं तत्र तत्र ग्राह्यम् । दर्शितश्चायमाचारः सम्भवर्पर्वणि व्यासप्रस्तावे “महर्षेः कीर्तना-तस्य भीष्मः प्राज्ञलिरब्रवीत्” इति ।

एवं यथार्हं प्रणम्योथितश्च^४ भगवतः पुरस्तादक्षिणतोऽवस्थाय गुरुपरम्परया भगवन्तं शरणसुपगम्य पावन-मनोहरत-भगवत्सेवाप्रकारः । दर्शनानन्दवृहितसर्वाङ्गः प्रीतिपरीवाहरूपाणि स्तव्य-स्तवप्रियवशीकरणानि स्तोत्राणि पठेत् । भगवदर्चावतारदर्शनमाहात्म्यं^५ चैवमुक्तं श्रीपौष्टके—

“सन्दर्शनादकस्माच्च पुंसां संमूढचेतसाम् ।
कुवासना कुवुद्धिश्च कुतर्कनिचयश्च यः ।
कुहेतुश्च कुभावश्च नास्तिकत्वं लयं ब्रजेत् ॥” इति ।

अन्यत्र तु महतामपि पातकानां प्रायश्चित्ततया विधीयते । “अहरेकं हरेर्विम्बमापीठादवलोकयेत्” इति ।

^१ इत्यादीनामविरोधः—घ.

^२ स्पर्शविषयविशेष—छ.

^३ आचार्यदर्शने—क, ख, ग, ङ, च, छ, झ.

^४ भगवतो नामग्रहणे—घ.

^५ चकारः क, च, झ कोशेषु नास्ति.

^६ गान्मन्त्रग्रहणो घ कोशादन्यत्र विमक्तः

“ आपीठान्मौलिपर्यन्तं पश्यतः पुरुषोत्तमम् ।
पातकान्याशु नश्यन्ति किं पुनस्तूपपातकम् ॥ ” इत्यादि च ।

स्तुति-सङ्कीर्तनादेश्च प्रभावः—

“ एष मे सर्वधर्माणां धर्मोऽधिकतमो मतः ।
यद्ग्रक्तया पुण्डरीकाक्षं स्तवैरचेन्नरः सदा ॥ ”

“ कलौ सङ्कीर्त्य केशवम् । ”

“ कलेदोषनिवे राजन्नस्ति ह्येको महान् गुणः ।
कीर्तनादेव कृष्णस्य मुक्तवन्धः परं ब्रजेत् ॥ ”

इत्यादिषु ग्राह्यः ।

अत्र भगवत्प्रसादलब्धं तुलसी-पादोदकादिकं यत्किञ्चिदपि प्रणिपात-
भगवत्प्रसाद- पुरःसरं हर्षोक्तुलकपोलः शिरसा सम्भाव्य यथार्ह-
स्त्वीकारप्रक्रिया । मुपयुज्जीत । अत्र “ प्रतापभूपरचितस्तथाचमन-
निर्णयः ” इत्यादौ शिष्टाः पठन्ति—

“ आप्रेक्षुदण्डताम्बूलवर्वणे सोमपानके ।

विष्वङ्ग्नितोयपाने च नायन्ताचमनं स्मृतम् ॥ ” इति ।

तन्मूलभूता चार्थर्वणश्रुतिर्नारायणमुनिभिः संगृहीता । “ भगवान् पवित्रं
वासुदेवः पवित्रं तत्पादौ पवित्रं² तत्पादोदकं पवित्रं न तत्पान आचमनम् ,
यथा हि सोमे ” इति । एवं भगवत्सेवयात्मानं कृतार्थं मन्यमानो
भगवदनुज्ञया क्वचिन्निभृतमुपविश्य जपादिमिरुपासीत ।

¹ आप्रेक्षुदण्ड—घ, ङ, छ.

² तत्पादौ पवित्रं—क, श कौशयोः नास्ति.

भगवन्मन्दिरे च तत्तच्छास्त्रोदितान् अपचारान् परिहरेत । एवं तु
 श्रीवाराहे पुराणे द्वात्रिंशदपचाराः पठिताः—
 द्वात्रिंशदपचाराः । “श्रीधरण्युवाच—

“देवदेव जगन्नाथ श्रुतं त्वतो मयाखिलम् ।
 यान् कृत्वा योग्यतां यान्ति तव वेशमपवेशने ॥
 तान् ब्रूहि देवदेवेशं भक्तवत्सलं माधव ।”

श्रीभगवानुवाच—

“अपचारानहं वक्ष्ये तच्छृणुप्व वसुन्धरे ॥
 गीतवादित्रनृत्तादिपुण्याख्यानकथाश्च ये ।
 लोपयन्त्यथ पारुष्यैर्म वेशमसु मानवाः ॥
 ते यान्ति वसुये पापा नरकानेकविंशतिम् ।
 ततस्तेऽपि महाभागे गार्दभी योनिमाश्रिताः ॥
 वर्तन्ते तत्र वै देवि सप्त जन्मानि सौकरीम् ।
 वस्त्रेणाच्छाद्य देहं तु यो नरः प्रणमेतु माम् ॥
 शित्री च जायते मूर्खस्त्रीणि जन्मानि भास्मिनि ।
 कृष्णकम्बलसंबीतो यो नरः प्रणमेतु माम् ॥
 चण्डालयोनितां याति जन्मानि नव पञ्च च^१ ।
 तैलेनाभ्यक्तसर्वाङ्गं उपानद्गूढपादकः ॥
 यो नरः प्रविशेद्देहं मम भूतधरे शुमे ।
 स याति गृहपालानां योनौ^२ जन्मत्रयं शुमे ॥

^१ भुवि पञ्च च—घ.

^२ गृहजालानां योनिं—घ, ङ, छ.

नखरोमाणि यश्चैव केशास्थीनि तथैव च ।
 यः क्षिपेन्मम गेहेषु तस्य पापफलं श्रृणु ॥
 माक्षिकीं योनिमाश्रित्य नखरोमचितस्तदा ।
 सप्त जन्मानि तत्रैव नरकानेकविंशतिम् ॥
 ताम्बूलं चवितं यस्तु प्रक्षिपेन्मम मन्दिरे ।
 स याति नरकं घोरं यावदाभूतसंप्लवम् ॥
 ततो मुक्तो महाभागे शुनकोऽपरजन्मनि ।
 संस्थितश्चीणि जन्मानि वसत्येव न संशयः ॥
 निष्ठीवनकरो यस्तु मन्दिरे मम सुन्दरि ।
 कृमिभक्ष्ये पतेद्वेरे नरके पापकृत्रः ॥
 श्लेष्मातकतर्सर्भूत्वा जायते जन्मपञ्चकम् ।
 इमशानमध्ये गत्वा तु यो नरो मामथार्चयेत् ॥
 सप्तजन्मकृतात् पुण्याचत्क्षणाम्मुच्यते नरः ।
 सार्गाली^१ योनिमाश्रित्य वसेज्जन्मत्रयं शुभे ॥
 मूत्रयेन्मन्दिरे यस्तु मम देवि शुभानने ।
 स मूत्रगर्तनरके पतस्येव ह्याकृच्छिराः ॥
 तस्मान्मुक्तस्तु रक्तादिनिष्वकद्रुममास्थितः ।
 जनिष्यति वरारोहे ह्यष्टजन्मानि सौकरीम् ॥
 पुरीं वा प्रकुर्वीत यो नरो मम मन्दिरे ।
 स याति नरकान् घोरान् पर्यायैकविंशतिम् ॥
 ततो मुक्तो महाभागे विष्टायां जायते कृमिः ।

^१ मार्जाली—घ.

^२ विष्वकद्रुम—ड, छ.

श्रीपाञ्चरात्ररक्षा

१२०

अनुगम्य यथा प्रेतभिच्छया वस्तु मानवः ॥
 आराधितुमथेच्छेन्मां स ब्रजत्यधमां गतिम् ।
 बलिभुग्योनितां याति जन्मानि भुवि भूधरे ॥
 भरणं तु तथा कृत्वा मृतकस्य वसुन्धरे ।
 मन्दिरं न प्रवेष्टव्यं प्रविष्टस्य फलं शृणु ॥
 चाण्डालीं योनिमाश्रित्य जन्मकृत्वव पञ्च च ।
 भविष्यति वरारोहे व्याधः क्रूरोऽथ निष्ठुरः ॥
 भुक्त्वा श्राद्धं महाभागे मनुजो मामथार्चयेत् ।
 चटकत्वमनुप्राप्य ततो गोधावपुर्गतः ॥
 छायामाकम्य यो भोहाद्विमानस्य वसुन्धरे ।
 प्रदक्षिणमकुर्वैस्तु यस्तिष्ठेन्मतिपूर्वकम् ॥
 तिष्ठेत् स कानने शून्ये कण्टकैर्बहुभिर्वृतः ।
 फलपुष्पविहीनश्च अरण्ये शून्यवृक्षताम् ॥
 समीपे मन्दिरस्यापि शकुन्मूत्रं करोति यः ।
 स तिष्ठेद्वैरवे घोरे वर्षणामयुतं शतम् ॥
 ततोऽपि मनुजो मुक्तो ग्रामसूकरजातिताम् ।
 ग्रामे जन्मशतं सुभ्रु विष्टाभुक् सूकरस्तथा ॥
 अनिवद्धप्रलापान् ये कुर्वते मम सन्निधौ ।
 तेऽपि तित्तिरितां गत्वा जायन्ते जन्मपञ्चकम् ॥
 आरोपितं प्रदीपं ये नयन्त्यन्यत्र मन्दिरात् ।
 अन्धास्तेऽपि भविष्यन्ति जन्मानि नव पञ्च च ॥
 कथायां कथ्यमानायां मन्दिरे मे वरानने ।
 अनाहृत्य च ये यान्ति तेषां पापफलं शृणु ॥

वधिरास्ते भविष्यन्ति मूका वै जन्मपञ्चकम् ।
 पादौ प्रसार्य ये गेहे शेरते मे नराधमाः ॥
 लालां विसुज्य चोच्छिष्टां तेषां पापफलं शृणु ।
 तोथहीनेऽतिरैद्रे च वने वै शून्यवृक्षताम् ॥
 जायन्ते सप्त जन्मानि ततश्चण्डालतां यशुः¹ ।
 दरिद्राश्वैव मूर्खाश्च भविष्यन्ति त्रिजन्मकम् ॥
 अन्यदेवार्थसंनिदृष्टैः पुष्पैर्यो मामथाच्येत् ।
 ममैव तु महागेहे मण्डूकत्वं व्रजन्ति ते ॥
 जन्मद्वयं तु वै मूढाः शूद्रतां यान्ति ते नराः ।
 अन्यदेवगृहं गत्वा द्वासात्वा यो त्रजेदगृहम् ॥
 ममैव वसुवे तस्य फलं पापस्य मे शृणु ।
 गृहादगृहमथो गत्वा भिक्षार्थी क्षुधितः स्वयम् ॥
 भिक्षामलङ्घ्या तत्रापि दरिद्रो जायते नरः ।
 चत्वारि चैव जन्मानि तेषामन्ते च योऽवुधः ॥
 चण्डालयोनिमाप्नोति जन्मानि दश पञ्च च ।
 अन्यदेवसमं यस्तु मन्यते मां तु सोऽधमः ॥
 चण्डालयोनितां याति जन्मानि नव पञ्च च ।
 कुसुमानां निवेद्यानां गन्धमात्राति यो नरः ॥
 स पूतिगन्धसंयुक्तः कुष्ठी चैव धरे शुभे ।
 भवति त्रीणि जन्मानि भवत्येव न संशयः ॥
 विष्णुस्थानसमीपस्थान् विष्णुसेवार्थमागतान् ।
 श्वपचान् पतितान् वापि स्पृष्ट्वा न स्नानमाचरेत् ॥

¹ यशुरित्येव सर्वत्र पाठः.

उत्सवे वासुदेवस्य यः स्नाति स्पर्शशङ्कया ।
 स्वर्गस्थाः पितरस्तस्य पतन्ति नरके क्षणात् ॥
 पिबेत् पादोदकं विष्णोवैष्णवानां विशेषतः ।
 तत्र नाचमनं कुर्याद्यथा सोमे द्विजोत्तमः ॥”

“इति श्रीवाराहे पुराणे धरणीप्रक्षेपे द्वात्रिंशदपचारो नाम पञ्चत्वारिंशोऽध्यायः ॥” इति ।

अन्यत्र^१ तु द्वात्रिंशदपचाराः प्रकारान्तरेण पठ्यन्ते । तत्र
 प्रकारान्तरेण चात्र च उक्तानुक्तसमुच्चयः कार्यः । तत्रेयमेका
 द्वात्रिंशदपचाराः । प्रक्रिया ।

“अपचारास्तथा विष्णोद्वात्रिंशत् परिकीर्तिः ।
 यानैर्वा पादुकैर्वापि गमनं भगवद्गृहे ॥
 देवोत्सवाद्यसेवा चाप्रणामश्च तदग्रतः ।
 एकहस्तप्रणामश्च तत्पुरस्तात् प्रदक्षिणम् ॥
 उच्छिष्टे चैव चाशौचे भगवद्वन्दनादिकम् ।
 पादप्रसारणं चाग्रे तथा पर्यङ्गबन्धनम् ॥
 शयनं भोजनं चैव मुधाभाषणमेव^२ च ।
 उच्चैर्भाषा वृथाजल्पो रोदनाद्यं च विग्रहः ॥
 निग्रहानुग्रहौ चैव स्त्रीषु साकूतभाषणम् ।
 अश्लीलकथनं चैवाप्यथोवायुविमोक्षणम् ॥
 कम्बलावरणं चैव परनिन्दा परस्तुतिः ।
 शक्तौ गौणोपचारश्चाप्यनिवेदितभक्षणम् ॥

^१ अन्ये तु—क, ख, ग, च, झ.

^२ विघ्नाभाषणमेव च—घ. ड. छ.

तत्त्वालोद्भवानां च फलादीनामनर्पणम् ।
विनियुक्तावशिष्टस्य प्रदानं व्यञ्जनादिषु ॥
पृष्ठीकृत्यासनं चैव परेषामभिवादनम् ।
गुरो मौनं निजस्तोत्रं देवतानिन्दनं तथा ॥ ॥ इति ।

एवं प्रक्रियान्तराण्यपि तत्र तत्र ग्राहाणि । तथा—

“ प्रमादादपि कीलालं यः स्पृशेद्वैष्णवो नरः ।
उपचारशतेनापि न क्षमामि वसुन्धरे ॥
स्वाधीनशयनं जल्पं स्वाध्यायं च विशेषतः ।
आसनारोहणं चैव न कुर्यात् केशवालये ॥
यो विष्णोः प्रतिमाकारे लोहभावं करोति च ।
यो गुरौ मानुषं भावमुभौ नरकपातिनौ ” ॥

इत्याद्युक्तान्यपचारान्तराण्यपि द्रष्टव्यानि । एवं भगवन्मन्दिरे सावधानः
परिहृतपचारः पूर्वतः प्रणम्य विष्वक्सेनादीन् अनुज्ञाप्य निर्गच्छेत् ।

ततः स्वदेवाधिष्ठितमाश्रमगृहादिकमागत्य, सुप्रक्षालितपाणिपादः स्वा-
चान्तः स्वर्ण-रजत-ताम्रादिपात्रैः स्वयं पूर्वाहृतेन मणिक-
प्रातहौमाभिगमने । स्थेन वा¹ गृहं संप्रोक्ष्य, स्वसूतविधिना स्वामि
भगवदात्मकं हुत्या, देवगृहमागत्य दूरात् प्रणमेत् । अत चैवमभिगमनं
वज्ज्ञवंशेश्वरदर्शितम्—

“ ततः कुम्भं समादाय शुचिनापूर्य वारिणा ।
हरेराधनार्थाय मौनी नियतमानसः ॥

¹ जलेन—इति विशेष्यपदम् अपेक्षितं न कर्मस्मिदिदपि कोशे इत्यते.

पाषण्डविक्षणादीनि वर्जयन्^१ यत्रतः पथि ।
 ध्यायन्नारायणं देवं यागभूमि समाश्रयेत् ॥
 ततः प्रक्षाल्य चरणो स्वाचान्तः सुसमाहितः ।
 ब्रह्मचारी गृहस्थो वा वानप्रस्थो ऽथवा मुनिः ॥
 समिदाज्यादिभिर्द्रव्यैर्मन्त्रैरपि यथोदितैः ।
 हुत्यादीनभिद्वादावृक्तं कालमपि क्षिपन् ॥
 पराराधनरूपेण कुर्तेनैव स्वकर्मणा ।
 कृते निष्कल्पमेण शुद्धे स्वस्मिन् मनसि सुस्थिते ॥
 लब्धाधिकारो देवस्य ध्यानार्चनजपादिषु ।
 विनिष्कम्याभिशालाया गत्वा यागगृहं स्थकम् ॥
 अर्चयित्वा परात्मानं देशकालाद्यपेक्षया ।
 पत्रैः पुष्पैः फलैर्वापि पूजाकालोक्तवर्त्मना^२ ।
 केवलाङ्गलिना वापि विहितेन यथा तथा ” ॥ इति ।

अत पराराधनरूपेण कर्मणा शुद्धान्तःकरणस्य ध्यानार्चनादिष्वधि-
 कारविधानात् केषांचित् कुटृष्टीनां मतं निरस्तम् । उक्तं च कुटृष्टि-
 मतोपन्यासमध्ये परकालसूरिभिः ।

“ स्तुतिजपनिजबिम्बालोकनध्यानसेवा-
 स्मृतिकथनसमर्चाकर्मभिः श्रौतदूरैः ।
 वृषभशिखरिनाथ त्वामभीप्सन्ति केचि-
 च्छुतिपथपरिनिष्प्रापणीयांत्रिपद्मम् ” ॥ इति^३ ।

^१ वर्जयेत्—क, ख, ग, च, श.

^२ पूर्वकालोक्तवर्त्मना—घ, ड, छ.

^३ “ इति ” शब्दः च कोश एव दृश्यते,

एवं च संगृहीतं नारायणसुनिभिः—

“ पाषण्डादिभिरालापदर्शनादीनि वर्जयेत् ।
 गृहानागत्य संक्षाल्य पादावाचम्य वाग्यतः ॥
 द्वारपालाननुज्ञाप्य प्रविश्य सदनं हरेः ।
 अभिगम्य च देवेशं निभृतः परया मुदा ॥
 मनोबुद्ध्यभिमानेन सह न्यस्य धरातले ।
 कूर्मवच्चतुरः पादान् शिरस्तत्रैव पञ्चमम् ॥
 अष्टाङ्गेन प्रणामेन दिव्यशास्त्रोदितेन च ।
 प्रणामेत् पुण्डरीकाक्षं भक्तिभारावनामितः ॥
 द्वयेन तद्विवरणैः प्रपद्य प्रभुमीश्वरम् ।
 निक्षिप्य चिरमात्मानं तत्पादाब्जे कृती भवेत् ” ॥ इति ।

इह च—

“ त्राये मुहूर्ते संप्राप्ते उत्थाय शयनात्ततः ।
 स्नात्वाभ्यर्च्य जगन्नाथं समाराधनमाचरेत्^१ ” ॥

इत्येतावत् सात्त्वतोक्तं सर्वेषां^२ समानम् । शेषं तु तावत्^३ तत्त्वसंहितानिष्ठानामेव । एवं संहितान्तरेषु कालान्तरकर्मस्वपि ग्राह्यम् । जयास्त्वसंहितायां तु सर्वसंहितोक्ताभिगमनं संग्रहेणोक्तम्—

“ त्रायान्मुहूर्तादारभ्य प्रागंशं विप्र वासरे ।
 जपध्यानार्चनस्तोत्रैः कर्मवाक्चित्तसंयुतैः ।
 अभिगच्छेज्जगथ्योनिं तत्त्वाभिगमनं स्मृतम् ॥ ” इति ।

^१ समिद्वानं समाचरेत्—व.

^२ “ सर्वेषां ” इति पदं घ, ङ, छ कोशेषु नास्ति.

^३ “ तावत् ” इति शब्दः घ, ङ, छ कोशेषु नास्ति.

पादो च आद्यन्तकर्मावच्छेदेन दर्शितम्—

“ कल्याणाचरणान्तं यत् कर्मजातं चतुर्सुख ।
उत्थानादिकमादेतदभियानसुदीरितम् ॥ ” इति ।

सन्ध्योपासनानन्तरकृत्यं चैवं विवृतम्—

“ अभिवाद्य गुरुन् वृद्धांस्तथा भागवतान् क्रमात् ।
प्रविश्य स्वाश्रमं देवमभिगम्य यथाविधि ॥
अर्चयेज्जपहोमान्तं दद्याद्ग्रासं गवामपि ।
अज्ञनालेपनैः सम्भिर्वासोभिर्भूषणैस्तथा ॥
अलक्षकरसाद्यैश्च ताम्बूलमुखशोधनैः ।
उपेतो मङ्गलैरन्यैन्येदभिगमक्रियाम् ” ॥ इति ।

एतेन ‘देवकार्यं ततः कृत्वा गुरुमङ्गलवीक्षणम्’ इति स्मृत्यभिप्रेतमपि विवृतम् । अत्र च ‘उपेतो मङ्गलैरन्यैः’^१ इति वचनं तत्तदाश्रमाविरुद्ध-मङ्गलदेवतावलभ-गुरुपूजास्तुतिनमस्कारादिकमपि संगृहाति । ‘ग्रासं गवामपि’ हयेतच परगोविषयम् । ‘ग्रासमुष्टि परगवे दद्याच्चैव न लोपयेत्’ इति श्रीवैष्णवधर्मशास्त्रोक्तेः । कृष्णकल्पेऽप्युक्तम्—‘दद्याद्ग्रासम्’ इत्यारभ्य, ‘गोषु चैवं प्रसन्नासु गोपालोऽपि प्रसीदति’ इति । गवादिषु चान्तस्थितो भगवान् भाव्य इति जयाख्यसंहितायासुक्तम्—

“ सोमसूर्यान्तरस्थं च गवाश्वत्थाद्यिमध्यगम् ।
भावयेद्गवद्विष्णुं गुरुविष्णवरीरगम् ” ॥ इति ।

अतस्तत्र तत्र प्रयुक्तेष्वपि कर्मसु न देवतान्तरभजनस्त्रपत्वप्रसङ्गः । एवं व्यासाख्युक्तदेवादिनमस्कारोपहारनिवेदन-पुष्पादिप्रदान-वृद्धाभिवादन-गुरुप-

^१ उपेतो मङ्गलैरन्यैन्येदभिगमक्रियाम् इति क, ख, ग, च, झ कोशेषु पूर्णमुपात्तम्.

^२ देवतानमस्कार—क, ख, ग, च, झ ; देवतादिनमस्कार—ड, छ.

सेवनं-तद्दिताचरण-वेदाभ्यास-जपाध्ययन-धारण-तदर्थविचारण-धर्मादिशास्त्र-
वैदिकनिगमवेदाङ्गवेक्षणप्रभृतीनि प्रथमकालकर्तव्यानि पूर्वाधिकारविशेषधित-
प्रक्रिया प्रतिसन्वेद्यानि । इति व्याख्यातमभिगमनम् ॥

उपादानम् ।

अथोपादानं व्याख्यास्यामः । तच्चैवं संगृहीतं वक्त्रिवंशेश्वरैः—

“ प्रासेऽथाहो द्वितीयेऽशो स्वाक्षरमन्त्रेण धर्मतः ।

आर्जयित्वार्चनाद्रव्यमशेषं च यथोदितम् ” ॥ इति ।

उपादानार्हाणि

अनहर्णाणि च

द्रव्याणि ।

तदेतद्रुचाख्यातं नारायणसुनिभिः—

“ अहो द्वितीयभागेन कृष्णाराधनतत्परः ।

द्रव्याण्याराधनार्थानि शास्त्रीयाणि समार्जयेत् ॥

प्रभूतानि विशुद्धानि शुद्धदेशोद्धवानि च ।

अरौद्राण्यनिषिद्धानि संगृहीतानि वैष्णवैः ॥

सुगन्धीनि मनोज्ञानि पुष्पाण्यभिमुखानि च ।

वासांसि धनधान्यानि चन्दनाद्यनुलेपनम्^१ ॥

अन्यानि हविर्थानि तानि मूलफलानि च ।

संक्षालितानि वहशो देवभोग्यानि यानि च^२ ॥

^१ गुरुप्यासन—घ, छ, छ.

^२ चन्दनान्यनुलेपनम्—छ, च, छ.

^३ वासांसि इत्यारभ्य, देवभोग्यानि यानि च इति यावत् सार्वस्त्रोकः क, ख, ग, श

कोशेषु विमुक्तः ।

दधिक्षीराज्यमुख्यानि द्रव्याणि च विशेषतः ।
 उत्तमानुपदंशांश्च मुद्रमाषादिकान्यपि ॥
 ताम्बूलादीनि चान्यानि सर्वाण्यादाय सादरम् ।
 यथार्हं तानि संस्कृत्य प्रक्रमेतार्चनं ततः” ॥ इति ।

यत्तूलं श्रीसात्त्वते—

“ प्रातस्तथाय चिन्वीयात् स्वारामात् स्वयमेव हि ।
 पूजार्थमस्तमन्त्रेण पुष्पादीन् यन्नतः सदा ॥
 यायादरण्यमथवा निर्बाधं हि तदार्जयेत् ।
 अकण्टकद्रुमोत्थाश्च कण्टकद्रुमजा अपि ॥
 हृद्याः सुगन्धाः कर्मण्या ग्राह्याः सर्वे सितादयः ।
 उग्रगन्धास्त्वकर्मण्यास्त्वप्रसिद्धास्तथैव च ॥
 चतुर्पथशिवावासश्मशानावनिमध्यजाः ।
 क्षता अशनिपाताद्यैः कृमिकीटसमावृताः ॥
 वर्जनीयाः प्रयन्नेन पत्रपुष्पफलादयः ।
 अम्बुजानि सुगन्धीनि सितरक्तानि कानिचित् ॥
 योक्तव्यानि पवित्राणि नित्यमाराधने तु वै ।
 साङ्खुराणि च पत्राणि भूगतान्येवमेव हि ॥
 विहितान्यर्चने नित्यं यथर्तुप्रभवानि च ।
 न गृहे करवीरोत्यैः कुसुमैरर्चनं हितम् ॥
 विशेषतः सकामस्य सिद्धिभूतियुतस्य च ।
 अतोऽन्यथा न दोषोऽस्ति दोष उन्मत्तकादिभिः ॥
 सद्यो हृतानां विहितं त्वम्लानानां यथाक्रमम्^१ ।

^१ यथाक्रियम्—व ; यथाक्रियः—ड, छ.

प्रदानमस्तु सिक्तानां तेषां कार्यं न चान्यथा ॥

निदोषतां प्रयान्त्याशु मन्त्रिणामवलोकनात् ।

भवन्ति भक्तिपूतानि हृन्मन्त्रनिरतात्मनाम् ॥” इति ।

तदिदं नियमपरिच्छेदानुशिष्टत्वाद्विपर्ययानर्हमवधातव्यम् । शक्त-
मधिकृत्य चात्र स्वारसिकं स्वयं प्रवृत्त्यादिकमुपदिश्यते । पक्षान्तरस्याप्य-
न्यतानुज्ञानात् । अत्र वैशेषिकार्चनादिषु कदाचित् प्रातःशब्दस्य मुख्यार्थता ।
अन्यथा त्वभिगमनविधिना प्रातःकालोपरोधात् । अन्येषु च सर्वेषु
शास्त्रेषु द्वितीयकाल एव द्रव्यार्जनविधानात् । प्रातःशब्देन सन्निकर्षवशात्
त्वरातिशयसिद्धर्थे तदुचितकाले लक्ष्यते । “सायं प्रातद्विजातीनामशनं
श्रुतिचोदितम्” इतिवत् । अत एवात्रयमुत्थानं च न स्वापानन्तरभावि ।
अपि हु “ततः ^१पुष्पफलादीनामुत्थायार्जनमाचरेत्” इति जयाख्य-
संहितोक्तमभिगमनानन्तरं देवसन्निधेरुत्थानम् । इह च श्रीवैष्णवधर्मशास्त्रोक्त-
पुष्पनियमः पूर्वाधिकारे प्रसङ्गादर्शितः । पाञ्चे त्वेवं विचित्रद्रव्योपादा-
नमुक्तम्^२—

“उपादद्यात्था ^३पूजासाधनानि यथातथम् ।

पुष्पाणि फलमूलानि विविधान्योषधीरपि ॥

दध्यादि च हवियोग्यतण्डुलानि^४ गुडानि च ।

खानीयान्यपि वस्त्राणि स्वादूनि सलिलानि च ॥

^१ पुष्पकुशादीनां—घ, ड, छ.

^२ द्रव्योपार्जनमुक्तम्—क, ख, ग, झ.

^३ उपादद्यायथापूर्व—क, झ ; उपादद्यायथापूजा—ख, ग, च.

^४ तण्डुलादि—घ.

दर्भान् पत्राणि^१ समिधो यथाशक्ति यथावसु ।
आहृत्य याच्जयार्थैर्वा^२ पूजास्थाने निवेशयेत् ।
नीत्वोपादानसमयमित्थं तदनु पूजयेत् ॥” इति ।

अस्यां संहितायां संहितान्तरेषु पुष्पप्रकरण-हविष्याकप्रकरणादिषु^३
च हेयोपादेयसमस्तद्रव्यविभागो द्रष्टव्यः । अत्र याच्जयेत्युक्तोऽर्थमध-
माधमपक्षः ।

“ स्वप्रयत्नकृतं शस्तं मध्यमं वन्यमुच्यते ।
अधमं तु क्रयकीतं याचितं^५ त्वधमाधमम् ॥”

इति पुष्पप्रकरणोक्तस्य सर्वेषु द्रव्येष्वविशेषेण सञ्चरणात् ।

भोजराजस्त्वेवं पुष्पेषु राजस-तामसादिविभागं पुष्पाङ्गुर-पत्र-मूल-
धूप-दीप-वस्त्राभरणेषु वर्ज्यावर्ज्यविभागं च^६ संजग्राह—“अथ पुष्पाणि
त्रिविधानि—सात्त्विकानि राजसानि तामसानीति ।
पुष्पेषु वर्ज्यानि शुक्लानि सात्त्विकानि । रक्तानि राजसानि । कृष्णानि
अवर्ज्यानि च । तामसानीति । शुक्लानि द्विविधानि—शुक्लवर्णं वलक्ष-
मिति । शुक्लं शंख-कुन्देन्द्रादिवर्णम् । वलक्षं स्फटिकवर्णादि । रक्तं
द्विविधम्—रक्तम् अरुणमिति^७ । रक्तं जपाकुसुमादिवर्णम् । अरुणं
किंशुकादिवर्णम् । पीतं द्विविधम्—पीतं हरितमिति । कृष्णं द्विविधम्—

^१ पर्णानि—घ, ङ, च, छ.

^२ याच्जयासौर्वा—क, झ; याच्जया तैर्वा—ख, ग; याच्जयार्थानि (?) (सानि) घ.

^३ हविःप्रकरणादिषु—क, ख, ग, च, झ.

^४ अर्थ इति शब्दः घ, ङ, छ कोशेषु न दृश्यते.

^५ पारकर्य—क, ख, ग, च, झ.

^६ व कोश एव ‘च’ कारो दृश्यते.

^७ अरुणं चेति—क, ख, ग, च, झ.

नीलं श्यामंमिति । नीलं तापिञ्चादि^१ । श्यामं विष्णुक्रान्तादि^२ । फलमेषां भिद्यते—सात्त्विकादर्धफलानि राजसानि, तस्मादर्धफलानि^३ तामसानि इति । एतानि स्वारामोत्पादितानि,^४ आरण्यानि, क्रीतानि, प्रतिग्रहालङ्घानि, याचितानि^५ ग्राह्याणि पञ्चविधानि पुष्पाणि । तत्र स्वारामजसुत्तमम् । आरण्यं मध्यमम् । क्रीतमधमम् । ^६याचितमधमाधमम्^७ । प्रतिग्रहपुष्पे दातुरेव फलम् । कर्तुः किञ्चिद्द्वेज्ञवा । तस्मात् प्रतिग्रहलङ्घैः पुष्पैर्नार्चयेत् ।

कर्वीरौ पद्मौ ^{१०}जाति-मल्लिकोत्पलानि तिन्त्रिणी-तगर-चम्पक-थेतार्क-कुटज-वकुल-^{११}केन्दली-तुलसी-तमाल-वनमाल॑-मस्वक-शमी-सिन्दुवार-पलाश-सहदेवी-फणिज्जक-पुत्राग-वंशपुत्राग-क्षुद्रपुत्राग-मालती-श्रेतकुमुद-कन्दल-पद्म-महापुष्प-नाग-सदाभद्रा-प्रियड्गु-विल्व-वनमल्लिका-लक्ष्म्यगस्त्यद्रव्यं^{१४} वैष्णवी कणिकार(रो) द्वावशोकौ कुटजस्तथा^{१५} कारण्ड-नन्द्यावर्तद्रव्य-

^१ श्यामलं—क, छ, च.

^२ नीलं तापिञ्चादि—ख, ग, च कोशेषु विसुक्तम् ।

^३ कृष्णश्यामं विष्णुक्रान्तादि—च ।

^४ राजसादर्धफलानि—क, ख, ग, च, झ ।

^५ स्वारामोत्पन्नानि—क, ख ; स्वारामोत्पन्नादीनि—च ।

^६ अयाचितानि—ख ग, घ, च, छ ।

^७ क्रयक्रीतं—घ ।

^८ अयाचितं—घ ।

^९ याचितमधमाधमम्—क, ख, ग, झ कोशेषु विसुक्तम् ।

^{१०} केतकीजाति—क, ख, ग, च, झ ।

^{११} तीरीण—घ ।

^{१२} कदली—क, ख, ग, छ, च, छ, झ ।

^{१३} वनमाली—घ, छ, च ।

^{१४} अतसीद्वृयं—छ ।

^{१५} लक्ष्म्यगस्त्यद्रव्यवैष्णवीकणिकाराशोककुटजस्तथा—क, ख, ग, च, झ ।

क्षुद्रकेतक्य इत्यादीनि पुष्पाणि । एतानि तिथिभेदेन ग्रहणायन-सङ्कान्ति-
व्यतीपात्-विषुवादिमेदात् सङ्खवादिकालविशेषाच्च समग्रफलानि भवन्ति ।
तत्र तिथिपुष्पाणि—वैष्णवी-कंदले-पद्म-लक्ष्मी-सिन्दुवार-द्रोण-प्रियड्गु-मा-
लती-पाटल-केतकी-जातिमलिका-महाजाति-पलाशाश्वत्थपत्राणि तिथीनामानु-
पूर्वेण पुष्पाणि गृहीयात् । नन्द्यावर्तकैः सङ्कान्त्यां भगवन्तं पूजयेत् ।
उपनन्द्यावर्तकैरयने । विषुवे तुलसीभिः । व्यतीपाते फणिज्जकैः । ग्रहणे
मरन्दैः^१ पूजयेत् । सङ्खवे^२ तत्तत्तिथिचोदितं पुष्पं गृहीयात् । समे
पञ्चैः, धर्मे कुमुदैः, करवीरैर्विष्णुप्रिये, बिल्वपत्रैर्विरागे भगवन्तं पूजयेत् ।

अत्र सङ्खवादयः काला अहरहः प्रवर्तन्ते । सङ्खवः समो विष्णु-
प्रियो धर्मो विराग इति पञ्च काला अध्यात्मविद्विरुपदिष्टाः । उदयात्
पञ्चनाडीभ्यः^३ सङ्खव उक्तः । तस्माद्विगुणमात्रात्^४ सम उपदिश्यते ।
तावता विष्णुप्रियः । तावता धर्मः । तावता विराग इति । तत्र पूर्वापरो
भूत्वा^५ नाडीद्वयतः सङ्खवादयो मुहूर्ता उक्ताः । तत्र सङ्खवे वैकुण्ठस्य
प्रीतिः, समेऽनिरुद्धस्य, विष्णुप्रिये शिंशुमारस्य, धर्मे बडबासुखाम्भे:,
विरागे कपिलस्येत्येवं पञ्चानां पञ्च प्रीतिकालविशेषाः । दिवापुष्पैर्दिवा-
पूजा मुख्या, रात्रिपुष्पैर्निशि; विहितेष्वपि, छिद्रं सुकुलं जीर्णं पर्युषितं
भुक्तशेषं ब्रातं परिम्लानमस्पृश्यस्पृष्टं जन्तुभिर्भक्षितं^६ जन्तुभिरधिष्ठितमशुभ-
देशे पुष्पितमापद्यपि न गृहीयात् ।

^१ वैष्णव्ये, कदली—क, ग, च, झ ; वैष्णव्ये कन्दल—घ, ड, छ.

^२ मरन्दैः इत्येवं बहुषु पाठः ; मकरन्दैः—ड, छ ; मन्दरकैः मकरन्दैः—घ.

^३ तत्तिथि—ग, घ.

^४ नाड्यः—क, ख, ग, च, झ.

^५ द्विगुणमात्रः—क, च, झ.

^६ भूत्वा इत्येवं सर्वत्र पाठः .

^७ जन्तुभिरभक्षितं—क, ख, ग, घ, झ कोशेषु नास्ति.

पाणी प्रक्षाल्य पात्रे पुष्पाणि गृहीयात् । पिधाय स्थापयेदनातपे
प्रदेशे^१ यथा न परिम्लायते । केवलपुष्पनिवेदनात् माला वरा । मालाया:
स्वगवरा । एकगुणा माला, बहुगुणा स्वक् । तत्र सूत्रैः पुष्पाणि न ग्रथनीयात्
निर्माल्यसमानि भवन्तीति । देवोद्दिष्टानां निन्दां न कुर्यात्, प्रशंसामेव सर्वदा
कुर्यात् । देवोद्दिष्टं मनुष्यो न गृहीयात् देवस्वं भवतीति । यर्किंचित्
पीतवर्णं पुष्पं जलजं स्थलजं वा तदापदि संग्राह्यम् । अनुक्रमपि नान्यत्र^२ ।
तत्रापि वर्जनीयानि विशेषेण वर्जयेत् ।

कारण्डं^३ कृष्णवर्णं कपित्थं गिरिकर्णिकाग्र-विभीतक-शिरीष-मदयन्ति-
निर्गुणिड-सिन्दुवार-किंशुक-श्वस्मली-जपार्क-कनकोन्मत्त-कारञ्ज-विषपादप-
वन्धुक-माघवी-नीपार्जुन-पाटलि-चिङ्गा-कोशातक्यलाङ्-शिग्रूः^४ इत्येतानि
वृक्षवल्लीषु विशेषेण^५ वर्जयेत् । यव-मुद्र-प्रियड्गु-निष्पाव-शण-दूर्वा-भूतृण-
माषाणामेवाङ्-कुराणि गृहीयात् । अन्येषामङ्ग्लकुराणि निर्माल्यसमानि भवन्ति
इति । अपामार्ग-सदाभद्रा-तुलसी-विलवाश्वथ-पलाश-धातकी-तमाळ-गन्धपूर्ण-
कृष्णा-ब्राह्मी-शमीवृक्षाणामेव पर्णानि गृहीयात् । उत्पलानामेव मुकुलं गृही-
यात् । पद्मोत्पलादीनां जलजानां दिनद्वयादूर्ध्वं पर्युषितत्वम् । सर्वेषां मूलाना-
मुशीरमूलमेव विशिष्टम् । देवदारुकृतं धूपं चन्दनागरुमिश्रितं विधूमाङ्गार-
सम्भवं शस्तम् । सालसर्जरसं कृष्णागरुमिश्रितं^६ प्राण्यङ्गवर्जितमन्यं वा
धूपं निवेदयेत् । पात्रे गव्येन सर्पिषा दिव्येन^७ तैलेनापि कृतं सूत्रवतियुतं

^१ अप्रतापे प्रदेशो—क, ख, ग, च, झ.

^२ अनुक्रमप्यन्यत्र—क, ख, ग, झ.

^३ कोरण्ड—ग, घ, ङ, छ.

^४ शिग्रुशब्दस्य स्त्रीत्वं चिन्त्यम् ; शिग्रुः इति क, ङ, च कोशेषु पाठः.

^५ विशेषेण इति पदं घ कोशा एव दृश्यते.

^६ विधूमाङ्गरेलारम्भ्य कृष्णागरुमिश्रितं इति यावत् ङ, छ कोशयोः न दृश्यते.

^७ दिव्येन इति पदं घ कोशे नास्ति.

मुखानिलदीपितं^१ दीपं भवेत् । दुकूलं क्षोमं नेत्रम्, सूत्रं वा कार्पासिकं
सुगन्धधूपितं नवं वस्त्रं भवेत् । हेम-रक्षमयमाभरणं दद्यात् । दोषयुतं भुक्तपूर्वं
वा मनुष्यैर्नाभरणं भवेत्” । इति ।

तदेतत्त्वानासंहितापरामर्शसमुद्धृतं सारम्^२ । अन्यदपि सर्वं तत्त्वसं-
हितासु विस्तरेण द्रष्टव्यम् । श्रीशापिडल्यस्मृतौ च काष्ठपर्यन्तवज्यावर्जद्रव्य-
विभागः कृतः । श्रीविष्णुस्मृत्यादिषु प्राण्यज्ञसुगन्वेषु कस्तूरी-सृगमदयो-
रङ्गरागतया परिग्रहः । अर्चायां शुक्राम्बरसमर्पणं पद्म-कहोरेतरक्तपुष्प-
वर्जनमित्यादपि ग्राह्यम् । योगक्षेमार्थेश्वराभिगमनादिस्वरूपशोधनं च पूर्वा-
धिकारसिद्धं न विस्मर्तव्यम्^३ ।

एवं द्रव्याण्यार्जयतः प्रतिग्रहनियमश्च तत्र तत्र संक्षिप्तः । यथोक्तं
उपादाने प्रति- श्रीशापिडल्यस्मृतौ—
अहनियमः ।

“ कुलटाषणडपतितैरिभ्यः^४ काकिणीमपि ।

उद्यतामपि गृह्णीयान्नापयपि कदाचन ” ॥ इति^५ ।

उक्तं च श्रीसात्त्वते—

“ तस्करात् पतितात्^६ षण्डाङ्गम्भलोभमदान्वितात् ।

मात्रावित्तं न गृह्णीयादभक्तादुपचारतः^७ ” ॥ इति ।

^१ मुखानिलदीपितं—क, ख, ग, च, झ; उखानलदीपितं इति चेत
साधीयान्.

^२ सारक्षबद्दः सर्वेषु कोशेषु नपुंसकान्तत्वेनैव लिखितोऽस्ति.

^३ प्रस्मर्तव्यम्—घ, ङ, छ.

^४ स्वैरिभ्यः—शापिडल्यस्मृतिपाठः

^५ इत्यादि—घ.

^६ चण्डात्—सात्त्वतसंहितापाठः

^७ अपचारतः—क, झ.

स्मर्यते च—

“ केशवार्चा गृहे यस्य न तिष्ठति महीपते ।

तस्यात्रां नैव भोक्तव्यमभक्ष्येण समं हि तत् ॥ ” इति ।

अत्र^१ पक्षमन्त्रमपकं वा केशवार्चनरूपनित्यधर्मरहिते गृहे न प्रति-
ग्राह्यम् । उभयत्रात्रशब्दप्रयोगात् । अन्यथा पक्षात्रमिति विशेषेण प्रयोगानु-
पत्तेः । प्रतिग्रहगुणदोषविस्तरश्च धर्मशास्त्रेषु पठितव्यः । सर्वेषु चापदनाप-
द्वाशाभाविषु प्रतिग्रहेषु यमोपदिष्टं मन्त्रविशेषं भगवान् शौनकः स्मरति—

“ दानं दद्विद्धैरूक्तमच्युतः प्रीयतामिति ।

प्रतिग्रहीतृभिश्चैव न ते मद्विषयोपगाः ॥ ” इति ।

तथा बलादिमन्त्रान्तरैरपि तत्त्रिष्ठानां प्रतिग्रहादिः । यद्यप्यस्त्रमन्त्रेण सामा-
न्यतः सर्वपुष्पादिग्रहणमुपदिष्टं तथापि तुलस्या मन्त्रविशेषास्तत्त्वप्रस्पे-
षपदिश्यन्ते, ‘तुलस्यमृतजन्मासि’ इत्यादयः ।

एवं वृत्त्यर्थतयानुज्ञातैरध्यापन-याजनादिभिरपि यथाशास्त्रं प्रयुक्तैः
समुचितानि समाराधनोपकरणानि सम्पादयेत् । पूर्वनिष्पत्तसंपूर्णद्रव्यस्तु न

प्रतिग्रहादिषु प्रवर्तेत । “आपत्स्वनन्तरा वृत्तिः”
इत्यनुज्ञातेष्वपि ‘वृत्तिं प्राप्य विरमेत्’ इति स्मर-
न्यात् न नित्यं प्रवर्तेत । कृषि-वाणिज्ये च स्वयं कृते

कुसीदं चैवमाद्यमपि^२ गत्यन्तरासम्भवे । ‘सततं कीर्तयन्तो मां यतन्तश्च
हृष्टव्रताः’ इत्याद्युक्तनन्दनवनकरणादिग्रतनमपि पुष्प-फलादिपूजोपकरणार्थ-
तया उपादानकोटौ निविशते । अत्र परिव्राजकानां न स्वयं पुष्पापचयादि

^१ तत्र—क, ख, ग, च, झ.

^२ नित्यकर्म—क, च, झ.

^३ कुसीदं चैत्येवमाद्यपि—घ.

कर्तव्यम्^१ । यथोक्तं यतिघर्मसमुच्चये—“फलपुष्पोत्पाटने प्रायश्चित्त-विधानादद्विः कर्तव्यमन्याहृतैर्वा” इति । एषा च वृद्धवसिष्ठस्मृतिस्तत्रोपात्ता—“जले मत्स्यादीनां स्थले पशु-मृग-सरीसुपादीनां सर्वप्राणिनामभयं दत्त्वा पुष्प-मूल-फलोपादान-छेदन-मधुमांसानृतवचनदानानि वर्जयेत्” इति । इतरेषां तु स्वयं परतो वा अन्यारामादिसंभूतानामदत्तानां ग्रहणे तस्करत्वमपि स्यात् । इति तत्र तत्र द्रष्टव्यम् । स्मर्यते च द्रव्य-गृह-दारादिनियमो मन्त्रादिभिः—

“यानशश्यासनान्यस्य कूपारामगृहाणि च ।

अदत्तान्युपभुज्ञान एनसः स्यातुरीयभाक् ॥

अदत्तानामुपादानं हिंसा चैवाविधानतः ।

परदरोपसेवा च शारीरं त्रिविधं स्मृतम् ॥” इत्यादिना ।

तदिह साक्षाद्वा परम्परया वा समाराधनोपकरणभूतशास्त्रीयसमस्तद्रव्यो-पादानेषु^२ स्वशक्येषु ध्यानादिविरोधिकायक्लेशकरबहायासरहितेषु न्यायतः प्रवर्तेत । इत्युपादानसंग्रहः ।

प्रभूतायासर्वजनमपि हि^३ मुमुक्षुणामवश्यम्भावितेन परिगणितेष्वद्युगुणेषु गौतमः पठति^४—“दया सर्वभूतेषु क्षान्तिरनसूया शौचमनायासो

मङ्गलमकार्पण्यमस्पृहेति यस्यैते चत्वारिंशत्संस्कारा न आन्तरगुणो चाष्टावात्मगुणा न स ब्रह्मणः सायुज्यं सालोक्यं च पादानम् । गच्छति; यस्य तु खलु संस्कारणामेकदेशोऽपि

^१ कर्तव्यम्—घ कोशे नास्ति.

^२ द्रव्योपायेषु—क, ख, घ, च.

^३ हि शब्दः ग, च, छ कोशेषु नास्ति.

^४ प्रभूतायासेत्यारम्य पठति इति पर्यन्तं ख कोशे विस्तृप्तम्.

अष्टावात्मगुणा अथ स ब्रह्मणः सायुज्यं सालोक्यं च गच्छति^१” इति । एवं सति बाह्यद्रव्यार्जनवत् संप्रीणनेषु प्रधानतमानाममानित्वादिगुणानां सदाचार्यसेवा-सत्सम्भाषणादिभिर्ज्ञानवृद्धिहेतुभिः न्यायतः प्रवृत्तैः^२ सम्युगुपार्जनमपि पूर्वसिद्धप्रिपूर्णबाह्यपूजोपकरणस्य उपादानकोटौ^३ निवेशनीयम् । बाह्यद्रव्याभाव इव गुणाभावेऽपि महाभारताद्युक्ताष्टादशचण्डाल-षड्वृष्टलसंज्ञितहेयगुणयोगेन अनन्तरभावीञ्चान्नर्हत्वप्रसङ्गात् । अत एव हि तत्त्वनिर्बन्धः^४ क्रियते—“श्रुतादन्यत्र सन्तुष्टस्त्रैव च कुतृहली” इति । तस्मात् समाराधनोपयुक्ते^५ बाह्यमान्तरं च सर्वे यथार्हमुपादायात् । इति व्याख्यातमुपादानम् ।

सर्वं प्रादं प्रसार्य श्रितदुरितहरं दक्षिणं कुञ्चयित्वा
 जानुन्याधाय सव्येतरभुजमपरं^६ नागभोगे निधाय ।
 पश्चाद्वाहुद्वयेन प्रतिभटशमने धारयन् शङ्खचक्रे
 देवीभूषादिजुषो नवजलदनिभः पातु दिव्यः परो नः^७ ॥

^१ यस्य तु खलु इत्यारम्य अनूथमानो गौतमसूत्रभागः क, ख, ङ, च, छ, झ कोशेषु न दद्यते.

^२ प्रवृत्तैः इति पदं घ, ङ, छ कोशेष्वेव विद्यते.

^३ उपादानकाले—घ, ङ, च, छ.

^४ अत एव श्रुतिनिर्बन्धः—क, ग, च; अत एव हि श्रुतिनिर्बन्धः—ख; अत एव हि श्रुतेनिर्बन्धः—ङ, छ.

^५ समाराधनोपकरण—क, ख, ग, च, झ.

^६ सव्येतरभितरभुज—क, ख, ग, च, झ.

^७ जुषो जनयतु जगतां शर्म वैकुण्ठनाथः इति सङ्कल्पसूर्योदये पाठः.

अथेदार्नी मन्त्रसिद्धान्तोपास्यपररूपविषयां भोगार्चनमयीम् इज्यां
भाष्यकारप्रणीतनित्यग्रन्थविवरणमुखेन व्याख्यास्यामः ।
इज्याख्यास्यान्-
प्रतिज्ञा ।

मन्त्रसिद्धान्ते परिवारमेदस्तु गुणीभूतमूर्त्यन्तरयोर्वैकल्पिकः ।

तत्र प्रथममधिकारिविशेषे वृत्त-वर्तिप्यमाणयोः संगति दर्शयन् ,

“ कर्मारम्भेण मन्त्रेण प्राप्तं कालमनुस्मरेत् ।

इज्यामेवाभिसन्दध्यात् सा योनिः सर्वकर्मणाम् ” ॥

इति प्रशंसितम्, चिकीर्षितग्रन्थविषयभूतम्, अहोरात्रकृत्ये प्रधानांशं
दर्शयति—‘अथ परमैकान्तिनो भगवदाराधनप्रयोगं वक्ष्ये’ इति^१ ।

अथशब्दस्य प्रसिद्धिप्रकर्षसिद्धानन्तर्ये संभवति, अर्थान्तरतात्पर्य-

नित्यग्रन्थस्थस्य परिग्रहेऽनुपपत्ति इति भाष्यादिषु स्थापितम् । अथ

गच्छः^२ यथावत् प्रपत्तिप्रतिपादनानन्तरम्, तत एव

तच्छिष्ठाधिकारिविशेषसिद्धिसमनन्तरं वा^३ । “ यथा-

वस्थितस्वरूप-रूप-गुण-विभूति-लीलोपकरणविस्तारमनुसन्धाय तमेव शरण-
मुपगच्छेदस्तिलेत्यादिना ” इति वक्ष्यमाणानुसाराच्च, अत्र तथाविध-

शरणागतिविषयगद्यग्रन्थस्य^४ पूर्ववृत्तत्वं विवक्षितमिति ज्ञायते । न च तत्र

‘अखिलजगदाधार’ इत्यादिवक्ष्यमाणमात्रपङ्किर्विवक्षिता । तस्याः प्रपत्ति-
करणवादर्शनात्, यथावस्थितस्वरूप-रूप-गुण-विभूत्यादीनां च गद्य एव

^१ गुणभूत—छ, च.

^२ वक्ष्य इत्यादि—क, ख, ग, च, झ.

^३ गच्छ—क, ख, ग, झ.

^४ वा शब्दः क, ख, ग, झ कोशेषु नास्ति.

^५ विषयग्रन्थस्य—क, च, झ.

प्रपञ्चनात्, “अनन्यशरणस्त्वत्पादारविन्दयुगलं शरणमहं प्रपदे” इति च
तत्र कण्ठोक्तेः । तस्माद्यथोक्ते एवात्रा अथशब्दार्थः ।

परमश्वासौ एकान्तश्चेति परमैकान्तः । सोऽस्यास्तीति परमैकान्ती ।
एकत्र अन्तो निश्चयः प्राप्यतया प्रापकतया च ।
परमैकान्तिशब्दार्थः । तदुभयं संभूय परमैकान्तः । परमश्वासौ एकान्ती च
इति वा समाप्तः । तत्राप्यनन्योपायत्वानन्यप्रयोजनत्वयोः समुच्चयात्
पारम्यम् । अनन्योपायत्वं च अनन्यदेवताकत्वपर्यन्तम् । यथोक्तम्—

“चतुर्विधा मम जना भक्ता एव हि ते श्रुताः ।
तेषामेकान्तिनः श्रेष्ठास्ते चैवानन्यदेवताः ॥” इति ।

अनन्यप्रयोजनत्वं च आत्मानुभवानन्दनैरपेक्ष्यपर्यन्तम् । तदप्युक्तम्—

“ये तु शिष्टास्त्रयो भक्ताः फलकामा हि ते मताः ।
सर्वे च्यवनधर्माणः प्रतिबुद्धस्तु मोक्षभाक् ॥” इति ।

एतेन तुल्यन्यायतया भगवदनुभवानन्देऽपि^१ फलित्वाभिप्रायो निरस्तः ।
मुक्तानन्दस्यापि सार्वभौमान्तःपुरशुक्लीरास्वादनसुखवत् स्वतन्त्रेण परेणैव
स्वप्रीत्यर्थमुपपादितत्वात् । एवंविधं च परमैकान्तित्वं मन्त्रसिद्धान्तादि-
निष्ठेष्वपि संभवतीति पूर्वाधिकारे स्थापितम् । दृश्यते च सदाचार्यसका-
शाद्यथावस्थितगद्यत्रयादिश्राविणाभिदानीमपि तस्मिंभवः । तत्र हि यथावत्पा-
रावर्यनिश्चयादन्यभक्त्युन्मूलनेन अनन्यदेवताकत्वादिकं च^२ सिद्ध्यति । तां
चावस्थां स्वयमेवाह भगवान्^३—

^१ अत्र इति पदं क, ख, ग, झ कोशेषु नास्ति.

^२ एतेन भगवदानन्देऽपि—क, ख, ग, झ.

^३ च इति पदं घ कोशे न दृश्यते.

^४ आह च स्वयमेव भगवान्—क, ख, ग, झ.

“अनन्यदेवताभक्ता ये मद्भक्तजनप्रियाः ।
मामेव शरणं प्राप्नास्ते मद्भक्ताः प्रकीर्तिः ॥” इति ।

निरतिशयभोग्यभगवत्स्वरूपादिनिश्चयेन विषयान्तरवैमुख्यात् अनन्य-
प्रयोजनत्वमपि तत्रैव सिद्ध्यति । यस्यां दशायां भगवान्त्यन्तासन्नः सुहृदा-
दिवत् स्वच्छन्दाराधनयोग्यो भवति । यथोक्तं भगवता शौनकेन—

“पराङ्मुखानां गोविन्दे विषयासक्तचेतसाम् ।
तेषां तत्परमं ब्रह्म दूराद्दूरतेरे स्थितम् ॥
तन्मयत्वेन गोविन्दे ये नरा न्यस्तचेतसः ।
विषयत्यागिनस्तेषां विज्ञेयं च तदन्तिके ॥” इति ।

परमैकान्तिनां देव-
तान्तरवर्जनम् ।

एवं परिमितविषयत्यागिनां परिमितदेवतान्तरत्यागो नियतो
भवति ।

“कांक्षन्तः कर्मणां सिद्धिं यजन्त इह देवताः ।
क्षिप्रं हि मानुषे लोके सिद्धिर्भवति कर्मजा ॥”
“ब्रह्माणं शितिकण्ठं च याश्राम्या देवताः स्मृताः ।
प्रतिबुद्धा न सेवन्ते यस्मात् परिमितं फलम् ॥” इति ।

परिमितफलसङ्ग-तदभावाभ्यां¹ देवतासंबन्धासंबन्धप्रतिपादनात् । अतो यथा,

“परमात्मनि यो रक्तो विरक्तोऽपरमात्मनि ।
सर्वेषणाविनिर्मुक्तः स भैश्च भोक्तुमर्हति ॥”

¹ फलसङ्गसदसद्वावाभ्यां—घ.

इति प्रतिपादितस्य परमात्मेतरसर्वविषयविरक्तस्य प्रवजिताधिकारिणो देव-
तान्तरवर्जनम्, तथा विष्वप्याश्रमान्तरेषु प्रतिबुद्धाधिकारिणः । सर्वते च
प्रवजितानां देवतान्तरार्चनत्यागः । अत्रिः—

“त्रैकाल्यमर्चनं विष्णोर्देवतानां तदात्मनाम् ।
नमस्कारार्चनादीनि कुर्यान्नान्यस्य कर्त्यचित् ॥” इति ।

करुः—

“ईश्वरो भगवान् विष्णुः परमात्मा महानजः ।
शास्ता चराचरस्यैको यतीनां परमा गतिः ॥” इति ।

पुनः स एवाह—

“ध्यायते ऽर्चयते योऽन्यं विष्णुलिङ्गसुपाश्रितः ।
कल्पकोटिशतैश्चापि गतिस्तस्य न विद्यते ॥” इति ।

एवं प्रतिबुद्धानां सर्वेषां देवतान्तरवर्जनं प्रागेव दर्शितम् । एतेन—

“देवताप्रतिमां दृष्ट्वा यर्ति चैव त्रिदण्डिनम् ।
नमस्कारं न कुर्याच्चेदुपवासेन शुद्धयति ॥”

इत्यादिकमपि प्रतिबुद्धेतरविषयं मन्तव्यम् । प्रतिबुद्धस्यापि स्वनमस्कार-
योग्यभगवत्तत्परिवारादिप्रतिमासु लब्धावकाशमेतत् ।

लिखेधानुवर्तने समा-
राधनानहैवम् ।

एवं परमैकान्तिशब्देनाधिकारिविशेष उक्तः । तस्य च,

“परदारसतश्चैव परद्रव्यापहारकः ।
न स्पृशेन्मामनाद्यत्य स्मृष्टा च पतितो भवेत् ॥”

इत्यादिभिरनहंतापादकानि सर्वाणि^१ तत्र तत्र द्रष्टव्यानि । संगृहीतं च
समाराधनोपयुक्तसर्वद्रव्यसाधारण्येन बङ्गिवंशेश्वरैः—

“ निषेधविषयीभावाद्वते नैवापरो गुणः ।
प्रीतिहेतुः परेशस्य स्वार्चनाङ्गेषु वस्तुषु ॥ ” इति ।

आराधकस्यापि हि अर्चनाङ्गवस्तुत्वमविशिष्टम् । यथा च प्रशस्तजातिष्ठेव
तुलस्यादिपत्र-पद्मादिपुष्प-रम्भादिफल-गङ्गातोयादिषु तैस्तैरुपहतिनिमित्तैर्निं-
षेधविषयता, एवमाराधकेऽपि यतःकुतश्चिदुपधातात् आप्रायश्चित्तादनहंतया
निषेधविषयत्वं भवति । अन्यथा ‘नाविरतो दुश्चरितात्’ इत्यादिभिरुतिकोप-
प्रसङ्गात् । उपहतिविषयस्पृष्टविम्बादिषु च प्रायश्चित्तविधानात् । ब्रह्मविदो-
ऽपि ब्रुत्तराघास्तेषवचनं प्रामादिकविषयमिति स्थापितं भाष्यादिषु ।
“ सर्वाच्चानुमतिश्च प्राणात्यये तद्वर्णनात् ” इत्यादिभिरुत्तमर्थः सिद्धः ।
अपि च राजवदुपचारो द्वन्न विधीयते । राजोपचारवृत्तिश्चापचारपरिहार-
प्रधाना, तद्विद्वापि । यथा च गुणवति राजनि सेवकानां सापराधनामपि
क्षामणमात्रेण निरपराधता तथेहापीति तल्लाभः^३ । इदमपि संगृहीतम्—

“ अज्ञानोदथवा ज्ञानादपराधेषु सत्स्वपि ।
प्रायश्चित्तं क्षमस्वेति प्रार्थनैकैव केवलम् ” ॥ इति ।

यत्वनन्तरमुक्तम्—

“ अर्चनादिष्वनहंत्वात् कश्चिच्चापराध्यति ।
अतोऽनङ्गीकृताशेषकर्तृदोषविर्मशया ॥
कृपयैवास्य देवस्य सर्वोऽप्यर्हति तत्क्रियाम् ” ॥ इति—

^१ सर्वाणि—क, ख, ग, च, झ कोशेषु नास्ति.

^२ प्रामादिकविषय—घ.

^३ इति लाभः—घ, ड, छ.

एतदपि क्षमण्योग्यताख्यापकम् । अन्यथा क्षमस्वेति प्रार्थनाविधानानुपत्तेः^१ । न चैतावता कृतापरावेन^२ निर्भयेन भवितव्यम् ।

“प्रक्षालनाद्वि पङ्कस्य दूरादस्पर्शनं वरम्” इति न्यायात् ।

अकर्मण्यतापादका
दोषाः ।

अत्र चाकर्मण्यताहेतूनपराधानेवमाह^३ भगवान्—

“शृणु सुन्दरि तत्वेन आहारस्य विनिर्णयम् ।
आहारो यस्त्वनाहारस्तच्छृणुष्व वसुन्धरे ॥
भोजनं यस्तु भुजीत मम योगाय माधवि ।
अशुभं कर्म कृत्वापि पुरुषो धर्मसंश्रितम् ॥
आहारं चैव कर्मण्यमुपयुजीत नित्यशः ।
‘सर्वेषां च ततः कर्म प्रवृत्तेः प्राणधारणम् ॥
अकर्मण्यानि वक्ष्यामि वैने तुष्यामि संप्रति ।
राजानां च न भोक्तव्यं मम भक्तेः कदाचन ॥
राजान्नेन तु भुक्तेन त्वपराधो महान् भवेत् ।
द्वित्रिशदपराधांस्तु न सेवेत मम प्रिये ॥
भोज्यान्नपानाहोरेषु ये मया परिकीर्तिताः ।
दन्तकाष्ठमखादित्वा यस्तु मासुपर्सपति ॥
द्वितीयमपराधं तु धर्मविन्न प्रवर्तते ।
गत्वा मैथुनसङ्गं तु यस्तु मां स्पृशते नरः ॥

^१ प्रार्थनानुपत्तेः—क, ख, ग, झ.

^२ कृतापरावेन—क, ख, ग, च, झ कोशेषु नास्ति.

^३ अपराधानाह—क, ख, ग, च, झ.

^४ सर्वे चात्रैव कर्मण्या त्रीहयः शाल्यस्तथा । इति वराहपुराणपाठः

तृतीयमपराधं तु कल्पयामि वसुन्धरे ।
 दृष्टा तु मृतकं देवी यस्तु मासुपर्सर्पति ॥
 चतुर्थमपराधं तु न क्षमामि वसुन्धरे ।
 स्पृष्टा^१ रजस्वलां नारीं यस्तु मासुपर्सर्पति ॥
 पञ्चमं त्वपराधं च दृष्टा वै न क्षमाभ्यहम् ।
 स्पृष्टा तु मृतकं चैव संस्कारं मृतकस्य वै ॥
 अपराधमिमं षष्ठं न क्षमामि वसुन्धरे ।
 ममार्चनविधौ काले वातं मुच्छति निर्घृणः ॥
 सप्तमश्चापराधोऽयं मम देवि न रोचते ।
 ममैवार्चनकाले तु पुरीषं यस्तु मुच्छति ॥
 अष्टमश्चापराधोऽयं ममात्र तु न रोचते ।
 मदीयार्चनकाले तु यो हि बाचा प्रभाषते ॥
 नवमं चापराधं तु न क्षमामि वसुन्धरे ।
 यस्तु नीलेन वस्त्रेण प्रावृतो मां प्रपश्यति ॥
 दशमश्चापराधोऽयं मम देवि न रोचते ।
 परिधायैकवस्त्रं च यस्तु वै मां प्रपद्यते^२ ॥
 एकादशापराधस्तु मम विप्रियकारणम् ।
 क्रुद्धस्तु यश्च कर्माणि कुरुते कर्मकारकः ॥
 द्वादशं चापराधं तु कल्पयामि वसुन्धरे ।
 अकर्मण्यानि पुण्याणि यस्तु मासुपकल्पयेत् ॥
 त्रयोदशापराधं तु न क्षमामि वसुन्धरे ।
 यस्तु रक्तेन वस्त्रेण कौसुम्भेनाधिगच्छति ॥

^१ दृष्टा—क, ख, ग, च, झ.

^२ प्रपश्यति—क, ख, ग, च, झ.

चतुर्दशापराधं तु न क्षमामि वसुन्धरे ।
 अन्वकरे तु मां देवि यः स्पृशेत् (तु) कदाचन ॥
 पञ्चदशापराधं तं कल्पयामि वसुन्धरे ।
 यस्तु कृष्णेन वक्षेण मम कर्मणि कारयेत् ॥
 षोडशं चापराधं तं कल्पयामि न संशयः ।
 वासः समवधून्वन् वै यस्तु मय्युपकल्पयेत् ॥
 सप्तदशापराधं तं कल्पयामि वसुन्धरे ।
 श्वानं स्पृष्टा ममान्यद्वा यो दद्यान्मम माधवि ॥
 अष्टादशापराधं तं कल्पयामि न संशयः ।
 वाराहं यस्तु मांसं वै भक्षयित्वा प्रपद्यते ॥
 एकोनविंशापराधं प्रतिजानामि माधवि ।
 जालपादं^१ समश्वन् वै यस्तु मामुपसर्पति ॥
 अपराधं विंशतिमं^२ कल्पयामि वसुन्धरे ।
 स्पृष्टा वै दीपकं यस्तु मोहात् स्पृशति माधवि ॥
 एकविंशापराधं तं कल्पयामि वसुन्धरे ।
 श्मशानं यस्तु वै गत्वा मम चैवाभिगच्छति ॥
 द्वार्विशमपराधं तु तमहं चोपकल्पये ।
 विष्ण्याकं भक्षयित्वा तु मम चैवोपचंकमेत्^३ ॥
 त्रयोविंशापराधं तं नरो मम च कल्पयेत् ।
 मज्जनानवजानन् यो मां तु पश्यति माधवि ॥
 चतुर्विंशापराधं तं कल्पयामि वसुन्धरे ।
 एकहस्तप्रणामं च यः करोति च भामिनि ॥

^१ जालधातं—क, छ, च.

^२ विंशतिमं इति चेत् सम्यक् ।

^३ च कोशादन्यत्र उपचकमेत् इति पाठः

पञ्चविंशापराधं तं न क्षमामि वसुन्धरे ।
 परप्रापणकेनैव यस्तु मामभिगच्छति ॥
 सप्तविंशापराधं तं न क्षमामि वसुन्धरे ।
 नवाग्रं ये तु त्रीहीणामदत्वापीह भुजते ॥
 अष्टविंशापराधं तं कल्पयामि वसुन्धरे ।
 अदत्वा सुमनो यो वै धूपं मे दातुमिच्छति ॥
 एकोनत्रिंशापराधं कल्पयामि वसुन्धरे ।
 सोपानत्कस्तु यो मर्त्यो मामेवमुपसर्पति ॥
 अपराधमिमं त्रिशं कल्पयामि वसुन्धरे ।
 मेरीमताडग्यित्वा तु यस्तु मां प्रतिबोधति ॥
 एकत्रिंशापराधं तु कल्पयामि वसुन्धरे ।
 अजीर्णरसमाविष्टो यस्तु मामुपसर्पति ।
 महापराधं तद्विद्यादद्वात्रिंशमिह चोत्तमम्” ॥ इति ।

एवमेतान्यन्यानि चानर्हतानिभित्तानि परिहरतः, संभवे च सानुतापं यथोचितं प्रायश्चित्तमनुतिष्ठत इह समाराधनाधिकारित्वम् ।

एवं जात्यादिनिबन्धनाधिकारविशेषोऽपि शास्त्रेषु श्रूयते । यथोक्तं जात्यादिनिबन्धनो— श्रीसात्त्वते—
 इष्यधिकारविशेषः ।

“ अष्टाङ्गयोगसिद्धानां हृद्यागनिरतात्मनाम् ।
 योगिनामधिकारः स्यादेकस्मिन् हृदयेशये ॥
 व्यामिश्रयागमुक्तानां विप्राणां वेदवेदिनाम्¹ ।
 समन्त्रे तु चतुर्व्यूहे त्वधिकारो² न चान्यथा ॥

¹ वेदवादिनाम्—ख, ङ, छ.

² मन्त्रे तु चातुर्व्यूहे तु अधिकारो—क, ख, ग, च, झ,

त्रयाणां क्षत्रियादीनां प्रपञ्चानां च तत्त्वतः ।
 अमन्त्रमधिकारस्तु चातुर्वृहकियाकमे ॥
 सक्रिये मन्त्रचक्रे तु वैभवेऽपि विवेकिनाम् ।
 ममतासन्निरस्तानां स्वकर्मनिरतात्मनाम् ॥
 कर्मवाङ्मनसैः सम्यग्मक्तानां परमेश्वरे ।
 चतुर्णामधिकारो वै वृत्ते^१ दीक्षाकमे सति ॥
 एवं संप्रतिपञ्चानां मन्त्रपूर्वं यथास्थितम् ।
 विधानमेकमूर्तीयं समाकर्णय साम्प्रतम् ॥” इति ।

जयादिषु चासादिभेदो द्रष्टव्यः । सर्वेषामन्ततो भगवत्प्राप्तिः समाना-
 विकलानामपि भागवतानाम् ॥ * * * * *

[अत्र सर्वेष्वादर्शकोशेषु ग्रन्थांशो लुप्तो विलोक्यते^२ ।]

अथ स्वाध्याये व्याख्यास्यामः । चतुर्थे काले संप्राप्ते स्वावगत-
 वेदवाक्यार्थव्यक्तिकरणाय विदितसकलवेद-तदर्थानां स्वयोगमहिमसाक्षात्कृत-
 परावरतत्त्वायाशत्म्यानां मनु-पराशर-पाराशर्य-शुक्र-
 स्वाध्यायविधिः । शौनकादीनां महर्षीणां प्रबन्धान्^३ श्रवण-मनन-जपा-
 दिभिरभ्यसेत् । तदिदमुक्तं व्यासेन तत्कालकृत्यम्—“इतिहासपुराणाभ्यां
 वेदं समुपवृहयेत्” इति । दक्षेण तु “इतिहासपुराणाभ्यां षष्ठं सप्तम-
 मभ्यसेत्” इति । एवम् “मुक्तोपस्थाय चादित्यं पुराणानि सदा पठेत्”

^१ प्राप्ते—क, च, श.

^२ कियान् ग्रन्थांशो लुप्त इति न ज्ञायते.

^३ ‘महर्षीणां प्रबन्धान्’ इति स्थाने ‘वेदोपवृहणानि’ इति पदं—क, ख, ग, च,
 श कोशेषु द्वयते.

इत्यादिकं च द्रष्टव्यम् । उपबृहणनिरपेक्षस्य उपबृहणीयवेदभागजप एव युक्तः । तत्रापि साक्षाद्वगवत्यतिपादक एव भागो जप्य इति श्रीशाण्डिल्यस्मृत्यादिषुक्तम् । संग्रहरुचीनां महामन्त्रसत्कानां च सर्वसारभूतव्यापकमन्त्रजपोपदेशः ।

जपादिकालेऽपि गुर्वादिषु मौनवर्जनं सर्वत्रोक्तम् । आह चैव
बोधायनः—

स्वाध्यायमध्ये
गुर्वादिषुरस्कारः ।

“ जपमध्ये गुर्वापि वैष्णवो यः समागतः ।
संभाषणादिपूजां तु तस्य कृत्वानुमान्य च ॥
अनुश्राव्य ततः कुर्याज्जपशेषं समाहितः ” ।
“ सर्वस्य प्रभवो यस्माद्विष्णुपादाश्रया नराः ॥
तन्मूलतः क्रियाः सर्वाः सफलास्तु भवन्ति हि ॥ ” इति ।

तत्र मौनमन्त्रार्थचिन्तनादयो नियमास्तत्र तत्र ग्राह्याः । शिष्य-गुरु-सब्रह्म-चारिभिः श्रेयोऽथेभिरनसुयुभिः वीतरागैः सह वादः, “ बोधयन्तः परस्परम् ” इत्युक्तसंवादोऽपि तत्त्वनिर्णयफलत्वाविशेषात् इतिहास-पुराणादिवत् स्वाध्यायकाल एव प्रवर्तनीयः । स्मरन्ति चाभिगमनान्तःपातिनि पूर्वयामस्वाध्याये—“ जपेदध्यापयेच्छज्यान् धारयेच्च विचारयेत् ” इति । “ विचारोऽभ्यसनं जपः ” इति च¹ । उक्तं चानुयागविधानानन्तरं श्रीसात्त्वते “ समाचम्य पुनर्यायात् प्रयतो भगवद्गृहम् ” इत्युक्त्वा,

¹ च कोशादन्यत्र च कारो न विद्यते.

“ मनोबुद्धचमिमानेन सह न्यस्य धरातले ।
कूर्मवच्चतुरःपादान् शिरस्त्रैव पञ्चमम्^१ ॥ ”

इत्यष्टाङ्गप्रणामं^२ च विधाय,

अष्टाङ्गेन नमस्कृत्य ह्युपविश्याग्रतो होः^३ ।
आगमाध्ययनं कुर्यात् तद्वाक्यार्थविचारणम्^४ ॥ ” इति ।

तदिह भगवत्तीणन-स्वचित्तरञ्जकेतिहास-पुराण-स्तोत्र-निगमान्तद्यु-व्यापक-
मन्त्रादीनां श्रवण-मनन-प्रवचन-जपादयो वाद-संवादादयश्च यौगिकज्ञान-
प्रदीपस्तेहायमानाः,

“ पारुष्यमनृतं चैव पैशुन्यं चैव सर्वशः ।
अनिबद्धप्रलापश्च वाङ्मयं स्याच्चतुर्विधम् ॥ ”

इत्यादिनिदिश्चित्तविविधवाचिकपापोदयप्रतिबन्धनश्च सर्वे व्यापारा यथासम्भवं
संभूय पृथग्भूय वा स्वाध्यायीभवन्ति । शमाद्युपयुक्तशब्दशीलनं कुर्यादिति
स्वाध्यायसारः । उक्तं हि महाभारते—

“ यच्छ्रुतं न विरागाय न धर्माय न शान्तये ।
सुवद्धमपि शब्देन काकवाशितमेव तत् ॥ ” इति ।

“ न शब्दशास्त्राभिरतस्य मोक्षः ” इत्यादि च^५ ।

^१ कूर्मविद्युत्तरार्धं घ, ङ, छ कोशेषु नास्ति.

^२ इत्यादिना साष्टाङ्गप्रणामं—घ, ङ, छ.

^३ विभोः—घ, ङ, छ.

^४ विचारणात्—ঙ, ছ.

^৫ इति च—क, ख, ग, च.

अथ लोहितायति भास्करे यथासूत्रं सायंसन्ध्योपासनम्, सायंहोमः, पुनर्यथाशक्ति भगवदभिगमनैहविनिवेदनपूर्वकं भोज-
सायंसन्ध्यादिकम् । नम् । केनचित्तिर्मितेन विलुप्ते भोजने प्राणाभिहोत्र-
मन्त्रजपः, ततश्च रात्रियोगस्वाध्यायो योगश्चेति क्रमः । तत्र प्रमाणानि—

“ उभे सन्ध्ये भगवानभिगमन्तव्यः ”

“ नानिवेद्य हरेः किञ्चित् समश्नीयात् पावनम् ”

“ सायं प्रातद्विजातीनामशनं श्रुतिचोदितम् ।

नान्तरा भोजनं कुर्यादभिहोत्रसमो विधिः ॥ ”

“ प्राणाभिहोत्रमन्त्रांश्च विलुप्ते भोजने जपेत् । ”

“ प्रदोषपञ्चिमो यामौ वेदाभ्यासेन यापयेत् ।

तत्पूर्वापररात्रेषु युज्ज्ञानः ” इत्यादीनि ॥

² अनन्यप्रयोजनाधिकर्तव्यः पूर्वयामस्वाध्यायश्च त्रयोदश्यां प्रदोषारुद्य-
महाप्रदोषे मौना— काले³ वर्जनीयः । यथा संगृहीतं कालविधाने—
चरणम् ।

“ विषुवायनद्वितयपञ्चदशीप्रथमाष्टमीषु कलिनाथतिथौ ।

रजनीमुखे च मदनाधिपतेर्विधिराह नाध्ययनकर्म नृणाम् ॥ ”

इति ।

स्मृत्यर्णवे चैतदुपात्तम्—

“ मितसन्ध्यास्त्रयोदश्यां संसर्वत्रात्मनो हितम् ।

अहोऽष्टांशेन संयुक्तं रात्र्यर्धं मौनमाचरेत् ॥ ” इति ।

¹ भगवदभिगमनं—क, ख, ग, च, झ.

² अनन्यप्रयोजनाधिकारिकर्तव्यपूर्वयाम—क, च, झ.

³ कालश्च—घ.

⁴ त्रयोदश्यामस्मरन्—क, ख, ग, झ ; त्रयोदश्याब्द स्मरन्—घ. (अब घ. ड.
कोशयोः पाठौ अस्पष्टाक्षरा सुतरां संदिग्धौ च.)

एवं तत्कालनियतसावित्रीहोमादिव्यतिरिक्तदशायां प्रदोषास्यकाले मौन-
विधानात् मन्त्रजपादिकमपि वर्जनीयम् । यथोक्ते कृष्णमन्त्रकल्पे—
“जपेत् सन्ध्याकालेषु प्रदोषेष्वशुभेषु च” इति । विषुवायनादिषु तु
स्वाध्यायजपमात्रं निषिद्धचते, मन्त्रजपादिकं तु विधीयते । उक्तं चाष्टाक्षर-
जपस्य नित्यत्वं बोधायनेन—

“एवं गुरोः^१ समारभ्य मन्त्रानुष्ठानमाचरेत् ।
अष्टाक्षरं जपेद्विद्वान्नित्यमष्टसहस्रकम् ॥
अजस्वाष्टाक्षरं मन्त्रं नाहमश्वामि किंचन ।
यावज्जीवं जपामीति पश्चाद्दहरहर्जपेत् ॥
अष्टाक्षरजपो यस्य नित्यो नैमित्तिकोऽपि वा ।
काम्यो वापि भवेत्स्य नित्या देवार्चना^२ स्मृता” ॥ इति ।

न चात्र मौनविधिकाले भगवद्वर्द्धमविच्छेदः । तदार्नीं यथाविधि मौनानुष्ठान-
स्यैव^३ भगवत्सेवारूपत्वात् प्रवृत्तिविषया निवृत्तिविषया वा भगवदाज्ञैव
सर्वदानुवर्तनीया इत्यच्छिद्रानुष्ठानसिद्धिः । यदपि च अतक्रियस्य प्रदोषे
हरिदर्शनादिकं प्रतिषिद्ध्यते तच्चानुपालितं परमैकान्तिभिर्भाष्यकारादिभिः,
तथापि स्वगृहार्चार्यास्तत्कियत्वात्तदनुज्ञा । उक्तं चैव बोधायनीये पुराण-
सारसमुच्चये—

^१ गुरुः—घ.

^२ नित्यदेवार्चना—क, ख, च, झ.

^३ यथाविहितमौनानुष्ठानस्यैव—क, ख, ङ, च, छ, झ. (अथमेव पाठो यथाशब्द-
विहीनो ग कोशोऽपि दृश्यते.)

^४ स्वगृहार्चार्याः इत्यत्र स्वशब्दः घ, ङ, छ कोशेषु न दृश्यते.

^५ तत्कियत्वात् इति बहुषु कोशेषु पाठः; क, झ कोशयोः परं तत्कियात्वात् इति वर्तते.

“ आस्थानस्थः सदा सेव्यो विमानस्थस्तु कालतः ।
स्वगृहे सर्वदा सेव्यो मध्यरात्रं विना प्रभुः ” ॥ इति ।

मध्यरात्रेऽप्युपरागादिनिमित्तविशेषसम्भवे खानादिपूर्वकभगवत्सेवाजपादिक-
मवश्यकर्तव्यतया विधीयत इति न विरोधः ।

एतौ च स्वाध्याय-योगौ आहिकानुयागात् पूर्वमेव केषुचित् संहिता-
स्वाध्याय-योगयोः विशेषेषु समाहृत्योपदिश्यते । यथा संगृहीतं नारायण-
अनुयागात् पूर्वमेव मुनिभिः—
समाहृत्यानुष्ठानम् ।

“ पुनः प्रणम्य देवेशमहो भागे तुरीयके ।
द्विषष्टदृष्टिर्णादिमन्त्रेषु स्वानुसंहितम् ॥
विशेषेण जपेन्मन्त्रमष्टोत्रसहस्रकम् ।
अष्टोत्रशर्तं वापि यथाशक्ति दशावरम् ॥
गुर्वार्दीश्च नमस्कृत्य वीजशक्तिग्रादिकं तथा ।
मन्त्रनाथं प्रणम्येशमाप्नादादवलोकयन् ॥
जस्त्वा च सुचिरं योगमास्थाय प्रणमेद्धरिम् ।
स्वधाम नीत्वा देवेशं^१ प्रहृः सपरिवारकम् ॥
तत्रार्घ्यादिभिरभ्यर्च्छ रक्षां कृत्वास्त्रायकैः ।
पुनः पुनः प्रणम्याथ होमाद्यं संविधाय च ।
अनुयागं ततः कृत्वा कृतकृत्यो भवेत्तरः ” ॥ इति ।

^१ आपादादवलोकयन् इत्यारभ्य स्वधाम नीत्वा देवेशं इति यावत् ख, ग कोशयोः
विस्तृष्टम्.

^२ स्वधा मनसा देवेशं इति क कोशो ड कोशस्य शुद्धिपत्रिकायां च दद्यते.

अयमेव क्रमो विस्तरेणोक्तस्तद्गुरुभिर्जिवंशेश्वरैः । तथाहि—-

“ प्राप्तमहृश्चतुर्थां स्वाध्यायार्थमुदीरितम् ।
 विज्ञाप्य विष्णवे तस्मै लब्धानुज्ञस्ततोऽपि च ॥
 बाह्यार्थार्दिखिलाच्चेतः समाहृत्येन्द्रियैः सह ।
 जपन्नष्टाक्षरं मन्त्रं प्राणायामपुरःसरम् ।
 प्रयतः परया भक्त्या पूर्वमेव समाहितः ॥
 कराङ्गुलिशरीरेषु न्यासान् कृत्वा यथोदितान् ।
 गुरुं मन्त्रमृषिं छन्दो देवताश्च^१ यथाकमम् ॥
 शक्तिं बीजं च शिरसा प्रणमेदेवमाहतः^२ ।
 इदं गुरुभ्यः सर्वेभ्यः^३ क्रियते शिरसा नमः ॥
 मन्त्रज्ञानप्रदातृभ्यस्तद्गुरुभ्योऽपि सांप्रतम् ।
 नमस्ते मन्त्रराजाय नमस्तेऽष्टाक्षरात्मने ॥
 नमस्ते चेतनाधार परब्रह्माभिधायिने ।
 स्थित्वान्तर्हृदये सर्वानात्मनः संनियच्छते ॥
 ऋषयेऽष्टाक्षरस्यान्तर्यामिने हरये नमः ।
 अष्टाक्षरमहामन्त्रवर्णसंख्याभिमानिनीम्^४ ॥
 छन्दश्च देवीं गायत्रीं शिरसा प्रणमाम्यहम् ।
 मन्त्रशक्तिः स्थिता यस्मिन्नाश्रितेष्टार्थदायिनि^५ ॥

^१ ऋषिच्छन्दोदेवताश्च—छ.

^२ प्रणमेदेवमादितः—क, श., प्रणमेदेवमादितः—ख, ग; प्रणमेदेवमाहतः—च.

^३ गुरुभ्यः पूर्वेभ्यः—क, च, श.

^४ संख्याभिधायिनीम्—क, ख, च, श; मुद्रितकारिकापाठश्च.

^५ इष्टार्थसाधिनि—ख, ग; इष्टार्थादायिनी—च कोशे कारिकायामपि.

पदं नारायणायेति शक्तिं तां प्रणतोऽस्म्यहम्^१ ।
 अकारादुक्षितं बीजं वासुदेवाभिधायिनः^२ ॥
 तद्वीजमस्य प्रभवं प्रणवं प्रणतोऽस्म्यहम् ।
 ॐन्त्रस्य देवतां चापि परमात्मानमव्ययम् ॥
 नारायणं परं ब्रह्म नतोऽस्मि शिरसा हरिम् ।
 प्रणम्य चैवं गुर्वादीन् गन्धादैरभिपूज्य च ॥
 अनिशं भगवद्विष्वमापीठादवलोकयन्^३ ।
 जपेदष्टाक्षरं मन्त्रं तदर्थमनुचिन्तयन् ॥
 अष्टोत्तरसहस्रं वा शतं वा दश वोत्सुकः ।
 जपान्ते मनसा ध्यात्वा यथोक्ताकृतिमच्युतम् ॥
 सप्तश्लीकं सानुयात्रं सद्वारपगणेश्वरम् ।
 कृत्वैवं मनसा योगं सुचिरं हृष्टमानसः ॥
 उत्थाय च ततो योगाद्विष्टवत् प्रणिपत्य च ।
 स्तुत्वा च बहुभिः स्तोत्रैः कृत्वा चापि प्रदक्षिणम् ॥
 स्थित्वाग्रे देवदेवस्य कृत्वा मूर्ख्नि स्वमञ्जलिम्^५ ।
 ततः स्वस्मै प्रपञ्चाय^६ दत्ते तेनाभये सति ॥

^१ प्रणम्याहम्—कारिकापाठः

^२ वासुदेवाभिधायिनम्—ड, छ ; कारिकायामपि.

^३ ‘मन्त्रस्य देवतां’ इत्यास्य ‘शिरसा हरिम्’ इति यावत् एकः श्लोकः ‘मन्त्र शक्तिः’ इत्यस्य श्लोकस्य पूर्वं क, ख, ग, च, झ कोशेषु पठन्ते.

^४ अवलोकयेत्—क, ख, ग, च, झ ; कारिकायामपि.

⁵ ‘स्वमञ्जलिम्’ इत्यनन्तरं ‘जितन्त इति मन्त्रेण तं देवं शरणं ब्रजेत्’ इति कारि-कायां श्लोकार्धम् अधिकं दर्शयते.

⁶ तस्मै प्रसन्नाय—क, ख, ग, ड, च, छ, झ ; स्वस्मै प्रसन्नाय—घ ; स्वस्मै प्रपञ्चाय इति तु कारिकापाठः;

निर्भयः सर्वभूतेभ्यो भवेन्निवृत्तमानसः ।
 कर्मण्यवसिते तस्मिन् दुर्लभे दुष्करेऽपि च ॥
 अर्थं दत्त्वा यथापूर्वं स्वमात्मानं^१ निवेद्य च ।
 स्वनिवेदनमन्त्रेण दासशिष्यात्मजात्मनः ॥
 सादरः स्वेन^२ शिरसा भक्तिनिन्द्रिः^३ परात्मने ।
 निदध्यात् स्वं च कर्तृत्वं तस्मिन्वेव परात्मनि ॥
 क्षमयेचापराधान् स्वान् ज्ञानज्ञानोपपादितान् ।
 असह्यानपि सह्यांश्च^४ क्रियमाणानहर्निशम् ॥
 अज्ञानतोऽप्यशक्त्या^५ वा आलस्याददुष्टभावतः ।
 कृतापराधं कृपया क्षन्तुर्महसि मां विभो ॥
 अज्ञानादथवा ज्ञानादशुभं यत् कृतं मया ।
 क्षन्तव्यं तदशेषेण दास्येन च गृहण माम् ॥
 उपचारापदेशेन कृतानहरहर्मया ।
 अपचारानिमान् सर्वान् क्षमस्व पुरुषोत्तम ॥
 शिरसा प्रार्थितेनैवं प्रसन्नेन परात्मना ।
 क्षान्तसर्वापचारेण करुणामृतवर्षिणा ॥

^१ स्वं चात्मानं—क, ख, ग, घ, ङ, च, झ.

^२ स्वोदकं स्वेन—क, ख, च, झ ; सोदकं स्वेन—ग, ङ, छ ; स्वोकरं स्वेन—घ ; अब 'सादरः स्वेन' इति कारिकापाठ आदतः ।

^३ भक्तिनिष्ठः—क, ख, च, झ ; भक्तियुक्तः—ङ, छ ; भक्तिनिश्चपरात्मने—कारिकापाठः ।

^४ असह्यानविषयांश्च—क, ख, घ, च, झ ; असह्यानपि सह्यांश्च—ग ; असह्यानविषयांश्च—कारिका ।

^५ अशक्त्या वाप्यालस्यात्—क, च, झ ।

वात्सल्यैदार्यसौशील्याद्यनन्तगुणराशिना^१ ॥
 अशरण्यशरण्येन कृपया परया स्वया ।
 सस्मितालोकमधुरमाहूयाद्गुतया गिरा ॥
 दत्तं तत्पदयोर्युम्मं स्वयमेव स्वमूर्धनि ।
 वहंस्तच्चरणस्पर्शनिहताशेषकलमषः ॥
 आसित्वा सुचिरं तस्य पुरतः परया मुदा ।
 समुत्थाय ततस्तस्मै भूयो भूयः प्रणम्य च ॥
 स्मारयित्वा स्वकं धाम तद्यानाय प्रणम्य च ।
 दत्वाथ पादुकायुम्मं तत्र देवं समानयेत्^२ ॥
 सप्तब्रीकं सानुयात्रं सद्वारपगणेश्वरम् ।
 ततस्तर्दहविन्यासं सूपधानं स्वलंकृतम् ॥
 अनन्तभोगशयनमधिरूढे परात्मनि ।
 आसीनयोस्तथा^३ देव्योदेवपार्श्वे यथायथम् ॥
 आसीनेषु यथाभागं सेनान्यादिषु सर्वतः ।
 अथार्घ्यपाद्याचमनताम्बूलादि यथोचितम् ॥
 देवाय देवीयुक्ताय सानुगाय निवेद्य च ।
 प्रणम्य दण्डवद्धम्यां भूयो भूयः पुरो हरेः ॥
 अनुयागादिकं चाथ चिकीर्षाचाहिकं विधिम् ।
 दत्तानुजः परेणापि गमनायात्मनो बहिः ॥
 निर्गन्तुकामो निक्षिप्य देवं दौवारिकादिषु ।
 सभयः सानुतापश्च चण्डादीन् द्वारपालकान् ॥

^१ गुणशल्लिना—घ, ढ, छ.

^२ समापयेत्—घ, ढ, छ.

^३ तदा—क, ख, ग, च, झ.

कुमुदादीन् गणेशांश्च चक्रादीन्यायुधान्यपि ।
 गरुडं च विशेषेण शेषं शेषाशनं तथा ॥
 प्रणम्य स्मारयेदेवं सखेहादरसाध्वसम्^१ ।
 निक्षिपन् जीवितमिव न्यस्यनिव भ्रह्मनिधिम् ॥
 निधित्सन्निव चक्षुः स्वर्मर्पयन्निव कल्पकम् ।
 सर्वे भवन्तः सगणाः सन्नद्धाः सर्वदिक्षवपि ॥
 सावधानाश्च तिष्ठन्तु निक्षिपामि भवत्स्वहम् ।
 मम नाथं मम गुरुं पितरं मातरं च मे ॥
 हरिं श्रियं भुवं चापि तान् पालयत सर्वतः ।
 यथानिक्षिसरूपं मे सन्दर्शयत सर्वदा ॥
 भवतः शरणं गत्वा ब्रजामि गतसाध्वसः ।
 हृति विज्ञाप्य तान् पश्चात् प्रार्थयेत हरिं गिरा ॥
 ननु देव त्वमेवैकः सस्थावरचरं जगत् ।
 ब्रह्मादिस्थावरान्तं च परिपासि विभर्वि च ॥
 संहरिष्यसि चाप्यन्ते रूपैः स्वैः स्वैर्यथेप्सितैः ।
 केन त्वं पाल्यसे देव केन वा त्वं विहिंस्यसे^२ ॥
 अतस्त्वमेव त्वां देव्यौ चण्डादीन् पालकानपि ।
 मां च मामकमप्येतत्सर्वं गृहमशेषतः ॥
 पालयित्वा स्वसङ्कल्पमात्रेण मधुसूदनं ।
 त्वां मया त्वयि निक्षिं विश्वस्तेनार्थिकल्पक ॥
 आगताय यथाकालं सर्वं मे दातुमर्हसि ।

^१ साध्वसः—क, ख, च, झ.

^२ विहन्यसे—क, च, झ.

इति विज्ञाप्य पुरतो दण्डवत् प्रणिपत्य च ॥
 होमं पितृकियां पश्चादनुयागादिकं च यत् ।
 सर्वमायेय तेनैव नियुक्तस्तच्चिकीर्षया ॥
 वीक्षमाणस्तमेवैनं चक्षुषा द्विग्धपद्मणा ।
 मूर्ध्नि न्यस्ताङ्गलिपुटो विनिष्कर्ष्य शनैः शनैः ॥
 बध्वा कवाटयुगलं रक्षां कृत्वा प्रणम्य च ।
 होमाद्यमनुयागान्तं वैथं कर्म समाचरेत् ॥” इति ॥

एवमष्टाङ्गयजनमध्ये स्वाध्याय-योगयोः समाहस्योपदेशात् तत्त्वदेश-कालावस्था-
 भेदेन यथाक्रमानुष्ठानाशक्तौ इंज्यादेरपि यथोचितकालान्तरे समाहरणं
 रहस्यान्नायादिषु प्रपञ्चितमिहाविरुद्धमिति सूचितम् । स्वाध्याय-योगयोश्च
 यथावसरं मात्रया सर्वत्रानुप्रवेशः प्रागेव दर्शित इति व्याख्यातः स्वाध्यायः ॥

अथं योगं व्याख्यास्यामः । तत्र, अनन्यप्रयोजनाधिकर्तव्यो योग-
 विशेषः ‘ईदृशः परमात्मान्यम्’ इत्यादिना श्रीशाण्डि-
 योगविधिः । ल्यस्मृत्युक्तः प्रागेव दर्शितः । श्रीसात्त्वताद्युपदिष्ट-
 योगप्रकाराणामविरोधश्च सम्युक् समर्थितः । तत्र भगवान् पराशर-
 स्त्वेवमाह¹—

“आत्मप्रयत्नसापेक्षा विशिष्टा या मनोगतिः ।
 तस्या ब्रह्मणि संयोगो योग इत्यभिधीयते ॥” इति ।

¹ तत्र पराशरस्त्वेवमाह भगवान्—क, ख, ग, ज्ञ.

अथमेव त्वनन्यप्रयोजनस्य योगः । क्षुद्रयोगान्तराणि तु सिद्धचन्तरार्थान्येव योगशास्त्रेषु पठवन्ते । यद्यप्यनन्यप्रयोजनस्यापि तत्र तत्रोक्तन्यासविद्या-मेदात्, स्वनिष्ठाविषयतत्संहितोक्तप्रक्रियाभेदाच्च अनुसन्धेयरूप-गुण-विभूत्यादिकं नाना भवति । तथापि स्वरूपनिरूपकानन्दत्वादिपञ्चकनिरूपित-स्वरूपे सर्वशेषिणि परस्मिन् ब्रह्मणि श्रीमति पुरुषोत्तमे तत्रद्विद्योदित-रूपादिविशेषविशिष्टे मनोवृत्तिनैरन्तर्यैरूपत्वं योगस्याविशिष्टम् । अत एव,

“पृथग्भूतेषु द्वैषु चतुर्पांश्चमकर्मसु ।

समाधौ योगमेवैकं शाष्ठिल्यः सममुक्तवान् ॥”

इति महाभारतवचनं सुसङ्गतं^१ भवति ।

अत्र तु भाष्यकाराद्युक्तनित्य-गद्य-स्तोत्रादिषु यथानुसन्धानमुक्तं तथैव तत्सम्प्रदायनिष्ठैरनुसन्धेयम् । श्रीवैकुण्ठगद्ये तु^२ अनन्यरतेः प्रपत्तिमेवा-

योगे अनुसन्धेया विगर्णोपायं विधाय, तस्यैव क्षुधितस्यारोगस्य क्षीराच्च-
भोजनादिवत्^३ स्वयम्प्रयोजनतयैव ध्यानयोगविशेषः
विषयाः ।

तदनुबन्ध्यनुसन्धानविशेषाश्च प्रपञ्चिताः । तथा हि—

“स्वाधीनत्रिविधचेतनाचेतनस्वरूपस्थितिप्रवृत्तिभेदम्” इत्यारभ्य “स्वामि-त्वेन सुहृत्वेन गुरुत्वेन च परिगृह्ण” इत्यन्तेन प्राप्य-प्रापकभूतशरण्याद्य-वसायमुक्त्वा, अनन्तरम् “ऐकान्तिकात्यन्तिकपरिचर्यैकमनोरथः” इति पुरुषार्थविशेषलिप्साया अनन्यप्रयोजनतां प्रतिपाद्य, “तत्प्राप्तये च तत्पादाम्बुजद्वयप्रपत्तेन्यत्र मे कल्पकोटिसहस्रेणापि साधनमस्तीति मन्वानः” इत्यनन्योपायतानुसन्धानमभिधाय, “तस्यैव भगवतः” इत्यादिना “महा-

^१ वचनमपि सङ्गतं—घ.

^२ तु शब्दः क, ख, ग, ज कोशेषु नास्ति.

^३ क्षीराच्चभोजनवत्—क, ख, ग, च, ज्ञ.

विभूतेः श्रीमतः” इत्यन्तेन शरण्यत्वाद्युपयुक्ताकारानभिधाय, “चर-
णारविन्दयुगलमनन्यात्मसंजीवनेन तद्गतसर्वभावेन शरणमनुव्रजेत्” इति
शरणवरणमेव मोक्षोपायत्वेन^१ विधाय, “ततश्च प्रत्यहमात्मोज्जीवना-
यैवमनुस्मरेत्” इति स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठ्यैव प्रत्यहं^२ प्राणरक्षणार्थभोज-
नादिन्यायेन आत्मोज्जीवनार्थमनुभरणविशेषं विधाय, विस्तरेण प्राप्यान्त-
र्गतं परमपदं वर्णयित्वा, “महति दिव्ययोगपर्यङ्केऽनन्तमोगिनि श्रीमद्वै-
कुण्ठैश्वर्यादिदिव्यलोकमात्मकान्त्या विश्वमाप्याययन्या शेष-शेषाशनादिकं^३
सर्वं परिजनं भगवत्सत्तत्तदवस्थोचितपरिचर्चयायामाज्ञापयन्त्या शील-रूप-गुण-
विलासादिभिरात्मानुरूपया श्रिया सहासीनम्” इत्यादिना “भगवन्तं
नारायणं ध्यानयोगेन हृष्टा” इत्यन्तेन परिपूर्णध्यानमुक्त्वा, पुनः
“भगवतः” इत्यारभ्य “भगवत्परिचर्चयायामाशां वर्धयित्वा” इत्यन्तेन
“मां नयेद्यदि काकुस्तस्तत्तस्य सद्वशं भवेत्”, “कदा द्रक्ष्यति मां पतिः”
इत्यादिवत् पुरुषार्थप्रासिमनोरथप्रकारान् प्रतिपाद्य, तयैवाशया तत्प्रसादोप-
बृहितया भगवदभिगमनं दूरात् सपरिवारस्य भगवतो नारायणस्य ‘समस्त-
परिवाराय’ इत्यादिना मन्त्रेण प्रणम्य, उत्थाय पुनः पुनः प्रणामं
चामिधाय, “अनन्तरमेवमनुसन्धानमुक्तम्—“अत्यन्तसाध्वस-विनयावनतो
भूत्वा भगवत्यार्घदगणनायकैद्वारपालैः कृपया खेहगर्भया दृशावलोकितः
सम्यग्भिवन्दितस्तैरेवानुमतो भगवन्तमुपेत्य श्रीमता मूलमन्त्रेण मामैकान्ति-
कात्यन्तिकपरिचर्चयाकरणाय परिगृहीत्वे याचमानः प्रणम्य, आत्मानं
भगवते निवेदयेत् । ततो भगवता अमर्यादशीलवता^५ अतिप्रेमान्वितेनाव-

^१ मोक्षोपायत्वेनापि—घ.

^२ प्राणरक्षणार्थ इति षष्ठ कोशादन्यत्र पाठः.

^३ शेष-शेषाशनादिकं इति गथयत्यपाठः ; शेष-शेषाशनादि इति तु सर्वान्यत्र पाठः.

^४ अनन्तरमेव—क, श.

^५ अमर्यादशीलवता—क, ख, ग, च, छ, श.

लोकनेन सर्वदेश-सर्वकाल-सर्वावस्थोचितात्यन्तशेषभावाय स्वीकृतोऽनुज्ञातश्च
अत्यन्तसाधवसविनयावनतः किंकुर्वाणः कृताङ्गलिपुटो भगवन्तमुपासीत ।
ततश्चानुभूयमानभावविशेषो निरतिशयप्रीत्या अन्यत् किंचित् कर्तुं द्रष्टुं
स्मर्तुमशक्तः पुनरपि शेषभावमेव याचमानो भगवन्तमेवाविच्छिन्नसोतोरूपेण
अवलोकनेनावलोकयन्नासीत । ततो भगवता स्वयमेवात्मसंजीवनेनाव-
लोकनेनावलोक्य सस्मितमाहृय समस्तक्षेषापहं निरतिशयसुखावहमात्मीयं
श्रीमत्यादारविन्दयुगलं शिरसि कृतं ध्यात्वा अमृतसागरान्तर्निमभ्रसर्वायवः
सुखमासीत” इति ।

अपि चात्र द्वयव्याख्यानरूपे गच्छत्रये निर्वेदभूयस्तथा कैङ्गर्यस्वराति-
शयाच्च प्राभातिकेऽभिगमने मितगच्छानुसन्धानमुचितम् । वृहद्रघ्यं तु समा-
योगे गच्छत्रयस्य ग्रन्थेकसुपर्योग- राधनकाले विशेषतोऽनुसन्धेयानां स्वरूप-रूप-गुण-
विभूति-देवी-भूषणायुध-परिजन-परिच्छद-द्वारपाल-
विशेषः । पर्वदादीनां यथावदनुसन्धानहेतुतया¹ “यथावस्थित-
स्वरूप-रूप-गुण-विभूति-लीलोपकरणविस्तारमनुसन्धाय तमेव शरणमुपगच्छेत्
अखिळेत्यादिना” इति समाराधनस्थादौ² अन्ते च भाष्यकारैरेव विनि-
युक्तम् । श्रीवैकुण्ठगद्यं तु,

“यामुनार्यसुधाम्भोधिमवगाश्य यथामति ।

आदाय भक्तियोगाख्यं रत्नं सन्दर्शयाम्यहम् ॥”

इति प्रारम्भात्, पश्चादपि ‘ध्यानयोगेन दृष्टा’ इत्यमिधानात्, फलरूप-
विलक्षणानुसन्धानमेदानां विधानात्, “अविच्छिन्नसोतोरूपेणावलोकने-
नावलोकयन् आसीत” इति कण्ठोक्तेश्च, योगार्थकल्पिते काले³ विशेषतोऽनु-

¹ अनुसन्धेयतया—क, ख, ग, झ.

² समाराधनादौ इति घ कोशादन्यत्र पाठः.

³ योगार्थसङ्कल्पकाले—क, ख, ग, च, झ.

सन्धेयमिति भाष्यकाराशयः प्रतीयते । न च ‘भक्तियोगाख्यं रक्षम्’

इति प्रारम्भात् उपायभूतमक्तिविषयोऽयं प्रबन्ध इति
प्रयत्नानामपि योगा-
तुष्टानम् ।

इति प्रारम्भात् उपायभूते फलभूते चानुसन्धानविशेषे
भक्तियोगशब्दप्रवृत्त्यविरोधाच्च । ततः सिद्धोपायैरप्यवं योगः स्वकाले निवेशनीयः । योगकालानियमादैकाश्यानुरूपे कालान्तरेऽपि^१ कदाचिद्भवति ।
यामिन्यां भगवद्भूतानस्य तु पावनत्वातिशयः स्मर्यते—

“ उपपातकयुक्तोऽपि महापातकवानपि ।

यामिन्याः पादमेकं तु ब्रह्माध्यानं समाचरेत् ” ॥ इति ।

योगस्य पञ्चप्रकार-
भगवद्गूपविषयत्वम् ।

ततश्च—

परस्मिन् अ॒हाख्ये विभवनिवहेऽर्चावतरणे

तथान्तर्यन्तर्याप्यैजहृदधिकारादिनियमाः ।

निरुद्धच स्वं चित्तं निरवधिमहानन्दजलघौ

निरस्तान्यापेक्षा नयत सफलं कालमखिलम् ॥

एषु च^३ परव्यूहप्रभृतिषु चित्तालम्बनेषु प्रपत्तेकनिष्ठा नाथमुनिप्रभृतयः सुलभतमत्येन परिपूर्णत्वाविशेषाच्च समाहितचित्तानामप्यनुसन्धेयमर्चावतारमेव चेतसः शुभाश्रयमालम्बन्ते^४ । तत्र यद्यपि शीघ्रसाक्षात्कारहेतुभूतो

^१ असुख्यकालान्तरे—क, ख, ग, च, झ.

^२ तथाप्यन्तर्यन्तर्याजहृत—क, ख, ग, झ.

^३ चकारः क, ख, ग, झ कोशेषु नास्ति ; ग कोशे एषु इति स्थाने गेषु इति पाठः..

^४ आलम्बन्ते—च.

योगे प्रपञ्चस्य अर्चा-
वतारानुसन्धानं
मुख्यम् ।

मन्त्रविशेष उच्छ्वसम्प्रदाय इति वृद्धा विदामासु:
तथापि स्वावगतैर्मन्त्रविशेषैरमन्त्रकं वा यथासम्बवं यथा-
सम्प्रदायं तदनुसन्धानमस्याप्यवर्जनीयमेव^१ । “सर्वा-

तिशायि पाद्गुण्यं संस्थितं मन्त्रविभ्योः” इत्यादिना तस्य पूर्णत्वं सिद्धम् ।
श्रीवैखानसेऽपि तदनुसन्धानस्यैव मुख्यत्वं प्रतिपादितम् । यथोक्तं किंयाधि-
कारे—

“मानसी होमपूजा च वेरपूजेति सा त्रिधा”

इत्युपक्रम्य^२—

“यथोपयोगशक्यत्वात् कर्तुं पुष्पादिपूजनम् ।
चक्षुषः प्रीतिकरणान्मनसोऽपि तथैव च^३ ॥
प्रीत्या संजायते भक्तिर्भक्तस्य सुलभो हरिः ।
तस्मात्त्वयाणामेतेषां वेरपूजा विशिष्यते” ॥ इति ।

आह च भगवान् शौनकः—

“सुरूपां प्रतिमां विष्णोः प्रसन्नवदनेक्षणाम् ।
कृत्वात्मनः प्रीतिकर्ता सुर्वर्णरजतादिभिः ॥
तामर्चयेत्तां प्रणमेत्तां यजेत्तां विचिन्तयेत् ।
विशत्यपास्तदोषस्तु तामेव ब्रह्मरूपिणीम्” ॥ इति ।

^१ तदनुसन्धानमप्यवर्जनीयमेव—क, ङ, च, छ, झ ; तथानुसन्धानमप्यवर्जनीयमेव—ख ; तदनुमत्यापि वर्जनीयमेव—ग.

^२ इति प्रक्रम्य—घ, ङ, छ.

^३ मनसो हृदयस्य च—इति घ कोशादन्यत्र पाठः.

अतो यत्र कचित् भगवद्गुप्ते यथाशक्ति^१ निरन्तरानुसन्धानं नाथमुनिप्रभृतिवत् सिद्धोपायैरपि निवेशनीयम्^२ ॥

एवं तु सात्त्वतोक्तः सन्ध्यादिनिद्रान्तकर्मसंग्रहः—

सात्त्वतायुक्तं सायं-
सन्ध्यादिकम् ।

“ प्रासेऽथ सन्ध्यासमये स्नात्वावोजघनावधि^३ ।
क्षालयित्वा ततः कुर्याद्वाससां परिवर्तनम् ॥
अर्चयित्वार्थपूर्णैर्देवमग्नि यजेत्तथा ।
यथाशक्ति जपं कुर्यादासाद्य शयनं ततः ॥
समाधाय वहिर्देवं निरालम्बपदे स्थितम्^५ ।
अप्रमत्तेन^६ वै तावदनिरुद्धेन चेतसा ।
सह तेनैव वै निद्रा यावदभ्येति सांप्रतम् ” ॥ इति ।

पाद्मे त्वेवमुक्तम्—

“ ततः पश्यमसन्ध्यायां प्राप्तायां तत्र चोदितम् ।
जपहोमादिकं सर्वं कृत्वा परमपूरुषम् ॥
अर्चयित्वा यथान्यायं यथापूर्वमशेषतः ।

^१ यथाशक्ति—क, ख, ग, श कोशेषु नास्ति; अतः कचित् भगवद्गुप्तनिरन्तरानुसन्धानं—ख.

^२ निवेशनीयम्—क, ख, ग, श.

^३ स्नात्वा वा जघनावधि—इति घ कोशादन्यत्र पाठः; स्नात्वा च जघनावधि इति ख कोशे.

^४ अर्धपूर्जायैः—क, ख, ग, श.

^५ स्थितः—ङ, च, छ.

^६ अप्रयत्नेन—ग, घ, ङ, छ.

भुक्ता संविश्य शयने समुत्थाय महानिशि ॥
 आचम्य प्रथतो भूत्वा ध्यात्वा परमपूरुषम् ।
 योगासने समासीनो युज्जीतात्मानमात्मनि ॥
 यथोक्तेन प्रकारेण यथाशक्ति चतुर्मुख ।
 संहारकममाश्रित्य तत्त्वान्यात्मनि संहरेत् ॥
 आत्मानं चापि हृत्पद्मे परमात्मनि विष्टिते ।
 संहरेदुत्थितो योगात् स्वापं क्लेशापहं ब्रजेत् ।
 इत्येष कथितो ब्रह्मन् योगकालश्च पञ्चमः” ॥ इति ।

न चैतन्निरन्तरभगवदनुसन्धानं सनकादिसाङ्गमस्मदादिभिर्दुः-
 योगस्य यथाशक्त्य- शक्तिं मत्वोदासितव्यम् । यथारोग्यं भोजनवत्
 तुष्टयत्वम् । यथाशक्ति तदास्वादस्यापरित्याज्यत्वात् । उक्तं च^१
 श्रीमत्प्रह्लादेन—

“आयासः स्मरणे कोऽस्य स्मृतो यच्छति शोभनम् ।
 पापक्षयश्च भवति स्मरतां तमहनिशम्” ॥ इति ।

अतो यथा वा^२—

“द्रष्टुमिच्छामि ते रूपमैश्वरं परमेश्वर ।
 मन्यसे यदि तच्छक्यं मया द्रष्टुमिति प्रभो ।
 योगेश्वर ततो मे त्वं दर्शयात्मानमन्वयम्” ॥

इत्येतावद्वादिनोऽर्जुनस्य भगवान् विश्वरूपं स्वात्मानं दर्शयामास ; एवमत्रापि
 स्वानुभवसापेक्षान्^३ यथामनोरथं परमोदारो भगवानेव स्वात्मानमनुभाव-

^१ च शब्दो वा कोशे नास्ति.

^२ वा शब्दः व, ड, छ कोशेषु नास्ति.

^३ स्वानुभवसापेक्षाणां—ड, च, छ ; व कोशोऽत्र शिथिलः.

यति । अतो निर्यन्तरवेन भगवदनुभवानन्दसन्दोहेन कृतार्थोऽस्मीति मन्य-
मानः करण-कलेवरानुगुण्यावधि सुखमासीनो विविध-
भगवत्कैङ्गर्थरूप- व्यापारायस्तस्य^१ करिष्यमाणयोगोपकरणभूतस्य करण-
निद्रामुभवप्रकारः । वर्गस्य विश्रान्तये स्वयमुपनमन्तर्णी निद्रां न निवार-
येत् । ‘युक्तस्वप्नावबोधस्य’ इति स्मरणात् । निद्रैव तदा कैङ्गर्थम् ।
सुषुप्तौ च “तदभावो नाडीषु तच्छुतेरात्मनि च” इति शारीरकसूत्रोक्तेन
प्रासादखट्टापर्यङ्गन्यायेन^२ नाडीपुरीतद्व्रक्षसु^३ स्वात्मनः शयनमनुसन्धाय,
लक्ष्मीपरिष्वङ्गव्यञ्जकेन माधवशब्देन भगवन्तं संकीर्तयन्, “यथा प्रियया
संपरिष्वक्तः” इत्यारम्भ, “प्राजेनात्मना संपरिष्वक्तो न वाह्यं किंचन
वेद नान्तरम्” इत्याज्ञातप्रक्रियया^४ परमात्मपरिष्वङ्गविशेषं च परामृश्य,
‘यत्करोषि’ इत्यादिप्रस्थानेन निद्रामपि समाराधनत्वेन मन्यमानः, संशुद्ध-
शुष्कपादः, शास्त्रोक्तप्रकारेण समुचिते स्थाने शास्त्रीये शयनीये चोदित-
दिक्षिराः, शुद्धत्वानभवादिनियमयुक्तः^५ श्रीशापिडल्यस्मृत्यायुक्तप्रकारेण
स्वाराध्यस्य भगवत्शरणारविन्दयोविन्यस्तशिरस्कः, ‘शयनासनयानादौ’
इत्यादिविधानात् तमेव माथवं हृदये^६ ध्यायन् तमेव कीर्तयन् सुखं शयीत ।
यदा यदा च^७ निद्राविच्छेदस्तदा तदा तमेव ध्यायेत् । संकीर्तयच्च तानि
नामानि पुनरानिद्रागमात् । सोऽयं प्रदोषप्रभृति-ब्राह्मसुहृत्तावधि^८ सारस्वत-

^१ व्यापारायस्तस्य—क, ख, ङ, च, छ, श ; व्यापारावायितस्य—ग.

^२ प्रासादखट्टापर्यङ्गन्यायेन—ग ; प्रासादखट्टापर्यङ्गन्यायेन—च.

^३ ब्रह्मणि—ख, ग, घ, ङ, छ.

^४ इत्यादिप्रक्रियया—क, ख, ग, च, छ.

^५ परमात्मनि परिष्वङ्ग—इति घ कोशादन्यत्र पाठः.

^६ शुद्धत्वादिनियमयुक्तः—घ.

^७ हृदयेऽपि—घ.

^८ च शब्दः घ कोशादन्यत्र नास्ति.

^९ सुहृत्तपर्यन्तं—ङ, छ.

स्रोतस^१ इव विश्रमान्तरितस्य योगस्यावसरः । अवसरान्तरेऽप्यैकाभ्युपसम्भवे कर्मान्तरसङ्कोचेन स्वीकार्यं इति^२ प्रागेवोक्तम् ॥

एवं वर्तमानस्य सर्वः कालोऽप्यवन्ध्यो भवति । सर्वे व्यापाराः कैङ्गर्यरूपा भवन्ति । सर्वोऽप्यानुषङ्गिको भोगः क्रीडाशुकक्षीरास्वादन्याद्यापारः कैङ्गर्यरूपः । येन स्वामिभोगशेषभूतो भवतीति, भगवत्कैङ्गर्यैकरते: पञ्चकालपरस्य सर्वोऽप्यकान्तिनोऽनादिमायानिशावसानेऽनन्तमोक्षावसर - प्रारम्भे च प्रत्यूषवदास्थितोऽयमायुःशेषकालं इति स चायमौत्सर्गिकः क्रमं उक्तः । अपवादे तु व्युक्तमविलोपादिप्रवृत्तिः । तथा हि—उपवासदिवसेष्वेकादश्यादिषु अनुयागस्य लोपो भवति । सप्त-पञ्चकालानुष्टान-क्रमस्य कचित् अपवादः । ज्ञेव च^३ तदार्णीं यजनम् । अत एव चानुयागस्यानियतव्यञ्जनाय भाष्यकाराणां तदनुक्तिः । तदर्थ-कालश्च^४ तस्मिन् दिवसे स्वाध्याय-योगादिष्वन्यतमेन यथोचितं यापनीयः । कदाचित् द्वादश्यादिषु प्रभाते पारणं भवति । तदर्थं पूर्वं यजने^५ कृतेऽपि स्वकालप्राप्तं मध्यनिदनयजनं सप्ताङ्गं तिष्ठति । वैशेषिकार्चनेषु बहुषु एकदिवसे क्रमात् संभवत्सु “अङ्गगुणविरोधे च तादर्थ्यात्” इति न्यायेन उपादानादिप्रवृत्तिर्लेशतः प्रतिरुद्धर्यते । तत्र पूर्वदिवसार्जितैर्द्रव्यैः परोपनीतैर्वा तत्क्रियानिष्पत्तिः । यजनं च सर्वस्मिन् कालेऽभ्यनुज्ञातम् । खिञ्चवृत्तेरन्यपरस्यातुरस्य कलहाद्युपद्रुतस्य च भोजनात्

^१ स्रोत इव—क, ख, च, झ.

^२ स्वीकार्यमिति—ख, ग, घ, ङ, छ, छ.

^३ च कारः क, ग, च, झ कोशेषु नास्ति.

^४ तदर्थः कालश्च—च, ङ, छ.

^५ पूर्वयजने—क, ख, ग, झ.

पूर्वं यदाकदाचिलुभ्येऽवसरे^१ भवति । अत्यन्ताशक्तौ तु ऋत्विक्-पुत्र-शिष्या-दिभिः स्वसमैरन्यैः कार्यते । तत्र त्वयमपवादः स्मर्यते—

“ विघुरो ब्रह्मचारी च वानप्रस्थोऽथ भिक्षुकः ।

परार्थं कर्म कुर्वाणाः पातयन्ति पतन्ति च ” ॥ इति ।

ईषच्छक्तौ तु संकुचितयजनम् । एकोपचारमारभ्य तत्तच्छक्त्याद्यनुसारेण सहस्रोपचारान्तविधानात् । ‘विषुवायनद्वितयपञ्चदशी’ इत्यादिना प्रति-षिद्धेष्ववसरेषु वेदाभ्यासरूपस्वाध्यायो लुप्यते । तदा तत्कालमध्यनन्य-परस्य प्रधानतमो योगः समास्कन्दति । त्रयोदशीनिशासुखे च तस्याप्य-पवादं केचिदिच्छन्ति । तदापि सर्वक्रियान्तरनिरोधपूर्वकं मौनवतमनुष्टीय-मानं सात्त्विकत्यागप्रक्रिया स्वकीयेन मया स्वप्रीत्यर्थं भगवतैव कार्यत इत्यनुसन्वेयम् । तस्मात् “आलोऽव्य सर्वशास्त्राणि” इत्यारभ्य “ध्येयो नारायणः सदा” इत्यादिभिरुक्तं भगवदनुस्मरणं सर्वत्र सावकाशम् । अविच्छिन्नस्मृतिसन्ततिरूपत्वादिकं तु मात्राया भज्यते ।

एवं मृतक-सूतकाद्यप्रायत्यकालेष्वपि प्रयतकर्तव्यशास्त्रीयसर्वकर्म-आशौचादिष्वपि विलोपः । तदानीं तु^२ मौनावसरव्यतिरिक्तः कालः भगवत्संकीर्तनादि संकीर्तनेन स्मरणेन च वापनीयः । ‘सततं कीर्तयन्तो कार्यम् । माम्’, ‘तस्मात् सर्वेषु कालेषु’, ‘मामनुस्मर’ इत्यादे-स्तदानीं निरपवादत्वात् । प्रत्युत—

“ चक्रायुधस्य नामानि सदा सर्वत्र कीर्तयेत् ।

नाशौचं कीर्तने तस्य पवित्रं भगवान् हरिः ।

नाशौचं कीर्तने तस्य स्मरणे वापि विद्यते ॥

^१ लब्धावसरे—क, ख, ग, च, झ.

^२ विलोपवत्तदानीं—ख ; विलोपात्तदानीं—ग.

अशुचिश्चाप्यनाचारः सर्वावस्थां गतोऽपि^१ वा ।

यः स्मरेत् पुण्डरीकाक्षं स बाह्याभ्यान्तरःशुचिः” ॥

इत्यादिभिः कीर्तन-स्मरणयोराशौचकालेऽपि अनुष्टेयत्वोक्ते: । किंच,^२

“ संकीर्तयेज्जगन्नाथं वेदं वापि समीरयेत् ।

ध्यायन् कृते यजन् यज्ञैखेतायां द्वापरेऽर्चयन् ।

यदामोति तदामोति कलौ संकीर्त्य केशवम्” ॥

इत्यादिभिः देश-कालावस्थाधिकार्याद्यविशेषण^३ वेदाभ्यास-ध्यान-यजनार्चन^४-स्थाने तुल्यफलतया संकीर्तनस्य विहितत्वात्, प्रपत्राभिमतभगवत्प्रीतेश्च तावतैव सुलभत्वाच्च सर्वदेश-सर्वकालाधिकार्याद्यनुगुणं संकीर्तनमेव कर्मन्तरलोपकाले समुचितम् । विशेषतः कलिधर्मत्वाच्च^५ । कलौ युगे प्रयतस्यापि ह्यन्याशक्तस्य तदेव युक्तम् । यथाह भगवान् शौनकः—‘कीर्तनादेव कृष्णस्य मुक्तवन्धः परं व्रजेत्’ इति । अत एवाभिगमनस्य न कदाचिदपि लोपः । अप्रयतस्यापि दूरावस्थितस्य^६ संकीर्तन-प्रणामाङ्गलिवन्ध-भाषास्तोत्र-लौकिक-वाक्यमात्रपूर्वकप्रपदनैरपि तत्स्वरूपनिष्पत्तेः ।

ननु^७ भागवतस्य सदाचार्यसकाशात् सम्यगधिगतवेदान्तस्य ब्रह्मवित्त्वेन सद्यःशौचविधानादनुवृत्ताशौचासिद्धेः कथं कर्मविलोपः । मैवम् ।

^१ सर्वावस्थागतोऽपि—घ, छ, छ.

^२ किंच इति शब्दो वा कोशो नास्ति.

^३ अधिकार्याद्यविशेषण, घ ; अधिकार्याद्यविशेषण विहितवेदाभ्यास—ख, ग ; अधिकार्याद्यविशेषण विहितं वेदाभ्यास—क, झ.

^४ ध्यानयज्ञार्चन—क, ख, ग, घ, च.

^५ कालधर्मत्वाच्च—क, ख, ग.

^६ दूरादवस्थितस्य—घ, छ, छ.

^७ भागवतसदाचार्य—क, ख, छ, झ ; भागवतस्य सदाचार्यस्य—घ.

रहस्यान्नायनिष्ठानामेव तच्छाखागृहोक्तप्रक्रियया तदभावात् । मन्त्रसिद्धान्तादिनिष्ठानां तु दीक्षितानामपि प्रकान्तमहोत्सवाधिब्रह्मविदामपि आशौचानुष्ठानम् । कारिष्वेव तन्निषेधः । यद्यपि ब्रह्मवित्त्वमेतेषामविशिष्टं^१ तथापि कृतादिषु त्रिषु^२ युगेषु तेषामपि सद्यःशौचम् । “वृत्तस्वाध्यायसंपन्नस्याघसंकोचनं तथा” इति घटिकाव्यवस्थावचनेन कलियुगे वृत्तादिनिमित्ताघसंकोचप्रतिषेधात् । न च वाच्यम्—

“एकाहाच्छुद्यते विप्रो योऽग्निवेदसमन्वितः ।
यहात् केवलवेदस्तु निर्गुणो दशभिर्दिनैः” ॥

इत्यादिषुक्तस्याग्निवेदादिनिमित्तस्याघसंकोचस्यायं प्रतिषेधः, नतु ब्रह्मवित्त्वनिमित्तस्येति^३ । मैवम् । यथोक्तब्रह्मविदामपि वृत्तगुणशब्देन ग्रहणसम्भवे संकोचकाभावात् । न च ब्रह्मविच्छङ्गेन प्रवर्जितग्रहणम् । ब्रह्मविदां प्रवर्जितानां च सद्यश्शौचार्हत्वेन^४ पृथगुपादानात्^५ । तर्हि “सत्रित्रित्रिब्रह्मचारिदातुब्रह्मविदां तथा” इति सहपठितानां सत्रिप्रभृतीनामपि सत्र-त्रत-ब्रह्मचर्य-दानादिषु^६निमित्तम् अघसंकोचनमिति तेषामप्येतत् अन्तिमयुगे

^१ ब्रह्मवित्त्वं तेषामप्यविशिष्टं—क, ख, ग, च, झ ; ब्रह्मवित्त्वमेव तेषामविशिष्टं—ङ, छ.

^२ त्रिषु शब्दः क, च, झ कोशेषु नास्ति.

^३ घटिका इति पदं क, ख, ग, झ कोशेषु नास्ति.

^४ इति शब्दः घ, च कोशयोः नास्ति.

^५ सद्यश्शौचानर्हत्वेन—घ, ङ, छ.

^६ पृथगुपादानात् । यथोक्तम् मैवम् । ब्रह्मवेदनादीनामपि—ङ, छ ; ब्रह्मवादिनामपि—घ ; पृथगुपादानादिति यथोक्तब्रह्मविदामपि—च । अत्र कोशाः पाठ्यो बहुधा भिद्यन्ते । अस्मिमत्थले—ख, ग, घ, ङ कोशेषु यथोक्त इत्यस्यानन्तरं मैवमित्यस्य पूर्वं च पङ्किलोपसूचकानि चिह्नानि च दद्यन्ते । अतो वाक्यार्थो नात्र स्पष्टः.

^७ गुण इति पदं क, ख, ग, झ कोशेषु नास्ति.

न स्यादिति चेत् ;¹ अनुष्टानतस्तद्वचवस्थापनात् । अद्यापि हि सद्यःशौचं ब्रत्यादिषु शिष्ठैरनुष्टीयते । न शारीरकाधिगम्भैसिद्धब्रह्मवेदनवतामपि गृहस्थानां कचित् तथानुष्टानं² दृश्यते । अनन्तवाह्निकुद्दिष्टिसिद्धान्तव्याकुलतत्त्वाध्यवसाये, रागादिदोषान्धकारवहुले, बहुलनिशीथस्योतक्लृप्तगुणलवेऽपि⁴ कलिविलुप्तस्वर्धर्मवर्गेऽस्मिन् काले ब्रह्मविदामसंभवादेव तथानुष्टानार्द्दर्शनमिति चेत्, तर्हि कस्येदार्नीं ब्रह्मविदः सद्यःशौचेन कर्मलोपं परिजिहीर्षसि ।

“ कलौ कृतयुगं तस्य कलिस्तस्य कृते युगे ।

यस्य चेतसि गोविन्दो हृदये यस्य नाच्युतः ” ॥

इति न्यायेन यः कश्चिद्यत्रकचिद्ब्रह्मविदथापि⁵ संभवतीति चेत् सत्यम् । स तावत् व्यासागस्त्य-भृगुपति-विभीषणप्रभृतिभिस्त्वयाप्यद्युष्टे कचित् प्रदेशे वर्तमानः स्वान्तरात्मसाक्षिकं तथानुतिष्ठतु नाम । तदन्येषां⁷ तु भागवत-मर्यादां प्रविष्टानां परिपूर्णब्रह्मवित्त्वाभावेऽपि⁸ ह्युपनीतावस्थत्वमात्रेण द्विजत्ववत् संस्कार-वेषादियोग्मात्रेण भागवतत्वमात्रं सिद्धमिति तावन्मात्रवैशिष्ट्यं⁹ शालिनां तन्निवन्धनाधसंकोचे प्रमाणं कचित्त पश्यामः । अत एव हि¹¹

¹ न इति पदं क, ख, ग, च, झ कोशेषु नास्ति.

² शारीराधिगम इति घ कोशादन्यत्र पाठः.

³ तदनुष्टानं—क, ख, ग, च, झ.

⁴ अपि शब्दः क, ख, ग, च, झ कोशेषु न दृश्यते.

⁵ तदनुष्टानार्द्दशनं—क, ख, ग, च, झ.

⁶ ब्रह्मविदपि—क, ख, ग, च, झ.

⁷ अन्येषां—क, ख, ग, च, झ.

⁸ हि शब्दः—घ, ङ, छ कोशेषु नास्ति.

⁹ संस्कारविशेषादियोग—क, ङ, च, छ, झ.

¹⁰ वैशिष्ट्य—घ कोशादन्यत्र नास्ति.

¹¹ हि घ कोशे नास्ति.

तेषामपि पौष्करादिषु आशौचमनुमतम् । यतु तत्रयसंस्कारविशेषवतः कस्यचित् आशौचकालेऽपि मानसयागमात्रमनुमन्यते तत् गायत्रीस्मरणपूर्व-कजलाङ्गलिपक्षेपन्यायेन नेतव्यम् । विष्णवर्चनमपि हि^१ प्रत्यक्षश्रुतिसिद्धं नित्यं चेति प्रागेवोक्तम् । मानसयागमात्राभ्यनुज्ञानेन^२ शेषनिषेधध्य तत्रापि सिद्धं इति ।

तदेवं स्वतः प्राप्तिमपवादप्रकारांश्च^३ यथावदधिगम्यायं धर्मोऽनुष्टेयः ।

धर्मानुष्टानप्रकारस्य
दुरुहत्यम् ।

“ एकं यदि भवेच्छास्त्रं ज्ञानं निसंशयं भवेत् ।
वहुत्वादिह शास्त्राणां ज्ञानतन्त्रं सुदुर्लभम् ” ॥

इत्यादिभिर्यथायेन अतिवितत-गहन-गम्भीर-विविध-विकल्पवहुतरशास्त्रसंक्षो-भजनितदिङ्गमोहशान्तये सर्वैः सङ्कलनमात्रं^४ विवह कृतम् । अनेनैव प्रस्थानेन प्रशमितदिङ्गमोहैः समर्थैः आप्रभातादनुष्टेयानि सर्वाणि कर्माणि प्रत्येकं बहुतरेतिकर्तव्यतामुख्यानुकल्पविकल्पापवादादिविधायकततच्छास्त्रेषु यथा-भगवत्पूजनस्य नित्य वदधिगम्यानुष्टेयानि । हन्त तर्हि दुर्जने दुष्करेऽस्मिन् त्व-सुकरत्वादिकम् । प्रस्थाने को नाम^५ अद्याधिकारी स्यादिति चेत् , मैवं भेतव्यम् ।

^१ हि शब्दः क, च, झ कोशेषु नास्ति.

^२ मात्रानुज्ञानेन—क, च, झ.

^३ स्वतःप्राप्तिमपवादप्रकारं च—क, ख ; स्वतःप्राप्तिमपवादप्रकारांश्च—ग ; स्वतःप्राप्तिमपवादप्रकारं च—च.

^४ शान्तये कलामात्रं—ड, च, छ ; शान्तये सर्वैः सङ्कलन इति पञ्चिः घ कोशे “ उपर्नीतावस्थत्वमात्रेण ” इति पूर्वनिर्दिष्टवाक्यस्यानन्तरं प्रमादवशालिखिता प्रतिभाति.

^५ अय इति शब्दः क, ग, च, झ कोशेषु नास्ति.

“न विष्णवाराधनात् पुण्यं विद्यते कर्म वैदिकम् ।
सर्वेषामेव धर्माणामुत्तमो वैष्णवो विधिः” ॥

“नित्यं विष्णवर्चनं परम्” इत्यादिभिः सर्वोत्तरत्वेन च^१ नित्यत्वेन च श्रुते-
इस्मिन् धर्मे अष्टवर्षस्य ब्रह्मचर्यधर्म इव यथाकथंचिदनुप्रवेशस्यापि^२ युक्तत्वात्,

“स्वल्पमप्यस्य धर्मस्य त्रायते महतो भयात् ।
न हि कल्याणकृत् कश्चिददुर्गतिं तात गच्छति ।
जिज्ञासुरपि योगस्य शब्दब्रह्मातिवर्तते” ॥

इत्यादिन्यायेन^३ भगवतैवाश्रितवत्सलेन शेषपूरणात् । स्मरन्ति च—

“सकृदुच्चरितं^४ येन हरिरित्यक्षरद्वयम् ।
वद्धः परिकरस्तेन मोक्षाय गमनं प्रति” ॥
“साङ्केत्यं पारिहास्यं वा स्तोभं हेलनमेव वा ।
वैकुण्ठनामग्रहणमशेषाधविनाशनम्” ॥
“सकृत् स्मृतोऽपि गोविन्दो नृणां जन्मशतैश्चित्तम् ।
पापराशिं दहत्याशु तूलराशिमिवानलः” ॥
“हरिर्हरति पापानि दुष्टचित्तैरपि स्मृतः ।
अनिच्छयापि संस्पृष्टो दहत्येव हि पावकः” ॥
“दुर्गसंसारकान्तारमपारमभिधावताम् ।
एकः कृष्णनमस्कारो मुक्तिरस्य देशिकः” ॥

^१ च शब्दः क, ख, ग, च, झ कोशेषु नास्ति.

^२ अपि शब्दः क, ख, ग, च, झ कोशेषु नास्ति.

^३ इति न्यायेन—क, ख, च, झ.

^४ सकृदुच्चरितं—घ, ङ, छ.

“ एकोऽपि कृष्णे सुकृतप्रणामो दशाश्वमेधावभृथेन तुल्यः ।
 दशाश्वमेधी पुनरेति जन्म कृष्णप्रणामी न पुनर्भवाय ” ॥

“ उपोषितः पोषितो वा दुष्टो वा^१ प्रणतोऽपि वा ।
 प्रसब्य हरते पापं को न सेवेद्वरि ततः ” ॥

“ को हि भारो^२ हरेनास्त्रि जिह्वायाः^३ परिकीर्तने ” ।

“ आयासः स्मरणे कोऽस्य स्मृतो यच्छति शोभनम् ।
 पापक्षयश्च भवति स्मरतां तमहर्निशम् ” ॥

“ किं त्वया नार्चितो देवः केशवः क्लेशनाशनः ।
 उदकेनाप्यलाभे तु द्रव्याणां पूजितः प्रसुः ” ॥

“ अन्यत्पूर्णादिपां कुम्भादन्यत्पादावने जनात् ।
 अन्यत्कुशलसंप्रक्षान्न चेच्छति जनार्दनः ” ॥

“ पत्रेषु पुष्पेषु फलेषु तोयेष्वक्रीतलभ्येषु सदैव सत्सु ।
 भक्त्येकलभ्ये पुरुषे पुराणे मुक्त्यै किमर्थं क्रियते न यज्ञः ” ॥

“ पत्रं पुण्यं फलं तोयं यो मे भक्त्या प्रयच्छति ।
 तदहं भक्त्युपहृतमश्मामि प्रयतात्मनः ” ॥

“ अण्वप्युपहृतं भक्त्यम् तोषाय^४ कल्पते ” ॥ इत्यादि ।-

उक्तं च नारदीये श्रीमद्दृष्टाक्षरब्रह्मविद्यायां षोडशोपचारोक्त्यनन्तरम्—

“ एवमष्टाक्षरैणैव सर्वत्रार्चनकर्मणि ।
 उपचारानिमान् कुर्वन् भक्तियुक्तेन चेतसा ॥

^१ दुष्टो वा इति छ कोशादन्यत्र पाठः.

^२ कोऽप्तिभारः—क, ख, ग, ङ, च, छ, झ.

^३ जिह्वाय—क, ख, झ, श.

^४ मम भोगाय—ख, ग, घ.

तुलसीपद्मपालाशसुवर्णकुसुमैः शुभैः ।
 पूजयित्वा जगन्नाथं फलमानन्त्यमश्नुते ॥
 गन्धैः पुष्पैः फलैः पत्रैर्वारिभिरेव^१ वा ।
 नित्यं भगवतः पूजां यथासम्भवमाचरेत् ॥
 समस्तलोकनाथस्य देवदेवस्य शाङ्किणः ।
 साक्षाद्गवतो विष्णोः पूजनं जन्मनः फलम्” इति ।

एतेन भगवत्पूजनस्य नित्यत्वं सुकरत्वं स्वयंप्रयोजनत्वं च व्यक्तमुक्तम् ।

यत्पुनरिदं विकलसमाराधनादौ प्रत्यवायादिकमुच्यते—

नित्यार्चने वैकल्येऽपि
 दोषाभावः ।

“ सर्प दृष्टा यथा कार्यं^२ कम्पते च मुहुर्मुहुः ।
 अमन्त्रमर्चकं दृष्टा तथा भीतो^३ जनार्दनः ॥
 गन्धहीने भयोत्पत्तिः पुष्पहीने तु संकुलम् ।
 नैवेद्यहीने^४ दुर्भिक्षं मरणं मन्त्रहीनके ॥
 अमन्त्रमविधिं चैवमकालं चैव पूजनम् ।
 नित्यं राष्ट्रभयं कुर्यात् तद्रूपं^५ तु विनश्यति ॥
 अमन्त्रेणैव यत्पूजयं पिशाचासुरवर्धनम् ।
 व्याधितस्करदोषौ च अनावृष्टिर्घटयम्” ॥

^१ फलैः पत्रैर्वारिभिः—क, च, श.

^२ दृष्टा तरः कार्य—ख, ग, ड, छ ; दृष्टा महाकार्य—घ ; दृष्टा यथा कार्यी—व.

^३ महाभीतः—घ.

^४ नैवेद्यहीने—ख, ग, घ, ड, छ.

^५ ग्रामस्तु इति चेत् साधुः.

इत्यादि तदेतत् सर्वे राज-राष्ट्रादिसमृद्धचर्यकाम्याराधनेषु अन्येष्वपि पूर्णा-
नुष्टानशक्तस्य संपूर्णद्रव्यस्य लोभादिभिस्तत्तद्वानौ मुख्यकल्पसमर्थस्यानु-
कल्पेन वृत्तौ च^१ दोषमाह । न तु नित्ये कर्मणि^२ निष्कामस्य यथाशक्ति-
करणे । स्मरन्ति च मन्वादयः—

“ वेदोदितं स्वकं कर्म नित्यं कुर्यादितन्द्रितः ।

तद्विकृबन् यथाशक्ति प्राप्नोति परमां गतिम् ” ॥ इत्यादि ।

अस्ति चाम्यो भगवद्वर्द्धमस्य विशेषः; यमधिकृत्यायं सात्त्वतसंग्रहः—

“ सकृत् त्रयहं च सप्ताहं पक्षं मासमथापि वा ।

यो यजेद्विविनानेन भक्तिश्रद्धासमन्वितः ॥

सोऽपि यायात् परं स्थानं किं पुनर्योऽत्र संस्थितः^३ ।

यावज्जीवावर्धि कालं वद्धकक्षो महामतिः” ॥ इति ।

एतदेव संक्षिप्तं नारायणसुनिभिः—

“ दिनसेकमपि प्रीतो यः कुर्यान्मतिमात्रः ।

सुकृती किं पुनर्योवज्जीवमेवं समाचरेत् ” ॥ इति ।

उक्तं चाहिर्बुद्ध्येन—

“ समाराधयतस्त्वेवमेकाहमपि नारद ।

मुक्तिः करे स्थिता^५ तस्य सर्वे कामाश्च किं पुनः” ॥ इति ।

^१ समृद्धयर्थ—क, ख, ग, च, झ.

^२ प्रवृत्तौ च—क, ख, ग, च, छ.

^३ निष्यकर्मणि—क, च, झ.

^४ योगसंस्थितः—क, ख, झ.

^५ करस्थिता—क, ख, ग, च, झ.

तदिदं फलार्थिविषयम् । अन्येषां तु स्वयंप्रयोजनत्वं प्रागेव स्थापितम् ।
तदभिग्रायेणोक्तं वङ्गिवंशश्वरैः—

“एवमेकदिनं वाथ^१ द्विदिनं त्रिदिनं तु वा ।
मासं वा वत्सरं वापि यावज्जीवितमेव वा ॥
वर्तेत भक्तचा परया वैष्णवः सुचिरं सुखम् ।
प्रारब्धे मध्यतो विम्बे विच्छिन्नेऽप्यन्त कर्मणि ॥
नानर्थो न च नैफल्यं न कृतांशस्य संक्षयः ।
प्रारब्धेष्वसमाप्तेषु विच्छिन्नेष्वन्यकर्मसु ॥
भवत्येवैतदस्तिलं वैदिकेऽवितरेष्वपि ।
कृतस्वल्पांशकोऽप्यस्य स्थित्वा सुचिरमक्षयम् ॥
त्रायेतैव स्वकर्तारं स्वशक्तचा भवभीतिः ।
श्रद्धावानधिकार्यस्मिन्नुक्ते कर्मणि^२ वैष्णवे ॥
नापरः कुलवृत्तादिगुणः कर्तुविशेषतः^३ ।
येन केनचिदेषित्रा भाव्यमस्मिस्तु कर्मणि ॥
तस्मिन् सुदुर्लभे लब्धे^४ कृपैवानन्तरक्रिया ।
ज्ञानकर्मतपोयोगयुक्तानप्यविकारिणः ॥
श्रद्धाहानिः परो दोषश्चयावयेदधिकारतः ।
स्वोक्तासूपनिषत्स्वेवमुक्तवानुत्तमः पुमान् ॥
श्रद्धाश्रद्धे समुद्दिश्य तस्माच्छ्रद्धा परो गुणः ।

^१ एकदिनं यावत—क, ख, ग, च, झ.

^२ अस्मिन् युक्ते कर्मणि—मुद्रितकारिकाग्रन्थपाठः..

^३ कर्तुविशेषतः—क, झ ; कथितविशेषतः—घ ; कर्तुविशेषतः—च.

^४ क्रियैव—घ, ड, च, छ.

नेह कालकियाकर्तृद्वयदिग्देशसंश्रिता^१ ॥
 पृथितारं तदिच्छां वा विहायास्ति नियन्त्रणा ।
 निषेधाविषयीभावादते नैवापरो गुणः ॥
 प्रीतिहेतुः परेशस्य स्वार्चनाङ्गेषु वस्तुषु ।
 अत एवार्चनाङ्गानि द्रव्याणि गणयन् स्वयम् ॥
 प्राह पत्रादिमात्राणि जातिवर्णादिभिर्विना ।
 अहो हरिं ब्रुवन्नेवं मुक्तिमेत्यप्यहो अहो ॥
 अहो अहो सुलभता कृपा चेयमहो अहो ।
 अस्येव निर्मलं तोयमयक्लसुलभं भुवि ॥
 दृश्यन्ते च शुभा दूर्वाः सुलभाः सर्वदिक्षपि ।
 अस्ति जिह्वा^२ हरिं स्तोत्रुमात्मैवास्यमध्यगा ॥
 स्वकराचपि कर्मणौ ध्यातुमस्येव मानसम् ।
 अतो न हानिर्मन्त्राणां^३ यागविनाकरी हरेः ॥
 सामग्र्येषा हि सम्पूर्णा^४ पत्राद्यैकमेव तु ।
 अज्ञानादथवा ज्ञानादपराधेषु सत्स्वपि ॥
 प्रायश्चित्तं क्षमस्वेति प्रार्थनैकैव केवलम् ।
 स्वयसंकल्पसंयुक्ते सर्वज्ञे सर्वशक्तिके ॥
 नित्यनिदोषनिःसीममहाविभव्योगिनि ।
 स्वाधीनत्रिविधाशेषचिदचिद्वस्तुशेषिणि ॥

^१ संस्थिता—क, ख, ग, झ.

^२ हरिं वक्तु—ड, छ.

^३ योग—ड, च, छ.

^४ वक्त्रादि—मुद्रितकारिकापाठः।

^५ महामहिम—ड, छ.

निर्मलानन्तविज्ञाननिधावुदधिशायिनि ।
 स्वसंकल्पकृताशेषजगज्जन्मलयस्थितौ ॥
 अर्चनादिप्वनर्हत्वान्न कश्चिन्नापराध्यति ।
 अतोऽनङ्गीकृताशेषकर्तृदोषविमर्शया ॥
 कृपयैवास्य देवस्य सर्वोऽप्यर्हति तत्क्रियाम्” ॥ इति ।

अत्र ‘तत्क्रियाम्’ इति सामान्यनिर्देशात् यथाधिकारं साक्षात् समाराधनम्, पैस्तत्प्रवर्तनम्, समाराधनापेक्षितप्रदानेन शिश्रूषणम् इत्यादिकं सर्वं संगृहीतम् । उक्तन्यायेन न्यूनाधिकोपचारादिकमपि सर्वमुपपादितं मन्तव्यम् ।

अपि च, अप्रयत्नलभ्यैरान्तरपुष्पादिभिरपि भगवदुपासनं स्मर्यते—

भगवदाराधने
 आन्तरपुष्पादीनां
 मुख्यत्वम् ।

“ अहिंसा प्रथमं पुर्णं पुष्पमिन्द्रियनिग्रहः ।
 सर्वभूतदया पुर्णं क्षमा पुर्णं विशेषतः¹ ॥
 ज्ञानं पुर्णं तपः पुर्णं ध्यानं पुर्णं तु सप्तमम् ।
 सत्यमेवाष्टमं पुर्णं तेन तुष्यति केशवः ” ॥ इति ।

आह च भगवान् शौनकः—

“ रागाद्यपेतं हृदयं वागदुष्टानृतादिना ।
 हिंसादिरहितः कायः केशवाराधनं त्रयम् ” ॥ इति ।

¹ पुर्णं तथैव च—घ.

प्रत्येकं सम्पूर्णसमाराधनमित्यर्थः । अतो यथाधिकारं यथाशक्यमत्र श्रद्धानैः
 पूर्णानुष्टुतुः समा- दयार्द्धहृदयदेशिकोपदेशपूर्वकमनुप्रविश्य देश-काल-द-
 हत्यानुष्टुतुश्च तु ल्य- शादानुग्रहेनाच्छिद्रम्, यथाक्रमं समाहृत्य वानुतिष्ठद्वि-
 फलत्वम् । रनन्यप्रयोजनैः परमैकान्तिभिः अनवधिकपरमपुरुष-
 चरणपरिचरणरूपम्^१ अपवर्गैर्थ्यं यथारोग्यं यथायोग्यं चात्रैव भोक्तव्यमिति
 सिद्धम् ।

गन्धोपसंहारः ।

सव्यं पादं प्रसार्य श्रितदुरितहरं दक्षिणं कुञ्चयित्वा
 जानुन्याधाय सव्येतरभुजमपरं^२ नागभोगे निधाय ।
 पश्चाद्वाहुद्येन प्रतिभट्टशमने^३ धारयन् शंखचक्रे
 देवीभूषादिजुष्टो जनयतु^४ जगतां शर्म वैकुण्ठनाथः^५ ॥

विदितनिगमसीमा बेङ्कटेशेन तत्त-
 द्वहुसमयसमक्षं बद्धजैत्रध्वजेन ।
 प्रतिपदमवधानं पुष्यतां सात्त्वतानां^६
 परिषदि विहितेयं पञ्चकालस्य रक्षा ॥

^१ परिचर्यारूपम्—क, ख, ग, च, झ.

^२ सव्येतरभुजं—क, ख, ग, च, झ ; सव्येतरभुजमितरं—ड, छ.

^३ प्रतिभट्टशमने—घ.

^४ वितरतु—ड, छ.

^५ देवीभूषादिजुष्टो नवजलदनिभिः पातु दिव्यः परो नः—इत्यस्मिन्नेत्र ग्रन्थे उपादान-विषयस्यावसाने द्वयमानः पाठः (१३७ पुटे).

^६ सात्त्विकानां—क, ड, च, छ, झ.

कण्डूला: ^१ कलिकज्जलाविलधियः केचिज्जडा निष्फलं
विकोशन्तु वियच्चरैः सह बलिव्यत्यासवित्रासिभिः ।
मोघाशापि तथाविवेष्ववितथेष्वायेष्वमोघा^२ भृशं
मुक्तैश्वर्यमहाफलोद्गमधिया चर्येयमाचर्यताम् ॥

त्यक्तं शास्त्रमलेपकप्रभृतिभिः किं तेन तस्यागतं
प्रद्विष्टं जगदेकचक्षुषि दिवाभीतैस्ततस्तस्य किम् ।
दुर्घं पित्रहत्यैर्जुगुप्तिसंतैस्तस्तस्यापि किं दुर्जनै-
स्त्यक्तं चेदपि मत्कृतं सुरुचिरं किं देशिकैस्त्यज्यते ॥

इति श्रीकवितार्किंसिंहस्य र्षवतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वैकटनाथस्य

वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु श्रीपाञ्चरात्ररक्षायां

नित्यव्याख्यानाख्यः

तृतीयोऽधिकारः ।

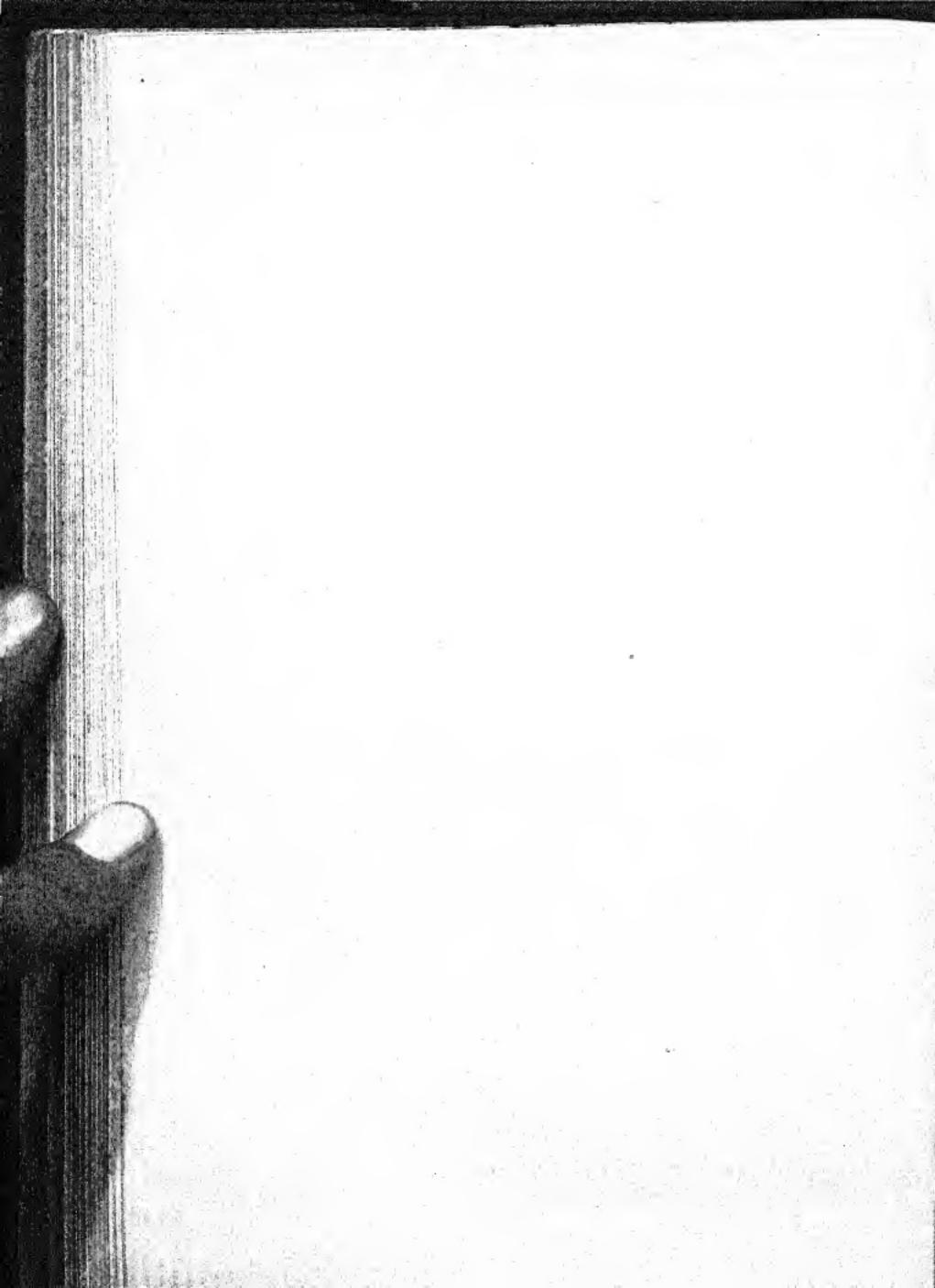
॥ श्रीपाञ्चरात्ररक्षा संपूर्णा ॥

॥ श्रीमंते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

^१ किल कज्जल—च.

^२ आर्तेष्वमोघा—क, च, श ; मोघाशापि इत्यनन्तरं ग्रन्थशेषः प्रायेण घ कोशे
त्रुटिः । ड, छ कोशयोस्तु पङ्क्तिलोपसूखकानि चिह्नानि अत्र दृश्यन्ते.

^३ जुगुप्तिसंतं इत्यनन्तरं ड, छ कोशयोः पङ्क्तिलोपो दृश्यते ; ततश्च “मस्तु सति
किं तदेशिकैस्त्यज्यते” इति विषमः कोऽपि पाठभेदव्यविधिते.

श्रीपाञ्चरात्ररक्षायाम्

निर्दिष्टानां ग्रन्थानां ग्रन्थकर्तृणां च

वर्णनुक्रमणिका

[अत्र तस्य तस्य ग्रन्थस्य ग्रन्थकर्तृश्च नामसूचकानि कानिचन सङ्केताक्षराणि
तत्त्वान्नः परस्तात् कुण्डलेरेखानाम् अन्तरा सन्ति विन्यस्तानि । तान्युसुख्य प्रमाणवच-
नादीनां वर्णानुक्रमणिकायां सूचितानां ग्रन्थ-ग्रन्थकर्तृणां नामानि ज्ञातव्यानि । यानि
नामानि प्रमाणवचननिर्वेशं विनैव ग्रन्थे सूचितानि तेषां नेह सङ्केताक्षराणि सन्ति दत्तानि ।
अत्र हृष्यमानाः सङ्क्लिप्ताः कोशस्यास्य पुटाङ्कन् निर्दिशन्ति ।]

अक्षपादः, १२

अत्रिः, (अ.) १४१

अर्थवणश्चितिः, (अ. श्र.) ६५, ११७

अभिगमनक्षारः (श्रीवत्साङ्किष्ठाणाम्),

(अ. सा.) ११

अमरकोशः, (अ. को.) ११५

अष्टाक्षरबहुविद्या (नारदीया), (अ. ब्र. ना.)

१०८, १७४

अहिंकुर्द्ध्यसंहिता, (अहि.) २३, १७६

आचमननिर्णयः (प्रतापभूषस्य) (आ. नि.)

१७

आगमप्रामाण्यम् (यामुनसुनीनाम्), (आ.

प्रा.) २

आचेयः, २१

आपस्तम्बधर्मसूत्रम् (आप. ध.) ९४

आपस्तम्बश्रौतसूत्रम्, (आप. श्रौ.) ३

आपस्तम्बस्मृतिः, (आप. स्मृ.) ९९,
१४९

आयुर्वेदः, (आ.), ८२

इतिहाससमुच्चयः, (इ. स.) १०४, १४९

ईश्वरसंहिता, (ई.) ३, ४०

ऋग्वेदः, (वहूचाम्रायः) (ऋ.) २६, ७५

एकायनशाखा, (ए.) १४

कपिलः, (क.) ७४

कठवडी, (क. व.) ९४, १४२

कामिकागमः, (कामि.) } २६, २७

कारणतन्त्रम्, (का. त.) }

कालविधानम्, (का. वि.) १५०, १६८

- कालोत्तरम्, (का.) १९, २०, २८, ३१,
३४, ३८
काशयपः, २१
काशयपीयम्, २१
कुरुक्षेत्रः, ५९
कृष्णकल्पः (कृष्णमन्त्रकल्पः—कृष्णस्य)
(कृ. क.) १२६, १५१
कृष्णमुनिः, (द्वयतां श्रीकृष्णमुनिः.)
करुः, (क.) १०५, १४१
कियाधिकारः (वैखानस.), (किया. वै.) २२,
१६३
गच्छयम्, (गच्छ.) १५९, १६१
गार्यसंहिता, २३
गीतार्थसङ्क्लङ्घः (यामुनसुनीनाम्), (गी. सं.)
५०
गुप्तरोमुनिः (नित्यक्रमसंग्रहसती), ८८
गौतमधर्मसूत्रम्, (गौ. ध.) ५२, १३६, १३७
चित्रशिखण्डसंहिता, ४०
छान्दोग्योपनिषत्, (छा.) २५, ८६
जयार्थसंहिता, (ज. सं.) ४०, ४७, ५१,
६१, ७१, ७२, १०७, १२५, १२६,
१२९, १४७, १६६
जयोत्तरसंहिता, ४०
तत्त्वसागरः, ४०
तन्त्रसारसमुच्चयः, (त. स.) २३
तैत्तिरीयसंहिता, (तै. सं) ८६
तैत्तिरीयोपनिषत्, (तै. ३.) १०९
दक्षः, ५५, ६०, ६१, ७६
दक्षस्मृतिः, (द.) ६९, ७०, ७१, ७३,
७४, ७६, १२६, १४७, १५०
नाथमुनिः, ५९, १६२
नारदीयम्, (ना.) १६, २९, ११०
नारदीयाशाक्षरब्रह्मविद्या (द्वयताम् अशाक्षर-
ब्रह्मविद्या)
नारायणमुनिः, (ना. मु.) ५४, ५६, ८९,
९१, ९२, १०३, ११२, ११७, १२५,
१२७, १५२, १७६
निष्ठेपरक्षा, ५८, ८१
नित्यक्रमसंग्रहः (गुप्तस्त्रोमुने), ८८
निलग्रन्थः (श्रीभाष्यकारस्य), (नि. रा.)
५५, ५६, ५७, ५८, ६३, ८१, १३८,
१६१
न्यायविस्तरः, (न्या. वि.) ११
पञ्चप्रश्नः, ४०
पञ्चोद्भवसंहिता, ४०
परकालसुरिः, (प. सु.) १०, १२४
परमसंहिता, ११०
पराङ्कुशः, ९०
पराशः, (प.) १४७, १५८
पराशरमधारकः, (प. भ.) ३, ५३, ५४, १११
पात्रात्ररक्षा—श्री, (पा. र.)
पादासंहिता—चर्यापाद, (पा. सं. च.) ८, ९,
१०, ११, १३, २३, २८, २९, ४५,
५०, ९८, १०२, ११०, १२६, १२९,
१३०, १६४
पारमेश्वरसंहिता, (पार. सं.) प्रतिष्ठाद्याय
(प्र.), प्रायश्चित्ताध्याय (प्रा.) स्वर्यव्यक्त-
निर्णयाध्याय (स्व), १२, १७, २३,
२८, ३६, ४०, ९५, ९६, ९७, ९९,
१००, १०१, १०५, ११०

- पितामहः, (पि.) ९९, १०६, १०९
 पितामहस्मृतिः, (पि. स्म.) १०४
 पुराणसारसमुच्चयः—बोधायनीयः, (बो. पु.) १५१, १५२
 पूर्वश्रवः, (पू.) ७४
 पूर्वमीमांसा, (पू. मी.) १६७
 पौष्टिकरसंहिता, (पौ. स.) ६, ७, ९, ११, १२, २९, ४०, ४७, ११६, १७२
 प्रतापभूपः, ११७
 प्रयोगपद्धतिरज्ञावली (भोजराजस्य), (प्र. र.) ५१
 प्रह्लादः, (प्र.) १६५
 वल्लदेवाचार्यः, (व.) ५
 बादरायणः (दद्यता व्यासः)
 बार्हस्पत्यस्मृतिः (बार्ह) १४०
 बृहदारण्यकोपनिषत् (बृ. उ.) १६६
 बृहदूरथम्, १६१
 बोधायनस्मृतिः, (बो. स्म.) २१, ५५, ९९, १४८, १५१
 बोधायनीयपुराणसारसमुच्चयः, (बो. पु.) १५२
 बोधायनीयाश्वाक्षरविधिः, (बो. अ.) १०८
 भगवद्गीता, (भ. गी.) ९, ४२, ६२, ६४, ६८, ७५, ८१, ८३, ८३, ९०, ९१, ९२, ९७, १३५, १३९, १४०, १४८, १६५, १६६, १६८, १७३, १७४
 भट्ठः—नित्यग्रन्थः (भट्ठारकः, पराशरभट्ठः) (भ. नि.) ३, ५३, ५४, १११
 भागवतम्—श्री, (श्री. भाग.) ६४, ११५, ११७
 भारतम् (दद्यता महाभारतम्.)
- भारद्वाजसंहिता, ४०
 भार्गवः, २१
 भार्गवसंहिता, (दद्यता भगुञ्च) २२
 भाष्यकारः—(श्रीरामानुजः), (रा.) २, २५, ५२, ५३, ५५, ५८, ५९, ६३, ७७, ८१, ८५, ८७, ९३८, १५९, १६१, १६२, १६७
 भगुञ्चः, (भगुञ्चसंहिता—क्रियाधिकारः) (भ.) २२
 भोजराजः, (भो.) ५, ५१, १३०, १३१, १३२, १३३, १३४
 मनुः, (म.) ६२, ६३, ६५, ८३, १०४, १०६, १०९, १२९, १३६, १४७, १७६
 मरीचिः, २१
 महाभारतम्, (म. भा.) (आ—आदिपर्व.
 सं-संभवपर्व. आर-आरण्य. भी—भीजम.
 आनु-आनुशासनिक. शा-शान्ति. आश्व—
 आश्वमेधिक. उ. उद्योग.) २, २०, २३,
 २४, २५, २६, ३०, ४१, ४३, ४९,
 ५०, ६४, ६५, ६७, ७२, ७४, ८८,
 ९७, १०७, ११३, ११६, १२९,
 १३७, १४०, १४३, १४७, १४९,
 १५९, १६८
 मायावैभविकतन्त्रम्, ४०
 मितागदम्, १६१
 मुण्डकोपनिषत्, (मु) ९०
 यतिघर्मसमुच्चयः, (य. स.) १३६
 याज्ञवल्क्यः, (याज्ञ.) ६४, ७६
 यासुनाचार्यः, (या.) ३, ४, २५, ८०
 योगव्याज्ञवल्क्यः, (यो. या.) ६६, १०७

- रहस्यान्नायः, (र. आ.) ४५, ६५, ६७,
७७, ७८, ९४, ११५, १५८, १७०
रामानुजः—श्री, (दृश्यतां भाष्यकारः.)
रामायणम्—श्रीमत्. (रामा. अ-अमोघ्या-
काण्ड. सु-युन्दरकाण्ड) १६०
वक्षिवंशेश्वरः, (व.) ५२, ८९, ९२, ९६,
१११, ११३, १२३, १२७, १४२,
१५३, १७७
वराहपुराणम्, (व. पु.) २८, ३०, ६५,
११८, ११९, १२०, १२१, १२२,
१२३, १४३, १४४, १४५, १४६
वासिष्ठसंहिता, २३
वामुदेवस्वामी, (वा. स्वा.) २५
विख्नानाः, २१
विज्ञानेश्वरः, (वि.) २७
विष्णुधर्मः (शौनकीयः), (वि. ध.) ७५,
७७, ८८, ९३, ९७, १३५, १४०,
१४९, १६३, १६९
विष्णुपुराणम्, (वि. पु.) ६८, ८५, १५८,
१६५, १७४
विष्णुयहृष्णनामस्तोत्रम्, (वि. स.) ६१
विष्णुस्मृतिः, (वि. स्म.) १३४
विहोन्द्रसंहिता, २३
बृहद्वासिष्ठस्मृतिः, (बृ. वा.) १३६
बैकुण्ठगच्छम्, (बै. ग.) ५७, १५९, १६०,
१६१
वैखानसशास्त्रम्, (वै. शा.) २३, ११४,
१२३, १६३
वैखानससूत्रम्, (वै.) २१
वैशम्पायणः, ४३
वैहायसंहिता, ४०
व्यासः, (व्या.) २४, ४३, ४९, ५५,
६०, ६७, ७६, १२६, १४७
व्यासस्मृतिः (लघुव्याससंहिता), (व्या.स्म.)
४९, ५५, ६०, ६१, ६२, ६३, ६४,
६५, ६६, ६७, ६८, ६९, १०३, १७३
शरणगतिगच्छम्, (श. ग.) ५७, १३९
शाणिदल्यस्मृतिः, (शा. स्म.) ५२, ५५,
६२, ८७, ११४, १३४, १५८, १६६
शातातपसंहिता, ४०
शारीरकसीमांसा, (शा. मी.) २, २७, ७६,
८५, ८६, १४२, १६६, १७१
शुकः, १४७
शुकप्रक्षेपः, ४०
शैवागमः, (कारणतन्त्रम्. दृश्यतां कामि-
कागमः.)
शौनकः, (शौ.) २१, ५५, ७१, ८८, १३५,
१४०, १४७, १६३, १६९, १७९
शौनकीयसूत्रम्, (शौ. सू.) ६५, ७१, ८८
श्रीकरसंहिता, (श्री. सं.) ३०, ३१, ३२
श्रीकृष्णसुनिः, (श्री. कृ.) ३, ५९, ६०, ८७
श्रीभागवतम्, (दृश्यतां भागवतम्.)
श्रीभाष्यम्, (श्री. भा.) ८, ८६
श्रीरङ्गनारायणाचार्यः, (दृश्यतां वक्षिवंशेश्वरः.)
श्रीरङ्गराजस्तवः, (श्रीरं. स्त) ३
श्रीवित्साङ्कित्रः (अभिगमतसारकर्ता) (श्री.
व.) १११
श्रीवैष्णवधर्मशास्त्रम्, (दृश्यतां व. म. भा.
आश.) (श्री. ध.) २४, ४९, ८१,
१०७, १२६, १२९

श्रुतिः, (श्र.)	सात्वतसंहिता, (सा. स.) ५, ९, २९,
येताश्वतरोपनिषद्, (ये.) ९४	४०, ४७, ८२, ८७, ८८, ९३, ९४,
सङ्ख्यणसंहिता, (सं. स.) ११५	१०७, ११३, ११४, १२५, १२८,
सनकः, (स.) ३९	१३४, १४६, १४८, १४९, १५८, १६४
सनत्कुमारसंहिता, ४०	सौमन्तवसंहिता, ४०
सन्मार्गदीपिका, (वरदराजस्य) ३१	स्मृत्यर्णवः, (स्म.) १५०
सहवनामस्तोत्रम्, (दृश्यतां विष्णुसहवनाम-	हयश्रीवसंहिता, (ह.) ८
स्तोत्रम्.)	हरिवंशः, (भविष्यत् पर्व.) (ह. व.) ९७
संवितिसद्धिः (सं. सि.) ५	हर्यष्टकम्, (ह. अ.) १७३

तत्तद्ग्रन्थ-ग्रन्थकर्तृनामनिर्देशकानां सङ्केताक्षराणां विवरणसूची ।

अ—अत्रिः

अ. को—अमरकोशः

अ. ब्र. (ना.)—आद्याक्षरब्रह्मविद्या (नारदीया)

अ. शु—अर्थविषयशुल्कः

अ. सा—अभिगमनसारः

अहि—अहिर्विषयसंहिता

आ—आयुर्वेदः

आ. नि—आचमननिर्णयः

आप. ध—आपस्तम्बधर्मसूत्रम्

आप. श्रौ—आपस्तम्बश्रौतसूत्रम्

आप. स्म—आपस्तम्बस्मृतिः

आ. प्रा—आगमप्रामाण्यम्

इ. स—इतिहाससमुच्चयः

ई—ईश्वरसंहिता

ऋ—ऋग्वेदः, (ब्रह्मचान्नायः)

ए—एकायनशाखा

क—कपिलः

क. व—कठवली

का—कालोत्तरम्

का. त—कारणतन्त्रम् (शैवागमः.)

कामि—कामिकागमः (शैवतन्त्रम् .)

का. वि—कालविधानम्

कृ. क—कृष्णमन्त्रकल्पः

क—करुः

क्रिया. वै—क्रियाधिकारः (वैखानसे)

गथ—गद्यव्रथम्

गी. सं—गीतार्थसङ्कल्पः

गौ. ध—गौतमधर्मसूत्रम्

छा—छान्दोग्योपनिषद्

ज. सं—जयाव्यसंहिता

त. स.—तन्त्रसारसमुच्चयः

तै. उ—तैत्तीरीयोपनिषद्

द—दक्षस्मृतिः

ना—नारदीयम्

ना. मु—नारायणमुनिः

नि. रा—श्रीरामानुजित्यग्रन्थः

न्या. वि—न्यायविस्तरः

प—पराशः

प. भ—पराशरभद्रारकः

प. सु—परकालसूरिः

- पा. र—श्रीपाक्षरात्रक्षा
 पार. सं—पारमेश्वरसंहिता (प्र—प्रतिष्ठा-
 ध्याय, प्रा—प्रायथित्ताध्याय, स्व-
 स्वयंव्यक्तिनिर्णयाध्याय.)
 पा. सं—पाद्मसंहिता (च—चर्यापाद.)
 पि—पितामहः
 पि. स्मृ—पितामहस्मृतिः
 पु—पुराणसारसमुच्चयः (बो—बोधायनीयः.)
 पू—पूर्वव्रतः
 पू. मी—पूर्वमीमांसा
 पौ. सं—पौष्ट्रसंहिता
 प्र—प्रह्लादः
 प्र. र—प्रयोगपद्मतिरलावली
 व—बलदेवाचार्यः
 वा—बादरायणः
 वार्ह—बाहृष्टपत्थस्मृतिः
 बो. अ—बोधायनीयाक्षरविधिः
 बो. पु—बोधायनीयपुराणसारसमुच्चयः
 बो. स्मृ—बोधायनस्मृतिः
 भ. गी—भगवद्वीता
 भ. नि—पराशरभट्टस्य निलग्रन्थः (भट्टारकः.)
 भृ—भगुः (भगुसंहिता, भार्गवसंहिता.)
 भो—भोजराजः
 म—मनुः
 म. भा—महाभारतम् (आ—आदि; आक्ष-
 आक्षभेदिकम्; आनु-आनुशासनिकम्;
 आर—आण्य; उ-उद्योग; भी—
 भीष्म; शा—शान्ति; सं—सम्भव)
 य. स—यतिवर्धमसमुच्चयः
 या—श्रीशामुनाचार्यः
- याह—याज्ञवल्क्यः
 यो. या—योगयाज्ञवल्क्यः
 र. आ—रहस्यान्नायः
 रा—श्रीरामानुजः (श्रीभाष्यकारः)
 रामा—श्रीमद्भामायणम् (अ—अयोध्या-
 काण्डः; मु—सुन्दरकाण्डः.)
 वं—वज्जिवंशेश्वरः, (तस्य कारिका च.)
 व. पु—वराहपुराणम्
 वा. स्वा—वासुदेवस्वामी
 वि—विज्ञानेश्वरः
 वि. ध—विष्णुधर्मः (शौनकीयः)
 वि. पु—श्रीविष्णुपुराणम्
 वि. स—श्रीविष्णुक्षेत्रनामस्तोत्रम्
 वि. स्मृ—विष्णुस्मृतिः
 वृ. वा—वृद्धवासिष्ठस्मृतिः
 वै—वैखानसम् (वैखानससूत्रम्.)
 वै. ग—वैकुण्ठायम्
 वै. शा—वैखानसशास्त्रम्
 व्या—व्यासः (पाराशरः.)
 व्या. स्मृ—व्यासस्मृतिः
 श. ग—शरणागतिग्रन्थम्
 शा. मी—शारीरकमीमांसा
 शा. स्मृ—शाणिडलयस्मृतिः
 शौ—शौनकः
 शौ. सू—शौनकीयसूत्रम्
 श्री. कृ—श्रीकृष्णमुनिः
 श्री. ध—श्रीवैष्णवधर्मशास्त्रम्
 श्री. भा—श्रीभाष्यम्
 श्री. भाग—श्रीभागवतम्
 श्री. व—श्रीवत्साङ्कमिश्रः

सङ्केताक्षरणां विवरणसूची

शु—श्रुतिः	सा. सं—सात्त्वतसंहिता
श्वे—श्वेताश्वतरोपनिषद्	स्मृ—स्मृत्यर्णवः
स—सनकः	ह—हयग्रीवसंहिता
सं. स—सङ्कषणसंहिता	ह. अ—हर्यष्टकम्
सं. सि—संवित्सिद्धिः	ह. वं—हरिवंशः

श्रीपाञ्चरात्ररक्षानिर्दिष्टानां प्रमाणवचनादीनां वर्णनुक्रमणिका ।

[अस्मिन् ग्रन्थे विद्यमानस्य एकैकस्य च श्लोकार्धस्य, प्रमाणवाक्यस्य च आदिमो भागः समुदृतोऽस्याम् अतुक्रमणिकायाम् । तदनन्तरं सूचिता नागरसङ्ख्याः कोशस्यास्य पुटाङ्गान्, ततःपरं विन्यस्तानि अक्षराणि तत्तत्रमाणग्रन्थान्, तदुपरि विन्यस्ता अराविकृ-सङ्ख्याः तत्तकोशस्य अध्यायश्लोकादीनां च सङ्ख्याः क्रमेण निर्दिष्टान्ति । अत्र निर्दिष्टानि ग्रन्थादिसङ्केताक्षराणि कान् कान् कोशादीन् सूचयन्तीति ग्रन्थ-ग्रन्थकर्तृणां वर्णनुक्रमणिकायां शातब्द्यम् ।]

अकण्टकद्वमोत्थात्थ १२८. सा. सं. 21-25

अकर्मणोऽस्य तत्कोपः १५. पा. सं. (च)

21-78

अकर्मण्यानि पुष्पाणि १४४. व. पु.

अकर्मण्यानि वक्ष्यामि १४३. व. पु.

अकारादुद्धितं बीजं १५४. व. 463

अक्षेषणं शरीरस्य ६३. म. 4-3

अज्ञाणुगुणिरोधे च १६०. पू. मी. 12-2-25

अचलं योगपट्टेन ८८. सा. सं. 6-201

अच्छिद्रपञ्चकालज्जः ५२. म. भा. (आश्व.)

118-33

अज्ञावाष्टाक्षरं मन्त्रं १५१. बो.

अजीर्णरसमाविष्टः १४६. व. पु.

अज्ञानतोऽप्यशक्त्या वा १५५. वं. 475

अज्ञानादथवा ज्ञानात् १४३, १७८. वं.

519

अज्ञानदथवा ज्ञानादशुभं, १५५. वं. 476

अज्ञानादथवा मोहात् १४. पा. सं. (च)

21-51

अज्ञानादथवा लोभात् ६९. द. 2-3

अज्ञानालेपनैः स्विभः १२६. पा. सं (च)

13-29

अटवीं राजधानीं च ६२. शा. 4-191

अष्टप्युपहृतं भक्तैः, १७४. श्री. भाग.

10-81-3

अत एवार्चनाज्ञानि १७८. वं. 514

अतस्त्वमेव त्वां देव्यौ १५७. वं. 497

अतोऽनज्ञीकृताशेष १४२, १७९ वं. 52

- अतो न हानिमन्त्राणां १७८. वं. 518
 अतोऽन्यथा न दोषोऽस्ति १२८ सा. सं.
21-31
 अत्यन्तसाध्वसविनय—१६०. वै. ग.
 अथ परमैकान्तिनो भगवदाराधन ५५.
 ५६, १३८ नि.रा.
 अथ पुष्पाणि त्रिविधानि १३०—१३४. भो.
 अथ प्रद्युम्नमन्त्रं तु ८४. सा. सं. 6-208
 अथ भो भगवन्तं याचेत् ७८. र. आ.
 अथागल्य गृहं विग्रः ६०. व्या. स्मृ.
 अथादौ समुपक्षितं ४५. पा. र.
 अथार्व्यपादाचमन १५६. वं. 486
 अयोपक्रम्यते निल्य ८०. पा. र.
 अदत्तानामुपादानं १२६. म. 12-7
 अदत्तान्युभुजानः १३६. म. 4-202
 अदत्त्वा सुमनो यो वै १४६. वं. पु.
 अद्यप्रभृति हे लोकाः ७४
 अथमं तु कृशकीतं १३०. पा. सं. (?)
 अधरोत्तरस्योगेन ८४. सा. सं. 6-201
 अधिकारोऽनुलोमानां ४६. पा. सं. (च) 1-4
 अधिकारोऽस्ति सर्वत्र २७. कामि. (का.
 त.) 1-125
 अनन्तभोगशयन १५६. वं. 484
 अनन्तं विष्णुसञ्ज्ञी १०७. यो-या.
 अनन्यदेवताभक्ताः १४०
 अनन्यदेवतास्थायिनि १. पा. र.
 अनन्यशरणस्त्वत्यादारविन्द—१३९. नि. रा
 अनन्याश्चिन्तयन्तो मां ७५. म. गी. 9-22
 अनर्थकमसंबद्धं २९. सा. सं. 22-53
 अनागतां तु ये पूर्वा ११३. पि. स्मृ.
- अनादत्य च ये यान्ति १२०. व. पु. 45
 अनामिकान्तं देवेशं १०८. सा. सं.
 अनिच्छायापि संस्तृष्टः १७३ ह. अ. 24
 अनिबद्धप्रलापश्च १४९. म. 12-6
 अनिबद्धप्रलापात् ये १२०. व. पु. अ. 45
 अनिरुद्धं च मां प्राहुः २४. म. भा. (आश्व.)
104-87
 अनिर्वाहकमायोक्ते: २९. सा. सं. 22. 53
 अनिर्ण भगवद्विस्त्रं १५४. वं. 466
 अनुरुक्तं यत् स्वयंव्यक्ते ३३. का.
 अनुकूलान्यर्थजालानि ३५. का.
 अनुकूलान्यतन्त्रेषु १७. ना.
 अनुगम्य यथा प्रेत १२०. व. पु. 45
 अनुतिष्ठन्ति ये कर्म १६. पा. सं. (च)
21-81
 अनुपुरमनुरूपन्धनं ७९. पा. र.
 अनुयायं ततः कृत्वा १५२. ना. मु.
 अनुयायादिकं चाथ १५६. वं. 487
 अनुश्राव्य ततः कुर्यात् १४८. वो. अ.
 अनुश्राव्य ततः कृत्वा १०८. वो.
 अनेकमेदभित्रं च ३१. का.
 अनेन क्रमयोगेन ८५. सा. सं. 6-210
 अनेन विधिना स्थाप्य २२. मु.
 अन्तरा चान्तरा वामं ९८. पा. सं. (च.)
13-14
 अन्तर्जुगतं कृत्वा १००. पार. सं.
2-25
 अन्तवतु फलं तेषां ६४. म. गी. 7-23
 अन्ते महोत्सवं कुर्यात् ११. पा. सं. (च.)
19-128

प्रेमाणवचनादीनां वर्णानुक्रमणिका

१९३

- अन्तःकरणयागादि ४८. ज. सं. 22-75
 अन्यत् कुशलतं प्रक्षात् १७४. म. भा.
 (उ) 87-13
 अन्यत् पूर्णादिपां कुम्भात् १७४. म. भा.
 (उ) 87-13
 अन्धकारे तु मां देवि १४५. व. पु.
 अन्धास्तेऽपि भविष्यन्ति १२०. व. पु. 45
 अन्यथा कुलमात्मानं १५. पा. सं. (च)
 21-75
 अन्यदेवगृहं गत्वा १२१. व. पु. अ. 45
 अन्यदेव समं यस्तु १२१. व. पु. 45
 अन्यदेवायार्थसन्दृष्टैः १२१. व. पु. 45
 अन्यानि च पवित्राणि १०२. पार. सं.
 अन्यानि हविर्यानि १०७. ना. सु.
 अन्ये त्वं विजानन्ति २४. म. भा.
 (आश्च) 104-87
 अन्येशमधिकारः स्यात् १३. पा. सं. (च)
 19 (१)
 अन्येषां ब्राह्मगादीनाम् ४६. पा. सं. 1-6
 अन्येषामेवमादीनां १८. पार. सं. (प्रा.)
 अन्येषपि च मार्गेषु २६. का. त. (कामि.
 1-123)
 अन्योन्यापेक्षया ग्राह्यं ३५. का.
 अपचारानहं वक्ष्ये ११८. व. पु. 45
 अपचारानिमान् सर्वान् १५५. वं 477
 अपचारास्तथा विष्णोः १२२.
 अपराधसिमं त्रिंशि १४६. व. पु.
 अपराधसिमं षष्ठि १४४. व. पु.
 अपराधं विशातिमं १४५. व. पु.
 अपानाय ततो हुत्वा ६६. व्या. स्मृ. 2-74

- अपां द्वादशगण्डौः १०३. व्या. स्मृ.
 अपि चेत् पौरुषं वाक्यं २९. सा-सं.
 22-51
 अपोऽवगाहनं ल्लानं १०४. पि. स्मृ.
 अप्रमत्तेन वै तावत् १६४, सा. सं. 6-192
 अप्रयत्नागताः सेव्याः ६३. म. भा. (शा)
 301-35
 अप्राकृताङ्गकरणात् ८६
 असिमच्छन् हरिं प्रातः ५३, ९१. वं. 34
 अभिगच्छेज्जगयोर्नि ४८, १२५. ज. सं.
 22-69
 अभिवास्य च देवेशं १२५. ना. सु.
 अभिमन्त्र्य जलं मन्त्रैः ६३. व्या. स्मृ.
 2-15
 अभिवाय गुरुन् द्वद्वात् १२६. पा. सं.
 (च) 13-28
 अभ्यासाद्वगवयोर्गी ८५. सा. सं. 6-214
 अभ्यासाद्वत्त्वराते तु ८४. सा. सं. 6-208
 अमन्त्रमधिकारस्तु १४७. सा. सं. 2-9
 अमन्त्रमर्चकं दद्वा १७५
 अमन्त्रमविधिं चैवं १७५
 अमन्त्रैव यत्पूज्यं १७५
 अम्बुजानि सुगन्धीनि १२८. सा. सं.
 21-28
 अंशबो ये प्रकाशने ९७
 अरौद्राप्यनिशिद्धानि १२७. ना. सु.
 अर्कन्यग्रोधखादिर १०२. पार. सं.
 अर्कादिमिरपामार्गः १०१. पार. सं. 2-59
 अर्च दत्वा यथापूर्वे १५५. वं. 472
 अर्चनादिष्वर्णहर्त्वात् १४२, १०९. वं. 523

- अर्चनीयमथान्याभ्यां १३. पा. सं. (च.)
19-(?)
- अर्चनीयश्च सेव्यश्च २०. म. भा. (भी-)
66-39
- अर्चयज्ञापदं सर्वा १४. पा. सं. (च.)
21-51
- अर्चयंश्च ततो देवं ५३, ९१. वं. ३४
- अर्चयित्वा परात्मानं १२४. वं. ८७
- अर्चयित्वा यथान्यायं १६४. पा. सं. (च.)
13-74
- अर्चयित्वार्थपुष्पायैः १६४. सा. सं.
6-191
- अर्चयेज्जपहोमान्त १२६. पा. सं. (च.)
13-29
- अर्चयेदेवदेवेशं ३७. पार. सं. 10-319
- अर्धकामपरा यूयं ७४. वि. ध.
- अर्धप्रस्तुतिमात्रं तु ९९. पार. सं. 2-45
- अलक्ककरसाद्यैश्च १२६. पा. सं. (च.) 13-30
- अलामे दन्तकाष्ठानां १०३. व्या. स्मृ. (?)
- अलामे वेदमन्त्राणां ६५. व. पु. 66-11
- अवस्थितेरिति काश ८५. शा. मी.
- 1-4-22
- अविच्छिन्नसोतोरूपेण १६१. श्री. वै.
- अविरोधोपयोगाभ्यां २४. पा. र.
- अवेष्टत च शास्त्राणि ६१. व्या. स्मृ. 2-7
- अवैदिकत्वात्तत्त्वं २३. वै.
- अशक्तावचिरस्कं वा १०४
- अशरप्यशरण्येन १५६. वं. 480
- अशुचित्वाप्यनाचारः १६९ वि. ध.
- 109-66
- अशुभं कर्म कृत्वापि १४३. व. पु.
- अश्रीकरमसौम्यं च २३. त. स.
- अश्लीलकथनं चैव १२२
- अश्वत्यं च वंटं धेनुं ११३. सा. सं.
21-12
- अष्टमश्चापराधोऽयं १४४. व. पु.
- अष्टमे लोकयात्रा तु ७४. द. स्मृ. 2-69
- अष्टम्यां च चतुर्दश्यां १०३. व्या. स्मृ. (?)
- अष्टविंशापराधं तु १४६. व. पु.
- अष्टाक्षरजपो यस्य १५१. बो.
- अष्टाक्षरमहामन्त्र १५३. वं. 461
- अष्टाक्षरविधानेन २४. म. भा. (आश्व.)
104-85
- अष्टाक्षरं जपेद्विद्वान् १५१. बो.
- अष्टाक्षयोगसिद्धानां १४६. सा. सं. 2-7
- अष्टाङ्गेन नमस्कृत्य १४९. सा. सं.
6-189
- अष्टाङ्गेन प्रणामेन १२५. ना. मु.
- अष्टादशापराधं तु १४५. व. पु.
- अष्टोत्तरशातं वापि १५२. ना. मु.
- अष्टोत्तरसहस्रं वा १५४. वं. 467
- असङ्क्रमण तेऽन्योन्यं १६. पा. सं. (च.)
21-81
- असंख्याताच संख्यातः १०८. अ. ब्र. (ना.)
- असहानपि सह्याश्च १५५. वं. 474
- अस्ति जिह्वा हर्ति स्तोतुं १७८. वं. 517
- अस्त्वेव निर्मलं तोयं १७८. वं. 516
- अज्ञाताशी मलं भुवक्ते १०५. अ. 5-1
- अस्मृष्टीर्थीः शौचार्थं ९९. पार. सं.
2-43

प्रमाणवच्चनादीनां वर्णानुक्रमणिका

१९५

अहन्यहनि धर्मस्थ ७५

अहेरेकं हरेरित्विष्वं ११६

अहं हि सर्वज्ञानां ६८. भ. गी. १-२४

अहितविहतिदीक्षैः ४४. पा. र.

अहिंसा प्रथमं पुष्ट्यं १७९

अहुतामिः कुर्मि भुज्ज्ञे १०५. अ. ५-१

अहेरिव गणाङ्गीतः ७४

अहो अहो मुलभता १७८, वं. ५१६

अहो हरिं ब्रुवन्नेवं १७८, वं. ५१५

अहि यन्त्वौचमुद्दिष्टं ९९. आप-स्मृ.

अहो द्वितीयभागेन ५४, १२७. ना. सु.

अहोऽशंशेन संयुक्तं १५०. स्मृ.

आ

आगाताय यथाकालं १५७. वं. ४९९

आगमारख्यं हि सिद्धान्तं ८. ह. सं.

आगमाध्ययनं कुर्यात् १४९. सा. सं.

6-189

आग्रेयं पञ्चरात्रं तु २३. वै.

आचम्य प्रयतो भूत्वा १६५. पा. सं.

13-75

आचम्य प्राड्युखो भूत्वा १०२. पा. सं.

(च) 13-16

आचम्य प्रोक्षयेद्दर्भं ११०. पा. सं. (च.)

13-23

आचर्तव्यं इहाज्ञानात् ५. सा. सं. २१-४७

आचार्यकमथात्विष्वं १३. पा. सं. (च.)

19-132

आचार्याणामसावसौ ९४. र. आ.

आत्मप्रयत्नसापेक्षा १५८. वि.पु. ६-७-३१

आत्मानं चापि हृत्पद्मे १६५. पा. सं.

13-77

आत्मानं परिविच्छोष्यं ११०. पा. सं. (च.)

13-24

आदाय भक्तियोगाख्यं १६१. वै. ग.

आदावोङ्गारसुचार्यं ६३. व्या. स्मृ. २-३६

आदिस्यमण्डलान्तस्थं ११२. वं. ७४

आदित्यान्तःस्थितस्य ११२. ना. सु.

आदौ तेनैव सकला ११. पा. सं. (च.)

19-123

आद्यमेकायनं वेदं ४६. पा. सं. (च.) १-५

आद्यं कर्माभिगमनं ५०. पा. सं. (च.)

13-3

आपत्त्वनन्तरा वृत्तिः १३५

आपीठान्मौलिपर्यन्तं ११७. शा. स्मृ.

2-89

आपो नारायणोऽन्ताः ६३. व्या. स्मृ.

2-16

आपोहीत्यादिभिर्मन्त्रैः ११२. ना. सु.

आप्रभाताच्छिशान्तं वै ४७. ज. सं.

22-66

आविभ्राणो रथाङ्गं ८८.

आम्रङ्कुरमपामार्गं १०२. पार. सं.

आम्रेष्टुदण्डताम्बूलं ११७

आयासः स्मरणे कोऽस्य १६५, १७४.

वि. पु. १-१७-७८

आयुधैः शङ्खचक्रादैः १००. पा. सं. (च.)

19-114

आयुर्वलं १०२. (मन्त्र)

आराघनन्तवेनापाद्य ५३, १११. भ. नि.

- आराधनविधि: कीटक् ४६. पा. सं. (च.) १-२
 आराधयन् हरि भक्त्या ५३, ९१. वं.
 ३६
 आराधयेयं ध्यायेयं ९२. ना. मु.
 आराधितुमयेच्छेन्मा १२०. व. पु. ४५
 आरोपितं प्रवीपं ये १२०. व. पु. ४५
 आरोहस्त्वनवद्य १. पा. २.
 आर्जयित्वार्चनाद्रव्यं १२७. वं. ८९
 आलोच्य सर्वशास्त्राणि ७२, १६८. म.
 भा. (आनु.) १८६-११
 आवर्तयेद्वा प्रणवं ६३. व्या. स्मृ. २-२२
 आवां तवाङ्गतंभूतौ ९७. ह. वं.
 ८४-४७
 आविद्या: प्राकृतः प्रोक्तः ७५
 आविद्येन न केनापि ७५.
 आसनाद्युपचारैरत्तु २२. मु.
 आसनारोहणं चैव १२३.
 आसित्वा दुर्विर तस्य १५६. वं. ४८१
 आसीनयोस्तथा देव्योः १५६. वं. ४८८
 आसीनेषु यथाभागं १५६. वं. ४८८
 आस्थानस्थः सदा १५२. वो. पु.
 आहारो यस्त्वनाहारः १४३. व. पु.
 आहारं चैव कर्मण्यं १४३. व. पु.
 आहूत्य यान्वया १३०. पा. सं. (च.)
 १३-३३
 ह
 इज्या च पश्चात् खाध्यायः ५०. पा.
 सं. (च.) १३-३
- इज्यामेवाभिसन्दध्यात् १३८.
 इति कर्व्वेमहं तावत् ५३, ९१. वं. ३३
 इति ततुल्यवृपति ५. सं. सि. २०
 इति निर्विद्य तदनु ९०. वं. २९
 इति मत्वा विरक्तस्य ६४. श्री. भा.
 ११-१९-१८
 इति विज्ञाय तान् पश्चात् १५७. वं. ४९५
 इति विज्ञाप्य पुरतः १५८. वं. ५००
 इति संप्रार्थ्य तसिद्धै ४४. वं. ४०
 इतिहासपुराणाभ्यां वेदं ६७, १४७. व्या.
 स्मृ. २. (अन्तिम श्लोक) म. भा.
 (आदि.) १-२९३
 इतिहासपुराणाभ्यां षष्ठं ७४, १४७. द. स्मृ.
 २-५७
 इत्येतत् कथितं सर्वं ४९. ज. सं. २२-८०
 इत्येतद्विलेनोक्तं ६८. व्या. स्मृ. २ (अन्ते)
 इत्येष कथितो ब्रह्मन् १६५. पा. सं. (च.)
 १३, ७८
 इदमेकं सुनिष्पन्नं ७२. म. भा. (आनु.)
 १८६-११
 इदं गुरुभ्यः सर्वेभ्यः १५३. वं. ४५८
 इदं महोपनिषदं २. म. भा. (शा.)
 ३४८-६३
 इदं श्रीकरसंज्ञास्त्वयं ३१
 ह
 इदृशः परमात्मायं ५९, १५८. शा. स्मृ,
 ४-२१९, ५-१७
 ईश्वरो भगवान् विष्णुः १४१. क.
 ईश्वरो विकमी धन्वी ६१. वि. स.

प्रमाणवच्चनादीनां वर्णानुक्रमणिका

१९७

इषदोषपुद्वौ लभौ ८४. सा. सं. 6-200

उ

उग्रगन्धास्त्वकर्मण्याः १२८. सा. सं.

21-26

उच्चाच्छतगुणो ह्येयः १०८. बो. अ.

उच्चैर्जपादुपांशुः स्यात् १०९. अ. ब्र. (ना.)

उच्चैर्भाषा वृथाजल्पः १२२

उच्छिष्ठे चैव चाशौचे १२३

उत्तमातुपदंशांश्च १२८. ना. मु.

उत्तमे शिखरे १०९. तै. उ. 29

उत्तिष्ठन्थिन्तय हर्ति ८८. वि. ध. 1-60

उत्तीर्थ भगवत्प्राप्ति ५३. भ. नि.

उत्थानादिकमादेतत् ५०, १२६. पा. सं.

(च) 13-4

उत्थाय च ततो योगात् १५४. वं. 469

उत्थाय तत्र शयने ५४, ८९. ना. मु.

उत्थाय शयने तस्मिन् ९०. वं. 3

उत्थायासीत शयने ५०. पा. सं. (च.)

13-6

उत्पत्त्वसंभवात् २. शा. मी. 2-2-39

उत्सवे वासुदेवस्य १२२. व. पु. अ. 45

उदकेनाश्यलमे तु १७४

उद्यास्तमयं यावत् ६९. द. स्मृ. 2-2

उदानाय ततः कुर्यात् ६६. व्या. स्मृ.

2-75

उदीर्चीं प्रागुदीर्चीं वा ९९. पि.

उद्यामपि गुलीयात् १३४. शा. स्मृ.

3-18

उपचारशतेनापि १२३

उपचारानिमान् कुर्वन् १७४. अ. ब्र. (ना.)

2-39

उपचारापदेशेन १५५. वं. 477

उपपतिमवस्थां च ९९. बो. स्मृ.

उपपातकयुक्तो ऽपि १६२

उपवीतं कर्णदेशे ९८. पा. सं. (च.)

13-10

उपस्थाय स्वकैर्मन्त्रैः ११२. वं. 78

उपस्थाय स्वशाखोक्तैः १११. पा. सं. (च.)

13-27

उपादायातथा पूजा १२९. पा. सं. (च.)

13-31

उपांशुः स्याच्छतगुणः १०९. अ. ब्र. (ना.)

उपांशोर्मानिसः श्रोक्तः १०८. बो. अ.

उपायतां परिलय्य ८०. गी. सं. 31

उपेतो मङ्गलैरन्धैः १२६. पा. सं. (च.)

13-20

उपेयादीश्वरं चापि ६२. व्या. स्मृ. 2-8

उपोषितः पोषितो वा १७४. वि. ध.

4-33

उभाभ्यां तोयमादाय १०६. पि.

उमे सन्ध्ये ऽवितिष्ठामि १०७. म. भा.

(आश्व.) 98-68

उमे सन्ध्ये भगवानभिगन्तव्यः १५०. र.आ.

उरसा शिरसा वाचा, ११५

उषःकाञ्जे तु संप्राप्ते ७०. द. स्मृ. 2-6

अ

ऊरमध्यप्रदेशे तु ८४. सा. सं. 6-200

ऊहापोहविधानेन २०. का.

ऋ

ऋग्मगाथा कुम्भ्या २६. ऋ.

ऋग्वेदं भगवोऽध्येयमि २५. छा. उ. ७-१-२

ऋत्विक्पुत्रो गुरुभ्रता ७०. द. स्मृ. २-२५

ऋषयेऽष्टाक्षरस्यान्त १५३, वं. ४६१

ऋष्यादिपूजिते स्थाने १९, २०, ३४, का.

ए

एककालाश्रितानां च ४७. ज. सं. २२-६७

एकत्र वीक्षितस्तन्त्रे १३. पा.-सं. (च.)

19-131

एकविंशत्सप्तादि ११४

एकविंशापराधं तु १४६. व. पु.

एकविंशापराधं तु १४५. व. पु.

एकश्चूदिकानां तु १५०. पार. सं. २-११

एकस्मिन्दद्यतिक्रान्ते ७३ इ. स. १८-८२

एकस्यैव हि कालस्य ४७. ज. सं.

22-66

एकहस्तप्रणामश्च १२२

एकहस्तप्रणामं च १४५. व. पु.

एकं यदि भवेच्छासं १७२ इ. स.

33-105

एकः कृष्णनमस्कारः १७३, वि. ध.

1-38

एकादशापराधस्तु १४४. व. पु.

एकान्तिभिरसुष्ठेयं ५४, ९२. ना. मु.

एकाहान्त्युद्यते विप्रः १७०, वि. ध.

एकेन पाणिना यस्तु ११५. श्री. भा.

10-22-21

ऋ

एकैकं वहुभिर्भैः ७. पौ. सं. ३८-३०३

एकैकं भिवते तन्त्रम् ९. पा. सं. (च.)

19-112

एकैकं हासयेन्मात्राम् १०१. पार. सं.

2-57

एकैव मूर्तिराध्या १०. पा. सं, (च.)

19-113

एकोनविंशापराधं १४६. व. पु.

एकोनविंशापराधं १४५. व. पु.

एकोऽपि कृष्णे सुकृतप्रणामः १९४, म.

भा. (आश्व.) 46-123

एको हि श्रूयते देव ४७. ज. सं. प.

22-64

एतत्क्रियाविरोधीनि ९३. वं. ३७

एततु त्रिविधं विद्धि ३९. पार. सं.

10-336

एतत् पुराणसिद्धान्तं ३१

एतद्द्यानं च योगश्च ७६. द. स्मृ. ७-२१

एतद्वैदिकसुष्ठृष्टं २२.

एतद्वै पवरात्रास्त्वम् ३२. का.

एतस्मात् प्राप्यते ७. पौ. सं. ३८-३०६

एतस्मादपि चैकैका १००. पार. सं. २-५१

एता अन्याश्च राजेन्द्र २५. म. भा. (आश्व.)

104-89

एताभिः प्राज्ञलिङ्गिन्यम् १०९.

एतेरेव हुतं यतु ७०. द. स्मृ. २-२५

एतैः समस्तैर्यस्तैर्वा १०५.

एवमष्टाक्षरेणैव १७४. अ. ब्र. (ना.) 2-39

एवमादिषु चान्येषु १६. पा. सं. (च.)

17-45

प्रमाणवचनादीनां वर्णानुक्रमणिका

१९९

एवमेकदिनं वापि १७७. वं. 504
 एवमेव समभ्यासात् ८५. सा. सं. 6-209
 एवं शुरोः समारभ्य १५१. ब्रो.
 एवं नानागमानां च ७. पौ. सं. 38-302
 एवं प्रक्षाल्य विधिवत् १०१. पार. सं.
 2-58
 एवं शरणसुपगम्य ५७. नि. रा.
 एवं संचिन्त्य मन्त्रार्थं ५४ भ. नि.
 एवं संप्रतिपक्षानां १४७. सा. सं. 2-12
 एष मे सर्वधर्माणां ११७. वि. स.
 एवितारं तदिच्छां वा १७८. वं. 5-13

ऐ

ऐकान्तिकात्यन्तिकतप्यरिचयैक १५९. वै. ग.

ओ

ओं नमो वाहुवेवाय ९५. पार. सं. 2-5
 ओपूर्वया च गायत्र्या ११०. पा. सं. (च.)
 13-23

क

क इति ब्रह्मणो नाम ९७. ह. वं. 88-47
 कण्डूलः कलिकज्जलाविल १८१. पा. र.
 कथं त्वमचर्नीयोऽसि २४. म. भा. (आश.)
 105-83
 कथायां कथमानायां १२०. व. पु. अ. 45
 कथितं पञ्च के कालाः ५०. पा. सं. 13-1
 कथ्यते यत्र तत् प्रोक्तं १०. पा. सं. (च.)
 19-115
 कदा द्रक्ष्यति मां पतिः १६०. रामा. (छ.)

कनिष्ठामूलमारभ्य १०८. सा. सं.
 कमण्डुलुस्थिरेनैव ८२, ८३. सा. सं.
 6-194
 कम्बलावरणं चैव १२२. ई. 6-85 (?)
 कराङ्गुलिशरीरेषु १५३. वं. 457
 कर्तव्यात्वेन वै यत्र ६, पौ. सं. 38-293
 कर्तव्यः स्त्रपनं कुर्यात् ११. पा. सं. (च.)
 19-127
 कर्ती कारणिता चोनौ १५. प. सं. (च.)
 21-78
 कर्मणामपि सन्ध्यासः ९, १०. पा. सं (च.)
 19-117
 कर्मणो परिपाक्त्वात् ६४. श्री. भा.
 11-19-18
 कर्मण्यवसिते तस्मिन् १५५. वं. 472
 कर्मवाङ्मनसैः सम्यक् १४७. सा. सं.
 2-11
 कर्मण्यनन्तान्यच्छेष्यानि ९३. वं. 37
 कर्मारम्मेष मन्त्रेण १३८
 कर्षणादिप्रतिष्ठानं ४६. पा. सं. (च.) 1-1
 कलेर्देविनिधे राजन् (अत्यन्तदुष्टस्य
 कलेरथं-इति वि. पु.) ११७. श्री.
 भाग. 12-3-51, वि. पु. 6-2-40
 कलौ कृतयुगं तस्य १७१. वि. ध.
 109-57
 कलौ संकीर्त्य केशवम् ११७. वि. पु.
 6-2-17
 कल्पिन् विष्णो नमस्तेऽस्तु ९५. पार. सं.
 2-13
 कल्पकोटिशर्तैश्चापि १४१. क.

कल्याणाचरणान्तं यत् ५०, १२६. पा.
सं. (च.) 13-4

का
काह्नन्तः कर्मणां सिद्धि १४०. भ. गी.
4-12
कान्तागणैश्च लक्ष्म्याद्यैः १२. पार. सं.
(प्रा.) 19-177
कामं तान् धार्मिको राजा ११३. पि. स्मृ. (?)
काम्योऽपि वा भवेत्स्य १५१. बो.
कायकेशं तदुद्धूतं ६०. व्या. स्मृ. ३-2
कारणागमसिद्धान्तं १३. पा. सं. (च.)
19-(?)
कालं सर्वभिहाभ्युपेत्य ७८. पा. र.
काष्ठालाभे तु रोगे वा १०१. पार. सं.
2-61

कि

किं किं न साध्यं भगवत् ७२, ९२. ना. मु.
किं त्वया नार्चितो देवः १७४.

की

कीर्तनादेव कृष्णस्य ११७, १६९. श्री.
भाग. 12-3-51
कीर्तयेवं नमस्येवं ९२. ना. मु.

कु

कुठारज्याहलाखाय ५. पार. सं. 2-13
कुमुदादीनं गणेशांश्च १५७. वं. 489
कुर्याच्चेदेवमादीनां १७. पार. सं.

कुर्यादाचमनं विप्रः १०१. पार. सं. 2-63
कुर्याद्वा यदि वा मोहात् ३८. पार. सं.
10-323
कुर्याद्वै बुद्धिलीनं तु. ८४. सा. सं. 6-203
कुलघाषण्डपतित १३४. शा. स्मृ. ३-18
कुलं च व्याधितं चैव १८. पार. सं. (प्रा.)
19-557
कुवासना कुबुद्धिश्च ११६. पौ. सं. 1-32
कुर्सीदमेके विहरन्ति ७७. र. आ.
कुपुमानो निवेद्यानां १२१. व. पु. अ.
45
कुहेतुश्च कुमावश्च ११६. पौ. सं. 1-32

कृ

कूर्मवच्चतुरः पादान् ११४, १२५, १४९.
सा. सं. 6-188

कृ

कृतस्वल्पांशको उप्यस्य १७७. वं. 507
कृतापराधं कृपया १५५. वं. 476
कृते निष्कल्पये शुद्धे १२४. वं. 86
कृत्वात्मनः प्रीतिकरी १६३. वि. ध.
(शौ.) 103-16
कृत्वा संप्रोक्षणं पूर्वं ११. पा. सं. (च.)
19-126
कृत्वैवं मनसा योगं १५४. वं. 468
कृपयैवास्य देवस्य १४२, १७९ वं. 524
कृमिभक्ष्ये परेद्वोरे ११९. व. पु. अ. 45
कृष्णकम्बलसंवीतः ११८. व. पु. अ. 45
कृष्णरूपाण्यनन्तानि २३

के

- केन तं पाल्यसे देव १५७. वं. 497
केवलं तदिधानेन ४३. पार. सं. 10-331
केवलं मनुजैर्थतु ३९, ४३ पार. सं.

10-342

- केवलाजलिना वापि १२४. वं. 88
केशवाराधनं हित्वा ६५. म. भा. (आउ.)

186-17

- केशवार्चा गृहे यस्य ६६, १३५

को

- को हि भारो हरेनन्निः १७४ वि. ध. 33-66

क्र

- क्रमशः केशवादीनां ९४. पार. सं. 2-7
क्रमागतैस्तुल्यकक्ष्याः १०. पा. सं. (च.)
19-116
क्रमागतैः खसंज्ञाभिः ६. पौ. सं. 38, 294
क्रान्ते विष्णुं बले हरिम् १७. (मन्त्र.)
क्रियायागाहशशुणः १०८. बो. अ.
क्रियां न कुर्यादन्यत्र १३. पा. सं. (च.)

19-131

- कुद्रस्तु यथ कर्मणि १४४. व. पु.

के

- क्लेशकर्मविपाकादैः ५. सं. सि-22

क्ष

- क्षता अशनिपातादैः १२८. सा. सं. 21-27
क्षन्तव्यं तदशेषेण १५५. वं. 477
क्षान्तसर्वापचारेण १५५. वं. 478

क्षामयेच्चापराधान् स्वान् १५५. वं 474

क्षालगित्वा ततः कुर्यात् १६४, सा. सं.

6-190

क्षिप्रं हि मात्रुषे लोके १४०. भ. गी. 4-12

ग

गजां विभाव्य तीर्थमिः ५३, १११. भ. नि.

गत्वा मैथुनसंगं तु १४३०. व. पु.

गन्धलेपक्षयकरं ९९. पार. सं. 2-43

गन्धलेपमपास्तैवं १००. पार. सं. 2-52

गन्धहीने भयोतपतिः १७५

गन्धैः पुष्टैः फलैर्सूलैः १७५. अ. व.

(न) 2-41

गमयिष्यामि वासरान् ९२. वं. 36

गरुडं च विशेषेण १५७. वं. 490

गर्भजन्मजरादुःख ५३. भ. नि.

गर्भधानादिदाहान्तं ४. आ. प्रा. अन्ते.

गा

गायत्रीजपपर्यन्तं ११२. वं. 77

गायत्र्या चामिमन्त्रयापः १०६. पि.

गी

गीतवादित्रनृत्तादि ११८. व. पु. अ. 45

गु

गुणैः सांयसिकैः १०

गुरुं मन्त्रमूर्धि छन्दः १५३. वं. 457

गुरुत्वं देवान् (वं) नमस्कृत्य ८२, ९४.

सा सं. 6-194 इ. 6-86

गुरुं चैवाप्युपासीत ६१. व्या. स्मृ. 2-6

गुरुन् प्रपद्य प्रथमं ९४

गुरुपदेशसंसिद्धैः २२. सू. (क्रि)

गुरोर्गुरौ संनिहिते ७४. पू.

गुरौ मौनं निजस्त्रोत्रं १२३

गुर्वादीशं नमस्कृत्य १५२. ना. सु.

गु

गृहाद्वृहमध्ये गत्वा १२१. व. पु. 45

गृहनागत्य संक्षाल्य १२५. ना. सु.

गो

गोवु चैवं प्रसन्नासु १२६. कृ. क.

ग्र

ग्रामे जन्मशतं सुम् १२०. व. पु. 45

ग्रासमुष्टि परगते १२६. म. भा. (आश्व)

109-29

ग्रासं गवामयि १२६

ग्राहग्रस्ते गजेन्द्रे ८८.

घो

घोरं प्रयाति नरकं ३८. पार. सं. 10-325

च

चक्रवद्धमयेन्नाहं ११४. शा. स्मृ. 2-73

चक्राशब्दवैश्वाथ १२. पार. सं. (ग्रा)

19-577

चक्रयुधस्य नामानि १६८

चक्रुषः ग्रीतिकरणात् १६३. सू.

चटकत्वमनुप्राप्य १२०. व. पु. 45

चण्डालमपि वृत्तस्थं ४१. म. भा.

(आश्व.) 116-8

चण्डालयोनितां याति ११८, १२१. व.

पु. 45

चण्डालयोनिमाप्नोति १२१. व. पु. 45

चतुर्णामधिकारो वै १४७. सा. सं. 2-11

चतुर्थमपराधं तु १४४. व. पु.

चतुर्थे तु तथा भागे ७३. द. स्मृ. 2-41

चतुर्दशापराधं तु १४५. व. पु.

चतुर्धा भेदभिन्नं च ३२. का.

चतुर्धा मणिबन्धस्थं १००. पार. सं. 2-56

चतुर्भिर्वासुदेवाद्यैः ९६. वं. 44

चतुर्विधा सम जनाः १३९. म. भा. (शा)

350-33

चतुर्विशापराधं तु १४५. व. पु.

चतुर्वृहविभागज्ञः ५२. शा. स्मृ.

चतुष्पथशिवावास १२८. सा. सं. 21-27

चतुर्लिङ्गादिकेनैव ६. पौ. सं. 38-301

चत्वार एकतो वैदा: २६. (एकतश्चतुरो

वेदान् म. भा. पाठः) म. भा. (आदि)

1-297

चत्वारि चैष जन्मानि १२१. व. पु. 45

चरणारविन्दयुगल १६०. वै. ग.

चा

चण्डालौ योनिमात्रिल्य १२०. व. पु. 45

चातुर्ब्यूहं परं ब्रह्म १. पा. र.

चि

चिकीर्षीप्सितं कर्म ९६. वं. 44

प्रमाणवचनादीनां वर्णानुक्रमणिका

२०३

विदानन्दघनः शान्तः ८५, सा. स.

6-212

वे

चेतनस्त्वेक एवेति ५९, ८७. श्री. कृ.

चेलजिनकुशोत्तरम् ८३. भ. गी. 6-11

छ

छन्दथ देवीं गायत्रीं १५३. वं. 462

छा

छायामाक्रम्य यो मोहात् १२०. व.

पु. 45

ज

जगद्वापारवर्जं ८६. शा. भी. 4-417

जनने मरणे चैव १६. पा. सं. (च) 17-44

जनिष्यति वरारोहे ११९, व. पु. 45

जन्मद्वयं तु वै मूढाः १२१, व. पु. 45

जन्ममृत्युजराव्याधि ९०, भ. गी. 13-8

जपध्यानार्चनस्तोत्रैः ४७, १२५ ज. सं.

22-68

जपञ्चष्टाक्षरं मन्त्रं १५३, वं 456

जपञ्चुत्थाय शयनात् ९६, वं. 46

जपमध्ये गुरुर्वपि १०८, १४८, बो.

जपहोमादिकं सर्वं १६४. पा. सं. 13-73

जपं तु द्वि(त्रि)विधं कुर्यात् १०७, ज. सं.

14-3

जपान्ते मनसा ध्यात्वा १५४, वं 467

जपेदध्यापयेच्छिष्यान् ६१, १४८, व्या.

स्मृ. 2-7

जपेदष्टाक्षरं मन्त्रं १५४, वं. 466

जपेद्द्वादशनामानि ९६, वं. 45

जपेन्न सन्ध्याकालेषु १५१. कृ. क.

जप्त्वा च सुचिरं योगं १५२ ना. सु.

जलं शुद्धमशुद्धं वा १०३ पा. सं (स्मृति-
रहाकरे)

जले मत्स्यादीनां १३६, वृ. वा.

जा

जातुभ्यां पाणिभ्यां शिरसा ११५ र. आ.

जायन्ते सप्त जन्मानि १२१. व. पु. 54

जालपादं समश्नन् वै १४५. व. पु.

जि

जिज्ञासुरपि योगस्थ १५३. भ. गी. 6-44

जिनालयं प्रविष्टस्तु २७. शौ. का.

जिह्वाजपः शतशुणः १०९. अ. ब्र. (ना)

जिह्वाताङ्गुतलस्था च ८४. सा. सं. 6-199

जिह्वानिर्लेखनं चैव १०१. पार. सं. 2-63

ज्

ज्ञानकर्मेतपोयोग १७७. वं. 510

ज्ञानं पुष्पं तपः पुष्पं १७९

ज्ञानादिष्वाकुण्यनिधेः ५. सं. सि. 23

ज्ञानी तु परमैकान्ती ८०, गी. सं. 29

त

तच्चतुर्धा स्थितं शास्त्रं ९, पा. सं.

19-111

तच्चेदेतच्छ्रुतिपथपरिभ्रष्ट २, आ. प्रा.

- तच्छास्त्रमन्तरेणैव १९, ३४. का.
 तत आधारशक्तयादीन् ११३. ना. मु.
 ततः कुम्भं समादाय १२३. वं. 81
 ततः पश्चिमसन्ध्यायां १६४ पा. सं.
 13-73
 ततः पुष्पफलादीनां ४८, ७१, १२९ ज.
 सं. 22-69
 ततः पूर्वं समुद्धाय ९९
 ततः प्रक्षाल्य चरणौ १२४. वं. 83
 ततश्च प्रलयं ५७, १६०. वै. ग.
 ततश्चानुभूयमान १६१. वै. ग.
 ततः श्रमजयं कुर्यात् ८७. सा. सं. 6-215
 ततः सन्ध्यासुपासीत ६७. व्या. स्मृ. 2
 ततः समाचरेयनात् १९. पार. सं.
 19-583
 ततः सिद्धान्तसांकर्यं १९. पार. सं.
 19-584
 ततस्तदर्हविन्यासं १५६. वं. 484
 ततस्तस्मै नमस्कृत्वा १०९. पि.
 ततस्तीर्थं समाप्तिय १०३. वं. 49
 ततस्ते ऽपि महाभागे ११८. व. पु. 45
 ततस्तवभिमतेनैव ८३
 ततः ऋनं प्रकृत्यांत ७०. द. स्मृ. 2-7
 ततः खकर्मभोक्तारं ११२. वं. 78
 ततः स्वस्मै प्रपञ्चाय १५४. वं. 471
 ततो जाग्रत्पदस्थं च ४८. सा. सं. 6-206
 ततो ऽपि मनुजो मुक्तः १२०. व. पु. 45
 ततो भगवता स्वयमेव १६१ वै. ग.
 ततो भूधरमन्त्रेण ९७. वं. 47
 ततो मध्याहसमये ६३. व्या. स्मृ. 2-9
 ततो मुक्तो महाभागे ११९. व. पु. 45
 ततोऽष्टाङ्गेन योगेन ४८. ज. सं. 22-71
 तत्तत्कालोऽद्वावानां च १२३
 तत्तन्त्रसिद्धान्ताङ्गानं ११. पा. सं. (च)
 19-120
 तत्तृतीयं हि यागाङ्गं ४९. ज. सं. 22-78
 तत्तीर्थमणिकं विद्धि १०४. इ. स. 25-21
 तत् पारमेश्वरं वाक्यं २९. सा. सं. 22-51
 तत्पूर्वापरात्रेषु ५७, १५०
 तत्प्रभावाच तेनैव ८५. सा. सं. 6-210
 तत्प्राप्तेच तत्पादाम्बुज १५९. वै. ग.
 तत्र तामसमार्गेण ४०. पार. सं. 10-330
 तत्र दिव्यं परित्यज्य ३७. पार. सं.
 10-322
 तत्र नाचमनं कुर्यात् १२२. व. पु. 45
 तत्र राजसमार्गेण ४०. पार. सं. 10-329
 तत्र वै त्रिविधं वाक्यं २९. सा. सं.
 22-49
 तत्र संगवादयः काला: ५१. प्र. र.
 तत्र संगवे वैकृष्णस्य ५१. प्र. र.
 तत्रापि राजसेनैव ४०. पार. सं. 10-327
 तत्रापि दिव्यमार्गचेत् ३७, ४२. पार.
 सं. 10-320
 तत्रापि सात्त्विकेनैव ४०. पार. सं.
 10-328
 तत्राभिगमनं नाम ५४. ना. मु.
 तत्राध्यादिभिरभ्यन्वच्यं १५२. ना. मु.
 तत्संबन्धानुसन्धानं ५९. शा. स्मृ. 4-219
 5-18
 तत्संख्येवियोगैक ८०. गी. सं. 29

- नत्सर्वं संप्रवक्ष्यामि ६९. द. स्मृ. २-१
तत्सिद्धान्तान्यमार्गेण १४. पा. सं. (च)
21-50
- तत्स्थत्वादनुपश्यन्ति ८५. वि. पु.
तथाक्षरेण स्वामात्मानं ६८. व्या. स्मृ. २-७८
तथा प्रग्राहः शास्त्रीय ७८. पा. र.
तथा मूर्त्यन्तरखुतं ६. पौ. सं. ३८-२९५
तथा सुरापुरनर ५. सं. सि. २१
तथाज्ञैविग्रहोपेतैः १२. पार. सं. (प्रा.)
19-576
- तथैव क्षीक्षाविधिना ४७. पा. सं. (च) १-१०
तथैव यावत् कालं तु १८. पार. सं.
- 19-580
- तदर्थं कर्म कौन्तेय ६२. भ. गी. ३-९
तदभावो नाडीषु १६६. शा. गी. ३-२-७
तदहं भक्त्युपहृतं १७४, भ. गी. ९-२६;
श्री. भाग. १०-८१-४
तदात्मा तन्मनाः शान्तः ६४. व्या. स्मृ.
- 2-45
- तदायमङ्ग यागस्य ४८. ज. सं. २२-७६
तदुपादानसंक्षं वै ४८. ज. सं. २२-७०
तदानं चैव शिष्येभ्यः ७१. द. स्मृ. २-३१
तद्वीजमस्य प्रभवं १५४. वं. ४६४
तद्विजानार्थं स गुरुमेव ९०. छा. उ. (सु.
उपनिषदि १-२-१२)
तद्विधानं परित्यज्य २३. त. सा.
तद्विधानं परित्यज्य स्वर्य ३३. का.
तद्विशेषपरीक्षा वा १२. न्या. वि.
तद्विष्णोः परमं पदं ६९.
तद्विष्णोरिति मन्त्रेण ६४. व्या. स्मृ. २-४४
- तद्वि कुर्वन् यथाशक्ति १७६. म. ४-१४
तद्वि वासुदेवाख्यं ८. श्री. भा. २-२-३८
तन्त्रतन्त्रान्तराभ्यां तु ३२. का.
तन्त्रतन्त्रान्तरोक्तेन ३३. का.
तन्त्रमेदे च सिद्धान्त १३. पा. सं. (च)
19-132
- तन्त्रमागमसिद्धान्तम् १०. पा. सं. (च)
19-117
- तन्त्रसंक्षं हि तच्छास्त्रं ६. पौ. सं. ३८-३९९
तन्त्रसंक्षं हि यच्छास्त्रं ३२. का.
तन्त्रसंक्षं तु सिद्धान्तं ८. ह. सं.
तन्त्रं तन्त्रान्तरं चेति ३१. का.
तन्त्राधिकारिमूर्तीनां १६. पा. सं. (च)
17-32
- तन्त्रान्तरं तु यत्प्रोक्तं ३२. का.
तन्त्रान्तरं हि सिद्धान्तं ८. ह.
तन्त्रान्तरे तथा तन्त्र १३. पा. सं (च)
- 19 (?)
- तन्त्रान्तरेऽपि कथितं ११. पा. सं. (च)
19-124
- तन्त्रेणापि तथा येन ११. पा. सं. (च)
19 (?)
- तन्त्रेषैकेन कर्तव्यं १७. ना.
तन्मन्त्रजपसामर्थ्यात् ८४. सा. सं. ६-२०७
तन्मयत्वेन गोविन्दे १४०. वि. ध. ९९-१५
तन्मात्राभिस्तदन्ते द्वौ ९८. पा. सं. (च)
13-15
- तन्मूलतः क्रियाः सर्वाः १०८, १४८.
बो. स्मृ.
तमेव शरणमुपगच्छेत् ५६०. नि. रा.

- तं जपेद्यथनर्थकृत् ९३.
तं समाराधनविधि ४६. पा. सं. 1-1
तर्पयेदुपविद्याथ १११. पा. सं. (च)
13-26
तस्करात् पतितात् १३४. सा. सं. 21-18
तस्माजन्मप्रभृत्येक १५. पा. सं. (च)
21-75
तस्मात् कर्मणि कुर्वीत ६८. व्या. स्मृ. २
तस्मात् त्रयाणामेतेषां १६३. सु.
तस्मात् पद्मे तथा राजन् ४९. म. भा.
(आश्व.) 104-73
तस्मात् पूजा न कर्तव्या ३३. का.
तस्मात् पूज्यतमं नान्यं ६६. यो. या.
तस्मात् सर्वप्रयत्नेन ३८. पार. सं. 10-325
तस्मात् सर्वेषु कलेषु १६८. म. गी. 8-7
तस्मात् सहस्रपत्रं तु ५०. म. भा. (आश्व.)
104-74
तस्मात् सांख्यं सयोगं ३. श्रीरं. स्त. 2-14
तस्मादनादिमध्यानं ६४. व्या. स्मृ. 2-43
तस्मादष्टाकरं मन्त्रं १०७. म. भा. (आश्व.)
98-69
तस्मादुक्तुषास्त्रोक्तं ३३. का.
तस्माचारायणं देवं ६३. व्या. स्मृ. 2-16
तस्मान्मुक्तस्तु रक्तादि ११९. व. पु. 45
तस्मिन् चुरुर्लमे लब्धे १७७. वं. 510
तस्याङ्गानि विभागेन ४८. ज. सं. 22-75
तस्याच्च नैव भोक्तव्यं ६६, १३५
तस्या ब्रह्मणि संयोगः १५८. वि. पु.
6-7-31
तस्यैते कथिता हार्थाः ९५. ष्ठे. ३. 6-23
- तस्यैव भगवतः १५९. वै. ग.
ता
तान् ब्रूहि देवदेवेश ११८. व. पु. 45
तामर्चयेत् तां प्रणमेत् १६३. वि. धर्मी. (शौ)
103-16
तामसेन तु मार्गेण ४०. पार. सं. 10-326
ताम्बूलादीनि चान्यानि १२८. ना. सु.
ताम्बूलं चर्वितं यस्तु ११९. व. पु. 45
तावुमौ कल्पात्मानौ १८. पार. सं. (प्रा)
19-556
ति
तिलोदकैः पितून् भवत्या ६३. व्या. स्मृ.
2-37
तिषेत् स कानने शूले १२०. व. पु. 45
तिक्षो लिङ्गे मृदो देयाः ९९. पार. सं. 2-44
- ती
तीर्थं भागवतं शुद्धं १०३
तीर्थं संशोध्य संक्षाल्य १०३. ना. सु.
तीर्थकुर्वन्ति तीर्थानि १०४
- तु
तुलसीपद्मपालाश १७५. अ. ब्र. (ना)
2-40
तुलस्यमृतजन्मासि १३५. (मन्त्र).
तु
- तृणैर्वा शास्त्रसंसिद्धैः १०३. ना. सु.
तृतीयमपराधं तु १४४. व. पु.

प्रमाणवच्चनादीनां वर्णानुक्रमणिका

२०७

तृतीयं तन्त्रसिद्धान्तं ९. पा. सं. (च)
19-113
तृतीये तु तथा भागे ७१. द. स्मृ. 2-32
ते

तेनैव सकला कार्या ११. पा. सं. (च)
19-124
तेनैव संस्कृता विप्राः ४६. पा. सं. (च) १-६
तेऽपि तितिरितां गत्वा १२०. व. पु. ४५
ते यान्ति वसुधे पापाः ११८. व. पु. ४५
तेषां तत्परमं ब्रह्म १४०. वि. ध. 99-13
तेषां तु पापवायाहं १०३. म. भा. (आश्व.)
98-68
तेषां नित्याभियुक्तानां ७५. भ. गी. 9-22
तेषमेकान्तिनः श्रेष्ठाः १३९. म. भा. (शा)
350-34
तेषां वै छिन्नतृष्णानां ७५. द. स्मृ.
तेषु च धर्मोत्तरः स्यात् ५२. गौ. ध.
1-9-47

तो

तोयद्वीनेऽतिरौद्रे च १२१. व. पु. ४५
तै

तैलं मांसं व्यवायं च १०३. व्या. स्मृ.
तैलेनाभ्यक्तसर्वाङ्गः ११८. व. पु. ४५

तौ

तौ युतावज्ञलिः पुमान् ११५. अ. को.

त्व

त्वर्कं शास्त्रमलेपकप्रभृतिभिः १८९. पा. र.

त्वक्ता विशेषितपञ्चकं ७८. पा. र.
त्वक्ता समाश्रयेदन्यम् १५. पा. सं. (च)
21-74
त्यागे यस्य हुतं सर्वं ७८. र. आ.

त्र

त्रयाणां क्षत्रियादीनां ४६. पा. सं. (च) १-७
त्रयाणां क्षत्रियादीनां प्रपञ्चानां १४७. सा.
सं. 2-9
त्रयोदशविधं कर्म. १०
त्रयोदशापराधं तु १४४. व. पु.
त्रयोविंशापराधं तं १४५. व. पु.
त्रस्तनिर्विण्णहृदयः ९०. वं. ३
त्रायैतैव खकर्तरं १७७. वं. 508
त्रिपदां वात्र सावित्री ६३. व्या. स्मृ. 2-22
त्रिः पठेदायतप्राणः १०६. म. 6-70
त्रैकाल्यभर्चनं विष्णोः १४१. अ.
त्रथात् केवलवेदस्तु १७०. वि. ध.

त्व

त्वप्याराधनकामोऽयं ९३. वं ३९. (मन्त्र)
त्वं हि रुद्र महाबाहो २८. व. पु. 70-36
त्वां मया त्वयि निष्ठिसं १५७. वं. 499

द

दक्षिणेतरहस्तेन ९८. पा. सं. (च) 13-12
दक्षिणे मृत्तिकां हस्ते ९८. पा. सं. (च)
13-13
दण्डवट्यणिपातैस्तु ११३. सा. सं. 21-13
दत्तं तत्पदयोर्युग्मं १५६. वं. 480
दत्तात्रुजः परेणापि १५६. वं. 488

दत्ताथ पादुकायुगम् १५६. व. 483

ददाति भ्यायिनां लिल्यं ७५. वि. ध. 74-43

ददात् पुष्पदिकं तेषां ६०. व्या. स्म.

3-5

दद्याद्यासं १२६. कृ. क.

दधिक्षीराज्यमुख्यानि १२८. ना. सु.

दध्यादि च हवियोग्य १२९. पा. सं.

13-31

दन्तकाष्ठमस्तादित्वा १४३. व. पु.

दन्तधावनकाष्ठं च १०२. पा. सं. (च)

13-18

दन्तानां काष्ठसंयोगः १०३. व्या. स्म. ?

दन्तानामुदितान्येकादश १०२. पा. सं.

(च) 13-18

दन्तान् संशोद्धय निर्लिख्य १०३. ना. सु.

दया सर्वेभूतेषु क्षान्तिः १३६. गौ. ध.

8-5-24

दरिद्राईव मूर्द्वश्च १२१. व. पु. 45

दभारि पत्राणि समिधः १३०. पा. सं. (च)

13-33

दर्शयित्वात्यमायासं. २८. व. पु. 70-36.

(म. भा.)

दशमध्यापाराधेऽयं १४४. व. पु.

दश वामकरे देयाः १००. पार. सं. 2-47

दशाङ्कुलं तथा मानं १०२. पा. सं (च)

13-19

दशावतारनामानि ९६. व. 46.

दशाध्यमेधी पुनरेति १७४. म. भा. (आश्च.)

46-123

दस्युर्मिर्दुषितेनेव ७३. इ. स. 18-82

दं

दानं ददद्धियैरुक्तं १३५. शौ.

दि

दिनमेकमपि प्रीतः १७६. ना. सु.

दिनावसाने संप्राप्ते ४८. ज. सं. 22-73

दिवसस्याद्यमागेन ६९. द. स्म. 2-4

दिवा सन्ध्यासु कर्णस्थ ३४. याज्ञ. 1-16

दिव्यमार्गेण पूजायां ३७. पार. सं. 10-322

दिव्याद्याक्षोक्तविधिना ३६. पार. सं.

10-316

दिव्याद्यायतनानां च ३९. पार. सं.

10-331

दिव्यानामवताराणां ९५. पार. सं. 2-10

दिव्याद्यामन्त्रवायव्य १०५

दिव्योक्तविधिना कार्यं ३३. का.

दी

दीक्षितानां क्रमेणैव. १३. पा. सं. (च)

19-(१)

दु

दुर्गं पित्तहतैर्जुग्मितं १८१. पा. र.

दुर्गसंसारकान्तारं १७३. वि. ध. 1-18

दुस्तरां दुर्दशामेताम् ९०. वं. 28

दृ

दूरात् प्रदक्षिणं कुर्यात्. ११३. सा. सं

21-12

दृ

दृग्नासाप्रगता कार्या ४४. सा. सं. 6-199

दद्यन्ते च शुभा दूर्वा: १७८. वं. 517

दद्या तु मृतकं देवि १४४. व. पु.

दे

देवकार्यं ततः कृत्वा ७०, १२६. द. स्मृ.

2-26

देवकार्यस्य सर्वस्य ७०. द. स्मृ. 2-26

देवकार्याणि पूर्वजि ७०. द. स्मृ. 2-27

देवताप्रतिमां दद्या १४१.

देवताभ्यर्थनं चैव ६५. म.

देवतारूपमातानं ८६

देवदेव जगन्नाथ ११८. व. पु. 45

देवमिवाचार्य ९४. आप. ध. 1-6-13

देवादीनां नमस्कुर्यात् ६०, ६१. व्या. स्मृ.

3-5

देवादीन् सलिले तिष्ठन् ११९. पा. सं. (च)

13-26

देवानृषीन् पितृन् ६३. नि. रा.

देवान् ब्रह्मऋषीश्वैव ६३. व्या. स्मृ.

2-37

देवाय देवीयुक्ताय १५६. वं. 486

देवोत्सवायसेवा च १२२

देव्यः श्रियादयश्चापि १०. पा. सं. (च)

19-113

देवं कालं तथा ज्ञानं ९९. वो. स्मृ.

देशिकस्याभिजातस्य १८. पार. सं:

19-579

दो

दोषाय कल्पते राज ११. पा. सं. (च)

19-125

27

द

द्रव्याण्याराधनार्थानि ५४, १२७. ना. सु.
द्रष्टुमिच्छामि ते रूपं १६५. भ. गी. 11-3

द्व

द्वयमर्थानुसन्धानेन ५७. शा. ग.

द्वयेन तद्विवरणैः ५४, ५६, १२५. ना. सु.

द्वांत्रिशदपराधांस्तु १४३. व. पु.

द्वादशं चापराधं तु १४४. व. पु.

द्वादशाक्षरतत्त्वज्ञः ५२. म. भा. (आध.)

118-83

द्वादशाक्षरनिष्ठो यः ५२. शा. सं.

द्वादशाङ्कुलमात्रं तु १०१. पार. सं. 2-60

द्वारपालानुज्ञाप्य १२५. ना. सु.

द्वाराज्ञावृतिदेवानाम् १७. पार. सं. (प्र.)

द्वांत्रिशमपराधं तं १४५. व. पु.

द्वितीयमपराधं तु १४३. व. पु.

द्वितीया च तृतीया च ९९. पार. सं. 2-46

द्वितीये च तृतीये च ६९. द. स्मृ. 2-5

द्वितीये तु तथाभागे ७१. द. स्मृ. 2-30

द्वितीयादिमुखमेदा वा ११. पा. सं (च)

19-121

द्विषष्टष्टष्टर्णादि १५२. ना. सु.

ध

धर्ममर्थं च चिन्तयेत् ६२. व्या. स्मृ. 1-2

धर्मविरुद्धो भूतेषु ९२. भ. गी. 7-11

धू

धूपावसानिकैर्भौगीः ८६.

ए

भूतोर्ज्वर्षपुण्ड्रे देवर्षि १११. वं. ७३
धृत्या यथा भारयते ९१. म. गी. १८-३३

ध्य

ध्यातुर्ध्येयाविभागेन ८५. सा. सं. ६-२१३
ध्यात्वा तु मनसा देवं ६६. व्या. स्मृ. २-७६
ध्यानयोगेन दृष्ट्वा १६१. वै. ग.
ध्यानानां चैव सुद्राणां पार. सं. (प्र.)
ध्यायते उर्जयते योऽन्यं १४१. क्र.
ध्यायत् कुते जपन् यशैः १६९. वि. पु.

६-२-१७

ध्यायन् जप्त्वोपतिष्ठेत ११२. ना. मु.
ध्यायश्चपि परं देवं ५३, ९१. वं ३५
ध्यायन्नारायणं देवं १२४. वं. ८२
ध्यायीत मनसेश्वरं ६१. व्या. स्मृ. १-२
ध्यायेन्नारायणं देवं. ७१ द. स्मृ. २-१४
ध्येयो नारायणः सदा १६८. म. भा. (आदु)

१८६-११

न

न कदाचिदपि प्राज्ञः १९. ३४. का.
न कुर्याच्छाल्लसांकर्यं ४१. पार. सं.

१०-३७

न कुर्यात्तन्त्रसाङ्कर्यं १८. पार. सं. (प्रा.)

19-557

नखरोमणि यथैव ११९. व. पु. ४५

नगरप्रवेशनानि च वर्जयेत् ६२

न गृहे करतीरोत्थैः १२८. सा. सं. २१-३०

न च कर्तुः करणं २. शा. गी. २-२-४०

न च क्रमज्ञ च हसन् १०७. व्या. स्मृ.
न चान्यवल्लमाच्छाय १०८. म. ४-१२९
न चेद्वहस्यमत्यन्तं ५०. पा. सं (च)

13-2

न तु तत्पुत्रतदृत्य ५. सं सि. २१
न तु द्रव्यान्तरं चैव १७. पार. सं. (प्र.)
न ते भ्यो विद्यते तीर्थं १०४. इ. स.

25-20

नतु देव त्वमेवैकः १५७. वं. ४९५
न पदा पदमाकम्य १०७. म. भा.

(आश्व) ९८

न पूर्वाहमध्यन्दिन ९२. गौ. ध. १-९-४६
नमस्कारं न कुर्याचेत् १४१
नमस्काराच्चनादीनि १४१. अ.
नमस्कृत्यात् प्रभाते तु ९६. पार. सं. २-१४
नमस्ते चेतनाधार १५३. वं. ४६९
नमस्ते पञ्चकालज्ञ ५१. जितंते. ३२
नमस्ते पद्मनाभाय ५५. पार. सं. २-१०
नमस्ते मन्त्रराजाय १५३. वं. ४५९
नमस्ते भीनरूपाय ९१. पार. सं. २-११
नमस्ते विक्रिकमायाथ ५५. पार. सं. २-९
नमः क्षितिधरायोक्ता ९६. पार. सं. २-१७
नमो नमः केशवाय ९५. पार. सं. २-७
नमो वामनरूपाय ९५. पार. सं. २-१२
नमोऽस्तु प्रियदत्तायै ९७. (मन्त्र.)
नमो ऽस्त्वादिवराहाय ९५. पार. सं.

2-12

न यानपादुकारूढः ११४. सा. सं. २१-१३
नयेचिरयमत्युप्रं १५. पार. सं. (च)

21-77

नरो नारायणश्चैव ८८. म. भा. (शा.)	नानिवेद्य हरे: किंचित् १५०. भारद्वाज-
342-9	संहिता (४ अधिकार.)
न लक्षणान्तरं कुर्यात् १७. पार. सं. (ग्र.)	नान्तरा भोजनं कुर्यात् १५०
नवमं चापरात्रं तु १४४. व. पु.	नान्यं देवं नमस्कुर्यात् ६४. वा.
नवाग्रं ये तु ग्रीहीणां १४६. व. पु.	नान्यो विमुक्तये पन्थाः ६८. व्या. स्मृ. २-
नवानामणि मूर्तीनां १०. पा. सं. (च.)	नापरः कुलवृत्तादि १७७. वं. ५०९
19-177	नामद्रवं वा सिद्धान्त ७. पौ. सं. ३८-३०३
न विश्विसमना भूत्वा ११४. सा. सं.	नान्नां संकीर्तनं कुर्यात् ९५. पार. सं. २-५
21-14	नारायणं परं ब्रह्म १५४. वं. ४६५
न विष्णवाराधनात् पुण्यं ४९, ६१, ६४,	नारायणात्मकान् देवान् ११२. ना. सु.
१७३ व्या. स्मृ. २-४२	नारायणीयमौदध्य ३२. का.
न शब्दशास्त्रभिरतस्य मोक्षः १४९. आप.	नाविरतो दुर्थरितात् १४२. श्व.
स्मृ. १०-६	नाशौचं कीर्तने तस्य १६८. क. व. २-२४
न शास्त्रार्थस्य शास्त्राणां ५. सा. सं.	नास्तिक्यादथवालस्यात् ६८. व्या.
21-47	स्मृ. २-
न शौरिचिन्ताविमुख ७५. वि. ध.	नास्ति संगतिरस्माकं ७४
न सञ्चिधानं च हरे: १६. पा. सं. (च.)	नाहंकारण संरम्भात् ७७. म. भा.
21-79	ति
न खानमाचरेद्गुरुः १०४. म. ४-१२९	निक्षिपन् जीवितमिव १५७. वं. ४९१
न स्तृत्येन्मामनादत्य १४१	निक्षिप्य विरमात्मानं ५४, ५६, १२५.
न हि कल्याणकृत् कथित् १७३, भ. गी.	ना. सु.
6-40	निखिलं चाप्यधीकुर्यात् ८५. सा. सं.
न हि निन्दा निन्द्यं २५	6-211
न हेतुवादालोभाद्वा ७७. म. भा.	निग्रहानुग्रहौ चैव १२२
ना	निजकर्मादिभक्त्यन्तं ८०. गी. सं. ३१
नाथयामुनपूर्णादि ८०. पा. र.	नित्यनिदर्शनिस्तीम १७८. वं. ५२१
नानर्थो न च नैफल्यं १७७. वं. ५०६	नित्यनैमित्तिकैः काम्यैः ११२. वं. ७६
नानाव्यूहसमेतं च-६. पौ. सं. ३८-२९५	नित्यनैमित्तिकैर्युक्तैः ६९. द. स्मृ. २-२
नानाशयवशेनैव ७. पौ. सं. ३८-३०४	नित्यमाराधयेद्वर्दिं ६९. व्या. स्मृ. २-४२

नित्यं भगवतः पूजां १७५. अ. ब्र. (ना.) नृसिंहपिलकोड १२. पार. सं. (प्रा.)

2-42

नित्यं राष्ट्रभवं कुर्यात् १७५

नित्यं विष्णुर्चर्चनं परं १७३. शौ. सू.

1-2-21

निदध्यात् स्वं च कर्तृत्वं १५५. वं. 473

निधित्सशिवं चक्षुः स्वं १५७. वं. 491

नियोजयेत्तो विप्रः १००. पार. सं. 2-48

निरजनः परमं साम्यं ८५. मु. 3-1-3

निरुद्ध्य स्वं चित्तं १६२. पा. र.

निर्गन्तुकामो निक्षिप्य १५६. वं. 488

निर्दोषितो प्रयान्त्याशु १२९. सा. सं. 21-33

निर्भयः सर्वभूतेभ्यः १५५. वं. 471

निर्भलानन्तविज्ञान १७९. वं. 522

निर्वाहः क्रियते तद्वत् ३. श्री. कृ.

निवेदयीत स्वात्मानं ६४. व्या. स्मृ. 2-45

निवेदितस्य यद्वानं ४९. ज. सं. 22-78

निषेकादीशं संस्कारात् २१.

निषेधाविषयीभावात् १४२, १७८. वं.

513

निष्ठीवनकरो यस्तु ११९. व. पु. 45

निष्फला च क्रिया तस्य १५. पा. सं. (च.)

21-78

नी

नीत्वोपादानसमयं १३०. पा. सं. (च.)

13-34

नृ

नृणां नरपतेश्वरपि १६. पा. सं. (च.)

17-32

19-576

ने

नेदंविदनेदंविदा ७५. व. आ.

नेह कालक्रियाकर्तृ १७८. वं. 512

नै

नैवाधिकारिणो गौणाः ४६. पा. सं. (च.)

1-9

नैवाभ्यां सदृशो मन्त्रः ६४. व्या. स्मृ.

2-44

नैवेद्यहीने दुर्भिक्षं १७५.

न्य

न्यग्रोधोदुम्बराश्वत्थ १०२. पा. सं. (च.)

13-17

न्यस्य कर्तृत्वभोक्त्वाचे ११२. वं. 76

न्यायस्तस्य करणेदः ११५. श्री. भा.

10-22-22

न्यसेन देवमन्त्राणां ८६

प

पञ्चकालविधिज्ञानां ५०. पा. सं. (च.)

13-1

पञ्चकालव्यवस्थितैः ४४. पा. र.

पञ्चकालास्त्वयोद्दिष्टाः ४७. ज. सं.

22-65

पञ्चकालैकमनसां ५१. (जितन्ते) 33

पञ्चदशापराधं तं १४५. व. पु.

पञ्चमं त्वपराधं च १४४. व. पु.

- पञ्चमे तु तथा भागे ७३. द. स्म. २-४६
 पञ्चमो योगसंज्ञोऽसौ ४८. ज. सं. २२-७४
 पञ्च वामकरे देयाः ९९. पार. सं. २-४४
 पञ्चरात्रमहाम्भोधि १. पा. र.
 पञ्चरात्रस्य कृत्स्नस्य ४३, म. भा. (शा.)
 359-68
 पञ्चरात्रस्य कृत्स्नस्य प्रसूति १. पा. र.
 पञ्चरात्रोदितान् वापि २१, ७७
 पञ्चविंशापराधं तं १४६, व. पु.
 पञ्चापाने सृतिकाः स्युः १००. पार. सं.
 2-47
 पञ्चैते विधयस्तेषां ५०. पा. सं. (च.)
 13-4
 पञ्चुरसामज्जस्यात् २७. शा. मी. २-२-३५
 पत्रं पुष्पं फलं तोशं १७४, भ. गी. ९-२६
 श्रीभाग १०-८१-४
 पत्रेक्षितो वा व्यर्थः स्यात् ९३. पा. सं.
 (च.) 23-81
 पत्रेषु पुष्पेषु फलेषु १७४
 पत्रैः पुष्पैः फलैवर्पि १२४. वं ८८
 पथि पादस्ततः प्रोक्तः ९९. आप. स्म.
 पथि शौचं प्रकर्तव्यं १००. पार. सं. २-५२
 पदं नारायणायेति १५४. वं. 46३
 पदयोरर्चनं कर्तुं ५३, ९९. वं. ३३
 पद्मयां कराभ्यां जानुभ्यां ११५
 पयोभिः सह तर्जन्या १०१. पार. सं.
 2-61
 परदाररत्नैव १४१
 परदारोपसेवा च १३६. म. १२-७
 परप्राप्तकैनैव १४६. व. पु.
 परमात्मनि यो रक्तः १४०. बाहू.
 परमात्मानमात्मानं १०९. पि.
 परब्यूहादिभेदेन १२. पार. सं. (प्रा.)
 19-575
 परस्मिन् व्यूहाख्ये १६२. पा. र.
 पराद्युखानां गोविदेव १४०. वि. ध. ९९-१३
 पराराधनरूपेण १२४. वं. ८५
 परार्थेयजनं कुर्युः ४६. पा. सं. (च.) १-८
 परार्थं कर्म कुर्वाणाः १६८
 परावर्त्य शतं बुद्ध्या ८४. सा. सं. ६-२०६
 परिज्ञातैस्तु यैः सद्यः ४७. ज. सं. २२-६७
 परिधायैवकर्लं च १४४. व. पु.
 परीक्ष्य लोकान् कर्मचितान् ९०. सु.
 1-2-12
 पर्यन्तलोकस्त्विह ७७. र. आ.
 पलशवेणुखदिर १०२. पा. 'सं. (च.)
 13-17
 पश्चाद्वाहुद्येन प्रतिभट १३७, १८०. पा. र.
 पश्चाद्वागेन निर्गच्छेत् ११४. शा. स्म.
 पश्चिद्विर्विहोमानां ६०. श्री. कृ.
 पा
 पाणिना क्षालितेनैव १०१. पार. सं. २-५७
 पातकान्याशु नश्यन्ति ११७. शा. स्म.
 2-90
 पातृत्वेन प्रसज्जति तदा २. आ. प्रा.
 पादप्रसारणं चापि १२२
 पादकुलभ्यां जानुभ्यां ११४. वै. शा.
 पादभ्यां तिसुभिः शुद्धिः १००. पार. सं.
 2-48

पादौ प्रसार्य ये गेहे १२१. व. पु. 45

पादौ हस्तौ प्रसार्यैव ११५. वै. शा.

पापक्षयश्च भवति १६५, १७४,

वि. पु. 1-17-78

पापराशिं दह्याशु १७३.

पारुष्ममनृतं चैव १४९. म. 12-6

पालयित्वा स्खसङ्कल्प १५७. वं. 498

पाषण्डादिभरालाप ११३, १२५. ना. मु.

पाषण्डवेक्षणादीनि १२४. वं. 82

पि

पिष्याकं भक्षयित्वा तु १४५. व. पु.

पितृदेवमनुष्याणा ७३. द. स्म. 2-46

पितृणामपराहे तु ७०. द. स्म. 2-27

पित्रेत् पादोदकं विष्णोः १२२. व. पु. 45

पु

पुण्डरीकसहस्रात् ५०. म. भा. (आश्व.)

104-74

पुनः पुनः प्रणम्याथ १५२. ना. मु.

पुनः प्रणम्य देवेश १५२. ना. मु.

पुनः प्रतिष्ठा कर्तव्या १८. पार. सं. (प्रा.)

19-558

पुरीषं वा प्रकुर्वीत ११९. व. पु. 45

पुरुषं तु ततः सत्यं २४. म. भा. (आश्व.)

104-86

पुष्पाणि फलमूलानि १२९. पा. सं. (च.)

13-31

पु

पूजनं प्रयतैः कार्यं ३५. का.

पूजनं चार्यपुष्पायैः ४९. ज. सं. 22-76

पूजनीयमथान्येन १४. पा. सं. (च.)

19-(?)

पूजयित्वा जगज्ञाथं १७५. अ. व्र. (ना.)

2-40

पूजयेद्द्विज तत्रापि ३६. पार. सं.

10-317

पूजार्थमस्त्रमन्त्रेण १२८. सा. सं. 21-24

पूजाविधौ भगवतस्ते ४६. पा. सं. (च.)

1-4

पूजाविधौ भगवतः ४७. पा. सं (च.)

1-10

पूजिता विधिना यत्र १२. पार. सं. (प्रा.)

19-177

पूज्यते यदि संमोहात् ३२. का.

पूर्यविति संप्रार्थ्य ९३. वं. 38

पूर्वमागमसिद्धान्तं ३१. का.

पूर्ववत् लपनं कृत्वा १६. ना.

पूर्वश्वानुश्वरमेदभिन्नं ५०. भो ; व.

पूर्वेक्षितु निमित्तेषु ८३.

पूर्वोत्तरशास्मिन्दुः १०९

पू

पृथकमैवशात् कार्या ४७. ज. सं. 22-66

पृथग्भूतेषु द्वेषु १५९. म. भा.

पृथिवीं प्रियदत्तेति ५७. वि. ध. 69-109

म. भा. (आनु.) 142-59-61

पृष्ठकृत्यासनं चैव १२३.

पौ

पौरुषं चारविन्दाक्ष २९. सा. सं. 22-50

अ	प्रथमं मन्त्रसिद्धान्तं ९. पा. सं. (च.) 19-112 प्रथमे कल्पने सैव १६. पा. सं. (च.) 17-30 प्रदक्षिणमस्कारैः १०९. पि. प्रदक्षिणप्रणामादि १५. पा. सं. (च.) 21-52 प्रदक्षिणमङ्गरस्तु १२०. व. पु. 45 प्रददाम्यचिराद्यद्वै ४९. ज. सं. 22-81 प्रदानमम्बुसिकानां १२९. सा. सं. 21-32 प्रदोषपञ्चमौ यामौ ७६; १५०. द. सम. 2-59 प्रद्युम्नं चानिहृदं च २५. म. भा. (आश्व.) 104-88 प्रद्युम्नाय नमस्तेऽस्तु ९५. पार. सं. 2-6 प्रभूतानि विशुद्धानि १२७. ना. सु. प्रमादादपि कीलालं १२३ प्रयतः परया भवत्या १११. व. 73 प्रयतः परया भवत्या पूर्वे १५३. व. 456 प्रयुक्तैरप्रयुक्तैर्वा ५९. शा. सम. 5-19 (सर्वेन्द्रियैः प्रयुक्तैर्वा—मुद्रितशापिदल्य- स्वतिपाठः।)
प्र	प्रकारैक्ये च तत्त्वव्यवहारः ८५. श्री. भा. (जिज्ञासाधिकरणे) प्रक्षालनाद्धि पङ्कस्य १४३. म. भा. (आर.) 2-48 प्रज्वल्य वह्नि विधिवत् ६०. व्या. सम्. 3-2 प्रणमेत् पुण्डरीकाक्षं १२५. ना. सु. प्रणम्य चैवं गुवर्दीन् १५४. वं. 465 प्रणम्य दण्डवद्म्यां १५६. वं. 487 प्रणम्य स्मारयेवं १५७. वं. 490 प्रणामः संपुटः स स्यात् ११४. वै. शा. प्रतापभूपरचितः ११७ प्रतिग्रहीतृभिष्ठैव १३५. शौ. प्रतिग्राह्यमथायोन्यं १९. पार. सं 19-585 प्रतिपत्पर्वष्टीष्टु १०३. व्या. सम्. प्रतिपद्मवधानं १८०. पा. र. प्रतिपादिक्या विष्णोः ११२. ना. सु. प्रतिषुद्धा न सेवन्ते ६४, १४०. म. भा. (शा.) 350-36 प्रतिलोमभुवां सृतः ४६. पा. सं. (च.) 1-5 प्रतिष्ठादौ कृते मोहात् २७. पा. सं. 19-129 प्रतिष्ठाप्य च तेनैव १८. पार. सं. (प्रा.) 19-555 प्रतिष्ठाप्य सहस्रेण २७. पा. सं. 19-130 प्रत्ययार्थं च मोक्षस्य ९ प्रत्येकं मृत्तिकामात्रा ९८. पा. सं. (च.) 13-16 प्रथमयुगसमग्रं ५५. पा. र. प्रथमसंक्षेपं १५५. पा. सं. (च.) 2-21-1 ? प्रविद्य साश्रमं देवं १२६. पा. सं. (च.) 13-28 प्रवेशे निर्गमे चैव ११४ प्रशंसकं वै सिद्धीनां ३९. सा. सं. 22-51

- प्रसंह हरते पापं १७४
प्रसंह हरते यस्मात् ८९. वि. ध.
- 4-33 (?)
प्रसिद्धार्थात्तुवादं यद् २९. सा. सं. 22-54
प्रह्लादः संयुक्तं कुर्यात् ११४. वै. शा.
प्रावच्छौचं ज्ञानमादेयं १०५. क्र.
प्रायुषीच्यासुदीर्घ्यां वा ९८. पा. सं. च.
- 13-13
प्राङ्मुखोद्भूमुखो वापि १०१. पार. सं.
2-58
प्राहेनात्मना संपरिष्वक्तः १६६. वृ. उ.
6-3-21
प्राणामिहवनं नान्ना ४९. ज. सं. 22-80
प्राणामिहेत्रमन्त्रांशं १५०
प्रातरुद्धाय कर्तव्यं ६३. द. स्मृ. 2-1
प्रातरुद्धाय चिन्मयात् १२८. सा. सं.
21-24
प्रातरुद्धाय संस्मृत्य ५३, १११. भ. नि.
प्रातरुद्धाय स्वयुरोः १११. अ. सा.
प्रातर्हृत्वा च मृद्ग्रं १०१. पार. सं. 2-59
प्रातः प्रातरचूतं ते वदन्ति २५. क्षु.
प्रादुर्भविणगणाश्चापि १०. पा. सं. (च.).
- 19-118
प्रादुर्भविणतरयुतं ६. पौ. सं. 38-296
प्रादुर्भविणतरयुताः १०. पा. सं. (च.).
- 19-119
प्राप्तमहृथ्वर्थाशं १५३. वं. 454
प्राप्तेऽथ सम्भासमये १६४. सा. सं.
6-190
प्राप्तेऽथाहो द्वितीयेऽशे १२७. वं. 89
- प्रायश्चित्तं क्षमस्वेति १४२, १७८. वं. 590
प्रायश्चित्तं तु हिंसायाः १११. पा. सं. (च.)
- 13-25
प्रारब्धे मध्यतो विन्ने १७७. वं. 505
प्रारब्धेष्वसमासेतु १७७. वं. 506
प्रावृद्धकास्तु वै तस्मात् १००. पार. सं.
2-50
प्रासादक्ष तथा विम्बः १८. पार. सं.
- 19-555
प्रासादं देवदेवीयं ११३. सा. सं. 21-11
प्रासादं वा ततस्तेन १९, ३४. का.
प्राह पत्रादिमत्राणि १७८. वं. 515
प्रीतिहेतुः परेशस्य १४२, १७८. वं. 514
प्रीत्या संजायते भक्तिः १६३. भृ. (क्रिया)
- क
- फलतीति मतिस्ते द्वे ५९, ८७. श्री. कृ.
फलपुष्पविहीनश्च १२०. व. पु. 45
फलपुष्पोत्पादने १३६. व. स.
फलभिसन्धरहितं ११२. वं. 75
- व
- वक्पुष्पं ततस्तु स्यात् ५०. म. भा.
(आश्व.) 104-75
वधिरास्ते भविष्यन्ति १२१. व. पु. 45
वद्धः परिकरस्तेन १७३. वि. धर्मे. 70-84
वद्धाज्ञलिनमस्कृत्यात् ११५. वै. शा.
वद्धा कवाटयुगलं १५८. वं. 503
वद्धा मूलादिकां मुद्रां ८६
वलिमुख्येनितां याति १२०. व. पु. 45
वहिर्निर्गमसार्गं तु ९७. पार. सं. 2

प्रमाणवचनादीनां वर्णानुक्रमणिका

२१७

- बहुत्वादिह शास्त्राणां १७२. ह. स. ३३-१०
बहुयजिनोऽगारात् ३
- बा
- बाह्यार्थादिखिलाचेतः १५३. वं. ४५५
बाह्योपचारैस्तदिदि ४९. ज. सं. २२-७७
- वि
- विडालपदमात्रं तु ९९. पार. सं. २-४६
- डु
- बुद्धरुद्रादिवसर्ति ६२. शा. स्मृ. ४-१९१
बुद्धदर्थविर्विर्मुक्तं १०१. पार. सं २-५६
- बो
- बोधयन्तः परस्परं १४८. भ. गी. १०-९
- बौ
- बौद्धे वायार्हते चैव २६. का. त. (कामि.
1-123)
- ब्र
- ब्रह्मचारी गृहस्थो वा ६५. म. भा. (आनु.)
186-17
ब्रह्मचारी गृहस्थो वा १२४. वं. ८३
ब्रह्मरुद्रसुखैर्वै ३९. पार. सं. १०-३३५
ब्रह्मलोकमाप्नोति ७१
ब्रह्म संपद्यते तदा ८५. सा. सं. ६-२१६
ब्रह्माणभिन्नं रुद्धं च ८९
- ब्रह्माणं शितिकण्ठं च ६४, १४०, म. भा.
(श.) ३५०-३६
ब्रह्मादिस्थावरान्तं च १५७. वं. ४९६
ब्रह्मा स्मृत्वायुषो वेदं ८२. आ.
ब्राह्मणक्षत्रियविशां १०२. पा. सं. (च.)
13-19
ब्राह्मणानां कृत्यजातं ६८. व्या. स्मृ. २
ब्राह्मणैः क्षत्रियैवैश्यैः २०. म. भा. (भीम.)
66-39
ब्राह्मान्मुहूर्तादारभ्य ४७, १२५. ज. सं.
22-68
ब्राह्मे मुहूर्ते उत्तिष्ठेत ८२. आ.
ब्राह्मे मुहूर्ते उत्थाय ६०. व्या. स्मृ. ३-२
ब्राह्मे मुहूर्ते बुद्ध्येत ५०. पा. सं. (च.)
13-5
ब्राह्मे मुहूर्ते सत्त्वस्थः ५४, ८९. ना. सु.
ब्राह्मे मुहूर्ते संप्राप्ते ८८, १२५.
सा. सं. ६-२१६
ब्राह्मे मुहूर्ते संप्राप्ते निद्रां ८९. वं. २
- म
- भक्तानां श्रोत्रियाणां च १००. पार. सं.
2-49
भक्तानुकम्पया विद्वान् २
भक्तियोगाख्यं रत्नं १६२. वै. ग.
भक्तिथ्रद्वासमायुक्ता ७२. ना. सु.
भक्त्येकलभ्ये पुरुषे १७४
भक्त्येद्वन्तकाष्ठं च १०१. पार. सं. २-६०
भगवच्चरणाम्भोज ५४, ९२. ना. सु.
भगवतः १६०. वै. ग.

- भगवत्कैङ्गयैकरति: ५६. नि. रा.
 भगवत्परिच्छयां १६०. वै. ग.
 भगवद्यानयोगोक्ति ८०. गी. सं. 30
 भगवद्यागनिष्ठति ४८. ज. सं. 22-70
 भगवन्तं नारायणं १६०. वै. ग.
 भगवंस्तदशेषण ४६. पा. सं. (च.) 1-2
 भगवान् पवित्रं ११७. अ. शु.
 भरणं तु तथा कृत्वा १२०. व. पु. 45
 भवतः शरणं गत्वा १५७. वं. 494
 भवत्येवैतदखिलं १७७, वं. 507
 भवद्विधा भागवताः १०४
 भवन्ति त्रीणि जन्मानि १२१. व. पु. 45
 भवन्ति भक्तिपूतानि १२९. सा. सं.
 21-33
 भविष्यति वरारोहे १२०. व. पु. 45
 भवेत् सञ्चितिमाहात्म्यं ३७. पार. सं.
 10-321
 भा
 भागेष्वेतेषु यत्कृत्यं ६९. द. सम्. 2-6
 भावपूर्वं तदव्यर्थं ६३. व्या. सम्. 2-16
 भावयेद्वगद्विष्टुं १२६. ज. सं.
 16-322
 भि
 भिक्षामलब्धा तत्रापि १२१. व. पु. 45
 भिन्नैरभरौरक्षैः ६. पौ. सं. 38-299
 भु
 भुक्ता तु सुखमास्थाय ७३. द. सम्. 2-56
 भुक्ता श्रादं महाभागे १२०. व. पु. 45
- भुक्ता संविश्य शयने १६५. पा. सं (च.)
 13-75
 भुक्तैवं सुखमास्थाय ६७. व्या. सम्. 2
 (अन्तिमश्लोकः)
 भुक्तोपस्थाय चादित्यं ६७, १४७
 भुक्ते स यति नरकान् ६६. यो. या.
 भुजंश्विन्तय केशवं ८८. वि. ध. 1-60
- भू
- भूमौ सन्धाय मनसा ११५. सं. स.
- भे
- भेदं दिव्यादिकं सम्यक् ४१. पार. सं.
 10-375
 भेरीमताडयित्वा तु १४६. व. पु.
- भो
- भोक्तारं यज्ञतपसां ६८. भ. गी. 5-29
 भोगमात्रसाम्यलिङ्गाच्च ८६. शा. भी.
 4-4-21
 भोगानं च विपर्यासं १८. पार. सं. (प्र.)
 भोजनं यस्तु भुजीत १४३. व. पु.
 भोज्याच्चपानाहारेषु १४३. व. पु.
- भ
- मज्जनानवजानन् यो १४५. व. पु.
 मरीयार्चनकाले तु १४४. व. पु.
 मद्भूता ये नरश्रेष्ठ १०७. म. भा. (आश्व.)
 98-67 ?
 मद्याजिनो मञ्जियमाः १०७. म. भा.
 (आश्व.) 98-67

- मध्वाज्यात्केन दध्ना वै. ४९. ज. सं. 22-77
 मनीषिणो हि ये केचित् ७५. द. स्म.
 मनोबुद्ध्यभिमानेन ११४, १२५, १४९.
 सा. सं. 6-187
- मनो ब्रह्मत्युपासीत ८६. छा. 3-18-1
 मन्त्रशानप्रदातृभ्यः १५३. वं. 459
 मन्त्रनाथं प्रणम्येशं १५२. ना. सु-
 मन्त्रन्यासं ततः कृत्वा ५३. भ. नि.
 मन्त्रमण्डलकुण्डादि १५. पा. सं. (च.)
 21-76
- मन्त्रवप्त्रोक्षणं चापि १०४. पि. स्मृ.
 मन्त्रशक्तिः स्थिता यस्मिन् १५३. वं. 462
 मन्त्रसंज्ञं हि सिद्धान्तं ८. ह. सं.
 मन्त्रसिद्धान्तमुख्येषु १६. पा. सं (च.)
 21-80
- मन्त्रसिद्धान्तसंज्ञं च ६. पौ. सं. 38-297
 मन्त्रसिद्धान्तसंज्ञं यत् ३२. का.
 मन्त्रस्य देवतां चापि १५४. वं. 464
 मन्त्रान्तरं न कुर्वीत १७. पार. सं. (अ.)
 मन्त्रेण भगवद्ग्रंथं ६. पौ. सं. 38-298
 मन्त्रैराधारशक्यादि ५३. भ. नि.
 मन्दिरं न प्रवेष्टव्यं १२०. व. पु. 45
 मन्यसे यदि तच्छक्यं १६५. भ. गी.
 11-4
- ममतासन्निरस्तानां १४७. सा. सं. 2-11
 मम नाथं मम शुरं १५७. वं. 493
 मम साधर्म्यमागताः ८६. भ. गी. 14-2
 ममार्चनविधौ काले १४४. व. पु.
 ममैव तु महारोहे १२१. व. पु. 45
- ममैव वसुधे तस्य १२१. व. पु. 45
 ममैवार्चनकाले तु १४४. व. पु.
 महति दिव्ययोगपर्यंके १६०. वै. ग.
 महतो वेदवृक्षस्य ३. पा. सं. (ई. 1-24)
 महत्वाच्च गुरुत्वाच्च २६. म. भा. (आदि.)
 1-299
- महत्वे च गुरुत्वे च २६. म. भा. (आदि.)
 1-299
- महर्षे: कीर्तनात्तस्य ११६. म. भा.
 (आदि.) 114-40
- महापराधं तद्विद्यात् १४६. व. पु.
 महाविभूतेः श्रीमतः १५९, १६०.
 वै. ग.
 महिमा तु सविज्ञान ८४, ८६. सा. सं.
 6-207
- महीसुरोर्वीपतिवैश्यकास्ते ४२. (शिल्पशास्त्रे
 विमानलक्षणे.)
- महोत्सवश्च कर्तव्यः २७. पा. सं. 19-130
 महोत्सवेषु सर्वेषु २०. का.
 महां जिज्ञासमानाय ५०. पा. सं. (च.)
 13-2
- मा
- माद्धिकीं योनिमात्रिश्य ११९. व. पु. 45
 माङ्गल्यसूत्रवस्त्रादीन् ७८. पा. २.
 मात्रावित्तं न गृहीयात् १३४. सा. सं.
 21-19 (लुब्धाद्वितीं. पाठ.)
 माधवाय नमश्चैव ९५. पार. सं. 2-8
 मानसी होमपूजा च १६३. क्रिया. वै.
 मातुषे भवते दैवं ३४. का.

मामेव शरणं प्राप्ताः १४० म. भा. (आश्व)

105-91

मासं वा वस्तरं वापि १७७, वं. 504

मां च मामकमप्येतत् १५७, वं. 498

मां नयेवदि काकुत्स्थः १६०, रामा.

(सु.) 39-30

मि

मितसन्ध्यायोदश्यां १५०, स्मृ.

मु

मुक्तिः करे स्थितां तस्य १७६, अहि.

28-82

मुखं करद्योपेतं १०५, पार. सं. 2-65

मुख्यत्वादिह शैवस्य २७, का. त. (कामि)

1-124

मुख्याधिकारिणः सन्ति १४, पा. सं. (च.)

19 (?)

मुख्यानुवृत्तिमेदेन १३, पार. सं (प्रा.)

19-576

मुख्यानुवृत्तिमेदेन यत्र ६, पौ. सं. 38-300

मुद्रां वधा स्मरेदेवं ८६

मुनिमुख्यैश्च गन्धवैः ३६, पार. सं.

10-315

मुनिवाक्यं च तद्विद्धि २९, सा. सं. 22-52

मुनिवाक्यं परिख्यज्य ३७, ४२, पा. सं.

10-321

मुनिवाक्योक्तमार्गेण ३७, ४२, पार. सं.

10-320

मुनिवाक्योक्तमार्गेण न ३८, पार. सं.

10-323

मू

मूत्रयेन्मन्दिरे यस्तु ११९, व. पु. 45

मूत्रोत्सर्गे शुद्धिरेषा ९९, पार. सं.

मूर्तयो द्वादशाङ्गानि १०, पा. सं. (च.)

19-118

मूर्तिमद्विक्ष देवीभिः ११, पा. सं. (च.)

19-119

मूर्तिमद्विः परिवृत्ता १०, पा. सं. (च.)

19-114

मूर्तिस्तदेव तन्त्रं च १६, पा. सं. (च.)

17-30

मूर्धि न्यस्ताङ्गलिपुः १५८, वं. 502

मूलगमसमेतेन ३५, का.

मृ

मृत्तिकाभिर्दादिशभिः ९८, पा. सं. (च.)

13-14

मृदश्वतुद्विजेन्द्राणां १००, पार. सं.

2-53

मे

मेधिवद्वो भ्राम्यमाणः ७३, इ. स. 18-83

मो

मोघाशापि तथाविधेषु १८१, पा. र.

मोहजालस्य हेतुर्हि ७५, द. स्मृ.

य

यः क्षिपेन्म म गेहेषु ११९, व. पु. 45

यः स्मरेत् पुण्डरीकाक्षं १६९, वि. ध.

109-66

प्रमाणवचनादीनां वर्णानुक्रमणिका

२२१

यच्छक्तयाराधिता: सर्वे ७. पौ. सं. 38-302 यच्छीलः स्त्रामी तच्छीला ७७ यच्छुतं न विरागाय १४९. इ. स. 12-58 यजन्ते सात्त्विका देवान् ४२. भ. गी. 17-4 यज्ञाथैत् कर्मणोऽन्यत्र ६२. भ. गी. 3-9 यज्ञैस्त्वसिज्यते ६८. यज्ञोपवीतं वैदं च ८३. म. 4-36 यत्किञ्चित्तददेवं ३३. का. यत्तन्त्रेण समारब्धं १७. ना. यत्र तन्नान्तरं तत्स्यात् ११. पा. सं. (च.) 19-122 यत्र भागवताः स्त्रानं १०४. इ. स. 25-21 यत्र राजसमार्गेण ४०. पार. सं. 10-329 यत्रैकाग्रता तत्रविशेषात् ७६. शा. भी. 4-1-11 यत्रोदकं प्रभूतं तु ९९. पि. यथा चोलचृष्टः समाद् ५. सं. सि. 20 यथातथा वापि सकृत् ११६. स्तोत्ररत्नम् २८ यथा निक्षिस्तरहं मे १५७. वं. 494 यथान्यत्र मनःसिद्धौ १२. न्या. वि. यथा प्रियया संपरिवृक्तः १६६ बृ. 3-6 3-21 यथा बहूनामेकस्मिन् ६० श्री. कृ. यथार्ह तानि संस्कृत्य १२८. ना. मु. यथावस्थितस्वरूपरूपः १३८, १६१. नि. रा. यथाद्विक्ति जपं कुर्यात् १६४. सा. सं. 6-191 यथास्थितकमेणैव ९६. पार. सं. 2-14	यथैव दीक्षणीयेष्या ४६. पा. सं. (च.) 1-9 यथोक्तेन प्रकारेण १६५. पा. सं. 13-76 यथोदकं शुद्धे शुद्धं ८६. क. व. 4-15 यथोपयोगशक्यत्वात् १६३. क्रिया. वै. यदन्यत् कुरुते कर्म ७०. द. स्म. 2-23 यदर्थात्यमसन्दिग्धं २९. सा. सं. 22-50 यदादित्यगतं तेजः १७. भ. गी. 15-12 यदाप्रोति तदाप्रोति १६९. वि. पु. 6-2-17 यदा संवेदनिर्मुक्ते ८५. सा. सं. 6-214 यदा ह्ययं केवलपाणिभ्यामेव ११६. र. आ. यदच्छया श्रुतो मन्त्रः ९३. पा. सं. (च.) 23-81 यदेते वंशपरम्परया ४. आ. प्रा. यद्द्विम्बं येन शालेण १९, ३४. का. यद्भूतस्या पुण्डरीकाक्षं ११७. वि. स. ८ यद्यदिष्टतमं लोके १९. पार. सं. 19-584 यद्यन्मङ्गलसुत्रादेः ७८. पा. र. यन्मुहूर्तं क्षणं वापि ७२. व. पु. (पू.) 322-22 यस्तु कृष्णेन वस्त्रेण १४५. व. पु. यस्तु नीलेन वस्त्रेण १४४. व. पु. यस्तु रक्तेन वस्त्रेण १४४. व. पु. यस्मात्सम्यक् परं ब्रह्म ७. पौ. सं. 38-306 यस्य चेतसि गोविन्दः १७१. वि. धर्मे. 109-57 यस्य देवे परा भक्तिः ९४. क. व. (धे. उ. 6-23) यस्य सर्वे समारम्भाः ७८. र. आ. या यानशब्द्यासनान्यस्य १३६. म. 4-202

यानैर्वा पादुकैर्वपि १२२

यान् कृत्वा योग्यतां यान्ति ११८. व. पु.

45

यामद्वयं शयानो हि ७६, ८१, ८२. द. स्म.

2-59

यामले मातृतन्त्रे च २६. का. त. (कामि.)

1-122

यामिन्याः पादमेकं तु १६२

या भूत्येन तन्त्रेण १६. पा. सं. (च.)

17-29

यायादरण्यमथवा ११८. सा. सं. 21-25

यावज्जीवं जपामीति १५१. ओ.

यावज्जीवावर्ति कालं १७६ सा. सं.

6-222

यावत्सूर्योदयं दृष्ट्वा १११. पा. सं.

यावदाभाति भगवान् ८५. सा. सं. 6-211

यु

युक्तस्प्रावचोधस्य ८१, ८२, १६६. भ.

गी. 6-17; ज. 33-61

युक्तं त्रियादिकेनैव ६. पौ. सं. 38-299

ये

ये जन्मकोटिभिः सिद्धाः ७. पौ. सं.

38-305

ये तु शिष्ठात्मयो भक्ताः १३९. म. भा.
(शा.) 350-35

येन केनचिदेतित्रा १७७. वं. 509

येन सिद्धान्तमार्गेण ११. पा. सं. (च.)

19-122

येनास्य पितरो याताः ७३. म. 4-178

ये भजन्ति जगयोनि १०४. इ. स. 25-20

यो

योक्तव्यानि पवित्राणि १२८. सा. सं.

21-29

योगं नयति यो मोहात् १५. पा. सं. (च.)

21-76

योगं निशावसाने च ४८. ज. 22-73

योगासने समासीनः १६५. पा. सं.

13-76

योगिनामधिकारः स्यात् १४६. सा. सं.

2-8

यो गुरौ मानुषं भावं १२३

योगेनाव्यभिचारिण्या ११. भ. गी. 18-33

योगेश्वर ततो मे त्वं १६५. भ. गी. 11-4

योगो नामेन्द्रियैवैश्यैः ५९. शा. स्म.

4-220, 5-18

योद्धुकामानि रक्षांसि ११०. सा. सं. (च.)

13-24

यो न ज्ञात्वा तु साङ्कर्यात् ४१. पार. सं.

10-375

यो नरः प्रविशेद्देहं ११८. व. पु. 45

यो नारायणदासीयः ५४. ना. मु.

योऽनेन विधिना कुर्यात् ६८. व्या. स्म.

2-79

यो मोहादथवालस्यात् ६६. यो. या.

यो यजेद्विधिनानेन १७६. सा. सं. 6-221

योऽवैयेदन्यमार्गेण १८. पार. सं. (प्रा.)

19-556

यो विष्णोः प्रतिमाकारे १२३

यो वेदवृक्षं बहुमूल ५. भो. व.

योऽहं सोऽहमनेनैव ८५. सा. सं. 6-209

र

रक्षेचिरोधाद्घोगद्वा ७८. पा. र.

रक्षोभिरधर्मैर्मुख्यैः ३६. पार. सं. 10-316

रजनीमुखे च मदनाधिपते: १५०. का. वि.

रवेरसिमुखस्तिष्ठ १०६. पि.

रा

रागायपेतं हृदयं १७९. वि. ध. ९-८

राजसेन तु पूजाय ४०. पार. सं. 10-327

राजाज्ञं च न भोक्तव्यं १४३. व. पु.

राजाचेन तु भुक्तेन १४३. व. पु.

राजो राष्ट्रस्य कर्तुश्च १९, ३४. का.

राजो राष्ट्रस्य कर्तुश्च मरणं ३२. का.

राजो राष्ट्रस्य नाशःस्यात् १७. पार. सं. (प्र.)

राज्ञान्तसंकरः कार्यः १६. पा. सं. (च.)

21-80

ल

लक्ष्म्यादिशंखचक्राख्य ६. पौ. सं.

38-296

लब्धात्मा तद्गतप्राण ८०. गी. सं. 30

लब्धाधिकारो देवस्य १२४. वं. 86

ललाटोदरजान्वंग्रि ११५. सं. स.

ला

लालां विशृज्य चोच्छिष्ठां १२१. व.

पु. (बो.) 45

लो

लोकत्रयगुरुस्तस्मै ८९. वं. (?)

लोपयन्त्यथ पारुष्यैः ११८. व. पु. 45

व

वर्यं तु किंकरा विष्णोः ७४. म. भा.

वर्तं हुतवहज्वाला ७५. वि. ध.

वर्जनीयाः प्रयत्नेन १२८. सा. सं. 21-28

वर्णानां शद्विनिष्ठानां १००. पार. सं. 2-54

वर्तन्ते तत्र वै देवि ११८. व. पु. 45

वर्तमानः सदा चैवं ५३, ९९. वं. 35

वर्तेत भक्तया परया १७७. वं. 505

वल्लेणान्दाय देहं तु ११८. व. पु. 45

वहंस्तच्चरणस्पर्शं १५६. वं. 481

वह्निसन्तर्पणं षष्ठं ४९. ज. 22-79

वा

वात्सल्यौदार्यसौशील्य १५६. वं. 479

वाराहं यस्तु मांसं वै. १४५. व. पु.

वासः समवधून्वन् वै १४५. व. पु.

वासांसि धनधान्यानि १२७. ना. सु.

वासुदेवं च राजेन्द्र २५. म. भा. (आश्च) 104-88

वासुदेवादयो व्यूहाः १०. पा. सं. (च.)

19-115

वासुदेवेन यतोक्तं ३९. पार. सं. 10-333

वासुदेवैकन्षिष्ठस्तु ३६. पार. सं. 10-318

वि

विकर्मस्थान् द्विजान् २७. वि.

विकल्पोऽविशिष्टफलत्वात् ८. शा. भी.

3-3-57

- विकास्य वर्णहीनेन ८४. सा. 6-202
 विज्ञायुतेन गोचन्दे ९३. वि. ध. 74-94
 विचारोऽभ्यसनं जप: १४८
 विज्ञानादिमावे वा २. शा. भी. 2-2-41
 विज्ञाय विष्णवे तस्मै १५३. वं. 455
 विज्ञाय तस्वमेतेषां ६६. व्या. स्मृ. 2-75
 वित्तहार्ति विशेषणे १८. पार. सं. (प्रा.)
 19-557
 विदितनिगमसीमा १८०. पा. र.
 विद्यागुरुधनन्येषु ७४. पू.
 विद्धि सिद्धान्तसंज्ञं च ६. पौ. सं. 38-294
 विद्यवनर्थन्तरा एव २५. म. भा. (आश.)
 104-89
 विधानमेकमूर्तीयं १४७. सा. सं. 2-13
 विधियज्ञाजपद्यः १०९. अ. ब्र. (ना.)
 विद्युतो ब्रह्मचारी च १६८
 विध्युते चेमं विवेदं १०. वं. 29
 विना मूर्तिचतुष्केण ६. पौ. सं. 38-298
 विना विविधसंपैकं १०५. पार. सं. 2-64
 विनियुक्तावशिष्टस्य १२३
 विनिष्कम्यान्तिशालायाः १२४. वं. 87
 विपरीते कृते बात्र १९. पार. सं. 19-582
 विप्रतिषेधाच २. शा. भी. 2-2-42
 विप्रान् वेदविदः शुद्धान् २२. भार्ग.
 विविधानां रजसानां ४०. पार. सं.
 10-330
 विशाल्यपास्तदोषस्तु १६३. वि. धर्म (शौ.)
 103-16
 विशेषतः सकामस्य १२८. सा. सं. 21-31
 विशेषं नाचरेत् किंचित् १९, २०, ३४. क्रा.

विशेषात् स्वस्य वंशस्य ४१. पार. सं.
 10-376
 विशेषांश्च मुनिश्रेष्ठ १७. ना.
 विशेषणे जपेनन्त्रं १५२. ना. मु.
 विशेषणे स्वव्यंव्यते १७. पार. सं. (प्र.)
 विषयत्वाग्निस्तेषां १४०. वि. ध. 99-15
 विषयान्तर्निविष्टं तु ८४. सा. सं. 6-203
 विमुखावानद्वित्यपर्यच्छशी १५०, १६८.
 का. वि.
 विष्णवेऽथ नमस्तुवां १५, पार. सं. 2-8
 विष्णुग्रामसं तीर्थं १०३.
 (स्मृतिरात्राकारे.)
 विष्णु ब्रह्मायदेवते १७. वि. ध. 69-109
 (म. भा. आत्म. 142-59)
 विष्णुव्रद्धा च रुद्रश्च ६६. यो. या.
 विष्णुस्थानसमीपस्थान् १२१. व. पु. 45
 विष्णोर्विभूतिमहिम ५. सं. वि. 23
 विष्णवङ्गितोयपाने च ११७
 विहितं नार्चनं कुर्यात् १५. पा. सं. (च.)
 21-52
 विहितान्यर्चने नित्यं १२८. सा. 21-30
 विहिताः पदशौचे तु १००. पार. सं.
 2-53
 वी
 वीक्षमाणस्तदेवैनं १५८. वं. 501
 वृ

वृत्ति प्राप्य विरमेत् १३५

वृत्तिः स्वामिनि दासस्य ७२. ना. सु.

वृत्तिहीनं मनः कृत्वा ७६. या. ज्ञ.

वृद्धातुराणामुषणाद्दिः १०५. क्र.

वृषभश्चिखरिनाथ १२४. प. सु.

वे

वेदस्वीकरणं पूर्व ७१. द. २-३१

वेदान्तेषु यथासारं २, २३. म. भा.

वेदाभ्यासं ततः कुर्यात् ६१. व्या.

स्मृ. २-६

वेदोदितं स्वकं कर्म १७६, म. ४-१४

वै

वैकृष्णनामग्रहणं १७३. श्री. भाग. ६-२-१४

वैखानासाः कथं ब्रूयुः २४. म. भा. (आश्व.)

104-83

वैखानासेन सूत्रेण २२. भाग.

वैणवीं धारेयाद्यिं ८३. म. ४-३६

वैदिकं तान्त्रिकं श्रौतं ३३. का.

वैदिकाश्वैव निगमान् ६१. व्या. स्मृ. २-७

वैदिकैरथवा मन्त्रैः २४. म. भा. (आश्व.)

104-85

वैदिकैस्तान्त्रिकैर्वापि १९, २०, ३४. का.

वैष्णवं वामनमालमेत् ८६. तै. सं. २-१-३

वैष्णवानां विशेषेण ७२, ९२. ना. सु.

वैष्णवायतने कार्यं ३५. का.

व्य

व्यत्यये परिवाराणो १६. ना.

व्यर्थं वीक्ष्य गतं कालं ८३, ९२. ना. सु.

व्याधितस्करदोषौ च १७५, पा. सं. (प्रा)

व्याप्रतेनापि मनसा ७३ इ. स. १८-८३

व्यामिश्रयागमुक्तानां १४६. सा. सं. २-८

व्यामिश्रयागमुक्तैस्तु ३७, ४२. पार. सं.

10-318

व्र

व्रजंश्चिन्तय केशवं ९७. वि. ध. १-६०

व्रजेयं शरणं चेति ९२. ना. सु.

श

शक्ति वीजं च शिरसा १५३. वं. 458

शक्तौ गौणोपचारश्च १२२

शब्देनोच्चतरेणैव ९६. पार. सं. २-१५

शयनं भोजनं चैव १२२

शयनासनयानादौ ७२, १६६. ज. सं.

शरजोदुम्बराश्वस्थ १०२. पार. सं.

शरणागतिप्रकारश्च ५६. नि. रा.

शरद्ग्रीष्मवसन्तेषु १००. पार. सं. २-५०

शरीरारोग्यमर्थाश्च ७५. वि. ध. ७४-४३

शा

शान्तिश्च तस्य भूयोऽपि २७. पा. सं.

19-129

शाम्यन्ति तैर्वैज्ञमूलैः १११. पा. सं. (च.)

13-25

शास्ता चराचरस्यैकः १४१. क्र.

शास्त्रं दिव्यादिभेदेन ३९. पार. सं.

10-332

शास्त्रमन्त्रक्रियादीनां १८. पार. सं.

19-579

शास्त्रसंकरदोषेण १९, ३४. का.

शास्त्रार्थेतानि सुब्रत ३२. का.

शि

शिरसा प्रार्थितेनैवं १५५. वं. 478

शृ

शृणु पाण्डव तत्सर्वं २४. म. भा. (आश्व.)

104-84

शृणु सुन्दरि तत्स्वेन १४३. व. पु.

शे

शेषभक्षं यथाकामं ६६. व्या. स्म. 2-76

शै

शैवः सर्वाधिकारी स्तात् २६. का. त.

(कासि) 1-121

शैवान् पशुपतान् स्पृष्ट्वा (जैनान् पशुपतान्

स्पृष्ट्वा—स्मृतिचन्द्रिकापाठः) २७. वि.

शैवाः सर्वं प्रकृत्वन्ति २६. का. त. (कासि.)

1-122

शौ

शौनकोऽहं प्रवक्ष्यामि ६५. शौ. स्.

2-21-1

श्म

इमशानमध्ये गत्वा हु ११९. व. पु. 45

इमशानं यस्तु वै गत्वा १४५ व. पु.

श्र

श्रद्धावानधिकार्यस्मिन् १७७, वं. 508

श्रद्धाप्रद्वे समुद्दिश्य १७७, वं. 512

श्रद्धाहानिः परो दोषः १७७, वं. 511

श्रवणं चिन्तनं व्याख्या ४८. ज. सं.

22-72

श्रीधराय नमश्चाथ ९५. पार.

श्रीपश्चरात्रसिद्धान्त ४४. पा. र.

श्रीमत्पादादरविन्दं शिरसि ५७. नि. रा.

श्रीमद्भारहमन्त्रेण ९७

श्रुतादन्ध्यत्र सन्तुष्टः १३७

श्रुतिःस्मृतिर्मैवाज्ञा ७७. वि. ध. 76-31

श्रुतिस्मृत्युदितं कर्म ५३, १११. भ. नि.

श्रुतिस्मृत्युदितं कर्म स्ववर्णं ११२. वं. 75

श्रुतो मयाखिलः पूर्वं ४८. ज. सं. 22-74

श्रूयतामिभिर्धायामि ४६. पा. सं.

(च.) 1-3

श्रु

श्लेष्मातक्तर्मूर्त्वा ११९. व. पु. 45

श्लोकत्रयसिद्धं पुण्यं ८९. वं.

श्र

श्वपचान् पतितान् वापि १२१. व. पु. 45

श्वानं दृष्ट्वा ममान्ध्रद्वा १४५. व. पु.

श्वित्री च जायते मूर्खः ११८. व. पु. 45

श्र

षष्ठे च सप्तमे चैव ६९. द. 2-6

घो

घोडशं चापराधं तं १४५. व. पु.
घोडशाङ्गुलिदीर्घेस्तु १०१. पार. सं. 2-62

स

स एनं प्रीतः प्रीणाति ५९, ८७. श्री. कृ.
सकृत् ऋयं च सप्ताहं १७६. सा. सं.

6-222

सकृत् स्मृतोऽपि गोविन्दः १७३
सकृदुच्चरितं येन १७३. वि. धर्म. 70-84
सक्रिये मन्त्रचक्रे तु १४७. सा. 2-10
सगणैरखनिष्ठैश्च ६. पौ. सं. 38-297
सङ्कल्पदेव भगवान् ९३. सा. सं. 7-123
संकीर्तयेजगच्छाथं १६९. वि. पु. 6-2-17
संक्षालितानि बहुशः १२७. ना. मु.
संक्षिप्तं सप्रपञ्चं च ७ पौ. सं. 38-304
संख्यातादपि साहसः १०८. अ. ब्र.
संगवे तत्त्वित्योदितं ५१. प्र. र.
स चाचार्यवद्यो हेयः ९४. र. आ.
सततं कीर्तयन्तो मां १३५, १६८. भ.
गी. 9-14

स तिष्ठद्वौरवे घोरे १२० व. पु. अ. 45
सत्यमेवाष्टमं पृष्ठं १७९
सत्यसङ्कल्पसंयुक्ते १७८. वं. 520
सत्त्वितिब्रह्माचारि १७०
स दधाङ्ग्रहणामः स्थृत् ११५. वै. शा.
सदागमादिसिद्धान्तं ८. पा. सं.
सद्यो हृतानां विहितं १२८. सा. 21-32
सन्दर्शनादकस्माच्च ११६. पौ. सं. 1-31
सन्धातृत्वेन सर्वेषां ११२. वं. 74

सन्ध्याकर्मविसाने तु ७०. द. स्मृ. 2-23

सन्ध्याकालेषु जपत्वं १०७. भ. भा.

(आश्व.) 98-69

सन्ध्याकालं जपो होमः ७४. द. स्मृ.

सन्ध्यानोनोऽशुचिर्नित्यं ७०. द. स्मृ. 2-23

सपत्नीकं सानुयात्रं १५४, १५६. वं

468,484

स पूरीगन्धसंयुक्तः १२१. व. पु. 45

सप्तजन्मकृतात् पुण्यात् ११९. व. पु. 45

सप्तजन्मानि तत्रैव ११९. व. पु. 45

सप्तदशपराधं तं १४५. व. पु.

सप्तमश्चापराधं १४४. व. पु.

सप्तविंशापराधं तं १४६. व. पु.

सप्त सप्त उभाभ्यां तु १००. पार. सं. 2-54

सभयः सानुतापश्च १५६. वं. 489

सभूत्यावान्धवजनः ६७. व्या. स्मृ. 2

समं कायशिरोग्रीवं धारयन् ८३. भ. गी.

6-13

समं कायशिरोग्रीवं ८४. सा. सं. 6-198

समस्तपरिवाराय १६०. (मन्त्र.)

समन्त्रे तु चतुर्व्यूहे १४६. सा. सं. 2-9

समस्तलोकनाथस्य १७५. अ. ब्र. (ना.)

2-42

स मस्तिष्कप्रणामः स्यात् ११४. वै. शा.

समागतैः सुर्विभिः २६. (पुरा किल सुरैः

सर्वैः समेत्य तुलया धृतम्-म. भा.

पाठः) । म. भा. (आदि.) 1-297

समाचम्य पुनर्यायात् १४८. सा. सं.

6-187

- समाधाय वहिदेवं १६४, सा. सं. ६-१९२
 समाधायात्मनात्मानं ८४, सा. सं. ६-२०४
 समाधायात्मनात्मानं तत्र ८५, सा. सं.
 ६-२१३
 समाधौ योगयैवैकं १५९, म. भा.
 समानशीलैः सहवासः ७४, क.
 भमाराथयतस्त्वेवं १७६, अहि. २८-८१
 समासीत शयानश्च ८७, सा. सं. ६-२१५
 समित्पुष्पकुशादीनां ७१, द. २-३२
 समिदाज्ञादिसिद्धिव्यैः १२४, वं. ८४
 समीपे मन्दिरस्यापि १२०, व. पु. अ. ४५
 समुत्थाय तत्स्तस्मै १५६, वं. ४८२
 समुत्थायार्थरैदृथ ८२, सा. सं. ६-१९३,
 इ. ६-८५
 स मूत्रगर्तनरके ११९, व. पु. ४५
 सम्यगाच्चमनाशकौ ८३
 संकोच्यानदेशात् ८४, सा. सं. ६-२०२
 संभीख्य तीरे तद्वत् ११३, ना. मु.
 संप्रदानं तु तज्जाम ४९, ज. सं. २२-७९
 संप्रबुद्धः प्रभाते तु ९५, पार. सं. २-५
 संप्रोक्ष्य मन्त्राचमनं ११२, ना. मु.
 संभाषणादि पूजां तु १०८, १४८, वो. स्मृ.
 संविभागं ततः कृत्वा ७३, द. २-५६
 संवृत्ताः परिवारेण ७, पौ. ३८-३०१
 संवृता परिवारैः स्वैः ११, पा. सं. (च.)
 १९-१२१
 संशोद्धय च करौ जंघे ९८, पा. सं. (च.)
 १३-१५
 संस्थितस्त्रीणि जन्मनां ११९, व. पु.
 अ. ४५
 संहरिष्यसि चायन्ते १५७, वं. ४९६
 स यश्चायं पुरुषे १०९, तै. उ.
 ८-५
 स याति गृहपालानां ११८, व. पु. ४५
 स याति नरकं धोरं ११९, व. पु. ४५
 स याति नरकान् धोरान् काक ६८, व्या.
 स्मृ. २
 स याति नरकान् धोरान् ११९, व. पु. ४५
 सर्प दृष्ट्वा यथा कार्यं १७५
 सर्वतन्त्रप्रतितन्त्राभ्युपगम ११, न्या. वि.
 सर्वत्र पौरुषे वाक्ये ४३, पार. सं.
 १०-३३०
 सर्वैभूतदद्या पुर्षं १७९
 सर्वैमावेद्य तेनैव १५८, वं ५०१
 सर्वस्य प्रभावो यस्मात् १०८, १४८.
 वो. स्मृ.
 सर्वैः सप्रणवो जप्यः १०८, अ. व्र.
 सर्वांतिशायि घाङ्गुर्यं १६३, वि. सं.
 सर्वानुश्रवसारदर्शि १, पा. र.
 सर्वानुमतिश्च १४२, शा. मी. ३-४-२८
 सर्वे च्यवनधर्माणः १३९, म. भा. (शा.)
 ३५०-३५
 सर्वे भवन्तः सगणाः १५७, वं. ४९२
 सर्वेषाणाविनिर्मुक्तः १४०, वाह.
 सर्वेषामेव धर्माणां ४९, १७३, व्या. स्मृ.
 सर्वेषामेव पुष्पाणां ४९, म. भा. (आश्व.)
 १०४-७३
 सर्वेषामेव योगानां ६८, व्या. स्मृ. २-७९
 सर्वेषामेव सामान्यं १००, पार. सं. २-५५
 सर्वेषां च ततः कर्म १४३, व. पु.

- सर्वेषां रजकं गूढं २९. सा. सं. 22-52
 सर्वे: करणैर्मन् ११५. र. आ.
 सर्वोपाधिविनिर्मुक्तं ७६. द. स्मृ. 7-21
 सवयं पादं प्रसार्य १३७, १४०. पा. र.
 सव्याहतिं सप्रणवां १०६. म. 6-70
 ससामान्यविशेषात्मा ४५. पा. र.
 ससूत्रसुमनस्स्तोमा ४५. पा. र.
 सस्मितालोकमधुर १५६. वं. 480
 सह तेनैव वै निद्रा १६४, सा. सं. 6-193
 सहस्र इति विज्ञेयः १०८ अ. व
 सहस्ररिंगं भगवन्तं १०९. पि.
 स हि सर्वस्य जगतः ४१. पार. सं. 10-376
 स ह्यभुपगमो न्याये १२. न्या. वि.
 संहरेकुथितो योगात् १६५. पा. सं.
 13-78
 संहारकममात्रिल्य १६५, पा. सं. 13-76
- सा
- साक्षात्कृत्वो विष्णोः १७५, अ. व्र. (ना.)
 सांख्ययोगकृतान्तेन २. म. भा. (शा.)
 348-63
 सांकर्यमागमानां च २९. सा. सं. 22-49
 साङ्कृताणि च पवाणि १२८. सा. 21-29
 साङ्कृतं पारिहास्यं वा १७३. श्री. भाग.
 6-2-14
 साङ्गेन केवलेनाथ १२. पार. सं. (प्रा.)
 19-575
 साङ्गेषु वेदेषु निष्ठां २५
 सात्त्वतं विषिमास्थाय २०. म. भा.
 (भी.) 66-40

- सात्त्विकेन तु पूजायां ४०. पार. सं.
 10-328
 सादरः स्वेन शिरसा १५५. वं. 473
 साधयेद्विविधानर्थान् ६२. व्या. स्मृ.
 2-8
 साधिकं प्रहरं विप्र ४८. ज. सं. 22-71
 साधितः परतन्त्रे यः १२. न्या. वि.
 सान्तानिकैः प्रविष्टैर्वा ३५. का.
 सान्त्वयं कर्माखिलं साधु ११२. वं. 77
 सामग्रेषा हि संपूर्णा १७८, वं. 519
 सायं प्रातर्द्विजातीनां १२९, १५०
 सायं प्रातः सदा सन्ध्यां ११३. वि. ध.
 सार्गली योनिमात्रिल्य ११९. व. पु. 45
 सावधानाश्च तिष्ठन्तु १५७. वं. 492
 सा हानिस्तन्महन्तिं ७२

सि

- सिद्धान्तसंकरस्तस्मात् ११. पा. सं.
 (च.) 19-125
 सिद्धान्तसंकरे जाते ११. पा. सं. (च.)
 19-126
 सिद्धान्तसंज्ञा विप्रास्य ७. पौ. सं. 38-307
 सिद्धान्तानां चतुर्णा तु १५. पा. सं. (च.)
 21-73
 सिद्धान्तेषु चतुर्वेंकं १५. पा. सं. (च.)
 21-74

सु

- सुकृती किंपुनर्यावत् १७६, ना. सु.
 सुगन्धीनि मनोज्ञानि १२७. ना. सु.

सुबद्धमपि शब्देन १४९. इ. स. १२-५८
सुरूपां प्रतिमां विष्णोः १६३. वि. धर्म.

(शौ.) 103-16

सू
सूतस्य च विशेषेण ४६. पा. सं. (च.) १-७

से

सेतिहासपुराणैस्तु ७. पौ. सं. ३८-३०५

सो

सोपानतकर्तु यो मर्त्यः १४६. व. पु.
सोइपि यायात् परं स्थानं १७६. सा. सं.

6-222

सोइपि खकुलजान् सर्वान् १५. पा. सं.
(प.) 21-77

सोमसूर्यान्तरस्थं च १२६. ज. 16-322
सोइहं भगवो मन्त्रवित् २५. छा. ७-१-३

सौ

सौम्यसिंहादिभूषिष्ट ११. पा. सं. (च.)
19-120
सौभेन वैदिकेनैव २३. वै.
सौवणिच्च प्रसूनात् ५०. म. भा. (आश.)
104-75

स्त

स्तुतिजपनिजविम्बालोकन. १२४. प. स.
स्तुत्वा च बहुभिः स्तोत्रैः १५४. वं.
464

स्तोत्राणि चाथ मन्त्राणि ९६. पार. सं.

2-15

लीसज्जाद्युपधातेषु १०५. पार. सं. 2-65

स्थ

स्थिडिले पद्मकं कृत्वा २४. म. भा. आश.

104-84

स्थाने तु कर्मविम्बानां १७ पार. सं. (प्र.)

स्थापितं मनुजेन्द्रैस्तु ३७. पार. सं.

10-319

स्थापितं मनुजैर्देवं ३६. पार. सं. 10-317

स्थापितं मां ततस्तस्मिन् २४. म. भा.

(आश.) 104-86

स्थापिते पंचरात्रेण २७. पा. सं. 19-128

स्थित्वाग्रे देवदेवस्य १५४. वं. 470

स्थित्वान्तरहृदये १५३. वं. 460

स्त्र

स्त्रात्वा नित्यं शुचिः कुर्यात् ६५. म.

स्त्रात्वाभ्यर्थ्यं जगज्ञात्वं ८८, १२५. सा.

सं. 6-216

स्त्रानमूलाः क्रियाः सर्वाः १०५. ज. सं.

9-70

स्त्रानीयान्यपि वस्त्राणि १२९. पा. सं. (च.)

13-32

स्प

स्पृष्टे च विम्बे तन्त्राणां १६. पा. सं.

(च.) 17-45

स्पृष्टा तु सृतकं चैव १४४. व. पु.

स्पृष्टा वै दीपकं यस्तु १४५. व. पु.

प्रमाणवच्चनादीनां वर्णानुक्रमणिका

२३१

स्पृश्मा रजस्त्वलो नारीं १४४. व. पु.

स्फ

स्फाटिकेनाक्षसूत्रेण १०७. सा. सं. 6-73

स्म

स्मारयित्वा स्वकं धाम १५६. वं. 482

स्य

स्याञ्चागरद्राविड ४२. (शिवशास्त्रे-विमान-
त्रयलक्षणे.)

स्व

स्वकरावपि कर्माणौ १७८, वं. 518

स्वकं कर्म परित्यज्य ६९. द. 2-3

स्वगृहे सर्वदा सेव्यः १५२. बो. पु.

स्वतन्त्रेण प्रवेष्टव्याः १४. पा. सं. (च.)

19-(?)

स्वदेहस्वेददोषम्नाः १००. पार. सं. 2-49

स्वधाम नीत्वा देवेशं १५२. ना. मु.

स्वनिवेदनमन्त्रेण १५५. वं. 473

स्वप्रयत्नकृतं शस्तं १३०

स्वयैव कृपया देवः ९३. वं. 38

स्वयं ग्रनीतं यच्छास्त्रं ३९. पार. सं.

10-335

स्वयं प्रयोजनं नित्यं ४५. पा. र.

स्वयंव्यक्तं तथा दिव्यं ३१, ३३. का.

स्वयंव्यक्तं तथा सिद्धं ३६. पार. सं.

10-315

स्वयंव्यक्तं हि सिद्धान्तं ३२. का.

स्वयंव्यक्ते तथा दिव्ये ३५. का.

स्वयंव्यक्ते तु भवने १९, ३४. का.

स्वयंव्यक्तेन दिव्येन ३२. का.

स्वयं होमे फलं यत् ७०. द. 2-24

स्वर्गस्थाः पितरस्तस्य १२२, व. पु. 45

स्वल्पमप्यस्य धर्मस्य १७३, भ. गी. 2-40

स्वविषयनिजधर्मान् ७९. पा. र.

स्वसङ्कल्पकृताशेष १७९, वं. 523

स्वसूत्रविहितान् वापि ११०. ना.

स्वाधीनत्रिविधचेतन १५९. वै. ग.

स्वाधीनत्रिविधाशेष १७८. वं. 521.

स्वाधीनशयनं जल्पं १२३

स्वाध्यायसंज्ञं तद्दिद्धि ४८. ज. सं. 22-72

स्वामित्वेन सुहृत्वेन १५९. वै. ग.

स्वार्जितैर्गन्धपुष्पादैः ५३, ९१. वं. 36

स्वाहाप्रणवसंयुक्तं ६६. व्या. स्मृ. 2-74

स्वेन तन्त्रान्तरेणैव १४. पा. सं. (च.)

19-(?)

स्वोक्तासूपनिषत्स्वेवं १७७, वं. 511

ह

हरि प्रणम्य चायम्य ५३. भ. नि.

हरि त्रियं भुवं चापि १५७. वं. 493

हरि हरि ब्रुवंस्तत्पात् ९६. पार. सं. 2-17

हरिमेव स्मरेत्वित्यं ७१. ८८. शौ. सु.

हरिर्हरिति पापानि १७३. ह. अ. 24

हरिर्हरिर्हरिति ८९. वं. 2

हरेराराधनार्थाय १२३. वं. 81

हविष्कृतो यथा ३. श्री. कृ.

हविष्कृदाधावेति ३. आप. श्रौ. 1-6

हव्यकव्यमुगेकस्त्वं ६८. वि. पु. 1-9-73

२३२

प्रमाणवचनादीनां वर्णानुक्रमणिका

हि

हृथाः सुगन्धाः कर्मण्याः १२८. सा.

हिंसादिरहितः कायः १७९. वि. ध. 9-8

21-26

हु

हे

हुतानुमन्त्रणं कुर्यात् ६८. व्या. स्मृ. 2-78
हुत्वाभ्यं विश्ववन्मन्त्रैः ६७. व्या. स्मृ. 2
हुत्वादीनभिहोत्रादौ १२४. वं. 85

हेमन्तशिशिरे विप्रैः १००. पार. सं. 2-51
हेमादिनिर्भित्तैर्वापि १००. पार. सं. 2-62
हेयं चानर्थसिद्धीनां २९. सा. सं. 22-54

हु

हो

हृदि ध्यायन् हरिं तरसै ६६, ६७. म. भा.
हृद्रतं न ल्यजेद्धयानं ७२. ज. सं.

होमं पितृक्रियां पश्चात् १५८. वं. 501
होमाद्यमनुयागान्तं १५८. वं. 503

PUBLICATIONS OF THE ADYAR LIBRARY

(The Theosophical Society, Adyar, Madras, S. India)

		Rs. A.
1.	A PRELIMINARY LIST OF THE SAMSKR̄T AND PRĀKR̄T MSS. in the Adyar Library. (Samskr̄t-Devanāgarī)	Boards ... 1 8 Cloth ... 2 0
	1910	
2.	A DESCRIPTIVE CATALOGUE OF THE SAMSKR̄T MSS. in the Adyar Library. By F. O. Schrader, Ph.D., Vol. I, Upaniṣads	Cloth ... 5 0
3.	THE MINOR UPANIṢADS (Samskr̄t) critically edited for the Adyar Library. By F. O. Schrader, Ph.D., Vol. I.—SAMNYĀSA	Cloth ... 10 0
	1912	
4.	AHIRBUDHNYA-SAMHITĀ OF THE PĀNCARĀTRA ĀGAMA (Samskr̄t), Edited under the supervision of F. O. Schrader, Ph.D., 2 Vols.	Cloth ... 10 0
5.	INTRODUCTION (English) TO THE PĀNCARĀTRA AND THE AHIRBUDHNYA SAMHITĀ. By F. O. Schrader, Ph.D.	Cloth ... 3 0
	1916	
6.	YOGA UPANIṢADS—20—with the Commentary of Śrī Upaniṣad Brahma Yogiṇī. Edited by Paṇḍit A. Mahadeva Sastrī, B.A.	... 5 0
	1920	
7.	SĀMĀNYA VEDĀNTA UPANIṢADS—24—with the commentary of Śrī Upaniṣad Brahma Yogiṇī. Edited by Paṇḍit A. Mahadeva Sastrī, B.A.	... 5 0
	1921	
8.	VAISNAVA UPANIṢADS—14—with the Commentary of Śrī Upaniṣad Brahma Yogiṇī. Edited by Paṇḍit A. Mahadeva Sastrī, B.A.	... 4 0
	1923	
9.	ŚAIVA UPANIṢADS—15—with the Commentary of Śrī Upaniṣad Brahma Yogiṇī. Edited by A. Mahadeva Sastrī, B.A.	... 3 0
10.	ŚĀKTA UPANIṢADS—8—with the Commentary of Śrī Upaniṣad Brahma Yogiṇī. Edited by Paṇḍit A. Mahadeva Sastrī, B.A.	... 2 8
	1925	
11.	CATALOGUE OF SAMSKR̄T MSS. in the Adyar Library (revised). Edited by the Paṇḍits of the Adyar Library under the direction of Prof. C. Kunhan Raja, M.A., D. Phil. (Oxon.), 2 Vols.	Each ... 3 12
	1926	
12.	SAMNYĀSA UPANIṢADS—17—with the Commentary of Śrī Upaniṣad Brahma Yogiṇī. Edited by T. R. Chintamani, M.A., and the Paṇḍits of the Adyar Library, under the direction of Prof. C. Kunhan Raja, M.A., D. Phil. (Oxon.)	... 4 0
13.	RUKMINI KALYĀNA MAHĀ KĀVYA by Rājacūḍāmāṇī Dīkṣita. Edited by the Paṇḍits of the Adyar Library and Mr. T. R. Chintamani, M.A., under the direction of Prof. C. Kunhan Raja, M.A., D. Phil. (Oxon.)	... 2 0
	1929	
14.	UNPUBLISHED MINOR UPANIṢADS with the Commentary of Śrī Upaniṣad Brahma Yogiṇī. Edited by the Paṇḍits of the Adyar Library, under the direction of Prof. C. Kunhan Raja, M.A., D. Phil. (Oxon.)	... 5 0

1936

Rs. A.

15. TEN MAJOR UPANIṢADS with the Commentary of Śrī Upaniṣad Brahma Yogi. Edited by the Pandits of the Adyar Library under the direction of Prof. C. Kunhan Raja, M.A., D. Phil. (Oxon.)

Is'a to Aitareya, Vol. I	... 4 8
Chāndogya and Br̥hadāraṇyaka, Vol. II	... 6 0
Vol. I Boards } ...	9 8
Vol. II " }	

1937

16. MELARĀGAMĀLIKĀ of Mahāvaidyanātha Sivan. Edited by Paṇḍit S. Subrahmanyā Sastrī, F.T.S.

2 0

1938

17. SAMGRAHACUDĀMANI—Edited by Paṇḍit S. Subrahmanyā Sastrī, F.T.S. with a critical Introduction in English by T. R. Srinivasa Aiyangar, B.A., L.T.

5 0

18. PRATYABHIJNĀHĀRDAYAM (The Secret of Recognition) with English Translation and Notes by K. F. Leidecker, M.A., Ph.D.; Text edited by the Staff of the Adyar Library under the direction of Dr. G. Srinivasa Murti, B.A., B.L., M.B. & C.M., Vaidyaratna, Hon. Director, Adyar Library.

3 0

19. BHAVASAṄKRĀNTI-SŪTRA AND NĀGĀRJUNA'S BHAVASAṄKRĀNTI SĀSTRA—with the Commentary of Maitreyinātha—with English Translation by Paṇḍit N. Aiyaswami Sastrī, Tirupati.

2 4

20. YOGA UPANIṢADS. Translated into English by T. R. Srinivasa Aiyangar, B.A., L.T., and Paṇḍit S. Subrahmanyā Sastrī, F.T.S.

5 0

21. * WHERE THEOSOPHY AND SCIENCE MEET (in four Parts) by a body of experts—Edited by Professor D. D. Kanga, M.A., I.E.S. (Retd.)

Part 1. Nature—from Macrocosm to Microcosm	... 1 14
Part 2. Man—from Atom to Man	... 1 14
Part 3. God—from Humanity to Divinity	... 2 4
Part 4. Some Practical Applications	... 2 4

1939

22. RGVEDAVYĀKHYĀ, MĀDHAVAKṚTĀ—Edited by Prof. C. Kunhan Raja, M.A., D. Phil. (Oxon.) Vol. I.

6 0

1940

23. THE NUMBER OF RASAS. By V. Raghavan, M.A., Ph. D., Department of Saṃskṛt, University of Madras, with a Foreword by Prof. M. Hiriyanna, M.A., formerly Professor of Saṃskṛt Maharajah's College, Mysore

3 0

1941

24. SĀMĀNYA VEDĀNTA UPANIṢADS—Translated into English by T. R. Srinivasa Aiyangar, B.A., L.T., and Paṇḍit S. Subrahmanyā Sastrī, F.T.S.

5 0

25. BHAGAVADGITĀRTHAPRAKĀSIKĀ of Upaniṣad Brahmayogin (Saṃskṛt). Edited by the Paṇḍits of the Adyar Library with an Introduction by Prof. C. Kunhan Raja, M.A., D. Phil. (Oxon.)

4 0

26. SĀMAVEDA-SAMHITĀ—With the Commentaries of Mādhaba and Bharatasvāmin. Edited by Prof. C. Kunhan Raja, M.A., D. Phil. (Oxon.)

6 0

* Published under the auspices of the Adyar Library Association.

	RS. A.
27. RĀJA DHARMA (Dewan Bahadur K. Krishnaswami Rao Lectures, 1938, University of Madras) by Rao Bahadur K. V. Rangaswami Aiyangar, M.A.	3 8
28. VARIVASYĀRAHASYAM of Bhāsurāñandanātha (2nd Edition) by Pāṇḍit S. Subrahmanyā Sastri, F.T.S. (with English Translation)	2 8
29. VYAVAHĀRANIRĀJYA OF VARADĀRĀJA—Edited by Rao Bahadur K. V. Rangaswami Aiyangar, M.A., and A. N. Krishna Aiyangar, M.A., L.T., Adyar Library with a FOREWORD by Sir P. S. Sivaswamy Aiyer, K.C.S.I., C.I.E., LL.D.
30. SAMGITARATNĀKARA—with the Commentaries of Catura Kalīnātha and Simhabhūpāla. Edited by Pāṇḍit S. Subrahmanyā Sastri, F.T.S. Vol. I.	1942
31. CATALOGUE OF THE ADYAR LIBRARY, Western Section part 1—prepared under the direction of Bhikshu Arya Asanga, Jt. Director and Curator, Western Section, Adyar Library	5 0
32. ĀLAMBANAPARIKSĀ AND Vṛtti by Dīhnāga with English translation, Tibetan text etc. by Pāṇḍit N. Aiyaswami Sastri, Tirupati	3 8
33. SOME CONCEPTS OF ĀLAṄKĀRA SĀSTRA by V. Raghavan, M.A., Ph. D., University of Madras	4 0
34. VEDĀNTAPARIBHĀŠA—with English translation and Notes by Prof. S. S. Suryanarayana Sastri, M.A., B.Sc. (Oxon.), Bar-at-Law, Reader, Head of the Department of Philosophy, University of Madras.	2 12
35. A DESCRIPTIVE CATALOGUE of the Sanskrit Manuscripts in the Adyar Library by K. Madhava Krishna Sarma, M.O.L., under the direction of Prof. C. Kunhan Raja, M.A., D. Phil. (Oxon.) Vol. I—Vedic	15 0
36. ŚRĪ PĀṄCARĀTRA RAKṢĀ of Śrī Vedānta Desika—Edited by Vaidyaratna Pāṇḍit M. Duraiswami Aiyangar and Vedānta Siromani T. Venugopalacharya; with an Introduction in English by G. Srinivasa Murti, Hon. Director, Adyar Library.	4 8
37. CATALOGUE OF THE ADYAR LIBRARY, Western Section, part 2, prepared under the direction of Bhikshu Arya Asanga, Jt. Director and Curator, Western Section.	4 8
38. CATURDASĀLAṄKĀNI OF GADĀDHARA with three commentaries—Edited by Pāṇḍit N. Santanam Aiyar. Vol. I.	0 3

PAMPHLETS

1939

A VARIANT VERSION OF THE EKĀGNIKĀYĀ. (Reprinted from the Adyar Library Bulletin, October, 1939). Edited by K. Madhava Krishna Sarma, M.O.L.

1940

THE RĀJAMRGĀNKĀ OF BHOJA. (Reprinted from the Adyar Library Bulletin, October, 1940). Edited by K. Madhava Krishna Sarma, M.O.L.

1942

THE SAT PAṄCĀSIKĀ, a Silpasāstra manual. (Reprinted from the Adyar Library Bulletin, February 1942). Edited by K. Madhava Krishna Sarma, M.O.L.

0 5

THE PRAMĀNAṂJĀRI OF SARVADEVA. (Reprinted from the Adyar Library Bulletin, May, 1942). Edited by K. Madhava Krishna Sarma, M.O.L.

0 6

THE PATH OF GREATNESS. (Reprinted from the Adyar Library Bulletin, December, 1942), by Dr. G. S. Arundale, M.A., D.Lit.

IN THE PRESS

1. **ĀSVĀLĀYANAGRHYA-SŪTRA**—With Devasvāmi Bhāṣya—Edited by Swami Ravi Tirtha.
2. **ĀSVĀLĀYANAGRHYA-SŪTRA** (Bhāṣya of Devasvāmi). Translated into English by A. N. Krishna Aiyangar, M.A., L.T., Adyar Library.
3. **JIVĀNANDANAM OF ĀNANDARĀYAMAKHĪ** with a Commentary by Vaidyaratna Pandit M. Duraiswami Aiyangar. Edited by Vaidyaratna G. Srinivasa Murti, B.A., B.L., M. B. & C. M. and Vaidyaratna Pandit M. Duraiswami Aiyangar.
4. **VAISNAVA UPANIṢADS**—Translated into English by T. R. Srinivasa Aiyangar, B.A., L.T. and Dr. G. Srinivasa Murti, Hon. Director, Adyar Library.
5. **USĀNIRUDDHO** of Rāma Pāṇivāda. Edited by Pandit S. Subrahmanyā Sastry, F.T.S. and Prof. C. Kunhan Raja, M.A., D. Phil. (Oxon.)
6. **NYĀYAKUSUMĀÑJALI** of Udayanācārya—Translated into English by Swami Ravi Tirtha.
7. **THE ĀPASTAMBASMṛTI**—Edited by A. N. Krishna Aiyangar, M.A., L.T., Adyar Library.
8. **THE ACYUTARĀYĀBHYUDAYAM** of Rājanātha Dīpdimā—Sargas 7 to 12—by A. N. Krishna Aiyangar, M.A., L.T., Adyar Library.
9. **PHILOSOPHY OF VIŚIṢṬĀDVAITA** by Prof. P.N. Srinivasachari, M.A., Retired Principal, Pachaiappa's College, Madras.
10. **GAUTAMASMṛTI**—Edited by A. N. Krishna Aiyangar, M.A., L.T., Adyar Library.
11. **KĀLĀDARSA OF ĀDITYA BHĀTTĀ**—Edited by Rao Bahadur K. V. Rangaswami Aiyangar, M.A., and A. N. Krishna Aiyangar, M.A., L.T., Adyar Library.
12. **PAKSĀTĀ OF GADĀDHARA**—with four commentaries by Pandit N. Santanam Aiyar.
13. **BṛHATJĀTAKA**—with the commentary Apūrvārthatadars'ini by A. N. Srinivasaraghava Aiyangar, M.A., L.T.
14. **VIŚNUSMṛTI**—With the Kesiava Vaijayanāti of Nanda Pandita. Edited by Rao Bahadur K. V. Rangaswami Aiyangar, M.A., and A. N. Krishna Aiyangar, M.A., L.T., Adyar Library.
15. **CATURDASĀLAKṢĀNI OF GADĀDHARA** with three commentaries. Vol. II and III. by Pandit N. Santanam Aiyar.

WORKS UNDER PREPARATION

1. **AVAYAVA OF GADĀDHARA**—with commentaries by Pandit N. Santanam Aiyar.
2. **VṛTTARATNĀVALI**—with commentary, English Translation and Notes by H. G. Narahari, M.A., Adyar Library.
3. **SIDDHĀNTALAKṢĀNAM OF GADĀDHARA** with commentaries. Edited by Pandit N. Santanam Aiyar.
4. **SĀMĀNYANIRUKTI OF GADĀDHARA** with commentaries. Edited by Pandit N. Santanam Aiyar.
5. **VYUTPATTVĀDA OF GADĀDHARA** with commentaries. Edited by Pandit N. Santanam Aiyar.

Agents for our publications :

THE THEOSOPHICAL PUBLISHING HOUSE

Adyar, Madras, S. India

K